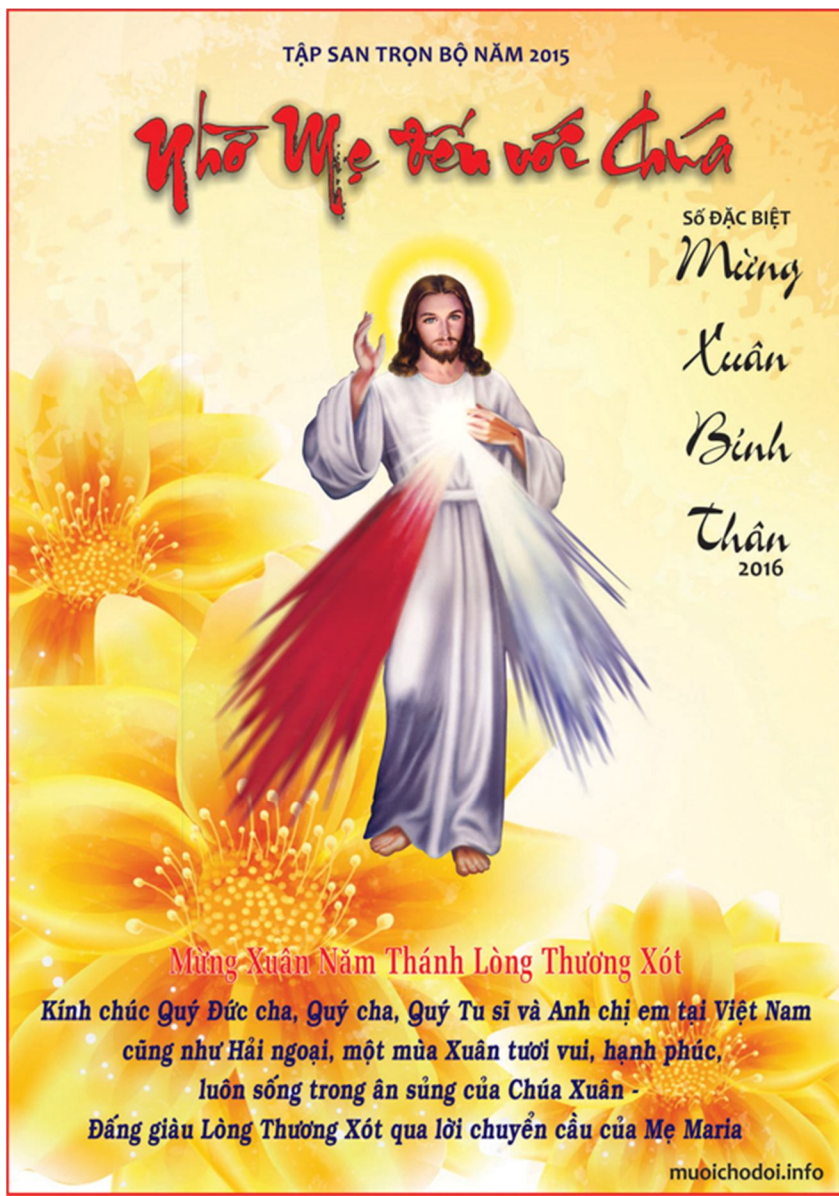




PHÚT GIAO THỪA

NGHI THỨC ĐÓN LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT VÀO NHÀ NGÀY ĐẦU NĂM

Đúng giờ Giao Thừa (hoặc sáng Mồng Một Tết), mọi người trong gia đình cùng quy tụ trước bàn thờ có chưng hoa nển, nhang đèn. Trên bàn thờ đặt ảnh Lòng Chúa Thương Xót, bên cạnh đó là cuốn Phúc Âm.

Tất cả cùng nhau trang nghiêm hân hoan cử hành nghi thức đón Lòng Chúa Thương Xót vào Gia Đình ngày Đầu Năm Bính Thân 2016 – Năm Thánh Lòng Thương Xót cũng là Năm Tân Phúc-Âm-Hóa trong Gia Đình và Xã Hội.

1. Tôn Kính Ảnh Lòng Chúa Thương Xót

- **Chủ sự** : Nhân danh Cha, và Con, và Thánh Thần
- **Cộng đoàn** : Amen

- **Chủ sự** : Lạy Chúa Thánh Thần,

Chúng con đã bước sang năm mới, thêm một tuổi mới. Xin Chúa đến xông đất gia đình chúng con, ban cho mỗi người chúng con tràn đầy tình yêu Chúa. Xin thánh hóa năm tháng ngày giờ chúng con đang sống.

Dâng lên Chúa giây phút linh thiêng đầu năm, xin Chúa ngự đến trên tâm hồn chúng con, và đổ tràn lửa yêu mến trên chúng con trong buổi cầu nguyện đầu năm Bính Thân này.

- **Cộng đoàn** : Hát “Cầu xin Chúa Thánh Thần. Người thương thăm viếng hồn con...” (hoặc bài hát khác tương tự)

- **Chủ sự** : Chúa Giêsu phán với thánh nữ Faustina : “Cha sẽ ban cho các con một chiếc bình để dùng mà đến với những ân sủng từ nguồn mạch Lòng Thương Xót. Chiếc bình ấy là bức hình với hàng chữ : ‘Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa.’ Cha ước mong bức hình này được tôn kính một cách công khai trên khắp thế giới. Qua bức hình này, Cha sẽ ban nhiều ân sủng cho các

linh hồn. Đó sẽ là một vật nhắc nhở về các yêu sách của lòng thương xót Cha, bởi vì dù mạnh mẽ đến mấy, đức tin cũng chẳng ích gì nếu thiếu việc làm kèm theo.” (NK, 47.50.327.414.742)

Tin tưởng vào lời Chúa phán hứa, trong giây phút thiêng liêng đầu năm mới, chúng con đến với linh ảnh lòng thương xót Chúa, và thân thưa với Chúa : Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa.

- Cộng đoàn : hát “Chúa Giàu Lòng Xót Thương”

ĐK : Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng nơi Chúa. Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa. Vì ngôi lòng Chúa xót thương, không còn nguồn hy vọng nào. Chúng con đặt vào Chúa, lòng tín thác của mỗi chúng con.

PK : Nhân loại hôm nay đang trải qua bao là sự dữ. Con người hôm nay đang sống trong tuyệt vọng lo âu. Chúng con đến kêu cầu, Chúa giàu lòng xót thương. Ngài mở ra con đường, đưa đến tận nguồn suối yêu thương.

2. Công Bố Tin Mừng

- **Chủ sự :** Trong Năm Tân-Phúc-Âm-Hóa, gia đình chúng con xin đề cho Lời Chúa soi sáng, hướng dẫn, và chúng con quyết tâm đem Lời Chúa ra thực hành trong cuộc sống, đó là cách thức truyền giảng Tin Mừng hữu hiệu nhất trong thời đại này.

- Công bố Tin Mừng :

Tin Mừng Chúa Giêsu theo Thánh Marcô.

Khi ấy, mẹ và anh em Đức Giêsu đến, đứng ở ngoài, cho mời Người ra. Lúc ấy đám đông đang ngồi quanh Người. Có kẻ nói với Người rằng : “Thưa Thầy, có mẹ và anh chị em Thầy ở ngoài kia đang tìm Thầy!” Nhưng Người đáp lại : “Ai là mẹ tôi? Ai là anh em tôi?” Rồi Người rảo mắt nhìn những kẻ ngồi chung quanh và nói : “Đây là mẹ tôi, đây là anh em tôi. Ai thi hành ý muốn của Thiên Chúa, người ấy là anh em tôi, là mẹ tôi.”

Đó là lời Chúa.

- **Cộng đoàn** : Lạy Đức Kitô, ngợi khen Chúa.
(*thinh lặng giây lát*)

3. Lăn Chuỗi Lòng Thương Xót (10 kinh)

- **Chủ sự** : Lạy Chúa Giêsu, Chúa đã hứa : Linh hồn nào đọc chuỗi kinh lòng thương xót, sẽ được Chúa ấp ủ trong suốt cuộc sống, và nhất là trong giờ chết, Chúa sẽ bảo bọc những linh hồn đọc chuỗi kinh này như vinh quang riêng của Chúa. Chúa ước ao cho toàn thể giới đều biết đến Lòng Thương Xót vô cùng của Chúa. Và Chúa khát khao ban tràn đầy những ân sủng khôn lường cho những linh hồn tin thác vào Lòng Thương Xót của Chúa. (NK, 687.754.811).

Giờ đây chúng con cùng tha thiết đọc chuỗi kinh do chính Chúa truyền dạy để cầu xin cho toàn thể giới, vì nhân loại sẽ không được bình an cho đến khi nào quay về với Lòng Thương Xót của Chúa với niềm tin thác (NK, 300).

- Cộng đoàn :

- “Lạy Cha Hằng Hữu, con xin dâng lên Cha: Mình và Máu, Linh hồn và Thần Tính của Con rất yêu dấu Cha, là Đức Giêsu Kitô, Chúa Chúng con, để đền vì tội lỗi chúng con và toàn thể giới.” (1 lần).

- “Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu. Xin Cha thương xót chúng con và toàn thể giới.” (10 lần).

- “Lạy Đấng Chí Thánh là Thiên Chúa Toàn Năng Hằng Hữu. Xin thương xót chúng con và toàn thể giới.” (3 lần)

- “Kính lạy máu và nước đã tuôn trào từ Thánh Tâm Chúa Giêsu như thác nguồn Thương Xót chúng con. Con tin thác vào Chúa.” (3 lần)

- **Chủ Sự** : Lạy Chúa Giêsu, Chúa đã nói : “Hãy đến với Ta, hỡi những ai vất vả gánh nặng, Ta sẽ nâng đỡ bổ sức cho...” Chúng

con xin đặt tất cả mọi chương trình dự tính, công ăn việc làm, sức khỏe, việc học hành thi cử, những lo toan vất vả khó khăn, và tất cả trong lòng thương xót của Chúa. Chúng con tìm nương ẩn nơi Trái Tim Chúa trong năm mới này và suốt cả cuộc hành trình lữ thứ trần gian. Xin Chúa che chở và gìn giữ chúng con luôn sống trong bình an.

- Cộng đoàn (hát) :

Trong trái tim Chúa bao nhân lành, con xin được một chỗ nghỉ ngơi, nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi, như nước mưa tan trong biển khơi. Nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi, trái tim con trong trái tim Người, nhỏ bé thôi, là tình con trong khối tình Người.

Trái tim hồng Thiên Chúa, trái tim người Cha, mãi muôn đời yêu dấu chúng con gần xa. Tháng năm ngày con sống thiết tha lời ca. Có ân tình Thiên Chúa trái tim nở hoa.

4. Lời Kinh Tận Hiến

- **Chủ sự :** Trong niềm hân hoan đón chào năm mới, với tất cả lòng tin yêu, phó thác, cậy trông, gia đình chúng con xin được tận hiến cho lòng thương xót của Chúa.

- Cộng đoàn :

Lạy Chúa Giêsu, từ nay chúng con xin hoàn toàn tận hiến cho Chúa, trong bàn tay từ ái Chúa. Chúng con dâng hiến trọn vẹn quá khứ, hiện tại và tương lai của chúng con.

Lạy Chúa Giêsu, từ nay xin Chúa hãy săn sóc, bảo vệ, chở che gia đình của chúng con. Xin giúp chúng con trở thành những người con ngoan hiền của Chúa và của Mẹ Maria rất Thánh, Mẹ Chúa.

Qua diện mạo của Chúa đây, xin lòng thương xót của Chúa chiến thắng mọi thế lực ác thần trên thế gian. Xin cho những ai khi sùng kính lòng thương xót của Chúa sẽ không bị hủy diệt. Xin lòng thương xót của Chúa trở thành niềm vui của họ ngay đời này, là niềm hy vọng trong lúc sinh thì, và là vinh quang của họ trong cuộc sống vĩnh hằng.

Chúng con cầu xin Chúa là Đấng Hằng Sống và hiển trị muôn đời. Amen.

5. Kinh Cầu Cho Gia Đình (do ĐTC Phanxicô soạn)

- **Chủ sự** : Chúng con đang sống năm Tân Phúc-Âm-Hóa trong đời sống gia đình. Xin được hiệp ý với Đức Thánh Cha dâng lên Chúa lời kinh cầu cho gia đình

- Cộng đoàn :

Lạy Chúa Giêsu, Mẹ Maria và Thánh Giuse,

Chúng con chiêm ngắm nơi Ba Đấng ánh rạng ngời của tình yêu đích thực. Chúng con tin tưởng thân thưa với Ba Đấng.

Lạy Thánh Gia Nazarét,

Xin cũng biến gia đình chúng con thánh nơi hiệp thông và nhà cầu nguyện, thành trường học đích thực của Tin Mừng và giáo hội tại gia.

Lạy Thánh Gia Nazarét,

Ước gì chúng con không bao giờ nhận thấy bạo lực, khép kín, và chia rẽ trong các gia đình nữa.

Xin cho những ai bị tổn thương hay bị làm gương xấu, nhanh chóng được an ủi và chữa lành.

Lạy Thánh Gia Nazarét,

Xin cho Thượng Hội Đồng Giám Mục sắp đến có thể khơi dậy nơi mọi người ý thức về sự linh thánh, và bất khả xâm phạm của gia đình, vẻ đẹp của nó trong kế hoạch của Thiên Chúa.

Lạy Chúa Giêsu, Mẹ Maria và Thánh Giuse,

Xin lắng nghe và nhận lời chúng con cầu xin. Amen

6. Lời Nguyện Đầu Năm :

- **Chủ sự :** Với trọn niềm tín thác vào Thiên Chúa là Đấng giàu lòng thương xót, chúng ta cùng dâng lên Thiên Chúa những lời khẩn nguyện đầu năm.

- **Lời cầu 1 :** Nhìn lại năm cũ đã qua, chúng con thấy mình còn nhiều lỗi lầm và thiếu sót. Xin Chúa ban ơn tha thứ, và cho chúng con cũng biết tha thứ cho nhau, để trong năm mới này, chúng con sống đẹp lòng Chúa và thương yêu nhau nhiều hơn. Nhờ lời Đức Mẹ chuyển cầu.

– **Đáp :** Xin Chúa nhận lời chúng con.

- **Lời cầu 2 :** Trong năm vừa qua, chúng con đã nhận được biết bao hồng ân của Chúa. Xin cho chúng con biết cảm tạ Chúa, và sử dụng ân huệ Chúa ban mà phục vụ tha nhân, để trong suốt năm mới này, đời sống chúng con là một lời cảm tạ Chúa nhân lành vô biên. Nhờ lời Đức Mẹ chuyển cầu.

– **Đáp :** Xin Chúa nhận lời chúng con.

- **Lời cầu 3 :** Sống bình an, mạnh khỏe, hạnh phúc đầy tràn, nhất là sống trong tình thương của Chúa, đó là những ước mơ của chúng con. Xin Chúa cho những lời cầu chúc của chúng con trở thành hiện thực trong năm mới này. Nhờ lời Đức Mẹ chuyển cầu

– **Đáp :** Xin Chúa nhận lời chúng con.

- **Chủ sự :** Chúng ta cùng nhau đọc lên lời kinh mà chính Đức Giêsu đã dạy chúng ta để cầu nguyện cho nhau : “ Lạy Cha chúng con ở trên trời...”

7. Cầu Nguyện cho Tổ Tiên và Chúc Tuổi Ông Bà Cha Mẹ

- **Chủ sự :**

Lạy Chúa là Cha rất nhân từ, Chúa dạy chúng con phải giữ lòng hiếu thảo. Hôm nay nhân dịp đầu năm mới, chúng con họp nhau đây để kính nhớ Tổ Tiên và Ông Bà Cha Mẹ.

Xin Chúa ban mọi ơn lành xuống trên những bậc sinh thành dưỡng dục chúng con, và giúp chúng con luôn sống phải đạo đối với các ngài.

Chúng con cầu xin nhờ Đức Kitô Chúa chúng con. Amen.

- **Cộng đoàn (niệm hương)** : Mỗi người tuần tự đến trước bàn thờ niệm hương, và cắm vào bát nhang. Kết thúc, mọi người cùng hát bài “Cầu cho Cha Mẹ”

- **Cộng đoàn (hát)** :

1. Xin Chúa (í - a) chúc lành cho đời cha mẹ của con. Công ơn là như núi non, dưỡng nuôi con bao ngày vuông tròn. Con sinh đến trong đời, an vui nhờ có ơn trời, và ơn Cha Mẹ suốt đời coi nhẹ khổ đau.

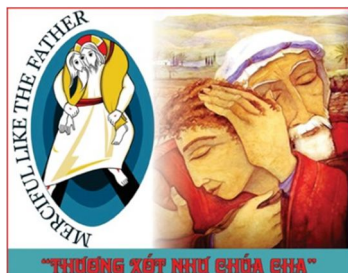
ĐK: Xin cho cha mẹ con thấm mãi tình son của Chúa Trời, cho con giữa gia đình luôn sống theo tình người con ngoan.

2. An vui cũng như đau buồn, luôn đẹp tấm lòng mẹ cha. Ai qua là bao chốn xa. Thấy đâu vui cho bằng mái nhà. Mai con lớn lên rồi, ra đi tung cánh trong đời, dù xa vô bờ, vẫn nhớ đến tình mẹ cha.

- **Chủ sự** : Giờ cầu nguyện đón Lòng Chúa Xót Thương vào gia đình ngày đầu năm đã xong, chúng ta hãy ra đi loan báo Lòng Thương Xót của Chúa cho mọi người khắp mọi nơi.

- **Cộng đoàn** : Tạ ơn Chúa.

Sau một tràng pháo tay, con cái chúc tuổi cho cha mẹ. Cha mẹ mừng tuổi cho con cái. Anh chị em mừng tuổi cho nhau.



Lm. Giuse Trần Đình Long,

Kinh Năm Thánh Lòng Thương Xót

Lạy Chúa Giêsu Kitô /

Chúa dạy chúng con phải có lòng thương xót như Cha trên trời /
và ai thấy Chúa là thấy Chúa Cha.

Xin tỏ cho chúng con thấy dung nhan của Chúa /và chúng con sẽ
được cứu độ. Ánh mắt đầy yêu thương của Chúa đã giải thoát
ông Zakêu /và thánh Matthêu khỏi ách nô lệ bạc tiền; / làm cho
người đàn bà ngoại tình và thánh Mađalêna / không còn tìm hạnh
phúc nơi loài thụ tạo; / cho thánh Phêrô khóc lóc ăn năn sau khi
chối Chúa, / và hứa ban thiên đàng cho kẻ trộm có lòng hối cải.

Xin cho chúng con được nghe / những lời Chúa đã nói với người
phụ nữ Samaria, / như thể Chúa đang nói với mỗi người chúng
con: / “Nếu con nhận ra hồng ân của Thiên Chúa!”

Chúa chính là gương mặt hữu hình của Chúa Cha vô hình,

Đấng biểu lộ quyền năng của Ngài / trước hết bằng sự tha thứ và
lòng thương xót: / Xin làm cho Hội Thánh / phản chiếu gương
mặt hữu hình của Chúa trên trái đất này. Chúa là Đấng phục sinh
vinh hiển.

Chúa đã muốn các thừa tác viên của Chúa / cũng mặc lấy sự yếu
đuối / để có thể cảm thông với những người mê muội lầm lạc /
xin làm cho tất cả những ai tiếp cận với các ngài / đều cảm thấy
họ đang được Thiên Chúa / quan tâm, yêu mến và thứ tha.

Xin sai Thần Khí Chúa đến / xúc dầu thánh hiến mỗi người
chúng con, / để Năm Thánh Lòng Thương Xót này / trở thành
năm hồng ân của Chúa cho chúng con; / và để Hội Thánh Chúa,
với lòng hăng say mới, / có thể mang Tin Mừng đến cho người
nghèo, / công bố sự tự do cho các tù nhân và những người bị áp
bức, / trả lại ánh sáng cho kẻ mù lòa.

Lạy Chúa Giêsu, / nhờ lời chuyển cầu của Đức Maria, Mẹ của
lòng thương xót, / xin ban cho chúng con những ơn chúng con
đang cầu xin.

Chúa là Đấng hằng sống và hiển trị cùng Chúa Cha / và Chúa
Thánh Thần đến muôn đời. / Amen.

**Các Kinh đọc để linh Ôn Toàn Xá
vào ngày Cuối Năm và Đầu Năm**

+ + +

The Te Deum (Te Deum)

O God, we praise you, and acknowledge you to be the
supreme Lord.

Everlasting Father, all the earth worships you.

All the Angels, the heavens and all angelic powers,

All the Cherubim and Seraphim, continuously cry to you:

Holy, holy, holy, Lord, God of Hosts!

Heaven and earth are full of the Majesty of your glory.

The glorious choir of the Apostles,

The wonderful company of Prophets,

The white-robed army of Martyrs, praise you.

Holy Church throughout the world acknowledges you:

The Father of infinite Majesty;

Your adorable, true and only Son;

Also the Holy Spirit, the Comforter.

O Christ, you are the King of glory!

You are the everlasting Son of the Father.

When you took it upon yourself to deliver man,

You did not disdain the Virgin's womb.

Having overcome the sting of death,

you opened the Kingdom of Heaven to all believers.

You sit at the right hand of God in the glory of the Father.

We believe that you will come to be our Judge.

We, therefore, beg you to help your servants whom you
have redeemed with your Precious Blood.

Let them be numbered with your Saints in everlasting
glory.

Save your people, O Lord, and bless your inheritance!

Govern them, and raise them up forever.

Every day we thank you.

And we praise your Name forever; yes, forever and ever.

O Lord, deign to keep us from sin this day.

Have mercy on us, O Lord, have mercy on us.

Let your mercy, O Lord, be upon us, for we have hoped in you.

O Lord, in you I have put my trust; let me never be put to shame.

Kinh Tạ Ôn Ngài Là Thiên Chúa (Te Deum)

Ôi Thiên Chúa chúng con ca ngợi và nhận biết Ngài là
Chúa Tể

Ngài là Thượng Đế, muôn nước kính tôn

Ngài là Cha vạn vật, hoàn vũ khâm sùng

hoàn vũ khâm sùng, hoàn vũ khâm sùng,

Các Thiên Thần các Quyền Thần

Kê-ru-bim và Xê-ra-phim,

trên Thiên Quốc cất tiếng đồng hồ chúc:

Thánh thay, Thánh Thánh thay,

Thánh Thánh Thánh thay

Chúa là thống lãnh các đạo binh

Trời đất đầy oai danh Ngài

Tông đồ đoàn vinh hạnh, danh bộ các tiên tri

Hội Thánh nhân, Thánh nhân Tử Đạo,

Thầy đều tán dương Ngài, tán dương Ngài

Trần gian thiên hạ khắp nơi,

Thánh Hội truyền bá sáng ngời ngôi Cha

Ngôi con duy nhất quả là đáng kính,

Đức Thánh Linh ấy chính Thân Thông

Hồi Ki-tô, Vua oai phong,

Chúa con muôn đời suy tôn Cho loài người ơn cứu độ

Xuống làm con ruột Trinh Mẫu.

Thăng tử thần và mở Thiên Cung

Bên hữu Cha ngự trị uy hùng rất uy hùng

Ngài xuất hiện như chánh án
Vậy nên chúng tôi thiết tha, thiết tha khẩn cầu
Xin Ngài nâng đỡ bày tôi, xin Ngài nâng đỡ bày tôi,
Nhờ bảo huyết ư cứu độ rồi Được cùng các Thánh
Được cùng các Thánh, muôn muôn đời vinh quang
Xin Ngài nâng đỡ bày tôi, xin Ngài nâng đỡ bày tôi,
Nhờ bảo huyết ư cứu độ rồi Được cùng các Thánh
Được cùng các Thánh, muôn muôn đời vinh quang
Muôn kiếp vinh quang, muôn kiếp vinh quang, muôn muôn
kiếp vinh quang.

Ôi Chúa, xin đoái thương gìn giữ bày tôi cho khỏi tội lỗi
ngày nay.

Xin thương xót bày tôi, Ôi Chúa, xin thương xót bày tôi.

Ôi Chúa, xin thương đến bày tôi, vì bày tôi hy vọng nơi
Chúa.

Ôi Chúa, tôi tin tưởng nơi Chúa; xin đừng bao giờ để tôi bị
hỗ thẹn.

Come, Holy Spirit, Creator blest (Veni, Creator)

Come, Holy Spirit, Creator blest,
And in our souls take up your rest;
Come with your grace and heavenly aid
To fill the hearts which you have made.
O Comforter, to you we cry,
O heavenly gift of God Most High,
O fount of life and fire of love,
And sweet anointing from above.
You in your sevenfold gifts are known;
You, finger of God's hand we own;
You, promise of the Father, you
Who do the tongue with power imbue.
Kindle our senses from above,

And make our hearts o'erflow with love;
With patience firm and virtue high
The weakness of our flesh supply.
Far from us drive the foe we dread,
And grant us your peace instead;
So shall we not, with you for guide,
Turn from the path of life aside.
Oh, may your grace on us bestow
The Father and the Son to know;
And you, through endless times confessed,
Of both the eternal Spirit blest.
Now to the Father and the Son,
Who rose from death, be glory given,
With you, O holy Comforter,
Henceforth by all in earth and heaven. Amen.

Kính Xin Thánh Thần Sáng Tạo Hãy Đến

Xin ngự đến, lạy Thánh Thần sáng tạo,
Đến viếng thăm và tuôn đổ ơn trời
Xuống cõi lòng và tâm trí bẽ tôi
Là sản phẩm do tay Ngài mà có.
Tôn hiệu Chúa chính là Người Bảo Trợ,
Là món quà của Thiên Chúa tối cao,
Là lửa thiêng, tình mến, suối dạt dào,
Ấn Thiên Chúa đóng vào hồn tín hữu.
Là nguồn mạch bảy hồng ân kỳ diệu,
Là ngón tay thần diệu Chúa thiên đàng,
Và chính là ơn Cha hứa tặng ban
Cho tín hữu nói năng thật lợi khẩu
Xin chiếu sáng hầu mở mang trí não,
Đổ tình thương cho tràn ngập tâm hồn
Thân yếu hèn giòn mỏng của chúng con
Luôn trông đợi sức thiêng Ngài bồi dưỡng.

Xin xua đuổi địch thù cho khuất dạng
Chúng con liền vui hưởng phúc bình an.
Được Ngài thương hằng chỉ lối mở đường,
Là tránh khỏi muôn lỗi lầm nguy hại.
Xin Ngài dạy cho biết Cha từ ái,
Cùng am tường về Thánh Tử khoan nhân.
Và hằng tin: Ngài là chính Thánh Thần
Nguồn thương mến giữa Hai Ngôi bền chặt. Amen.

**Các kinh nguyện có Ôn Toàn Xá
liên quan đến Thánh Tâm Chúa**

Most sweet Jesus -- Act of Reparation
(Iesu dulcissime - Reparationis actus)

Most sweet Jesus, whose overflowing charity for men is requited by so much forgetfulness, negligence and contempt, behold us prostrate before you, eager to repair by a special act of homage the cruel indifference and injuries to which your loving Heart is everywhere subject.

Mindful, alas! that we ourselves have had a share in such great indignities, which we now deplore from the depths of our hearts, we humbly ask your pardon and declare our readiness to atone by voluntary expiation, not only for our own personal offenses, but also for the sins of those, who, straying far from the path of salvation, refuse in their obstinate infidelity to follow you, their Shepherd and Leader, or, renouncing the promises of their baptism, have cast off the sweet yoke of your law.

We are now resolved to expiate each and every deplorable outrage committed against you; we are now determined to make amends for the manifold offenses against Christian modesty in unbecoming dress and behavior, for all the foul seductions laid to

ensnare the feet of the innocent, for the frequent violations of Sundays and holy-days, and the shocking blasphemies uttered against you and your Saints. We wish also to make amends for the insults to which your Vicar on earth and your priests are subjected, for the profanation, by conscious neglect or terrible acts of sacrilege, of the very Sacrament of your divine love, and lastly for the public crimes of nations who resist the rights and teaching authority of the Church which you have founded.

Would that we were able to wash away such abominations with our blood. We now offer, in reparation for these violations of your divine honor, the satisfaction you once made to your Eternal Father on the cross and which you continue to renew daily on our altars; we offer it in

union with the acts of atonement of your Virgin Mother and all the Saints and of the pious faithful on earth; and we sincerely promise to make recompense, as far as we can with the help of your grace, for all neglect of your great love and for the sins we and others have committed in the past. Henceforth, we will live a life of unswerving faith, of purity of conduct, of perfect observance of the precepts of the Gospel and especially that of charity. We promise to the best of our power to prevent others from offending you and to bring as many as possible to follow you.

O loving Jesus, through the intercession of the Blessed Virgin Mother, our model in reparation, deign to receive the voluntary offering we make of this act of expiation; and by the crowning gift of perseverance keep us faithful unto death in our duty and the allegiance we owe to you, so that we may all one day come to that happy home, where with the Father and the Holy Spirit you live and reign, God, forever and ever. Amen

KINH ĐỀN TẠ THÁNH TÂM CHÚA GIÊSU

Lạy Đức Chúa Giêsu rất nhân lành – Chúa đã yêu dấu loài người quá bội – mà loài người vô tình tệ bạc – lại còn khinh mạn dể dui – nay chúng con sấp mình xuống trước bàn thờ Chúa – hết lòng thờ phượng cung kính – cho được đền vì những sự vô nhân bất nghĩa khắp thiên hạ – hằng làm sỉ nhục Trái Tim Chúa hay thương dường ấy.

Song le chúng con nhớ lại – xưa nay chúng con cũng đã lỗi nghĩa cùng Chúa như vậy – thì chúng con hết lòng ăn năn đau đớn – xin Chúa thương xót thứ tha – chúng con sẵn lòng đền tội chúng con – cùng xin đền tội những kẻ lạc xa đàng rồi – hoặc bởi cố tình chẳng tin phục nhận biết Chúa – là Đấng chăn chiên dẫn đàng chính thật – hoặc khinh dể những điều đã khấn nguyện khi chịu Phép Rửa Tội – mà dẫy bỏ giới răn Chúa là ách êm ái dịu dàng.

Bấy nhiêu tội đáng khóc lóc đau đớn dường ấy – thì chúng con quyết chí đền hết thay thay – lại dốc lòng đền riêng những tội này – như cách ăn ở buông tuồng mất nết – những thói tục xấu xa làm dấp cho kẻ hãy còn thanh sạch mất lòng khiết tịnh – tội bỏ chẳng giữ các ngày lễ – sự nói lộng ngôn phạm đến Chúa cùng các Thánh – những điều sỉ nhục bỉ báng đáng thay mặt Chúa cùng các đấng làm thầy – những điều ơ hờ khinh dể – cùng những tội gớm ghê phạm đến chính Phép Bí Tích mến yêu – sau hết – chúng con xin đền tội chung các nước thiên hạ hằng chống cưỡng chẳng nhận quyền – cùng chẳng vâng phục lời Hội Thánh Chúa truyền dạy – Chớ chi chúng con được đổ máu ra mà rửa sạch bấy nhiêu tội ấy – ít là chúng con xin dâng công đền tội – xưa Chúa đã dâng cho Đức Chúa Cha trên cây thánh giá – mà rầy còn dâng trên bàn thờ mọi ngày – lại xin dâng công nghiệp Đức Mẹ đồng trinh và các thánh cùng các kẻ lành – cho được đền vì những sự vô phép mất lòng Chúa.

Chúng con thật lòng hứa cùng Chúa – từ rầy về sau nhờ ơn Chúa giúp – thì chúng con sẽ giữ đức tin vững vàng – ăn ở thanh sạch – giữ luật Phúc Âm cho trọn – nhất là luật mến Chúa yêu

người – cho được bù lại những tội chúng con – cùng tội thiên hạ – đã phụ ơn bội nghĩa cùng Chúa hay thương dường ấy – Lại hết sức ngăn ngừa kéo người ta còn phạm đến Chúa – cùng khuyên nhủ cho nhiều người trở lại cùng Chúa.

Lạy Đức Chúa Giêsu cực khoan cực nhân – chúng con cậy vì lời Đức Nữ Đồng Trinh Maria đã hợp công chuộc tội cầu bầu – xin Chúa nhận lễ đền tội chúng con thật lòng kính dâng mà phạt tạ Chúa – cùng xin ban cho chúng con được ơn bền đỗ – giữ lòng trung tín – lo việc bổn phận làm tôi Chúa cho đến trọn đời – cho ngày sau chúng con hết thấy được về quê thật – là nơi Chúa hằng sống hằng trị – cùng Đức Chúa Cha và Đức Chúa Thánh Thần đời đời chẳng cùng. Amen.

**Most sweet Jesus, Redeemer –
Act of Dedication of the Human Race
to Jesus Christ King
(Iesu dulcissime, Redemptor)**

Most sweet Jesus, Redeemer of the human race, look down upon us humbly prostrate before you. We are yours, and yours we wish to be; but to be more surely united with you, behold each one of us freely consecrates himself today to your Most Sacred Heart. Many indeed have never known you; many, too, despising your precepts, have rejected you. Have mercy on them all, most merciful Jesus, and draw them to your Sacred Heart. Be King, O Lord, not only of the faithful who have never forsaken you, but also of the prodigal children who have abandoned you; grant that they may quickly return to their Father's house, lest they die of wretchedness and hunger. Be King of those who are deceived by erroneous opinions, or whom discord keeps aloof, and call them back to the harbor of truth and the unity of faith, so that soon there may be but one flock and one Shepherd. Grant, O Lord, to your Church assurance of freedom and immunity from harm; give tranquility of order to all nations; make the earth

resound from pole to pole with one cry: Praise to the divine Heart that wrought our salvation; to it be glory and honor for ever. Amen.

Kinh Dâng Loài Người
Cho Rất Thánh Trái Tim Đức Giêsu
(của Đức Leo XIII và được bổ túc
bởi Đức Piô XI và Gioan XXIII)

Lạy Đức Chúa Giêsu dịu ngọt là Đấng Cứu chuộc loài người. Xin Chúa đoái nhìn chúng con đang khiêm nhượng sấp mình trước bàn thờ Chúa. Chúng con là người của Chúa, cùng muốn thuộc về Chúa, và để kết hiệp cùng Chúa bền vững hơn, thì hôm nay mỗi người chúng con tự ý dâng mình cho Rất Thánh Trái Tim Chúa. Có nhiều người không hề biết Chúa, lại nhiều kẻ khinh mạn điều răn Chúa và khước từ Chúa. Lạy Đức Chúa Giêsu nhân từ, xin hãy thương xót cả hai, và đưa dẫn mọi người trở về cùng Rất Thánh Trái Tim Chúa. Lạy Chúa, xin hãy làm vua cai trị chẳng những người tín hữu không bao giờ lìa xa Chúa, mà lại những con hoang đàng đã từ bỏ Chúa; Cúi xin Chúa hãy làm cho những kẻ ấy được kịp trở về nhà Cha kéo phải lằm than đói khát mà chết. Xin Chúa hãy làm vua những kẻ đang sống trong lằm lạc hay bởi bất thuận mà đã lìa xa Chúa, xin hãy đưa về cửa chân thật cùng một đức tin, hầu chóng nên một đoàn chiên theo một Chúa chiên. Lạy Chúa, xin hãy ban cho Hội Thánh được bình yên vững chắc thơ thới; xin hãy ban cho muôn dân trật tự hòa bình; xin làm cho từ Bắc chí Nam cực vang dội một tiếng: Ngợi khen Trái tim Chúa vì đã mua chộc ơn cứu rỗi cho chúng con: Tán tạ sáng danh Chúa đời đời. AMEN .



HOÀ BÌNH VÀ LÒNG THƯƠNG XÓT

Lm. Giuse Trần Đình Long

*“Vinh danh Thiên Chúa trên trời
Bình An dưới thế cho loài người Chúa thương”*

Sau ngày 30-04-1975, khi tiếng súng ngừng hẳn, hai miền Nam Bắc thống nhất, hoà bình về trên quê hương Việt Nam, ai cũng nghĩ từ đây chiến tranh, hận thù chém giết không còn, mọi người sẽ được sống trong cảnh “thái bình thịnh trị”. Thế nhưng thực tế không phải như thế. Thời gian gần đây người dân luôn sống trong nơm nớp lo âu. Những băng đảng giang hồ thanh toán nhau bằng súng đạn giữa ban ngày trong thành phố như trong phim xã hội đen mà dân lành dễ bị “tai bay vạ gió”. Những cuộc chém giết lạnh lùng để đòi nợ, để trả thù, để dẫn mặt không chút xót thương, đôi khi nạn nhân lại là những người hoàn toàn vô tội bị chết oan. Chỉ vì tranh chấp nhà cửa ruộng đất, vì ghen tuông, vì đồng tiền mà chồng đốt chết vợ, con chém chết cha, cháu đánh chết bà. Chạy xe thì lo gặp tai nạn vì bị rút xuống những “hố tử thần”, vì những tài xế xay xín chạy ẩu, vì gặp đám quái xế “đi bão”. Trời mưa thì sợ chết vì rò rỉ điện, vì cây rớt, vì sụp hố. Trong nhà ngoài phố đâu đâu cũng thấy chiến tranh, hận thù, chết chóc.

Báo Pháp Luật số Chúa Nhật 05-12-2010 bắt đầu đăng loạt bài chuyên đề điểm nóng “Huyết Án Trong Sân Trường” :

- Giữa tháng 11-2010, một nhóm học sinh lớp 10 trường THPT Lê Thị Hồng Gấm (Q.3) đang trên đường đi học về thì bị một nhóm thanh niên khác chặn lại, dùng lưỡi lê đâm chết tại chỗ em Đặng Hoàng Tiến (15 tuổi) ngay gần khu vực cổng trường.



Hung thủ là học sinh trường Nam Sài Gòn, khai đâm chết Tiến là do xích mích chuyện tình ái.

- Cách đây một năm, tại trường THCS Tân Bình, do tranh dành bạn gái, một học sinh lớp 8 tên Lê Công Hoàng đã đánh nhau và dùng dao thủ sẵn đâm Minh gục ngay giữa sân trường. Hoàng tiếp tục đâm trọng thương 2 học sinh khác vào can ngăn trước sự chứng kiến của hàng trăm học sinh, giáo viên, giám thị...

- Chiều 06-12, anh Nguyễn Đức Lộc (28 tuổi) cùng bạn là Châu Đoàn Vũ (26 tuổi) đi dự tiệc sinh nhật bạn ở tỉnh Bình Dương, khi chạy xe máy đến ấp Bình Đường 2, xã An Bình, huyện Dĩ An thì va chạm với nhóm “choai choai” đi đường dẫn đến đánh nhau. Hậu quả, Lộc bị chém chết tại chỗ, Vũ bị thương nặng (Báo Thanh Niên 08-12-2010).

- Trần thị Bích Trâm (23 tuổi, Kiên Giang) bị công an huyện Nhà Bè bắt giữ để làm rõ hành vi giết người. Do mâu thuẫn gia đình, Trâm dùng dao đâm chết chồng là anh Nguyễn Thành Công (24 tuổi) tại nhà trọ xã Phước Kiển, Huyện Nhà Bè (Báo Tuổi Trẻ 10-12-2010).

Bao lâu nay hoà bình vẫn luôn là khát vọng thâm sâu nhất của nhân loại. Ai cũng mong mỗi hoà bình, nhưng dường như con người chẳng bao giờ được sống trong an bình, lúc nào cũng lo sợ chiến tranh và bạo lực. Hegel đã phải chua xót nhận xét rằng : “Lịch sử nhân loại là một núi sợ hay một thung lũng đầy xương khô. Những thời kỳ hạnh phúc chỉ là những trang giấy trắng!” Hoà bình ơi!

Từ Việt Nam nhìn ra thế giới, ta thấy nhận xét của Hegel quả không sai. Trong thế kỷ 20, hai cuộc thế chiến đã tiêu diệt hơn 50 triệu sinh mạng. Năm 1945, trái bom nguyên tử đầu tiên thả xuống Hiroshima chỉ trong vài phút đã tàn sát hàng trăm ngàn thường dân vô tội. Sau thế chiến II, hơn 20 triệu người đã bị chết thảm khốc trong 150 cuộc chiến. Những cuộc chiến ngày càng bùng nổ với mức độ tàn phá ghê gớm và thảm khốc hơn bởi những vũ khí tinh vi hủy diệt hàng loạt do chính con người chế tạo ra để... hủy diệt con người!

Tổ chức Liên Hiệp Quốc ra đời với nỗ lực xây dựng nền hòa bình trên hành tinh này với lời cam kết: "Chúng tôi, các quốc gia thành viên của Liên Hiệp Quốc kiên quyết tránh cho các dân tộc thảm họa chiến tranh". Thế nhưng từ đó đến nay, súng vẫn nổ, đạn vẫn rơi, và máu vẫn chảy. Thế giới đang lo sợ cuộc chiến tranh nguyên tử giữa hai miền Nam Bắc Triều Tiên mà hậu quả thật khôn lường. Hiểm họa chiến tranh hạt nhân luôn ám ảnh và đe dọa sự sống còn của nhân loại. Hòa Bình ơi!

Hoà bình vẫn là mơ ước ngoài tầm tay với, vì nỗ lực của các quốc gia giải quyết những tranh chấp và xung đột bằng đối thoại và bất bạo động dường như phải lùi bước trước bạo lực và lý lẽ của kẻ mạnh. Hoà Bình ơi!

Giáo Hội Công Giáo cũng miệt mài tìm kiếm nền hòa bình đích thực cho nhân loại. Năm 1920, Đức Bênêdictô XV ban hành thông điệp "Hoà Bình của Thiên Chúa" (Pacem Dei). Từ năm 1939 đến 1957, qua các Sứ Điệp Giáng Sinh, Đức Piô XII luôn kêu mời các nhà lãnh đạo các quốc gia trên thế giới hãy kiến tạo một nền hòa bình đích thực trên hành tinh này và cùng nhau xây dựng một thế giới liên đới công bằng. Năm 1963, Đức Gioan XXIII ra thông điệp "Hoà Bình Trên Thế Giới" gọi đến tất cả những người thành tâm thiện chí trên thế giới để kêu gọi các quốc gia xây dựng một nền hoà bình chống lại chiến tranh. Năm 1967, Đức Phaolô VI thiết lập Hội Đồng Giáo Hoàng "Công Lý và Hòa Bình", và từ năm 1968, lập ra ngày "Hoà Bình Thế Giới" cử hành vào ngày mùng một tháng giêng hàng năm. Đức Gioan Phaolô II đã tổ chức những buổi "cầu nguyện liên tôn" cho hòa bình tại Assisi và đưa ra sáng kiến "Ăn Chay vì Hoà Bình". Năm 1986, ăn chay để kêu gọi giải trừ vũ khí nguyên tử. Năm 1993 và 1994, ăn chay cho hòa bình tại Bosnia. Năm 2001, ăn chay để cầu nguyện cho hòa bình thế giới sau biến cố 11-9 tại Hoa Kỳ.

Muốn có được nền hòa bình đích thực, con người không chỉ dừng lại ở việc chấm dứt chiến tranh, giải trừ quân bị, thực thi công lý, nhưng còn phải đi xa hơn, vươn tới tận nguồn của bình an là tình yêu thương, được thể hiện qua tấm lòng biết xót

thương nhau như Chúa đã dạy: “Phúc cho ai biết xót thương người thì sẽ được Chúa xót thương”.

Hai quốc gia không gây hấn nhau, không xâm phạm chủ quyền của nhau, nhưng không quan hệ với nhau, không giúp đỡ nhau thì mới dừng lại ở mức thực thi công lý. Tôi không làm thiệt hại gì ai, không lỗi đức công bằng với ai, nhưng tôi cũng chẳng quan tâm đến ai, “sống chết mặc bay” thì tôi vẫn còn phải đảm ngực vì “tôi đã phạm tội nhiều trong tư tưởng, lời nói, việc làm và ...những điều thiếu sót”!

Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã diễn tả mối tương quan giữa lòng thương xót và công lý như sau: "Lòng thương xót đích thực là suối nguồn sâu xa nhất làm phát sinh công lý. Nếu công lý tự nó là thích hợp cho việc phân xử giữa người với người liên quan tới sự phân phối của cái vật chất một cách công bằng, thì tình yêu và chỉ có tình yêu, bao gồm tình yêu khoan dung mà ta gọi là lòng thương xót, mới có thể trả con người về lại với chính mình. Lòng thương xót Kitô giáo là hiện thân hoàn toàn nhất của sự bình đẳng giữa người với người, và do đó cũng là hiện thân hoàn toàn nhất của công lý vì trong lãnh vực riêng của nó, công lý cũng nhắm tới cùng một kết quả như thế. Tuy nhiên sự bình đẳng do công lý mang lại chỉ giới hạn ở lãnh vực của cái vật chất bên ngoài, còn tình yêu và lòng thương xót lại giúp con người có thể gặp gỡ nhau nơi giá trị cao cả là chính con người, với phẩm giá riêng của mỗi người".

Trong sứ điệp "Ngày Hòa Bình Thế Giới" năm 1998, Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II cũng nhắc đến mối tương quan giữa công lý và lòng xót thương: "Công lý vừa là một nhân đức luân lý vừa là một khái niệm pháp lý. Đôi khi công lý được biểu thị như một người mắt bít kín; thật ra, nhiệm vụ riêng của nó là sáng suốt và tinh táo để bảo đảm sự cân bằng giữa quyền lợi và nghĩa vụ, khuyến khích một sự chia sẻ đồng đều các trách nhiệm và phúc lợi. Công lý phục hồi chứ không phá hủy, đưa tới hòa giải thay vì phục thù. Xét cho kỹ, ở trong chiều sâu của nó, công lý bén rễ trong tình yêu mà lòng thương xót là một biểu

hiện có ý nghĩa nhất. Vì thế, công lý tách khỏi tình khoan dung sẽ trở thành lạnh lùng và độc ác".

Đúng như thế, khi “công lý tách khỏi lòng thương xót sẽ trở thành lạnh lùng và độc ác” và có nguy cơ châm ngòi cho những cuộc chiến. Những bữa tiệc buffet linh đình cả trăm đô, những lễ đài nguy nga hàng trăm triệu, những lễ hội, những buổi trình diễn, diễn nguyện với sân khấu lộng lẫy hoàng tráng tiêu tốn bạc tỉ, những món quà lưu niệm cho lễ hội được tính bằng vàng... Tất cả sự hoang phí đó được biện minh là để “vinh danh Chúa”, “phục vụ nhân dân”, lo cho lợi ích chung, là của ân nhân tự nguyện đóng góp, đâu có bóc lột của ai, đâu có vi phạm công lý. Trong khi đó những người dân nghèo thấp cổ bé họng chỉ được đứng vòng ngoài nhìn những lễ hội một cách thòm thèm mà xót xa cho sự tốn kém lãng phí. Những nạn nhân lũ lụt bởi “thiên tai” hay “nhân tai” đang mòn mỏi trông chờ từng gói mì, lon gạo, bịch quần áo cũ mà vẫn chưa có.

Nếu bớt đi những chi phí không cần thiết mang nặng tính khoa trương nặng hình thức trong những lễ hội đạo cũng như đời để làm công việc bác ái, để xây những trường học, bệnh viện, mái ấm cho trẻ mồ côi, người khuyết tật, già neo đơn, để làm những cây cầu cho vùng nông thôn, để giúp học bổng cho các sinh viên học sinh hiếu học. Nếu làm được như vậy thì những lễ hội mới mang được ý nghĩa đích thực, mới để lại dấu ấn cho người tham dự lẫn người không được mời tham dự! Bằng không, người tổ chức và người tham dự lễ hội đã trở thành “lạnh lùng-vô cảm” vì đã tách “công lý” khỏi “lòng thương xót”. Không đóng góp chia sẻ vật chất, thậm chí cũng không chia sẻ mất mát tinh thần, không dành ra ít phút tưởng niệm, tưởng nhớ những nạn nhân lũ lụt, mà vẫn nhờn nhơ vui chơi ăn uống ca hát nhảy múa trong những lễ hội thì “lòng xót thương” quả là món hàng quý hiếm trong thời đại này.

Tôi không đụng chạm ai, cũng đừng ai đụng đến tôi. Tôi không làm thiệt hại ai mà cũng chẳng giúp đỡ ai. Tiền của tôi muốn làm gì tôi làm. Tôi phải lo cho anh em tôi, gia đình tôi, hội đoàn tôi, nhà thờ tôi, giáo xứ tôi. Cũng đúng thôi! Thế nhưng còn

đồng bào tôi, giáo hội tôi thì ai lo? Đồng bào và giáo hội đó cũng là của tôi mà? “Công lý tách khỏi lòng thương xót sẽ trở thành lạnh lùng và độc ác”! Thánh Gioan Phaolô II đã nhận định thật chính xác và chua xót.

Thượng Hội Đồng các Giám Mục về "Công Lý Trong Thế Giới Hôm Nay" đã xác quyết: "Không thể tách rời công lý và tình yêu Kitô giáo đối với tha nhân. Bởi vì tình yêu bao hàm một đòi hỏi tuyệt đối về công lý, nghĩa là việc nhìn nhận phẩm giá và những quyền lợi của tha nhân; đồng thời công lý chỉ đạt tới sự viên mãn nội tại trong tình yêu. Với xác tín rằng mỗi người đích thực là hình ảnh của Thiên Chúa vô hình và anh em của Đức Kitô, người Kitô hữu nhìn thấy trong mỗi người hình ảnh của Thiên Chúa, và yêu sách tuyệt đối về công lý cũng như về tình yêu là chính yêu sách của Thiên Chúa".

Chính vì tin tưởng vào xác quyết đó mà có một giáo xứ ở thành phố khi mừng kỷ niệm 50 năm thành lập, cha xứ đã kêu gọi giáo dân trong xứ đóng góp để xây dựng một ngôi nhà nguyện cho anh em dân tộc ở vùng sâu vùng xa thay vì làm cuốn “kỷ yếu” hay tổ chức lễ lạc ăn uống tiệc tùng tốn kém. Chính vì “nhìn thấy trong mỗi người hình ảnh của Thiên Chúa” mà hàng ngàn người tham dự thánh lễ và giờ cầu nguyện lòng thương xót mỗi chiều đã chắt chiu hàng tuần để chuyển hàng trăm tấn gạo đến cho đồng bào lũ lụt Miền Trung, tặng quà Noel, quà Tết cho bệnh nhân trại phong, người khuyết tật, và hàng ngàn học bổng cho sinh viên học sinh nghèo hiếu học. Chính vì thấy “yêu sách tuyệt đối về công lý cũng như về tình yêu là chính yêu sách của Thiên Chúa” cho nên một vài xứ đạo đã có những phòng khám bệnh và phát thuốc miễn phí, mái ấm cho người già neo đơn, thăm viếng và chia sẻ với những gia đình có hoàn cảnh khó khăn trong cũng như ngoài giáo xứ, nhất là nơi vùng sâu vùng xa. Ước mong những đốm lửa này được lan rộng hơn nữa

Chúa Kitô được Isaia loan báo là “một trẻ thơ đã chào đời để cứu ta. Một người con đã được ban tặng cho ta. Người gánh vác quyền bính trên vai. Danh hiệu của Người là Cô Vần kỳ diệu, Thần Linh dũng mãnh, người Cha muôn thuở, Thủ Lãnh

hòa bình. Người sẽ mở rộng quyền bính, và lập nền hòa bình vô tận..." (Is 9, 5-6).

Đức Kitô, vị thủ lãnh có đầy “dũng mãnh” và “quyền bính trên vai” nhưng không thống trị, áp bức người dân bằng quyền lực, bằng lý lẽ của kẻ mạnh. Vị thủ lãnh ấy không phải là “ông vua con một cõi” muốn gì là giáo dân phải vâng phục, phải chấp hành, bất chấp điều ấy có hợp tình hợp lý hay không. Trái lại vị thủ lãnh đó “đã chào đời để cứu ta”, đã đối xử với người dân như “người Cha muôn thuở” chứ không như vua chúa quan liêu hống hách với bề tôi. Đó là vị “thủ lãnh hoà bình” chứ không phải thủ lãnh chỉ lo củng cố địa vị ngai vàng của mình, đi gây hấn, gây ảnh hưởng, gây thù chuốc oán, gây tang thương chết chóc cho dân lành.

Vị thủ lãnh hoà bình đó “là bình an của chúng ta” và “đã hy sinh thân mình để phá đổ bức tường ngăn cách là sự thù ghét. Nhờ thập giá, Người đã làm cho đôi bên được hòa giải với Thiên Chúa trong một thân thể duy nhất; trên thập giá, Người đã tiêu diệt sự thù ghét. Người đã đến loan Tin Mừng bình an: bình an cho anh em là những kẻ ở xa, và bình an cho những kẻ ở gần” (Ep 2,14-16). Chính vị thủ lãnh hoà bình đó đã giao hòa loài người với Thiên Chúa “vì Thiên Chúa đã muốn làm cho tất cả sự viên mãn hiện diện ở nơi Người mà làm cho muôn vật được hoà giải với mình. Nhờ máu Người đổ ra trên thập giá, Thiên Chúa đã đem lại bình an cho mọi loài dưới đất và muôn vật trên trời.” (Cl 1,19-20).

Bình an chỉ có được khi ta biết xót thương người vì cảm nghiệm chính ta luôn được Chúa xót thương, dù ta có tội lỗi yếu hèn thế nào đi chăng nữa. Bình an chỉ có được từ lòng xót thương. Thương người như thể thương thân. Thương xót con người trầm luân trong đau khổ mà tôi không chất thêm khổ đau cho họ nữa. Tôi tập nhường nhịn, tha thứ, không chấp nết, không xô xát, to tiếng, chen lấn giành giật. Tâm tôi có được bình an khi không còn bị xao động bởi những ham muốn, háo danh, ganh tỵ, ghen ghét, muốn hơn người. Làm sao tôi có được bình an khi chung quanh tôi còn bao người đau khổ cùng cực? Làm

sao xã hội gọi là bình an khi người ta vẫn sống dửng dưng vô cảm trước khổ đau của đồng loại, khi tiêu tốn lãng phí trong những lễ hội mà không chạnh lòng nghĩ tới đồng bào mình đang sống trong cảnh màn trời chiếu nước ? Chính lòng xót thương thúc đẩy tôi dẫn thân đi chia sẻ, làm việc bác ái, vun đắp an vui, giúp con người sống hòa bình với chính mình và với tha nhân.

Muốn có hòa bình đích thực thì lời “Kinh Hoà Bình” của Thánh Phanxicô Assisi, Nhật Ký Lòng Thương Xót của thánh nữ Faustina, giáo huấn của Đức Kitô, và đặc biệt là “Bài Giảng Trên Núi” phải trở thành kim chỉ nam, thành hiến chương cho cuộc sống của những người đi xây dựng hoà bình theo chân vị “thủ lãnh hoà bình” là Đức Kitô :

"Phúc cho ai có tâm hồn nghèo khó, vì Nước Trời là của họ.

Phúc cho ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp.

Phúc cho ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an.

Phúc cho ai khát khao nên công chính, vì họ sẽ được Thiên Chúa cho mãn nguyện.

Phúc cho ai xót thương người, vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương.

Phúc thay ai xây dựng hoà bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa.

Phúc cho ai bị bách hại vì sống công chính, vì Nước Trời là của họ" (Mt. 5,3-10).

Muốn “thiên hạ bình” thì trước tiên “thân phải tu”. Tu tập để có lòng thương xót, có từ tâm. “Tình yêu và chỉ có tình yêu, bao gồm tình yêu khoan dung mà ta gọi là lòng thương xót, mới có thể trả con người về lại với chính mình.”

Không có Tình Yêu và Lòng Thương Xót thì bao giờ mới có Hòa Bình ?



Ngày Đầu Năm 1-1
Lễ Đức Maria Mẹ Thiên Chúa

Đức Maria, Mẹ Thiên Chúa!

Vâng ! Thật thế ! Bởi vì : “*Người phụ nữ mình khoác áo mặt trời, chân đạp mặt trăng, đầu đội triều thiên mười hai ngôi sao*” (Kh 12,1-6).

Có thể nói, đoạn sách Khải Huyền trên không xa lạ gì với người công giáo, khi nói về Đức Trinh Nữ Maria. Khi đọc đoạn sách Thánh trên, không cần giải thích, chúng ta cũng biết ngay người phụ nữ ấy là ai?

Vâng ! Thật vậy, vô tiền khoáng hậu, Đức Trinh Nữ Maria là một thụ tạo đặc biệt của Thiên Chúa. Tại sao? Thưa, vì Mẹ chính là thụ tạo của Đấng toàn năng, đồng thời là Mẹ của Chúa Trời. Vâng, không có loài thụ tạo nào cũng như không có một người phụ nữ nào được đặc ân ,diễm phúc như thế.

Bởi vì, Mẹ Maria gương là “mẫu gương của niềm tin”, mẫu gương ấy sống động trong sự khiêm nhường sâu thẳm tuyệt đối. Vì vậy các Thánh đã gọi Mẹ là: “ The model believer”. Mary is the model believer.

Nơi Mẹ hội tụ nhiều nhân đức, mỗi tước hiệu của Mẹ là một nhân đức, không phải Đức Maria được tôn vinh chỉ vì trọn đời đồng trinh, nhưng mỗi một nhân đức của Mẹ, mỗi một Thánh hiệu của Mẹ là sự liên kết tạo nên con người của Mẹ, để rồi một Thánh Hiệu Mẹ Thiên Chúa hôm nay là kết tinh của mọi Thánh Hiệu nơi Mẹ.

Thời gian cũng như trí khôn hèn kém sơ sài không thể nào suy niệm hết những nhân đức của Mẹ, chỉ xin trưng dẫn một câu : “ Đức Bà gồm mọi nhân đức”, là có thể đủ về Mẹ.

Ngày mở đầu của một năm, một niên lịch mới, ngày đầu năm mới Giáo Hội đã tuyên tín Đức Maria là Mẹ Thiên Chúa, một trong bốn tín điều trọng đại của Mẹ Maria.

- Mẹ trọn đời đồng trinh
- Mẹ vô nhiễm nguyên tội
- Mẹ Hồn Xác về Trời
- Mẹ Thiên Chúa.

Vâng , không cần nói ai cũng biết, Tín điều trọng đại nhất về Mẹ Maria, đó là “Mẹ Thiên Chúa”. Ngày khởi đầu của năm mới, bao biến cố buồn vui và hy vọng của một năm 360 ngày được dâng lên Mẹ Thiên Chúa, và cũng là ngày cầu nguyện cho hòa bình thế giới, nghĩa là cầu cho ơn bình an, bình an trong tâm hồn là bình an cho xã hội, cho đất nước quê hương và cho toàn thế giới.

Vâng ! Đức Trinh nữ rất Thánh Maria, trong đoạn Tin Mừng của Thánh Luca là một người phụ nữ bình dị, khiêm nhu, không thể hiểu được hết các mầu nhiệm từ trời, nhưng nơi Mẹ là một sự đón nhận, đón nhận và tin theo. Có nghĩa là, Mẹ được Chúa Giêsu là Thiên Chúa và là Con của

Mẹ về phần nhân tính, khen ngợi và chúc phúc không phải chỉ vì : “ Phúc cho dạ nào đã cưu mang Thầy, và cho Thầy bú mớm”, mà là: “ Những ai nghe và giữ Lời Thiên Chúa thì có phúc hơn”. (Lc 8,19-21 và 11, 27-29). Thật thế ! Không còn Lời nào chân thật hơn Lời của Con Thiên Chúa làm Người. Chúa Giêsu đã khéo léo khen ngợi Mẹ Người, và đồng thời dùng quyền Thiên Tính của mình mà tuyên tín về Đức Maria.

Vậy sự thật không thể phủ nhận nơi tín điều “Mẹ Thiên Chúa” của Đức Maria. Nên chi, nhân loại cần học theo gương của Mẹ là tín thác vào Thiên Chúa không chút do dự.

Lạy Mẹ Thiên Chúa, Mẹ là Đấng đã tin và phó thác tuyệt đối vào Thiên Chúa, nên Mẹ được gọi gương mẫu của niềm tin. Chính vì vậy, Mẹ được kêu mời làm Mẹ Đấng Cứu Thế, và nhờ vào Thánh Danh Giêsu, Con Mẹ đồng thời là Thiên Chúa giàu Lòng Thương Xót, vì vậy Mẹ được gọi là Mẹ Thiên Chúa./. Amen

Trang thơ

***** Ngợi Khen Mẹ *****

*T*rên đường tìm lại quê trời
Vẳng nghe tiếng Mẹ gọi mới thiết tha
Con còn lạc bước đường xa
Bóng đêm tăm tối khó mà dừng chân

Mẹ hiền khuyên nhủ ân cần
Trần gian cạm bẫy muôn phần hiểm nguy
Đam mê tội lỗi ích chi
Hãy mau thức tỉnh tức thì con ơi

Ấn nấn sám hối kịp thời
Quay về với Mẹ cuộc đời bình an
Mai này hưởng phúc vinh quang
Mẹ con sum họp Thiên Đàng vui sao

Con nghe cảm động xiết bao
Lời vàng Mẹ dạy tuôn trào lệ rơi
Mẹ hiền ơi...!!! Mẹ hiền ơi...!!!
Xin tha thứ tội con khờ từ nay

Một lòng chân thật thảo ngay
Không phụ tình Mẹ đêm ngày bảo ban
Gia đình hạnh phúc bình an
Tạ ơn Mẹ đã muôn vàn yêu thương

Lòng con trẻ mãi vẫn vương
Lấy chi đền đáp cho vừa Mẹ ơi
Xin dâng lên Mẹ một đời
Yêu thương tha thứ như lời Mẹ khuyên

*Không màng chi đến bạc tiền
Chẳng ham danh vọng lợi quyền xa hoa
Anh em hiệp nhất một nhà
Tâm hồn thánh thiện chan hòa bao dung*

*Cùng người góp sức lo chung
Tốt đời đẹp đạo an bình nơi nơi
Mẹ là sao sáng rạng ngời
Đời con có Mẹ như vàng thái dương*

*Chiếu soi con mọi nẻo đường
Tình thương của Mẹ Thánh An tuyệt vời
Vinh Danh Thiên Chúa trên trời
Kính dâng lên Mẹ muôn lời ngợi khen..*

.....Bác Teresa Bích Thuận.....
(Giáo xứ Bình An Thượng - Q8 - Saigon)

PHIÊN CHỢ LÒNG THƯƠNG XÓT

Nói đến chợ Lòng Thương Xót ở đây không phải nói đến sự mua bán Lòng Thương Xót mà là sự cho và nhận. Khu chợ này có một điểm đặc biệt khác với các khu chợ bình thường. Bà con đến chợ vào lúc 6 giờ sáng được nghe không phải là loa phóng thanh tin tức hằng ngày, mà là bài giảng Lòng Thương Xót Chúa được phát ra từ cái máy nghe nhỏ xíu mở vang vọng cả khu chợ, phục vụ miễn phí cho bà con tiểu thương buôn bán.



• Từ Một Chị Bán Cá

Ở một góc chợ, có người phụ nữ trung niên đang loay hoay bán cá, miệng liên thoảng giới thiệu về Lòng Thương Xót Chúa và tay liên tục gói CD, sách Tâm Thư gửi tặng cho người mua. Đó là chị Tốt, ở chợ Lộc Nga, một đứa con của Lòng Chúa Thương Xót.

Gia đình chị đã được ơn của Lòng Thương Xót Chúa tháng 5/2014. Lấy chồng năm 17 tuổi, chị phải chịu bao nhiêu cơ cực vì một ông chồng nát rượu và gia đình chồng với cảnh mẹ chồng nàng dâu. Mới đó mà đã rông rã 35 năm, chị bị kìm kẹp trong cảnh có đạo nhưng bị cấm cản không được đến nhà thờ, không được rước lễ. Nỗi đau thể xác càng chồng thêm nỗi đau về tâm hồn.

Hôm nay nhờ cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa mà Chúa đã giải thoát chị khỏi sự kìm kẹp của ma quỷ. Chị đã được đi xưng tội, rước lễ, rước Chúa vào lòng. Chồng chị ít nhậu hơn trước, không cấm chị đến nhà thờ nữa và ngày nào cũng nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Lòng hân hoan sung sướng, chị không giữ niềm vui đó cho riêng mình mà đem đi khoe, đi nói

cho mọi người biết những điều kỳ diệu Chúa làm trong cuộc đời mình. Chị đi chia sẻ cho tất cả những người chị gặp hằng ngày, những người buôn gánh bán bưng, nghèo khổ, bệnh tật, nợ nần chồng chất, bế tắc trong cuộc sống.

Khu chợ của chị như xuôi theo bài giảng dí dỏm và sâu sắc của người linh mục tông đồ của Lòng Chúa Thương Xót. Họ cười theo những câu nói vui đùa của người linh mục, nhưng cũng khóc theo thân phận của những chứng nhân trong bài giảng. Họ cảm thấy như ai đó đang nói thay cho thân phận của họ, thân phận bọt bèo, nghèo khổ... Lòng họ chứa chan những cảm xúc vui buồn khó tả. Từ những bài giảng bình dị, dễ hiểu và những lời chia sẻ của những chứng nhân đó, họ có cơ hội nhìn lại bản thân mình, cách sống của mình, cách giữ đạo theo kiểu hời hợt, chẳng sống đạo tí nào. Họ nhận ra Thiên Chúa đã, đang và sẽ cùng đồng hành, chia sẻ những nỗi vất vả, gánh nặng cuộc sống với họ. Và họ nhận ra Thiên Chúa cũng chính là hình ảnh những anh em đang sống chung quanh họ. Thiên Chúa đã xuống thế làm người, mang thân phận con người như họ và hôm nay Lòng Thương Xót Chúa cũng đến với những người bán cá, bán rau, bán thịt,...

Từ đó khu chợ này đã được biến đổi. Cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa với niềm tín thác, họ lãnh nhận được vô vàn ơn lành phần hồn phần xác.

• Đến Người Đàn Bà Khó Tính

Trước khi biết đến Lòng Thương Xót Chúa, bác Trọng, 65 tuổi, là người rất khó chịu và khó tính nổi tiếng ở chợ Lộc Nga. Tính tình khép kín, rất ít khi chia sẻ với ai, đi chợ dựng xe trước nhà bác là bác lấy nước cơm thừa, canh thiêu hắt vào xe người ta. Đi ngang ai bác cũng lườm cũng nguýt. Từ lúc thấy chị Tốt chia sẻ bằng đĩa Lòng Thương Xót Chúa ở chợ, bác thấy sao nhiều người đến xin thể. Ngày đầu tiên chị ngỏ ý tặng bác nhưng bác không lấy, bác nói đi hành hương cầu nguyện, xin khẩn nhiều lắm nhưng chẳng thấy được ơn gì. Đúng là như vậy, vì bác đi cầu nguyện, xin ơn nhưng con người bác chưa thay đổi, chưa mở

lòng ra mà xót thương những người anh chị em của mình, nên lời cầu nguyện của bác sao được Chúa nhận lời?

Mấy ngày sau ở chợ vẫn thấy nhiều người nhận băng đĩa sách ảnh, nên bác cũng lần la đến xin một cái về nghe. Thế là Chúa đã vào được nhà và đến ngự trong lòng bác từ ngày đó. Bác nghe một ngày, một đêm, rồi bác ra chợ xin tràng hạt về đeo, xin sách “Tâm Thư Lòng Nhân Hậu Của Cha” và tập san “Nhờ Mẹ đến với Chúa” về đọc.

Một ngày nọ, bác ra chợ ngồi khóc với chị Tốt, và nói "Ông cha này giảng hay quá! Thấm quá!" Sau đó bác xin thêm CD gửi tặng cho bạn bè và người thân. Chúa biến đổi bác từ một người sống ích kỷ chỉ biết bản thân mình, thành một con người biết sống hòa đồng, chia sẻ với mọi người. Đến hôm nay bác đã cho mọi người dựng xe trước cửa nhà mình, không còn tạt canh thiêu thối vào xe của họ nữa.

Mọi người hỏi chị Tốt có thần linh gì mà cải hóa được bác. Chị cười nói đó là quyền năng của Chúa. Chỉ có Lòng Thương Xót Chúa mới "chữa lành những vết thương tâm hồn" mà nhiều năm nhiều tháng đã mưng mủ trong tâm hồn bác, làm cho tâm hồn bác chai đá. Nay Chúa đã dùng máu và nước từ trái tim của Chúa làm tan chảy trái tim chai đá của bác thành trái tim thịt mềm biết yêu thương, trái tim có lòng thương xót. Để hôm nay bác xác tín một điều là "Chỉ có mình bỏ Chúa thôi, chứ Chúa không bao giờ bỏ mình..."

• Từ Chị Bán Chè ở Chợ Lộc Nga

Khi thấy chị Tốt chia sẻ băng đĩa bài giảng lòng thương xót Chúa ở chợ, chị Thúy bán chè ở chợ Lộc Nga, cũng xin CD 20 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa về cho gia đình nghe. Ba chị Thúy 65 tuổi bị ung thư gan. Sau khi nghe được khoảng 2-3 tuần, có ai đó đã tặng ông một máy nghe có gắn USB 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Ông nghe được một ngày một đêm, như có linh tính mách bảo, ông gọi cô con gái lại và nói: "Nếu mai bố mất đi, con nhớ để chiếc máy nghe này theo bố nhé, đừng mang theo tiền bạc, của cải gì hết!"

Thế là sáng ngày hôm sau ông đã ra đi bình yên sau một giấc ngủ. Cô con gái khóc rất nhiều khi nhớ lại lời trấn trối của bố. Mặc dù rất thích chiếc máy, nhưng chị không đành lòng không làm theo ước nguyện sau cùng của cha mình, thế là chị nhẹ nhàng đặt chiếc máy nhỏ vào quan tài cho bố, thì thầm: "Bố ra đi bình an nhé!"

Chị tin chắc chắn Lòng Thương Xót của Chúa sẽ không bỏ rơi linh hồn người cha thân yêu của chị.

• Đến Chú Bảo Vệ Công Ty An Vạn Thịnh

Cách đây 8 năm, chị Tốt làm chung công ty An Vạn Thịnh với chú Thắng ở khu 6, Bảo Lộc, nhưng chẳng ai quan tâm đến ai. Chú Thắng cũng không tâm sự về cuộc sống gia đình chú cho chị nghe. Từ ngày được ơn Chúa, chị Tốt gọi điện hỏi thăm, như Chúa thúc đẩy chị phải biết chia sẻ kho tàng Lòng Thương Xót Chúa cho mọi người, nhờ đó mà chị biết được chú Thắng cũng gặp những khó khăn trong cuộc sống gia đình như chị.

Lấy vợ từ năm 36 tuổi, chú là đạo gốc, còn vợ chú là tân tông, nhưng vợ chú chỉ theo đạo như bài hát được cải biên: "Con quỳ lạy Chúa trên trời, sao cho con lấy được người con yêu. Bây giờ con lấy được chàng, con không đi lễ nữa Chúa làm gì con?"

Không những không đi lễ mà chị còn cấm cản chồng con, không cho đến nhà thờ, không cho chịu các bí tích.

Một thời gian sau chị bị ung thư buồng trứng phải đi điều trị ở bệnh viện ung bướu Thành Phố. Những lúc vợ lên cơn đau vật vờ, chú Thắng lại đến tượng Chúa Giêsu để cầu nguyện. Có ai đó đã trao cho chú cuốn sách kinh Lòng Thương Xót Chúa. Từ đó cứ 3 giờ chiều mỗi ngày, chú dâng chuỗi kinh Lòng Thương Xót để kêu cầu Chúa cứu chữa vợ của mình.

Cứ thế, cứ thế, chú lần mò, lần mò tìm phương thuốc chữa bệnh cho vợ, phương thuốc Lòng Thương Xót Chúa... Rồi Chúa cũng nhận lời chú cầu nguyện.

Một năm sau ngày phát bệnh, chị được ơn chữa lành phần hồn phần xác. Từ dạo đó, chị không cấm cản chồng con đi lễ nữa, mà còn sốt sắng hơn trong việc đạo nghĩa.

Đến tháng 10/2014 chị Tốt chia sẻ băng đĩa Lòng Thương Xót Chúa cho chú, lúc đó chú mới vỡ lẽ ra: "À! Thì ra chính Lòng Thương Xót Chúa đã cứu chữa vợ mình đây, nhưng mình chưa đi chia sẻ, chưa đi cao rao Lòng Thương Xót Chúa, chưa đi làm chứng về những ơn huệ mà mình nhận được..."

Như nắng hạn gặp mưa rào, sau khi nghe các bài giảng Lòng Thương Xót Chúa trong các CD bài giảng, chú nhanh chóng nhận ra mình phải làm gì để tôn vinh lòng thương xót Chúa. Thế là chú xin chị Tốt các CD bài giảng Lòng Thương Xót, sách "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu của Cha", Tập San "Nhờ Mẹ đến với Chúa"... mang lên công ty chú làm để chia sẻ cho các anh em công nhân ở đó (khoảng 60-70 người). Những lúc đêm khuya thanh vắng phải trực trông coi công ty, chú mở bài giảng Lòng Thương Xót lên nghe. Dần dần, những bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót của người linh mục nọ trở thành món ăn tinh thần không thể thiếu hằng ngày của chú và anh em công nhân nơi đây.

Kỳ diệu thay, trước đây tại bệnh viện ung bướu, chú được người khác giới thiệu về Lòng Thương Xót Chúa, nay những lần đưa vợ đi tái khám chú đem băng đĩa bài giảng Lòng Thương Xót, Tâm Thư... tặng lại cho những bệnh nhân ung thư ở bệnh viện ung bướu Thành Phố. Đó là những con người mà cuộc đời gần như bế tắc hoàn toàn, anh giới thiệu để họ nghe, để họ còn được chút bầu vịu sau cùng là Lòng Thương Xót Chúa...

• Từ Những Chuyến Xe Chở Rau ở Phương Lâm

Chị tên là Têrêsa Nguyễn Thị Hiền, 38 tuổi. Đã 15 năm nay, hàng ngày chị lấy rau ở chợ Phương Lâm lên bỏ mổi ở chợ Lộc Nga và các chợ khác ở Bảo Lộc. Từ ngày chị Tốt chia sẻ băng đĩa sách ảnh Lòng Thương Xót Chúa tại chợ Lộc Nga, chị Hiền cũng đem về chia sẻ cho những người chị gặp trên những chuyến xe từ Bảo Lộc về Phương Lâm. Chị còn giới thiệu CD bài giảng Lòng Chúa Thương Xót ở chợ Phương Lâm, những người hàng xóm của chị, những quán cà phê, những tiệm gội đầu uốn

tóc, và đến cả những nhà giàu mà xưa nay chỉ biết có tiền, chẳng biết Chúa, cũng chẳng biết chia sẻ với ai.

Khoảng một tháng sau ngày đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, chị Hiền đã được Chúa cứu. Hôm đó là ngày 08/12/2014, như mọi ngày, 12 giờ đêm chị thức dậy ra chợ Phương Lâm để lấy rau, trái cây lên chợ Lộc Nga bỏ mỗi. Chị đi trên chiếc xe tải 1.4 tấn, gồm tài xế, 2 người ngồi trên cabin và 3 người ngồi ở thùng sau xe. Đang lúc xe bon bon chạy, bất ngờ bánh xe bị nổ, tài xế chới với và chiếc xe bị lật nghiêng. Hai người ngồi ở cabin đề lên tài xế, còn 3 người ngồi sau thùng xe thì bị rau quả đè lên. Mọi người hốt hoảng, chỉ biết kêu lên: "Lạy Chúa Giêsu! Lạy Mẹ Maria! Xin cứu con!..."

Tạ ơn Chúa! Do tài xế không khóa cửa kính xe, nên mọi người từ từ lách mình chui ra khỏi xe qua ô kính cửa trước, không ai bị sao, trong khi rau rộ, trái cây đều hư nát hết. Hoàn hồn thoát chết. Chị thầm tạ ơn Chúa đã ra tay gìn giữ và cứu giúp hành khách qua cơn hoạn nạn. Từ đó chị và mọi người càng xác tín hơn vào quyền năng của Lòng Thương Xót Chúa.

Hiện tại đưa con trai 18 tuổi của chị Hiền đã biết copy các bài giảng vào thẻ nhớ và USB để trao tặng cho những người có nhu cầu nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa.

• Đến Nhóm Sơn Nước tại Di Linh

Anh tên Đề, 45 tuổi, là một người em kết nghĩa của chị Tốt. Nhóm của anh khoảng 7-8 người, toàn là thanh niên, làm ăn xa nhà, khoảng 1 tuần mới về nhà một lần. Vì cảnh sống xa nhà nên sau giờ làm họ thường tụ tập nhau lại đánh bài, nhậu nhẹt. Nhóm thiện nguyện Tín Thác Bảo Lộc tặng họ một máy nghe có gắn thẻ nhớ 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Thế là sau giờ làm, thay vì họp nhau tụ tập đánh bài, nhậu nhẹt, nay họ lại ngồi họp nhau để nghe bài giảng Lòng Thương Xót và cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót.

Lòng Thương Xót Chúa đã gìn giữ nhóm lao động sơn nước tránh xa những cám dỗ và các việc làm của ma quỷ. Những người di dân xa gia đình, không được cha mẹ chăm sóc dạy dỗ

để bị sa vào con lóc xoáy ăn chơi chôn thành thị, để bị bạn bè xấu rủ rê làm những điều bất chánh. Chính nhờ nghe những bài giảng lòng thương xót, cầu nguyện lòng Chúa thương xót mà họ thoát khỏi cạm bẫy thế gian để sống xứng đáng làm những người con của Lòng Chúa Xót Thương.

• **Từ Nhóm Hái Cà Phê Mướn tại Bảo Lộc**

Họ tên là Bình, Hoa, Thơm, là những anh chị em không có vườn tược đất đai, phải tha phương cầu thực. Công việc của họ chủ yếu là đi làm thuê làm mướn, ai mướn gì làm nấy.

Tháng 11-12 là vụ mùa thu hoạch cà phê tại Bảo Lộc, cả nhóm rủ nhau đi hái cà phê mướn. Nhóm thiện nguyện Bảo Lộc tặng cho họ 1 máy nghe 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Nhờ vậy mà những giờ cơm trưa, những giờ cơm tối, tận trong rẫy cà phê vang lên lời giảng khôì hài mà sâu sắc về Lòng Thương Xót Chúa dành cho những con người có hoàn cảnh nghèo khổ, bệnh tật, vất vả, thiếu thốn trong cuộc sống. Nhóm đi làm mướn nghèo khổ hiểu ra rằng trên cõi đời này còn có một người đồng cảm với họ là Đức Giêsu, Đấng đã bỏ trời cao xuống tận đất thấp mặc lấy thân nô lệ, sống nghèo khổ như họ, chẳng có gì cao sang, chẳng có gì là quyền quý. Họ không còn thấy cô đơn buồn tủi nữa. Lòng họ thấy ấm lên. Tận trong rừng sâu núi thẳm, trên nương trên rẫy vẫn có dấu chân của Lòng Chúa Xót thương.

Khi nghe đến bài giảng cặp vợ chồng xì ke lên làm chứng về việc đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, có ai đó trong nhóm bật khóc, có tiếng nấc nghẹn. Tại sao những con người hoàn cảnh khó khăn bế tắc như vậy mà vẫn vươn lên để sống tốt, để đi loan truyền và làm sáng danh Chúa? Tại sao và tại sao? Câu trả lời là: chỉ có Chúa mới làm được điều đó.

Anh Minh chủ vườn cà phê nghe thấy hay hay, đem về giới thiệu cho vợ, và cả nhà cùng nghe bài giảng nghe trên trang web muoichodoi.info

• **Đến Con Sâu Rượu 25 Năm**

Anh Nghĩa, chồng chị Tốt, là một con sâu rọu 25 năm nay. Anh suốt ngày chỉ chìm mình trong rượu bia, ăn chơi trác táng, không lo làm ăn. Suốt 25 năm, anh nằm trong vũng lầy của tội lỗi, tương lai đen tối mịt mù, không lối thoát. Mọi người nhìn anh với cặp mắt khinh chê dè bieu và sợ hãi, kể cả anh em bà con khi thấy anh đi ngang nhà cũng đóng cổng lại.

Anh là người con thứ 9 trong gia đình. Từ lúc sanh ra, mẹ anh đã gửi anh cho vú nuôi. Khi được 5 tuổi, ba mẹ anh gửi anh về Bến Lức, Long An cho người cậu nuôi. Đến năm 12 tuổi, anh về sống với gia đình tại Bảo Lộc. Anh luôn sống thiếu tình thương của cha mẹ vì suốt ngày họ phải lo làm ăn, kiếm miếng cơm manh áo cho con cái.

Anh bước vào đời sớm. Đời nuôi và đời huấn luyện anh thành một con người sống bất cần đời, ích kỷ, không quan tâm đến ai, lao đầu vào rượu bia để quên đi sự đời. Cứ thế, cứ thế, suốt mấy chục năm trời, lòng căm hận cha mẹ ngày càng hằn sâu trong tâm hồn anh.

Càng căm hận người đời, anh càng trút giận lên đầu vợ mình. Gia đình anh sống trong cảnh khốn đốn, vợ chồng cãi cọ lục đục suốt mấy chục năm. Chỉ khi gặp được Lòng Thương Xót Chúa, anh mới hồi tâm trở lại, mới có lúc tỉnh táo mà tâm sự vết thương lòng của mình cho vợ nghe.

Lòng Thương Xót Chúa chữa lành tâm hồn anh. Càng nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, anh càng thương vợ anh hơn. Từ khi cảm nhận được lòng Chúa xót thương, anh mới biết thương người, đón nhận mọi người. Và cũng từ đó, mọi người mới đón nhận anh, không còn xa lánh, sợ hãi anh như trước kia nữa.

Trước mặt xã hội, anh coi như là người bỏ đi, hết xài được, là gánh nặng của xã hội, thế mà Chúa vẫn lượng về và vẫn xài được, như Chúa đã nói "Cho dù người đời, hoặc thậm chí cha mẹ có bỏ con đi nữa thì Ta cũng không bỏ con". Lòng Thương Xót Chúa vinh thắng tất cả!

Được nhóm thiện nguyện Tín Thác tại Bảo Lộc tặng cái máy nhỏ xiu có 300 bài giảng Lòng Thương Xót, anh lúc nào

cũng nghe. Ở nhà thì anh nghe từ sáng đến tối. Lúc đi ra ngoài đường thì anh lại bọc cái máy theo trong người mà nghe. Anh còn đem CD, sách tặng cho các bạn nhậu, hàng xóm...

Hôm đi lễ Noel, anh gặp mấy con nghiện, đầu xanh xanh, đỏ đỏ đang say thuốc nằm bẹp dưới đất, bên hông nhà thờ. Đêm Giáng Sinh, họ cũng đến tham dự thánh lễ, nhưng lễ chưa xong, họ đã lên cơn thèm thuốc. Thấy thế, anh Nghĩa nói chị Tốt lục tìm trong giỏ CD bài giảng lòng thương xót tặng cho họ: "Các chú nghe đi! Chỉ có ông này (ông Giêsu) mới kéo các chú ra khỏi vùng đen cuộc đời các mà chú mà thôi!"

Anh chị cầu nguyện: "Lạy Chúa, chúng con chỉ là người chuyển giao Lòng Thương Xót Chúa, còn Chúa tác động người nghe như thế nào đó là việc của Chúa. Chúa có thể làm được tất cả mọi sự. Chúng con tin thác vào Chúa!"

Noel năm nay, anh chị được tham dự một thánh lễ toàn vẹn và sốt sắng. Trước đây mỗi lần đi lễ là chị phải trốn chồng, mới nửa lễ đã phải về vì anh Nghĩa lè nhè xin rượu, chửi bới tùm lum, xấu hổ nên chị dột lệ... Hai vợ chồng đứng cầu nguyện bên hang đá Chúa Hài Đồng. Hạnh phúc lắm! Bình an lắm!

Từ hồi lấy chồng đến giờ, Noel năm nay là Noel hạnh phúc nhất đối với chị, vì từ khi đến với Lòng Thương Xót Chúa, anh chị đã được Chúa Hài Đồng ngự vào trong tâm hồn. Có Chúa mới có được sự bình an và hạnh phúc đích thực.

Đúng là "Chuyện Tình của Cô Bé Lọ Lem với Lòng Thương Xót Chúa". Một kết thúc có hậu. Chị thầm tạ ơn Chúa đã dùng lời giảng của người linh mục nào đó mà làm cho mọi thù hận, căm hận của anh chị tan chảy ra trong Lòng Thương Xót Chúa, mà làm cho chồng chị, một con sâu nát rượu mấy chục năm, cũng phải khuất phục. Chỉ có Chúa làm được mà thôi.

• Để Khép Lại Phiên Chợ Lòng Thương Xót

Chị thầm cầu nguyện cho người linh mục: "Cám ơn những hy sinh, những buồn phiền, những tủ nhục, những oan khiên mà cha phải gánh chịu để chúng con có được như ngày hôm nay. Nhìn đoàn con cái vui vẻ hạnh phúc như thế này, chắc cha cũng

quên đi những đau khổ cơ cực, vì hạnh phúc này còn lớn hơn những đau đớn sỉ nhục cha phải đón nhận. Vì hạnh phúc của người anh em mình chính là hạnh phúc của cha, phải không cha? Cha ơi, bạn bè, người thân của con, đưa thì tù tội, đưa thì trốn chui trốn lủi vì nợ nần, đưa thì chồng rượu chè, cờ bạc, rồi đạo... còn cần lắm những lời giảng dạy của cha, những lời cầu nguyện của cha để nhận ra Lòng Thương Xót của Chúa trong cuộc đời này. Cha ơi, đừng bỏ cuộc cha nhé! Chúng con luôn cầu nguyện cho cha!"

Văng đâu đây, lời Chúa phán với chị Thánh Faustina: "Hôm nay con hãy dâng lên Ta các linh mục và tu sĩ. Hãy nhận chìm các ngài vào trong lòng thương xót hải hà của Ta. Chính các ngài là người đem đến cho Ta nghị lực để gánh chịu cuộc khổ nạn cay đắng của Ta. Các Ngài là ống máng để lòng thương xót của Ta qua đó tuôn chảy xuống nhân loại..."

Võ Hoàng Linh
<linhvohoang@yahoo.com>

Trang thơ

Người xót thương người

Em sẽ uống gì cho hết khát
Chẳng thể nào em ạ, nước trần gian
Em sẽ ăn gì hết đói thất ruột gan
Là vô ích khi tìm em đói khát !
Nhưng như thế không nghĩa là tuyệt vọng ...
Chỉ là không bám víu thể gian này
Cuộc thế trần gió thổi với mây bay
Luật điều tàn chẳng ai người chống đỡ
Sẽ điều tàn, sẽ điều tàn mọi sự
Thành quách đền đài, tất cả sẽ rêu xanh
Em cũng đừng tìm trú ẩn ái tình anh
Tình ái trước điều linh cũng chỉ là bọt nước
Cũng hữu hạn cái gọi là ước hẹn
Cũng vô thường khi nhân loại qua đi
Bám víu trần gian, điều ấy chẳng ích gì
Hãy thông thả, đi qua thương một chút
Thương đẹp lắm, nếu em không hời hợt
Người cần người, thêm khát xót xa nhau
Là bởi vì, ta tội lỗi dường bao
Không thương xót cơ hội nào tẩy rửa
Sẽ chai sạn khi tìm mình đóng cửa
Đi qua nhau, mắt lạnh cả ánh nhìn
Người hận người, đời chẳng một đức tin
Ấy là chết, khi còn trong cõi sống
Không thể khác, hãy thấp lên hi vọng
Người xót thương người, nhân loại xót thương nhau.

Biển Mận

MÓN QUÀ ĐẦU NĂM CỦA LÒNG THƯƠNG XÓT



Buổi chiều cuối năm. Trong một căn nhà tồi tàn ở hẻm xéo, vốn vắng vẻ đìu hiu quanh năm suốt tháng, bỗng rộn rã hẳn lên. Hai đứa con trai ào ra cửa hét inh ỏi : “Xe về rồi ! Xe về rồi !”

Chúng nó xúm lại lau chùi cái xe, lắc từng cái cãm. Thằng anh bảo thằng em: “Mang mấy hũ dầu nhót ra đây cho anh. Phải đại tu cái xe lại nào. Vui quá !”

Người mẹ cười mà hai hàng nước mắt chảy dài. Nằm trên chiếc võng góc nhà, người cha ráng gượng nhòm dậy, nụ cười tươi : “Tụi con né ra cho ba ngó cái coi !”

Rồi anh nhìn chiếc xe lắc mới toanh : “Úi chà! Vui quá! Món quà đầu năm của Lòng Thương Xót! Ba cũng có xe nữa nè ! Ngày mai, năm mới...” Như người vợ, mắt anh cũng nhạt nhòa vì xúc động trước món quà “từ trên trời rơi xuống” !

Họ bàn nhau công việc trong năm mới. Ngày mai chị lại có xe chạy về nơi ở cũ cách nhà cả hơn hai chục cây số để lấy quai nón bảo hiểm về làm. Còn anh sẽ ráng tập lắc con xe qua khỏi lối mòn đàng đẵng tới đường dầu, tới đường dầu là có bóng người là anh sẽ bán được vài mươi tờ vé số.

• Nghẹn Lòng Chuyện Của Ngày Qua

Sáu năm trước, xoa đầu hai đứa con trai nhỏ, dặn dò vợ và anh đi làm. Anh thường đùa: “Mẹ con thấy bố đẹp như vệ binh không ? Bố làm ngành đặc biệt mà ! Toàn thể đội hình toàn trai đẹp. Người bình thường là không có mong làm được đâu nhé !”

Là anh đùa cho khí thế, vì anh làm ở đội mai táng. Quả thật ở đó nhân viên ai cũng to cao, ăn mặc tề chỉnh.

Tiếng cười đuổi theo anh ra qua con ngõ. Có ai ngờ... mãi tới gần hai năm sau anh mới có thể đoàn viên, và ở một tình thế hoàn toàn khác.

Khi anh mở mắt và nhận thức ra cuộc sống thì thấy chung quanh chỉ toàn một màu trắng mà thôi. Anh nhận ra lờ mờ bóng vợ bên giường. Chỉ có thế !...

Nhiều ngày sau đó, trải qua nhiều ca mổ, thuốc mê đã tan, anh mới ý thức toàn bộ tai họa mình phải gánh chịu.

Khi anh đang vui vẻ trên đường đi làm, thì một xe ben chở gạch phóng như một hung thần đã cán ngang qua người anh làm dập vùng bụng và cẳng nát hai cái đùi.

Mâu nhiệm, chỉ là mâu nhiệm! Chắc Chúa còn muốn anh nghe lại tiếng cười của vợ con, dấu ấn sau cùng của một gia đình đẹp như mơ, nên anh mới chưa chết.

Còn chị...

Không thể tả được nỗi kinh hoàng khi chị nhận hung tin. Lao vào bệnh viện để nhận xác chồng, chị gào lên : “Cứu anh ấy đi! Phải cứu anh ấy! Làm ơn cứu anh ấy!”

Kỳ diệu thay, cái đồng bụng nhùng máu me ấy vẫn thoi thóp thở.

Ở nhà, thằng em an ủi thằng anh. Chúng nó cầu nguyện xin Chúa xót thương, cho dù để ba chúng mất thì cũng còn đôi chân. Bác sĩ bảo có lẽ phải xử lý cái phần dập nát bụng nhùng, có nghĩa là cắt toàn bộ hai chân của cha nó.

Và mẹ con nhà ấy xin bệnh viện hủy quyết định cắt chân. Người vợ thay mặt gia đình ký giấy xác nhận điều đó. Anh lại lên bàn mổ, triền miên và triền miên. Mười tám ca mổ được thực hiện để cứu anh. Kỳ diệu thay, anh sống !

Chúa gửi đến một điều kỳ diệu khác. Một người bệnh cùng phòng thấy người phụ nữ bé bỏng tội nghiệp ấy một mình vật lộn cứu chồng mà không thấy tấm hơi người gây tai nạn đến thăm hỏi sẻ chia với gia đình người bị nạn. Người lạ ấy rất giận kẻ có thể lực mà tội tàn. Đó là những chủ xe ben chở đất đá. Họ ý thể được những người có chức có quyền đỡ đầu nên cho tài xế chạy xe rất ẩu, phóng như bay, bất chấp luật giao thông, coi thường

sinh mạng người đi đường, thậm chí đụng người bị thương còn de xe lại cán cho chết. Giới tài xế vô lương tâm ấy truyền tai nhau : “Ăn thua gì. Cán chết đèn có hai chục triệu đồng vừa đủ mua cỗ quan tài, thế là xong! Còn hơn đụng bị thương phải bồi thường, ra tòa kiện tụng lời thôi lắm!”

Người ấy gọi một luật sư tới. Nhờ vậy cái người chủ đích thực của đội xe chở vật liệu tông người bỏ chạy cũng phải lòi mặt ra. Họ đưa được năm chục triệu, đủ năm ngày cấp cứu đầu tiên. Ngày thứ sáu, họ biến mất.

Dù sao cũng đỡ được năm ngày.

Để cứu chồng, thực hiện lời cam kết giữ mạng sống cho anh, người vợ khốn khổ ấy phải chạy đôn chạy đáo mượn tiền khắp nơi, đồng thời đánh tiếng bán nhà. Những người quen biết động tâm và cũng nhìn thấy thiện chí trả nợ, nên đồng ý cho chị vay giật.

Sau một năm, khi chi phí đã là hơn một tỷ bạc thì anh tạm an toàn, còn giữ được hai cái chân, với một cực hình khác là không đi lại được vì xương không liền, tiêu tiểu ngoại thân. Anh tạm xuất viện.

Ngày đầu tiên vợ chồng con cái đoàn viên rộn tiếng cười vang, cũng là ngày sau cùng họ sum họp trong căn nhà thân yêu. Ngày mai họ ra đi, trắng tay. Chút tài sản còn lại là chiếc xe Wave màu đỏ, con ngựa sắt giúp chị chạy viện tầm tã hơn một năm trời, vay nợ và bon chen cơm cháo.

Họ sẽ đi về đâu ? Chỉ có Chúa biết.

Chúa dắt họ về một căn nhà nhỏ ở một bờ ruộng xa hút heo. Hẳn còn may vô cùng, vì có chỗ mà ở. Đây là nhà của một người phụ nữ, cũng có chồng bị tai nạn, kinh tế khá khấm. Anh này thoát nạn song về nhà sinh tật, nhậu nhẹt dẫn đến cái chết bởi bệnh xơ gan. Cô chủ nhà cảm thông hoàn cảnh vợ chồng anh chị, nên cho ở căn nhà trên với một giá thuê khá rẻ. Giá rẻ mà những khi khó khăn, không trả nổi tiền nhà, chị ấy cũng xuê xoa cho, chứ không nổi đòi, không nổi trách.

Mới đó, họ ở nơi heo hút này cũng đã gần năm năm...

• **Thử Thách Dồn Thử Thách**

Sau gần sáu năm, cái chân anh, những mảnh xương vỡ vẫn không thể lành.

Đứa con lớn, lặng lẽ bỏ học ngang đi làm hồ. Người cha tật nguyên thương con đứt ruột gan, song nó cười động viên : “Con đi học lúc này là có tội, để con làm phụ với má chăm ba!”

Bụng anh sưng trướng lên căng cứng như cái thúng.

Đầu năm học tới nơi.

Đứa con thứ hai lặng lẽ rời trường. Lớp bảy, bỏ học làm được gì ? Nó dọn sang lớp tình thương, có cái chữ, mà đỡ đi cái vấn đề tiền học phí.

Chị cười dặn chồng : “Mình an tâm. Đợi đó. Em đi lo công việc, chút xíu về mang mình đi viện.”

Chị đi, và con ngựa sắt không về cùng chị. Nó bị tạm giam trong tiệm cầm đồ. Cầm hai triệu rưỡi tiền thế chấp xe, để lại tiền ăn cho con, chị mang anh đi nhập viện.

Giờ đây cái bụng của anh đã xẹp xuống. Bốn người túm hóm nhau trong cái nhà ở nhờ nhỏ xíu ven ruộng. Ngoài nụ cười và tình yêu, họ chẳng còn gì.

Phải còn điều gì chứ ? Thực sự họ không còn gì cả. Ngay cái bọc giấy tờ gồm tờ hộ khẩu gia đình và chứng minh thư, chị dúi vào tay anh dặn cầm lấy lúc chuyển nhà, nhưng trong khi đau đón mê man anh đã đánh rơi mất kể từ ngày dời nhà ấy.

Xoa đầu con, gượng cười với chúng, xoay món gạo nấu cơm chiều, chị lục tung đồng quần áo cũ.

- “Mình lục tìm gì thế ?” anh chồng hỏi vợ.

- “Tôi tìm... tìm một thứ cứu chúng ta... Lòng Chúa xót thương ! Tôi phải tìm bằng thấy!”

Anh chồng trở mặt thờ dài, hay chị hóa điên rồi, cùng quần quá khiến chị phát điên chẳng. Ai mà tìm lòng Chúa xót thương trong mớ đồ hôi xỉ cũ hín.

- Đây rồi ! chị hét lên. Đây rồi ! Và chị cười hỗn hển.

Hóa ra, sáu năm trời đằng đẵng khổ đau, chị vẫn bắt xe buýt thi thoảng đi nghe giảng về lòng Chúa xót thương, và chị còn giữ lại được một quyển tập san nhỏ tí hín, nơi ấy chứa đựng

một cứu cánh, mà lúc khốn cùng này, chị quyết định sẽ cầu cứu...

• Món Quà Lòng Xót Thương

Chuông điện thoại reng trong căn phòng nhỏ nơi một nhà dòng. Người linh mục lắng nghe. Qua phương tiện này, một ngày ông nghe biết bao câu chuyện đời, gặp biết bao mảnh đời bất hạnh, nhận bao ý nguyện cầu dâng lên lòng Chúa xót thương qua lời chuyển cầu của Mẹ Maria, và đưa ra biết bao phương án dành cho họ.

Và thế là có một ngày cái bờ ruộng nho nhỏ ấy rộn ràng bởi bước chân đi của những người tình nguyện. Có cả tiếng xuýt xoa vấp té vì đau. Có cả tiếng bước chân cà tạch cà tàng của một tình nguyện viên cũng chẳng hề lạnh lặn.

Nhóm thiện nguyện lắng nghe tâm sự cặp vợ chồng cần giúp đỡ, cùng nhau cầu nguyện chuỗi kinh lòng thương xót, rồi họ bắt tay ngay vào những việc cần làm.

Việc đầu tiên là họ tìm cách chuộc ngay lại cái xe cho người vợ, để chị có phương tiện chạy kiếm cơm. Kế tiếp là mua cái xe lắc dành cho anh. Không thể để anh phải chôn vùi cuộc đời trên chiếc võng ở góc nhà mãi được. Không thể để anh sống đời tầm gửi thành gánh nặng cho gia đình mãi được. Phải giúp anh có cái cần câu để tự lực cánh sinh. Một người hàng xóm đầu bờ ruộng hẹp sẽ phụ giúp anh tập đi bằng xe lắc mấy hôm cho quen, để anh có thể vượt qua bờ ruộng lên đường đầu bán mười tờ vé số mỗi ngày.

Nhóm thiện nguyện sẽ phải giúp anh quay về địa phương gốc nơi anh từng sống làm lại giấy tờ thôi, bởi vì một cuộc sống của con người không thể bỗng biến thành không danh phận. Vì tương lai hai cháu bé, việc đó phải làm.

Lời dặn sau cùng của người linh mục cho nhóm thiện nguyện là tuyệt đối không để thằng cu bé bỏ học.

Tình nguyện viên đã rời khỏi căn nhà. Bốn mảnh đời xúm bên nhau, cười khóc bên chiếc xe Wave màu đỏ, và cái xe lắc tay.

Ngày mai, ngày mai...

Người linh mục nhìn ra khu vườn sau song cửa sổ nhà Dòng. Với ông, bất cứ hôm qua hay ngày mai, thì lòng thương xót của Chúa sẽ mãi trường tồn. Đó là phao cứu sinh cuối cùng cho mỗi phận người cũng như cho chính ông trong hoàn cảnh hiện tại.

Ông mỉm cười, nghĩ tới ngày mai gia đình đó xúm quanh mâm cơm sau giờ kinh lòng thương xót mỗi tối. Anh ngồi trên xe lắc kiềm lại sắp vé số cả ngày dong duỗi lắc lư đi bán may mắn cho đời. Chị cẩn thận lau chùi con ngựa sắt ngược xuôi cùng chị nắng mưa kiềm miếng cơm manh áo. Và thằng bé con bi bô kể về cái lớp học tình thương của nó.

Món quà đầu năm của lòng thương xót đem lại hạnh phúc cho một gia đình.

Và cứ như thế...ta có một gia đình bao la... một bầy con cái của lòng thương xót !

Người linh mục ngẩng nhìn lên.

Trên thập giá, Đấng Cứu Độ nhân loại đang mỉm cười, dù đôi bàn tay vẫn còn đang rướm máu và vết thương nơi trái tim vẫn đang mở ra...

Ông nhắm mắt, giọt lệ trên khóe, nguyện thầm :

“Kính lạy máu và nước đã tuôn tràn từ Thánh Tâm Chúa Giêsu, như thác nguồn thương xót chúng con. Con tin thác vào Chúa!”

Tê Hát

Lời Tri Ân từ Hải Ngoại



• Chấn Thương Sọ Não Úc Châu

Con là Maria Nguyễn Thị Bạch Tuyết, ở Melbourne, Úc Châu. Con vẫn vào trang web muoichodoi.info để nghe giảng mỗi ngày, và thấy các việc bác ái thực hành lòng thương xót của cộng đoàn, con rất mến phục và muốn tham gia.

Trước đây con có xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho chồng con là anh Nguyễn Nam Chung bị chấn thương sọ não. Bây giờ chồng con đã đỡ nhiều. Qua biến cố này anh ấy đã được Chúa thương xót biến đổi. Anh thích nghe những bài giảng lòng Chúa thương xót từ trang web muoichodoi.info mỗi ngày.

Tuyết vui hơn nữa là nhờ đó từ một người ngoại đạo cứng lòng suốt 30 năm qua, nay anh đã tin tưởng vào quyền năng và lòng Chúa thương xót. Anh ước muốn được chịu phép rửa tội.

Xin cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho chồng con để Chúa chữa lành cho anh phần hồn lẫn phần xác.

Mến chúc cha và cộng đoàn được muôn ơn lành hồn xác. Con luôn cầu nguyện cho cha được nhiều sức khỏe, nhiều ơn Chúa, vượt qua mọi khó khăn thử thách, đi rao giảng LTXC cho mọi người.

*Con , Maria Nguyễn Thị Bạch Tuyết
<tuyetsanau@yahoo.com>*

• Hồng Ân Dạt dào bên Cali-USA

Con tên Liên Nguyễn, 34 tuổi, hiện đang sinh sống ở California nước Mỹ. Con đã lập gia đình, và có 2 cháu: 1 bé trai

và bé gái. Chồng con theo đạo Tin Lành. Con là người đạo Công Giáo.

Lúc nhỏ sống ở Việt Nam trong làng quê heo lánh, sáng tối mẹ con luôn nhắc nhớ đi nhà thờ và đọc kinh cầu nguyện. Khi lớn lên, vì gia đình nghèo nên con phải đi làm để giúp đỡ cha mẹ thì cũng là lúc con sống xa Chúa. Cuộc sống của con lúc đó không còn biết đến Chúa và Mẹ nữa, vì con đi làm có tiền, rồi con đi theo bạn bè xấu, nên con đã hư mất đi lúc nào không biết. Con đã phạm tội rất nhiều, càng ngày càng lầy lội trong vũng tội. Thế nhưng Chúa vẫn yêu thương con. Ngài vẫn không bỏ con. Ngài vẫn luôn dõi bước theo con. Có những lúc ngồi ngẫm lại cuộc đời của mình, sao con thấy Chúa quá là thương con. Dù cho con có hư mất, nhưng Ngài vẫn cứu và không bỏ con.

Năm 2008 là lúc con bắt đầu biết đến lòng Chúa thương xót. Khi đó có một cô giới thiệu về lòng Chúa thương xót, nhưng con cũng không màng tới. Khoảng 1 năm sau thì con có thai. Khi đi khám bác sĩ thử máu bảo sau này con sinh rất khó, và em bé sẽ bị bệnh, rất khó nuôi. Lúc ấy con buồn lắm. Bác sĩ gọi mấy lần bảo con phải đi thử nước ối, nhưng làm như vậy thì dễ bị hư thai nên con không đi, và con đã chuyển qua bác sĩ khác.

Hôm ấy ngồi lục đồ đạc, tình cờ con thấy địa chỉ nhà thờ mà 1 năm trước cô đó đã nói về lòng Chúa thương xót. Thế là con nói chồng con đưa con đến nhà thờ đó.

Khi bước chân vào nhà thờ sau nhiều năm xa Chúa, điều đầu tiên con nhìn thấy là tấm ảnh lòng Chúa thương xót. Thú thật chưa bao giờ con thấy tấm hình Chúa nào đẹp như vậy. Con thấy ánh mắt dịu hiền và nhân từ của Chúa thật là tuyệt vời. Con cứ ngẩng nhìn Chúa mãi. Rồi nhìn lại bản thân con thấy mình tội lỗi vô cùng. Lúc đó có một linh mục ra gặp con và ngài bảo con cần giúp gì không. Con ngồi nức nở kể cho cha nghe chuyện đời của con. Nghe xong, cha nói con an tâm không sao đâu, rồi cha tặng con quyển kinh lòng Chúa thương xót. Cha dẫn con về nhà nhớ lần hạt và cầu nguyện lòng Chúa thương xót, Ngài sẽ tha tội cho con, và thai nhi cũng sẽ bình an. Cha hứa sẽ cầu nguyện thêm cho con.

Con ra về, lòng tràn ngập niềm vui. Từ đó mỗi tuần, con và chồng cứ tới ngày nghỉ là lại đến nhà thờ. Mỗi khi đến với Chúa, con thấy lòng mình thật bình an. Sau khi con sanh baby ra, em không bị sao cả và nhìn em rất là đẹp và dễ thương. Rồi 3 tháng sau con lại có bầu và sanh đứa bé gái.

Từ ngày gia đình con biết đến lòng Chúa thương xót, chồng con bỏ ăn nhậu và bỏ cá độ game. Mỗi ngày chúng con đều vào trang Web muoichodoi.info để nghe giảng. Những lời giảng của cha rất thực tế trong cuộc sống. Có những lúc chồng con nghe những bài giảng của cha mà anh đã khóc, rồi có những lời giảng của cha làm cho anh cười. Cha giảng làm chúng con dễ hiểu về giáo lý hơn. Con trai và con gái của con mỗi ngày đều bảo mẹ mở nghe cha giảng đi.

Niềm vui lớn nhất là sau 30 năm bỏ đạo, bây giờ bố con đã biết quay trở về với Chúa và Mẹ. Lúc trước mỗi lần bảo bố đi nhà thờ là bố con chửi thề. Bây giờ chúng con nói đến Chúa thì bố cười và bảo: “Đúng rồi, nếu như các con tin thì sẽ được, Chúa sẽ không bỏ mình đâu!”

Anh trai và em gái của con cũng sống khô khan nguội lạnh lắm. Nhưng từ ngày con đưa trang Web muoichodoi.info cho anh em con nghe thì đều thay đổi tính nết. Cả hai anh em đã quay trở lại với Chúa, biết sống chia sẻ cơm áo và biết yêu thương mọi người. Mẹ con bảo đúng là quyền năng của lòng Chúa thương xót. Chúa làm tất cả mọi sự.

Mỗi buổi tối, gia đình chúng con vẫn họp nhau lại đọc kinh cầu nguyện. Từ ngày biết đến lòng Chúa thương xót thì gia đình chúng con được rất nhiều ơn. Điều đầu tiên là cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì Chúa luôn ban cho chúng con được bình an trong tâm hồn. Đây là điều mà chúng con cần nhất trong cuộc đời này.

Mặc dù gia đình chồng con theo đạo Tin Lành, nhưng mỗi tuần đều bảo chồng con copy CD Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót đem về để nghe. Gia đình chúng con nhận được nhiều ơn lắm, sau này có ngày con về Việt Nam, con sẽ chia sẻ nhiều hơn.

Chúc cha luôn mạnh khỏe, và xin Chúa luôn gìn giữ để cha được tự do mang Lời Chúa đến cho những người anh em chúng con, vì chúng con luôn luôn đói khát Lời Chúa.

*Con , Liên Nguyễn
jerrylaquinta2014@gmail.com*

• Mạng Internet ở Canada

Con là Huyền Nguyễn ở Canada. Qua sự hiệp ý cầu nguyện của cha và nhờ lời bầu cử của Mẹ, anh con nay đã khỏe lại và đã qua khỏi thời kỳ nguy hiểm. Anh ấy không còn bị sốt cao nữa. Bác sĩ nói không cần giải phẫu, chỉ cần gặp bác sĩ chuyên môn về tim để điều trị và theo dõi. Cảm tạ ơn Chúa và Mẹ.

Con sẽ cầu nguyện cho cha luôn có đầy nghị lực và sẵn sàng vâng theo thánh ý Chúa. Con biết con đường cha đi rất nhiều gian truân thử thách. Nhưng con luôn tin tưởng rằng Chúa và Mẹ sẽ luôn bên cha, đồng hành với cha.

Nhờ những bài giảng của cha, mà nhiều người Việt ở khắp mọi nơi, trong đó có con, những người khô khan nguội lạnh, đã được ơn hoán cải. Bản thân con đã thay đổi rất nhiều, biết yêu người, yêu mình và biết chia sẻ thực hành lòng thương xót. Xin Chúa Thánh Thần luôn tác động để cha nuôi dưỡng đời sống tinh thần cho chúng con.

Bên này, mỗi tháng con vẫn in những Tập San “Nhờ Mẹ Đến Với Chúa”, và copy những Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót gửi đến cho bạn bè, thân nhân.

Cầu xin Chúa ban cho các anh chị em của con ơn hoán cải. Họ là những người hết sức khô khan nguội lạnh, chỉ biết làm ra nhiều tiền, đào tạo con cái cho thành tài, mà hoàn toàn quên đi bổn phận đào tạo đời sống tâm linh cho các cháu. Xin Chúa Thánh Thần soi sáng cho các anh chị của con sớm tỉnh thức và nhận biết lòng thương xót của Chúa.

Con vẫn luôn vào trang web muoichodoi.info để nghe giảng mỗi ngày.

Tạ ơn Chúa, nhờ có internet mà ngày nay mọi người trên toàn thế địa cầu có thể gần gũi nhau.

Nguyện xin Chúa qua lời bầu cử của mẹ Maria luôn đồng hành với cha trong mọi hoàn cảnh. Nhất là những lúc cha và cộng đoàn LTXC gặp những khó khăn thử thách trên đường rao giảng và làm việc bác ái.

Con, Huyền Nguyễn, Canada
<trixiemai@hotmail.com>

• Sinh Viên bên Mỹ

Con tên là Gioan Baotixita Trương Thanh Tùng. Năm nay con 24 tuổi, hiện đang đi học tại bang Washington, nước Mỹ, được 3 năm.

Con là một người theo đạo, nhưng trước đây con là một người không có lòng tin vào Thiên Chúa mạnh mẽ. Có thể nói là, đôi lúc có, đôi khi lại không. Và con tin rằng những gì con làm được là do con có đủ thông minh và khả năng chứ chẳng nghĩ gì đó là ơn huệ Chúa ban.

Rồi cách đây vài tháng, khi đang ở Việt Nam, con vô tình xem thấy video clip Đức Mẹ hiện ra ở thế kỷ XX, những câu chuyện kỳ diệu của chuỗi Kinh Mân Côi. Con đã siêng đọc kinh hơn, mang Chuỗi Mân Côi bên mình, chuyện mà trước đây con nghĩ chỉ có ông già, bà cả mới làm.

Khi từ Việt Nam sang lại Mỹ, con phải di chuyển sang một thành phố khác, cách thành phố cũ nơi con ở gần 500km để tiếp tục theo học đại học. Tại nơi mới con gặp nhiều khó khăn. Đường như là thánh ý Chúa soi sáng, con vô tình nhìn thấy 300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha trên youtube. Con thử nghe và đã bị cuốn hút vào những bài giảng. Lòng tin của con vào Chúa càng nhiều hơn.

Từ đó ngày nào con cũng nói với Chúa rằng "Con phó thác vào Chúa, xin Chúa soi đường mở lối con đi. Xin mở lòng mở trí cho con." Rồi con nhận thấy Chúa luôn bên con. Chúa làm nhiều điều kỳ diệu từ lúc con cầu xin.

Vào thứ 5 tuần trước (vài ngày sau khi đến thành phố mới), con định bắt xe bus đi siêu thị, nhưng đợi rất lâu vẫn không có xe. Trong lúc định quay về nhà thì con đã gặp người bạn cũng

học chung trường. Qua hỏi thăm con được biết xe bus đi siêu thị hôm đó không hoạt động, chỉ có xe lên trường. Vậy là con thử đi lên trường. Lúc đầu con chỉ định đi cho biết thôi không định vào, nhưng không hiểu sao khi đến nơi thì có động lực nào dẫn con vào trường. Con đi loanh quanh hỏi thăm để gặp người tư vấn cho chuyên ngành con học để lấy lớp.

Ngày hôm sau, lúc con đăng ký lớp online thì mới phát hiện vấn đề là người tư vấn cho con quên mở lại tài khoản học sinh của con để con đăng ký. Con lên trường để gặp người tư vấn, thì hôm đó ông ấy phải tiếp và tư vấn cho học sinh mới nên không có ở văn phòng. Con đi gặp người có liên quan đến thủ tục đăng kí lớp. Người ta nói bữa nay ông ta bận không gặp được, và con cần đợi ông ấy mở lại tài khoản mới có thể đăng ký học được. Nhưng hôm con hỏi đã là thứ 6 rồi, mà thứ 7 Chúa Nhật nhà trường không làm việc, thứ 2 thì vào học rồi, đăng kí trễ đôi khi không còn chỗ. Theo tính cách của con, khi nghe người ta nói vậy, thường bỏ về không hỏi thêm nhiều, nhưng Chúa đã làm phép lạ. Lúc đó con thấy người tư vấn cho con đứng cách con chỉ khoảng vài mét, ông ấy đang bận tiếp học sinh mới. Vậy là con quyết định ở lại chờ. Chỉ sau 5 phút, con gặp một bà làm chung phòng với ông mà con định gặp (may mắn là hôm trước đó con lên trường gặp mặt nên nhớ). Con hỏi thăm và được giúp rất tận tình. Nhờ đó, con có thể có lớp học ngay sau đó.

Mỗi ngày, khi cầu xin con đều nói: "Con phó thác vào Chúa" thì con thấy rất bình an. Sau khi nghe lời cha giảng, con đã hiểu Cha Trên Trời rất giàu lòng thương xót, lắng nghe ta cầu xin, và luôn cho ta điều tốt nhất, quan trọng là niềm tin của mình vào điều ta khẩn xin.

Con Thanh Tùng

“SAO CHO HỌ NÊN MỘT ? ”



Hàng năm vào ngày 17 đến 25 tháng Giêng, trước lễ kính Thánh Phaolô Tông Đồ trở lại, Giáo Hội vẫn dành một tuần lễ cầu cho các Kitô hữu hiệp nhất. Cầu nguyện cho những người anh em cùng đọc một Kinh Lạy Cha, cùng tin một Chúa, cùng chịu một phép rửa, được hiệp nhất với nhau, không chỉ trong tình thân ái xã giao mà trong một thân mình mà Đức Kitô Giêsu là đầu, đó là ước nguyện tha thiết của Đức Giêsu trước giờ tử nạn : “Con không chỉ cầu nguyện cho những người này, nhưng còn cho những ai nhờ lời họ mà tin vào con, ĐỂ TẤT CẢ NÊN MỘT, như Cha ở trong con và con ở trong Cha, để họ cũng ở trong chúng ta. Như vậy thế gian sẽ tin rằng Cha đã sai con. Phần con, con đã ban cho họ vinh quang mà Cha đã ban cho con, để họ ĐƯỢC NÊN MỘT như chúng ta là một.” (Ga 17, 20 -22)

Thánh Phaolô đã khuyến cáo sự chia rẽ trong hàng ngũ giáo dân Côrintô: “Người thì nói ‘Tôi thuộc về ông Phaolô, tôi thuộc về ông Apôlô’, kẻ thì nói ‘Tôi thuộc về ông Kêpha, tôi thuộc về Đức Kitô’. Đến nỗi Phaolô phải kêu lên : “Thế ra Đức Kitô đã bị chia năm xẻ bảy rồi ư ?” (1Cr 1, 12-13)

Trong những ngày chuẩn bị bước sang năm mới, “cuối năm ngồi tính lại sổ đời”, nhìn người rồi lại nghĩ đến mình. Chúng ta cũng cần phải cầu nguyện cho sự hiệp nhất của mỗi giáo xứ, mỗi cộng đoàn. Kinh Thánh khẳng định : Chỉ một Đức Giêsu Kitô (không phải ai khác), đã chịu đóng đinh thập giá vì chúng ta. Chính Đức Giêsu làm cho chúng ta liên kết yêu thương nhau trong một thân mình nhờ cái chết và sự Phục Sinh của Người.

Chúng ta đang ở trong những ngày cuối cùng của năm cũ. Chu kỳ của trái đất đến đây là giáp một vòng quay quanh mặt trời, và như thế là tròn một năm trên trái đất chúng ta đang ở. Những người cao niên đã thấy rõ thời gian đang kéo con người đi theo chu kỳ của nó, và cũng nhận thấy rằng đời người thật ngắn ngủi, ngắn như hoặc ngắn hơn một cái chớp mắt nữa.

Trong một ngày cuối năm, ông Tản Đà, một thi sĩ thời tiền chiến, khi nhìn vào thân phận mình đã ngán ngẫm mà thốt lên :

*“Vèo trông lá rụng đầy sân,
Công danh ngắn ngủi có ngần ấy thôi”*

Ngày đời của người ta, danh vọng, tiền tài, thoáng qua nhanh như vệt roi của một chiếc lá lìa cành, nằm khô héo, bất động cô đơn trên sân nắng.

Tuy nhiên, có một sự nghịch lý trong đời mỗi con người chúng ta mà Kinh Thánh đã nói đến trong thư Rôma đoạn 7 từ câu 15 đến câu 25. Đó là : Thực sự ai cũng biết được cái ngắn ngủi như “bóng câu qua cửa sổ” của đời người. Ai cũng biết được cái “phù vân, tất cả chỉ là phù vân” của tiền tài danh vọng. Thế nhưng éo le thay, không một ai có thể thoát ra khỏi cái vòng kiềm tỏa của mãnh lực đó. Nó dai dẳng như những vôi của con bạch tuộc, đeo đẳng cho đến ngày cuối cùng, khi con người nằm hẳn xuống không còn cựa cựa được nữa mới thôi.

Những tấm gương trước mắt như ông chủ tịch đảng, chủ tịch nhà nước Rômani ngày nào. Tiền của, bạc vàng đã làm ông mờ con mắt, tối lương tri. Khi hai vợ chồng ông bị chết co quắp dưới làn đạn của phe đối nghịch, người ta mới khám phá ra kho vàng bạc của ông còn lớn hơn kho tàng trong chuyện thần thoại Alibaba nữa.

Ông Marcos, một tổng thống Công Giáo người Philippines, sau khi bị thất thế phải chạy sang đảo Hạ Uy Di. Khi ông chết, số tiền bất chính của vợ chồng ông được kiểm kê lên tới hàng tỷ đôla Mỹ.

Mỗi người chúng ta, sống trên cõi đời này, trong thâm sâu tâm não luôn có 2 tiếng gọi :

1- Tiếng gọi của tiền bạc.

2- Tiếng gọi của Thánh Thần Thiên Chúa.

Tiếng gọi coi tiền của bạc vàng như là Chúa của mình, là tiếng gọi của Satan. Tiếng gọi của Thánh Thần là tiếng gọi của lương tâm, của Thần Khí Đức Kitô, và là của chính Đức Kitô.

Gốc của con người chúng ta là tội. Chìm đắm trong tội lụy, chúng ta dễ nghiêng về, dễ bị cuốn hút về tiếng gọi của tiền của. Cho dù là con người thời cổ xưa, hay con người văn minh điện tử thời @ ngày nay cũng vậy. Khẩu hiệu của thế giới, nhất là của những nước nghèo, vẫn là : “Làm giàu trước hết!” Vì vậy không một ai có thể tự mình biết được đường lối của Thiên Chúa, ngoại trừ những kẻ được Thiên Chúa gọi, mà Thiên Chúa thì Ngài gọi hết mọi người. Đây là một chân lý của đức tin, Lời Chúa qua miệng ngôn sứ Isia đã nói rõ vấn đề này, và bài tin mừng theo thánh Máttêô (4,16) cũng lập lại : “Đoàn dân đang ngồi trong cảnh tối tăm đã thấy một ánh sáng huy hoàng, những kẻ đang ngồi trong bóng tối của tử thần nay được thấy ánh sáng bừng lên chiếu dọi.”

Chính loài người chúng ta là những dân đang ngồi trong tối tăm. Xứ sở của thế gian là xứ sở của tham sân si, của mãnh lực tiền bạc, háo danh, háo lợi, ganh ghét, kiêu căng, chia rẽ và hỗn loạn. Ai ở trong vòng kiềm tỏa của những thế lực này là ở trong tối tăm và loại trừ Thiên Chúa ra khỏi lòng mình.

Khi Đức Giêsu đến, chính Người là sự sáng. Ánh sáng của Đức Kitô chiếu dọi vào trong tối tăm, không phải tối tăm của thế gian chung chung, mà vào sâu thẳm trong tâm lòng mọi người để xua đuổi tối tăm của Satan, và kêu mời dẫn đưa người ta vào vương quốc của ánh sáng Thiên Chúa.

Nếu Đức Giêsu không gọi Andrê, Simon Phêrô, Giacôbê, Gioan thì các ông này muôn đời cũng chỉ là những người chài lưới bình thường, làm bạn với cá tôm biển hồ như trăm nghìn người chài lưới khác, làm sao các ông có thể trở thành những người ngư phủ bắt người được (Mc 1,18)?

Suốt chiều dài lịch sử cứu độ, kể từ Adam, không một ai có thể tự mình đến cùng Thiên Chúa. Tất cả phải được mời gọi, lôi kéo. Adam Evà phạm tội thì chạy trốn và đi ẩn mình trong cỏ cây tạo vật (không ẩn mình vào Thiên Chúa!). Thiên Chúa phải đi tìm, đi gọi để cứu Adam và cứu cả loài người. Trong suốt lịch sử nhân loại, Thiên Chúa phải đi tìm, đi gọi từng người. Từ Abraham, Môsê, Đavít, cho đến các vị thánh, và tất cả chúng ta, nếu không được lôi kéo thì tất cả vẫn cứ nằm trong tối tăm, u buồn của Satan và sự chết. Tất cả chỉ là ơn. Nhận thức rõ được sự thật này mới dễ giữ đạo và mới sống đạo tốt được.

Không ai dám hãnh diện là mình trưởng thành trong việc sống đạo. Cũng không ai phải tự ti là mình ấu trĩ trong việc giữ đạo. Tất cả chỉ mù tịt trong việc giữ đạo mà thôi ! Phải xác tín rằng đạo Công Giáo không phải là một tôn giáo đầy đầy những lý thuyết tốt lành, thần học cao siêu, mà đạo chúng ta là “một con người” sờ được, đụng được. Đó là Đức Giêsu Kitô. Ai ở trong con người ấy và chỉ ở trong con người ấy mới có đạo. Mọi sự cao siêu tốt lành đều chỉ phát xuất từ con người đó mà thôi.

Khi Con Thiên Chúa bắt đầu rao giảng tin mừng về nước Thiên Chúa thì Người đi tìm và mời gọi người ta. Tất cả chúng ta là những người được hưởng ơn gọi như Andrê, như Simon. Vì đạo của Đức Kitô là đạo mặc khải, đạo từ trời đem xuống, không phải là đạo từ đất mọc lên, do con người ta sáng chế ra. Thiên Chúa có mặc khải cho ai thì người ấy mới có được đạo, như chính Đức Chúa Giêsu nói :“Cha trên trời chỉ mặc khải cho những kẻ bé mọn”. Nhưng ở trần gian này, từ Adam đến con người cuối cùng ngày tận thế, chẳng có ai bé mọn. Chỉ có con người từ trời xuống là Đức Giêsu mới là người bé mọn trước mắt Cha là Thiên Chúa. Vì thế chỉ có một Đức Giêsu là người có đạo đích thực và giữ đạo hoàn toàn tốt lành trọn hảo. Còn tất cả

chúng ta giữ đạo một cách méo mó, dễ bị phân hóa, chia rẽ, bè đảng. Ai cũng mong tìm vinh dự, tranh đấu cho quyền lợi ảnh hưởng của nhóm mình, của tổ chức, đoàn hội của mình. Không ai chịu nhường ai. Cánh nào cũng muốn “chơi nổi”, không chịu “xấu chung hơn tốt lỗi”, rồi đi đến chỗ “đoàn kết để chia rẽ”! Như thế vô hình chung chúng ta đã loại trừ nhau, không nhận nhau là anh em mặc dù miệng vẫn rộn rã đọc “Lạy Cha chúng con ở trên trời”. Như thế chúng ta không biết Cha, mà cũng chẳng biết Con, làm sao chúng ta giữ đạo. Đức Giêsu nói : “Không ai biết rõ người Con, trừ Chúa Cha; cũng như không ai biết rõ Chúa Cha, trừ người Con và kẻ mà người Con muốn mặc khải cho.” (Mt, 11,27)

Vậy tất cả loài người, không trừ một ai, muốn giữ đạo cho đích thực, muốn hiệp nhất yêu thương, phải giữ đạo, phải hiệp nhất với Đức Kitô, và trong Đức Kitô.

Trong những ngày cuối năm và trong tuần lễ cầu nguyện cho hiệp nhất này, xin Đức Giêsu Kitô cho mỗi người chúng ta nhận ra rằng : trên mặt đất này, dù giàu có, vinh quang hay nghèo hèn khốn khổ, tất cả chỉ nằm trong hai thế lực: một là thế lực của tối tăm chia rẽ do Satan điều khiển; hai là mãnh lực của sự sáng hiệp nhất trong quyền năng của Đức Kitô Phục Sinh.

Hôm nay tuy là Kitô hữu nhưng tôi đang chịu dưới quyền điều khiển nào ? Đức Giêsu Kitô Phục Sinh đang làm chủ đời tôi để tôi biết sống hiệp nhất với anh em, hay mãnh lực tiền bạc, kiêu căng, danh vọng, đam mê, thế gian làm chủ tôi, làm tôi gây xáo trộn, chia rẽ, phân hóa, xa rời anh em.

Hai ông Giacôbê, Anrê, đã làm môn đồ của Đức Giêsu rồi mà còn đặt mình dưới sự điều khiển của tiền bạc và danh vọng: “Xin thầy cho anh em chúng tôi một người ngồi bên tả, một người ngồi bên hữu trong vinh quang của thầy.” (Mc10,37)

Ông Phêrô, đại đệ tử, môn đồ số một của Đức Kitô mà còn đặt mình dưới quyền điều khiển của Satan. Đức Giêsu phải lớn tiếng mắng ông: “Satan ! Lui lại đằng sau Thầy !” (Mc 8, 33).

Chỉ đến khi tất cả các ông khiêm tốn quỳ xuống, mở lòng ra đón nhận lấy Thần Khí Đức Kitô, để Đức Giêsu làm chủ đời mình, lúc đó các ông mới hết loạn quạng, mới biết sống hiệp nhất, mới trở thành người Kitô hữu đích thực.

Ngày Tết Dân Tộc sắp tới, là một Kitô hữu, nếu nằm trong ánh sáng Đức Kitô, tôi sẽ ăn một cái Tết tung bừng, vui vẻ, tràn đầy hồng ân của tình thương Đức Kitô và của mọi người, trong tình hiệp nhất yêu thương, nên một với nhau.

Ngược lại, cho dù là một Kitô hữu, mà tôi lại nằm trong tối tăm của Satan, thì tôi sẽ ăn một cái Tết xa xỉ kiêu căng, trong bánh ngọt rượu hồng, trong ăn nhậu say xỉn, trong bài bạc và trong chia rẽ ganh ghét bè phái mà mãnh lực thế gian sẽ đưa dẫn tôi đến. Như thế chắc chắn sự bình an sẽ không có ở đó, vì Thiên Chúa sẽ không bao giờ hiện diện trong những mầm mống cạnh tranh chia rẽ đó, và ơn gọi Kitô hữu của tôi không phải để làm những cái đó.

Lạy Đức Kitô Giêsu là ánh sáng, là nguồn bình an, và là sự hiệp nhất yêu thương của con, của mọi gia đình, mọi cộng đoàn chúng con, xin làm chủ tâm hồn, làm chủ gia đình, làm chủ cộng đoàn chúng con trong những ngày cuối năm và trong dịp Tết Ất Mùi 2015 này.

Lm. Giuse Trần Đình Long

Góc Đời Sống Dân Hiến

HIỆP NHẤT BÌNH AN



Nhân dịp kỷ niệm 50 năm Hiến Chế Tín Lý Ánh Sáng Muôn Dân (Lumen Gentium), một văn kiện nói về đời sống tu sĩ, và Sắc Lệnh Đức Ái Trọn Hào (Perfectae Caritatis) về việc canh tân đời sống tu trì, ĐTC Phanxicô đã quyết định mở Năm Đời Dân Hiến bắt đầu vào Chúa Nhật I Mùa Vọng (30/11/2014) và kết thúc vào Lễ Hiến Dân Chúa Giêsu trong Đền Thánh (2/2/2016).

Trong sứ điệp cho Năm Đời Dân Hiến, ĐTC nhấn mạnh đến việc sống lời Chúa:

“Vấn đề cần phải đặt ra trong năm này đó là chúng ta có cởi mở trước những thách đố của Phúc Âm không. Phúc Âm có thực sự là ‘cầm nang’ cho cuộc sống hằng ngày của chúng ta, cũng như cho những quyết định chúng ta cần phải thực hiện không. Phúc Âm là những gì gay go đòi hỏi: Phúc Âm đòi phải sống một cách thâm đậm và chân thực. Việc đọc Phúc Âm không đủ (cho dù cần phải đọc và học hỏi Thánh Kinh), việc suy niệm Phúc Âm cũng chưa đủ (một việc chúng ta hân hoan thực hiện hằng ngày). Chúa Giêsu muốn chúng ta sống Phúc Âm, mang lời của Người ra thực hành trong đời sống của chúng ta”.

Đáp lại lời mời gọi này, trong Năm Đời Dân Hiến, xin mời bạn cùng đến với “Góc Đời Sống Dân Hiến” để lắng đọng tâm hồn, tĩnh lặng, lắng nghe lời Chúa, suy niệm, và cầu nguyện để cùng sống lời Chúa...

"Vào nhà nào, anh em hãy chào chúc bình an cho nhà ấy. Nếu nhà ấy xứng đáng, thì bình an của anh em đến với họ; còn nếu nhà ấy không xứng đáng, thì bình an của anh em sẽ trở về với anh em." (Mt 10, 12-13)

"Bình an!"

Hai chữ 'bình an' nghe đơn sơ nhưng thật cao siêu và sâu thẳm. Có người đi tìm cả đời cũng không có được hai chữ bình an. Đau khổ cho đến lúc chết. Khổ tâm cho đến lúc chết. Suốt đời không kiếm được một chút bình an.

Thì ra là vậy!

Bình an, tâm bình an, gia đạo bình an, con bình an, đi chơi bình an, ra về bình an, lên đường bình an, chúc bình an cho nhau...

Thì ra là vậy!

Bình an, "cho tôi xin hai chữ bình an", khi gặp khó khăn, thử thách, bất an, lộn xộn, người ta vẫn nói như vậy. Quả thật để có bình an không hề dễ chút nào.

Thì ra là vậy!

Bình an ư? Khó quá! Nhìn đâu cũng thấy chiến tranh, chém giết, hận thù, máu đổ đầu rơi. Nhìn đâu cũng thấy ức hiếp bất công. Nhìn đâu cũng thấy bất an náo loạn. Nhìn đâu cũng thấy hiểm nguy rình rập...

Thì ra là vậy!

Con người thường không đem bình an cho nhau. Toàn đem cho nhau lắng lo phiền não. Toàn đem cho nhau những suy nghĩ thiệt hơn. Toàn đem cho nhau những cay nghiệt điều tiếng. Toàn đem cho nhau những nghi kỵ ngờ vực, ghét ghen...

Thì ra là vậy!

Bình an!

Bình an khó lắm ai ơi!

Tìm hoài không thấy!

Kiểm hoài không ra!

Thì ra là vậy!

Chỉ có Chúa mới đem được bình an cho chúng ta.

Chỉ có Thánh Lễ mới mời gọi: "Anh chị em hãy CHÚC BÌNH AN cho nhau."

Chỉ có Chúa mới ban được bình an cho chúng ta, và còn cho chúng ta quyền được đem đến bình an cho nhau. Chúa còn cho chúng ta quyền trao đi, hoặc nhận về bình an mà ta đã chúc, nếu người nhận lời chúc không xứng đáng được hưởng bình an.

Vậy lạy Chúa, làm sao chúng con có được Bình An?

- Con yêu,

BÌNH AN có được khi con THA THỨ

Chính lúc thứ tha là con nhận được bình an.

BÌNH AN có được khi con CẢM THÔNG

Sự cảm thông làm con không xét đoán phê phán kết án anh em.

Và con được bình an.

BÌNH AN có được khi con CHIA SẺ

Chia ngọt sẻ bùi làm trái tim con rộng mở, ấm áp. Con nhận được nụ cười biết ơn.

Và tim con thấy bình an.

BÌNH AN có được khi con THANH THẢN

Không đôi co, kèn cựa. Không ghen tuông, nghĩ xấu, nói xấu anh em. Không bận tâm đến lời khen tiếng chê.

Và lòng con thấy bình an.

BÌNH AN có được khi con sống HIỆP THÔNG

Theo lời mời gọi của ĐTC Phanxicô chúng con phải trở thành 'các chuyên gia về hiệp thông', thành 'các nhân chứng và kiến trúc sư cho dự án hiệp nhất' là tột đỉnh của lịch sử loài người nơi chương trình của Thiên Chúa" ...

Trong một xã hội phân cực đối đầu,

khi mà các nền văn hóa khác nhau cảm thấy khó khăn trong việc sống với nhau,

khi mà thành phần cô thân yếu thế chạm trán với áp bức đè nén,

khi mà tình trạng bất bình đẳng tràn đầy,

chúng con được kêu gọi để cống hiến một mẫu sống cộng đồng cụ thể, qua việc nhìn nhận phẩm vị của từng người và chia sẻ các tặng ân riêng của mỗi người, mà chúng con có thể sống với nhau như anh em.

Chúng con phải là những con người của hiệp thông! Can đảm hiện diện giữa những xung khắc và căng thẳng, như một dấu chỉ khả tín cho sự hiện diện của Thần Linh là Đấng tác động nơi tâm can con người một ước vọng thiết tha muốn cho tất cả mọi người được hiệp nhất nên một.

Thì ra là như thế!

BÌNH AN có được khi các con biết ĐÓN NHẬN NHAU

"Vâng, anh em hãy đón nhận nhau, như Đức Kitô đã đón nhận anh em, để làm rạng danh Thiên Chúa."

(Rm 15, 7)

Mỗi ngày trôi qua, các con phải tiếp xúc, phải gặp gỡ, phải giao tiếp với biết bao nhiêu con người khác nhau, từ con trẻ đến cụ già, từ người dân hèn thấp cổ bé miệng đến người cao sang quyền quý, từ tốt đến xấu, ...

Nếu các con không nhìn nhận nhau, không chấp nhận nhau vì những sự khác biệt về tuổi tác, học vấn, giàu nghèo, tài giỏi, yếu kém giữa các con với nhau thì làm sao các con có HIỆP NHẤT BÌNH AN?

Chấp nhận mình thua kém anh em về mặt này hay mặt khác. Chấp nhận tôn vinh anh em có khả năng hơn mình, tài giỏi hơn mình.

Đừng Ganh Tị!

Chấp nhận rằng ai cũng có những điều thiện hảo, tận đáy lòng ai cũng có nhân tâm, và đừng bao giờ thù ghét hay nói xấu nhau.

Đừng Gây Chia Rẽ!

Thừa nhận sự yếu kém của bản thân, chấp nhận thua thiệt để trở nên sợi dây liên kết, các mối bất hoà biến thành bạn hữu.

Đừng Biến Bạn Hữu Thành Kẻ Thù!

Nếu tự đặt mình làm trung tâm của mọi sự tốt lành, mọi điều thiện hảo, không nhìn nhận sự thấp kém, ngu dốt, tội lỗi của mình, để rồi cứ phô trương mình lên cho cao. Để làm gì? Để mọi người thấy rõ con người xấu xa của con sao?

Đừng Khoe Khoang!

Các con không thể làm được gì

Các con không thể hiểu được gì

Các con không thể trở thành gì

Các con không thể thành công gì

Nếu các con không ĐÓN NHẬN NHAU như anh em

Nếu các con không ĐÓN NHẬN NHAU như Cha đón nhận các con.

BÌNH AN có được khi con CÓ CHÚA

Mỗi lời kinh cầu làm con gần gũi, thấm thiết với Chúa hơn.
Con được Chúa yêu và con yêu Chúa.

Còn BÌNH AN nào lớn hơn?

BÌNH AN!

Cha chúc BÌNH AN cho con.

Cha ban BÌNH AN cho con.

Và con

Lại tiếp tục

Gieo BÌNH AN

Vào tâm hồn của anh em bạn hữu con.

Hãy đem BÌNH AN đến cho nhau

Như Cha ban BÌNH AN đến cho các con

Như thế các con sẽ có được Hiệp Nhất và Bình An.

Tín Thác2015

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 01-2015

Tôi đang kết thúc năm cũ trong đau thương, và khởi đầu một năm mới cũng trong thương đau.

Hai ngày trước, tôi đã phải nằm bệnh. Tôi cảm thấy quá yếu nhược và một cơn ho rũ rượi đã làm kiệt sức tôi. Ngoài ra, trong ruột còn một cơn quặn đau triền miên và chứng buồn nôn đã đưa tôi đến chỗ rã rời.

Vì không thể tham dự giờ kinh cộng đoàn, nên tôi chỉ hợp lòng. Khi các chị em thức dậy lúc mười một giờ đêm để canh thức và đón chào năm mới, tôi vẫn quần quai trong cơn đau, suốt từ chập tối đến tận nửa đêm. Tôi liên kết đau khổ của tôi với kinh nguyện của chị em đang canh thức trong nhà nguyện, để đền tạ Thiên Chúa vì những xúc phạm của các tội nhân. (NK, 1451)

Khi chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng, linh hồn tôi đắm chìm trong tịnh hiệp và được nghe lời này:

“Hỡi con nhỏ của Cha, đừng sợ hãi, vì con không cô đơn. Hãy chiến đấu can trường, vì cánh tay Cha đang nâng đỡ con. Hãy chiến đấu vì phần rỗi cho các linh hồn, thúc dục họ hãy tín thác vào Lòng Thương Xót của Cha, vì đó là nhiệm vụ của con ở đời này và đời sau.”

Sau những lời ấy, tôi được hiểu biết hơn về lòng thương xót của Chúa. Chỉ có linh hồn nào muốn trầm luân mới bị trầm luân, vì Thiên Chúa không kết án một ai (NK, 1452)

Chúc mừng Năm Mới. Xin chào người. Trong khoảng thời gian này, sự hoàn thiện của tôi sẽ được nên trọn.

Lạy Chúa, con xin cảm tạ Chúa trước về mọi điều lòng nhân lành Chúa sẽ gửi đến cho con.

Cảm tạ Chúa về chén đau khổ con sẽ được uống hằng ngày.

Lạy Chúa, xin đừng giảm bớt vị đắng, nhưng hãy thêm sức cho môi con, để khi nhấp chén đắng này, con vẫn biết mỉm cười trong tình yêu Chúa là Tôn Sư của con.

Lạy Chúa, con xin cảm tạ vì vô vàn an ủi và ân sủng Chúa trao đổ cho con mỗi ngày như sương mai, lặng lẽ, không nhận thấy được trước những con mắt tò mò, nhưng chỉ mình Chúa và con biết được mà thôi.

Vì tất cả điều ấy, con xin cảm tạ hôm nay, bởi vì trong lúc Chúa trao chén đắng cho con, biết đâu tâm hồn con không thể cảm tạ Chúa (NK, 1449)

Ôi lạy Chúa, vì thế ngay hôm nay, con xin phó thác mình con và yêu mến chấp nhận thánh ý Chúa.

Những định lệnh của Chúa vô cùng khôn ngoan, lúc nào cũng dịu dàng và nhân ái đối với con, mặc dù đôi khi con không thể hiểu ra, cũng không thể dò thấu.

Lạy Tôn Sư của con, con xin trọn niềm suy phục Chúa là hoa tiêu hồn của con, xin hãy điều hướng con theo những ước muốn linh thánh của Chúa.

Con xin vui sâu bản thân con trong Trái Tim rất hay thương của Chúa, một đại dương nhân ái vô tận (NK, 1450)

Hôm nay là lễ Tân Niên.

Sáng nay, tôi cảm thấy quá yếu nhược nên không sang phòng bên cạnh để hiệp lễ. Tôi không thể đi dự thánh lễ vì cảm thấy quá yếu bệnh, và đành dâng lời tạ ơn trên giường.

Tôi rất muốn đi dự thánh lễ và sau đó xưng tội với cha Andrasz, nhưng cảm thấy rã rời quá nên không thể đi lễ mà cũng chẳng xưng tội được. và vì thế, linh hồn tôi đã đau đớn vô cùng.

Sau giờ điếm tâm, chị phụ trách y tế đến và hỏi: “Chị ơi, tại sao chị không đi dự lễ?”

Tôi trả lời không đi nổi. Chị ấy lắc đầu ngao ngán và nói: “Lễ trọng đến thế mà chị không chịu đi dự lễ!” Rồi chị ấy ra khỏi phòng.

Tôi đã nằm liệt giường hai ngày, quần quai trong đau đớn, chị ấy không đến thăm, đến ngày thứ ba, chị ấy mới đến, không hỏi xem tôi có sức trở dậy được không, nhưng khiêu khích chất vấn tại sao tôi không đi dự lễ.

Khi ở một mình, tôi đã cố gắng trời dậy, nhưng bị cơn bệnh bám riết, thành ra tôi đành nằm lại giường với lương tâm thanh thản.

Tuy nhiên, tâm hồn tôi có nhiều điều để dâng cho Chúa và kết hợp thiêng liêng với Người trong thánh lễ thứ hai.

Sau thánh lễ thứ hai, chị y tế trở lại với tôi, nhưng lần này với khả năng chuyên môn của người coi y tế và một chiếc nhiệt kế. Tôi không bị sốt, mặc dù bệnh rất trầm trọng và không thể dậy nổi. Thế là lại thêm một bài học nữa, chị dạy tôi đừng nên đầu hàng trước bệnh tật.

Tôi trả lời chị rằng tôi biết, ở đây chỉ được coi là bệnh nặng khi đã lâm cơn hấp hối sau cùng.

Tuy nhiên, vì biết chị ấy sắp sửa giảng thêm cho một bài học nữa, nên tôi nói thêm lúc này tôi chưa cần được hun đúc lòng sốt sắng. Và một lần nữa, tôi còn lại một mình trong phòng.

Tâm hồn tôi tan nát trong sầu muộn, cay đắng đầy ứ linh hồn, tôi lặp đi lặp lại lời này: “Năm Mới ời, xin chào!

Chén đắng ời, xin chào!”

Lạy Chúa Giêsu của con, tâm hồn con hăm hở đón chờ Chúa, nhưng gánh nặng bệnh tật không cho phần xác con đến tham dự giờ kinh cộng đoàn, và con bị nghi ngờ là đồ biếng nhác. Những đau khổ của con vì thế mà tăng thêm.

Sau bữa tối, Mẹ Bề Trên ghé qua một lúc, nhưng rồi lại đi ngay. Tôi định nhờ mời cha Andrasz đến phòng để giải tội cho tôi, nhưng đành hãm lại vì hai lý do: thứ nhất, đừng tạo dịp xâm xì như đã xảy ra về việc đi lễ; và thứ hai, tôi cũng không thể cáo mình, bởi vì tôi sẽ òa lên khóc như một đứa trẻ mà thôi.

Một lúc sau đó, một chị khác lại đến và quở trách: “Này chị! Có ít sữa và bơ trong lò kia. Sao không chịu uống đi?” Tôi đáp rằng tôi không có sức, và không ai lấy dùm cho tôi (NK, 1453)

Khi màn đêm buông xuống, những đau đớn phần xác càng dữ dội thêm cộng với nỗi thương đau tinh thần.

Đêm tối và đau khổ. Cái tĩnh mịch của bóng đêm đã cho tôi được đau khổ một cách tự do.

Thân xác tôi chịu căng trên thập giá.

Tôi giãy giụa trong đau đớn dữ dội cho đến mười một giờ đêm.

Trong tâm trí, tôi đến Nhà Tạm, mở Bình Thánh ra, tựa đầu vào Bình Thánh, và tất cả nước mắt lặng lẽ giàn giụa vào Trái Tim của Đấng duy nhất hiểu biết thương đau và khổ ải là thế nào.

Tôi cảm nghiệm được sự ngọt ngào của đau khổ.

Linh hồn tôi càng ước ao cơn thống khổ ngọt ngào này, và có lẽ tôi sẽ không đánh đổi để lấy tất cả kho báu trần thế.

Chúa ban cho tôi sức mạnh tinh thần và đức ái đối với những người đã tạo nên những đau khổ này.

Đó là ngày đầu tiên của Năm Mới (NK, 1454)



TẢN MẠN ĐẦU XUÂN

Lm. Giuse Trần Đình Long

• Đêm Giao Thừa

“Cuối năm ngồi tính lại số đời. Ba trăm ngày hơn đã qua mắt rồi...” Ngày cuối năm nhìn lại cuộc đời thấy con người chúng ta quay cuồng trong cái vòng sinh, lão, bệnh, tử... và khổ !



Thân phận con người là luôn sống trong một hoàn cảnh hữu hạn, bất toại nguyện, không được như mong muốn, thất vọng, lo âu, sợ hãi... một kiếp người có đủ cảnh ngộ, thiên tai, bệnh tật, khó nghèo, chỉ vì khổ đau nằm nơi trung tâm số phận con người, như một nhắc nhở, như một thử thách.

Xã hội xưa nay vẫn luôn có một số người “đề trong bọc đù”, con ông cháu cha, con các đại gia, chưa từng biết đến cảnh nghèo khó, nhưng chưa có một ai chưa từng khô tâm khổ não. Bởi vậy, cái hạnh phúc ngắn ngủi, mỏng manh mà con người thế gian chúng ta có thể biết đến, một lúc nào đó trong cuộc sống vô thường này, chỉ là sự trá hình của khổ đau.

Trong cuộc sống thường ngày, có thể chúng ta cũng thường gặp những con người háo thắng, tự mãn, kiêu ngạo, khoe khoang. Và ta thầm nghĩ chắc hẳn họ không biết khổ là gì. Không phải vậy đâu. Những con người “đề ghét” đó, những biểu hiện “khó thương” đó chỉ là những phản ứng, thể hiện bên ngoài của những nỗi khổ bên trong. Quả thật là như vậy. Một con người thật sự bình an hạnh phúc không thể có những biểu lộ “khó ưa” đó. Thế nên, thấy ai “đáng ghét” thì hãy mở rộng lòng bác ái mà thương họ, vì họ cần chúng ta, cần đến lòng từ tâm bi của chúng ta để thoát khỏi những vết thương thâm kín ẩn tàng trong lòng đã khiến nhân cách con người họ trở nên méo mó “tật nguyên” như vậy. Họ thật sự cần đến một sự cảm thông chân thành từ chúng ta đối với những bệnh tật trong tâm họ... Dù họ có ý thức điều đó hay không, dù họ có “đáng ghét” đến đâu, họ cũng chỉ là người thua cuộc, chính ở chỗ chỉ biết quan tâm đến

bản thân con người mình mà không biết nghĩ đến người khác. Cái ngặt nghèo của họ là ở chỗ “tâm bệnh”.

Bác trí còn thấy mình cần đến mọi người, kể cả người thấp kém hơn mình, con người vô minh mê muội chỉ thấy mọi người cần đến mình !

• Mòng Một Tết

Từ bi là lòng xót thương đối với nỗi khổ của người khác và thấu hiểu nguyên nhân của khổ đau ấy, khác với sự thông cảm giữa hai người cùng khổ, cùng chung cảnh ngộ. Đây là một sự cảm thông có trí đi kèm. Đó là khi thấy con người, dù là gì đi nữa, dù có sống thế nào, có được gì, có mất gì, vẫn đang dẹt thêm mạng lưới duyên sanh của sinh diệt mà tự ràng buộc trong khổ đau. Chỉ vì vô minh mà tạo nghiệp để rồi trôi lăn mãi trong cái vòng luân quần của tham sân si, không đến được nguồn suối yêu thương của Đấng giàu lòng thương xót, mà cứ mãi “đi đầu loanh quanh cho đời mỗi mết...”

Thấy được như vậy, lòng thương yêu đối với mọi người tự nhiên sanh khởi, và đó là tiêu chuẩn để đánh giá một con người đã tiến hóa, đã phát triển đến mức nào. Tiêu chuẩn để đánh giá một con người như thế nào dựa vào lòng xót thương của người đó đối với anh em mình, chứ không phải dựa vào của cải, bằng cấp, chức tước, địa vị trong đạo cũng như ngoài đời. Dù có của chìm của nổi, có nắm giữ một vai trò quan trọng nào trong cộng đoàn, trong tập thể đi nữa mà không có lòng xót thương thì giá trị của người ấy cũng không bằng một anh nông dân, một cô công nhân, hay một em bé có lòng từ tâm bi! Nói cách khác, từ bi, lòng xót thương là thước đo trí tuệ của con người.

- Thấy được (cảm thông) sự khổ đau của người khác, tức là lòng thương xót khởi phát.

- Thấy được nguyên nhân khổ đau của người khác, tức là lòng thương xót hiển hiện, sâu rộng hơn.

- Thấy được phương thức chấm dứt khổ đau của người khác, tức là lòng thương xót có động lực phát triển.

- Thấy được và dẫn thân trên con đường (đạo là đường) diệt khổ cho người khác, tức là lòng thương xót trở thành hiện thực.

Cầu nguyện và thực hành lòng thương xót là khởi đầu của một cuộc sống khác. Một cuộc sống lấy trí tuệ làm sự nghiệp chứ không phải cả cuộc đời chỉ lo tạo sự nghiệp bằng tiền của chức tước địa vị.

Từ bi là con đường đi vào sự sống vô biên, vô tận. Lòng xót thương đối với khổ đau của người khác là một dấu hiệu của trí tuệ. Bất cứ nơi nào có cái này thì cũng có cái kia.

• Mông Hai Tết

Hiện thực thật khó mà xác định bằng ngôn ngữ đời thường. Qua lăng kính sự hiểu biết của con người, chúng ta thấy nó chỉ hiện ra dưới hai thể dạng khác nhau là “trí tuệ” (sự hiểu biết) và “từ bi” (lòng xót thương); “sáng suốt” và “tình thương” thánh thiện (Sweden Borg). Trí tuệ mang tính cách “thụ động” (bất động, tĩnh, tĩnh). Từ bi thì lại “năng động”. Một thứ tượng trưng cho sự hiện hữu, thứ kia cho sự hình thành. Hiện hữu và hình thành luôn đi đôi với nhau, như động và tĩnh (trong động lẫn có tĩnh, trong tĩnh lại có động).

Chúng ta không thể bắt gặp một thứ mà không có thứ kia đi kèm. Tuy nhiên, tâm trí của chúng ta thì lại tách chúng thành 2 thứ khác nhau, chính vì tính cách nhị nguyên giữ vị trí trung tâm trong mọi tư duy, suy nghĩ của ta. Đối với trí tuệ và từ bi cũng vậy. Khi đề cập đến, chúng ta nói là 2 thể loại khác nhau, bởi lẽ trí tuệ và từ bi thuộc về 2 thể giới, 2 phạm trù khác nhau, nhưng hiện thực chỉ là một. Trí tuệ biểu trưng cho đặc tính thuần nhất của mọi vật thể, và từ bi biểu hiện cho đặc tính đa dạng của chúng

Khi sự hiện hữu và sự hình thành đi vào tâm thức con người thì sự hiện hữu sẽ trở thành trí tuệ, và sự hình thành là từ bi. Sơ khởi thì tâm bi là động lực thúc đẩy trí tuệ mở mang, để thấu hiểu số phận của một con người không phải là ngẫu nhiên,

và điều này nâng cấp cho cuộc sống mỗi người trong chúng ta được hoàn thiện.

Vì yêu thương con người cho nên tôi được thôi thúc học hỏi để hiểu biết con người nhiều hơn. Và càng hiểu biết con người bao nhiêu thì tôi càng dễ thông cảm, bao dung và thương yêu con người bấy nhiêu. Trí tuệ càng phát triển, màn vô minh càng thưa mỏng dần, trái tim càng mở rộng để biết xót thương và hiểu biết cảm thông với con người nhiều hơn. Nếu tấm lòng thương xót đó hướng đến nhiều người thì hẳn nó càng sâu rộng hơn nữa. Rộng sâu đến mức trở thành lòng xót thương vô lượng.

Như thế “trí tuệ” càng “mở rộng” càng cho ta thấy từ bi bác ái không chỉ là một bổn phận đối với đồng loại mà còn mở cho chúng ta một con đường giải thoát. Tấm lòng từ bi hay thương xót giải thoát con người khỏi số phận hữu hạn của mình, khỏi ngục tù của sự ích kỷ nhỏ hẹp của lòng mình bằng sự bao la vô hạn của nó. Thấy rõ sự khổ đau của con người là do những ham muốn bất tận của cái vật chất, danh vọng chức quyền, tranh hơn tranh thua, rồi tự làm khổ nhau, cho nên ta cũng thấy tấm lòng xót thương không bao giờ đầy đủ, phải yêu mãi và “yêu cho đến cùng” như Thầy Giêsu.

Sống và chứng thực tấm lòng xót thương ấy, chúng ta sẽ cởi mở cuộc sống hạn hẹp mình, cuộc đời mình trở nên rộng khắp hơn và trong sáng hơn. Cho đến một ngày sự sống ở trong ta trải rộng đến vô tận... Lúc ấy, chúng ta mới biết được, hóa ra thương người tức là tự thương mình. “Hãy yêu anh em như chính bản thân mình”.

“Độ tha tức tự độ”. Đưa người “qua bờ bên kia” tức là ta cũng có mặt ở đó. Hóa ra, sự đại độ nhất (vô minh) là làm khổ người khác và không biết thương người. Chung quy, chúng ta chỉ biết quan tâm đến bản thân mình và... tự làm khổ mình! Vậy mới nói... nghiệp chướng!

Từ bi cũng là trí tuệ, trí tuệ tức từ bi. “trí nhân tất dung”, càng hiểu biết con người bao nhiêu, càng bao dung độ lượng, xót thương con người bấy nhiêu. Vì thiếu hiểu biết về chính bản thân mình và tha nhân nên con người tự làm khổ mình và làm khổ

nhau. Vì thiếu hiểu biết về Thiên Chúa là đáng giầu lòng thương xót nên con người sống trong mặc cảm tội lỗi, xa tránh Thiên Chúa, không tin vào lòng xót thương vô lượng của Thiên Chúa, không muốn hoán cải, cứ chìm sâu trong vũng lầy của sự tội, sự dữ.

• Mồng Ba Tết

“Ai muốn theo Tôi, phải từ bỏ mình...” Hãy quên mình, tạm quên mình mà hãy quan tâm đến người khác, thương người, giúp họ vượt qua khó khăn, khổ đau.

“Phúc cho ai biết xót thương người thì họ sẽ được xót thương”. Ta sẽ thấy mình cũng mới vừa được giải thoát khỏi “ngục tù” của chính mình. Đó không phải là cái ta đã đi tìm từ trước đến giờ sao? Tự biết rõ mình rồi cảm thông với người vậy. Thương người là sáng suốt. Thương người thì con người của chúng ta sáng ra. Vậy ta muốn ở trong bóng tối hay ánh sáng?

Muốn “sống trong lòng mọi người”, chúng ta phải khiêm tốn, phải tự thu mình nhỏ lại bằng một tế bào để “đi vào lòng người”. “Người phải lớn lên, còn tôi phải nhỏ lại”. Bởi vậy khiêm tốn, nhẫn nại để làm mãi những gì “lợi lạc” cho con người, lợi người lợi mình. Làm mà không thấy chán, vì thấy mọi người được “an vui lợi lạc” là ta mãn nguyện rồi, là ta thấy mình có “lợi” trong đó rồi.

Kiên nhẫn tìm hoà, tìm mãi cách thế để mọi người được an vui lợi lạc. Ta cảm thấy hài lòng, vì sống là sống ở, sống với mọi người.

Cuộc sống như vậy là vô tận, vô hạn, khi chúng ta sẵn sàng chia sẻ cái thân này với mọi người. Đó là “thí mạng”. Như vậy đâu còn cái gì của mình, ta đã tan biến trong mọi người, ta đang “sống trong lòng mọi người”. Cái tan biến đó chuyển hóa thành ánh sáng. Ánh sáng của ngọn đèn, ánh sáng của mặt trời. Không gì bằng ánh sáng của trí tuệ.

Cái gì thấp sáng đời mình? Đó là lòng người. Khi ta biết xót thương người thì lòng con người được thấp sáng trong ta.

Một sự chuyển mục từ vật chất đến tâm lý, và cuối cùng trở thành tâm linh. Sinh vật đã trở thành sinh linh.

• Và Những Ngày Đòi Thường...

Ba ngày Tết trôi qua thật nhanh. Tâm xao động, ta luôn phải vội vã chạy theo thời gian mà vẫn thấy không kịp. Chúng ta sẽ chuyển động thật nhanh khi tâm ta thanh tịnh. Không có sự chuyển động nào nhanh bằng cái tâm thanh tịnh. Không có sự chuyển động nào nhanh và thật bằng cái tâm tĩnh thức. Nếu chưa tĩnh thức thì dù có chuyển động cỡ nào cũng vẫn quơ quạng.

Tâm chưa tịnh, trí chưa thức, vẫn còn mê mải chạy theo danh vọng hão huyền, của cải chức quyền phù du thì vẫn cứ thấy mình chạy sau người, vẫn cứ thấy mình thua người, cứ mãi vất vả chạy theo cái bóng của những ảo ảnh mà chẳng bao giờ có được sự bình an thanh thản, chẳng bao giờ là chính mình và sống thật với chính mình. Sợ nhìn nhận con người thật của mình cho nên cứ chạy vòng vòng tìm kiếm những cái ngoài mình.

Cây đời chỉ có sự sống làm gốc rễ. Căn bản là một thiện tâm “nhân chi sơ tính bản thiện”. Một gốc rễ mà lại nhiều nhánh lá. Cuộc sống của mỗi người trong chúng ta - người và ta - quả là muôn mầu muôn vẻ, không ai giống ai cả. Đã là người không có ai là xấu ác, chỉ có người không biết hướng thiện, không biết phục thiện là gì. Từ cái vô minh (không biết) ấy mà phải trôi lăn mãi trong cuộc sống vô thường này.

Thôi thì, ta là người làm vườn cũng nên biết... bón phân tưới nước để cây đời mãi xanh tươi !... Người thiện việc thiện, vô ngã vị tha. Ai ai cũng xứng đáng có dịp để đổi đời, để sống một cách khác khi đã ngộ ra rằng sự sống là vô hạn.

Bón phân tưới nước ở gốc rễ, lại còn phải biết tía nhánh và nhặt lá sâu, thấy thói hư tật xấu của mình mà tu sửa. Cứ khiêm tốn nhẫn nại mà tự sửa mình. Đến một lúc nào đó ta sẽ thấy được “ánh sáng của đời mình”, đồng thời cây đời cũng một màu xanh tươi rực rỡ.

Cuộc sống của ta thực sự bắt đầu và “trí tuệ là sự nghiệp của chúng ta”. Trí tuệ tức xót thương từ bi. Từ bi bác ái là trí tuệ.

Đã là một “con người không biên giới”, ta giờ đây chỉ còn biết quan tâm đến con người, đem lòng thương xót Chúa đến cho con người, vốn quý nhất của sự sống đời đời...

Trang thơ

BÀI CA THƯƠNG MẾN

*Maria Cecila
Đào Nguyễn Minh Nguyệt*

T
rên phím đàn tay con lướt nhẹ
Tấu lên bài tình khúc dịu êm
Bài tình khúc tha thiết êm đềm
Con dâng Chúa “Bài ca thương mến”



Chúa yêu con yêu vô bờ bến
Yêu từ ngày con hãy còn thơ
Cho đến khi hết tuổi đại khờ
Chúa vẫn yêu và yêu con mãi

Tình yêu ấy đơm hoa kết trái
Trong tâm hồn cần cỗi hoang sơ
Bấy lâu nay con nở ơ hờ
Không đón nhận tình yêu của Chúa

Tình của Chúa thơm nồng như lúa
Bồi bổ và nuôi dưỡng hồn con
Chúa yêu con thân xác hao mòn
Khi con trót lỡ lầm phạm tội

Chúa thương con cho ngàn cơ hội
Sẽ nhẹ nhàng nhấn nhủ khuyên răn
Con cúi đầu tự hối ăn năn
Tình của Chúa tuyệt vời cao cả

Chúa dẫn dắt con trên mọi ngã
Đuốc soi đường trên bước con đi
Con lo chi? Con nghĩ ngợi gì?
Khi có Chúa hằng bên con mãi

Kể từ nay dù đời dầu dãi
Nguyên một lòng yêu Chúa trung kiên
Yêu cả khi con gặp ưu phiền
Hay những lúc vui mừng chan chứa

Xin cho con trọn tình yêu Chúa
Không nhiều lời như sóng ngoài khơi
Không thoáng chốc như ánh sao trời
Không hời hợt như ngàn hoa nắng

Xin cho con yêu trong thâm lặng
Yêu miên man tha thiết sâu xa
Xin cho con yêu rất thật thà
Con dâng Chúa tình yêu nhỏ bé

Trên phím đàn tay con lướt nhẹ
Sẽ dứt bài tình khúc dịu êm
Bài tình khúc tha thiết êm đềm
Con nhớ mãi “Bài ca thương mến”

Xuân bên thêm

Mùa xuân sẽ về,
như qui luật vốn vậy,

Nếu thế thì có gì để
kể cho nhau? Rồi cũng sẽ
năm này như năm qua, đi

mua sắm tết, kể đi xa tìm về nhà, tụ họp trong mái gia đình, rồi
ăn uống, lì xì, chúc nhau năm mới hạnh phúc...

Nếu thế thì hạnh phúc tròn trịa đơn giản quá. Ta sẽ quên
mất quanh mình biết bao người không có mùa xuân. Ngày 4-1-
2015, Chúa Nhật Đầu Năm Mới, nào những bước chân thiện
nguyện, mùa xuân sắp đến bên thêm rồi, hãy cùng nhau đi tìm
xem nàng xuân trốn nơi đâu, và những người chẳng mấy khi biết
tới gió xuân hây hây, nắng xuân nồng họ đang ở đâu nhé!



• Xuân Nơi Bãi Rác Bãi Đồi

Ở cách chúng tôi nửa vòng trái đất, bạn cảm thấy cuộc
sống của mình quá may mắn và đầy đủ. Song le, điều ấy không
làm cho bạn vui. Bạn vẫn thấy thiếu. Thiếu một cái gì đấy mà
bạn cũng chẳng định hình ra. Vậy bạn đi cùng chúng tôi, bạn
nhé!

Này bạn ạ, nơi này cách thành phố chẳng bao xa. Nó ẩn
khuất và nghèo nàn, thành ra ngay cả một tài xế nơi phố thị nghe
tên nó cũng cứ tưởng là rất xa, bởi quả thật anh chưa từng đến
nơi đó bao giờ.

Vâng, đó là địa danh của một bãi rác lớn nhất nước.
Trong địa giới hành chính, xóm nhỏ ấy là xóm nghèo nhất, của
một khu phố nghèo, thuộc một xã nghèo nhất, của cái huyện
nghèo cũng nhất luôn. Nó là điểm cuối của cực đông thành phố
Sài Gòn: “Ngã Ba Sung Sướng” - xã Đông Thạnh.

Không riêng bạn ngạc nhiên, mà cả nước đã từng ngạc
nhiên và thú vị về một cái xóm được gọi là “Ngã Ba Sung

Sướng”. Muốn hiểu được thì phải ngược về quá khứ 20 năm, ngược trở về lần lần ra cái thực tại thì bạn sẽ hiểu.

Đó là một nghĩa trang mênh mông mả mả tổ ong. Sau này người ta chôn thêm, thế là lại có những cái mả gạch mới.

Bãi rác giải thể. Người dân sống bằng nghề bới rác tứ tán đi khắp nơi. Có những hộ nghèo không thể nghèo hơn dạt về bám trụ ở rìa nghĩa trang này. Người chết đành nhún nhường người sống thôi, và xóm của người sống phình ra xen kẽ cùng kẻ chết.

Đa phần dân số ở đây không nghề nghiệp. Họ mưu sinh bằng đủ những công việc thời vụ nhọc nhằn. Đàn ông đi phụ hồ, làm vườn, phơi phân bò thuê. Đàn bà giặt mướn, cạo vỏ hạt điều thuê. Cái thú giải trí của đám người này là “tám” chuyện thiên hạ, ghi số đề, nhậu lai rai, cà khịa, cãi nhau, đánh nhau, và dần dần “thăng hoa” thành xì ke, trộm vặt...

Chả ai muốn sống thế. Song cuộc sống cứ thế thôi! Xóm cất một cái chòi ở nghĩa trang và đó là “trung tâm sung sướng”!

Người ta “sung sướng” ngồi ngáp vặt khi không có việc làm, “sung sướng” tán đề và mừng vui nếu trúng mảnh một món nhỏ.

Dần dần với sự nỗ lực của chính quyền cùng với bà con, trong sự thay đổi từng ngày, xóm nhỏ này trở thành một “trung tâm sung sướng” hết sức đặc biệt.

Ấy là nhờ có một nhóm thiện nguyện quyết tâm bám trụ nơi này, bất kể năm tháng dài, tính ra cũng gần mười năm rồi, đem đến cho nơi đây chút “sung sướng” hoàn toàn mới mẻ, đượm chất Tin Mừng với lòng Tín Thắc.

Đầu tiên là nhóm thiện nguyện phải làm cho trẻ em thực sự “sung sướng”. Thế là nơi đây bắt đầu có Tết Trung Thu. Xa hơn phải nghĩ tới chuyện học hành cho đám trẻ thất học. Có những cuộc điều tra ngấm ngấm để lên danh sách tập vở, sách giáo khoa cho trẻ em có hoàn cảnh nhà neo nhặt.

Bước thêm một bước là nhóm tiếp cận với những thanh niên có vấn đề. Khi thương nhau, người ta dám sẻ chia, dám nói

ra nỗi đau của mình, có người lắng nghe cảm thông tâm sự. Và đó cũng là “sung sướng”!

Nhóm thiện nguyện phải nghĩ tới việc giúp bà con lang thang được ổn định dài lâu, giúp họ làm hộ khẩu, làm đồng hồ điện nước, và có những sẻ chia vui vui khi lễ lạt này kia. Mặc dù những người dân ở đây chả mấy ai có Đạo, song lễ Giáng Sinh đã có những thiện nguyện viên đội mũ đỏ làm ông già Noel tới thật là vui, hát hò, tặng quà cho trẻ thơ, phân sữa cho người già đau bệnh...

Năm nay là tròn mười năm, bàn chân thiện nguyện gấn bó với nơi này. Quả tình là đôi bên đã rất chi “sung sướng” !

Và buổi “đại tiệc” với một trăm bảy mươi phần quà Mừng Xuân sớm tung bừng này là để thiện nguyện viên, bà con, và cả bằng hữu phương xa gặp gỡ, sẻ chia với nhau niềm sung sướng.

Ừ thì ồn ào lao xao lắm đó. Vui cũng rất vui, mà hậm hực cũng không thiếu, cũng chi chiết đại loại như: “Tui cũng nghèo khó, mà sao nó có, còn tui không có ?”

Đồng bào ơi! Thôi thì “yêu nhau trái ầu cũng tròn” vậy nhé! Năm ngàn nhân khẩu cho một khu phố nghèo, nhóm thiện nguyện cố lắm cũng mới xoay xỏa được 170 phần quà thôi. Nhưng nhau đi mà! Người có quà cũng vui, người không có xin cũng mong thấu hiểu !

Rồi cũng ổn, và rồi cũng phải chia tay. Thiện nguyện viên tạm biệt xóm nhỏ. Bên thềm xuân nơi bãi rác bãi đời, đã có những nụ cười, những niềm vui, những sự kết nối thể là Lòng thương xót Chúa đã chạm đến những mảnh đời rách nát rồi. Còn niềm vui nào bằng cho kẻ đi loan truyền lòng thương xót Chúa.

Thiện nguyện viên ra đi mà tình còn để lại. Một con heo ủn ỉn làm quà, gây một “Quỹ Khuyến Học” cho “ngã



ba sung sướng”. Chúng tôi muốn thế hệ tiếp nối nơi đây được học hành sáng sủa hơn. Chữ “sung sướng” sẽ tươi rói theo đúng cái nghĩa là sung sướng!

Điều mà bà con ngạc nhiên nhất là thiện nguyện viên bền bỉ tới nơi này lại là một nhóm bạn Công Giáo, và họ có một tiêu chí rõ ràng: “Tất Cả là Tín Thác và Trồng Cây vào Lòng Chúa Xót Thương”.

Với nhóm thiện nguyện tín thác, Giêsu từ nhân, Giêsu Thánh Thể cần được yêu thương, chính là bà con khó nghèo ít học, là đám trẻ con lem nhem của nghĩa trang rìa bãi rác. Không cần tìm kiếm đâu xa, không cần giáo thuyết xa vời chán ngắt, đây chính là Giêsu cần được thương xót, mà nếu quay mặt làm ngơ là có lỗi!

• Trượt chân anh tới Cầu Dừa – Đứng chề xập xệ, em đưa xuân về

Men theo con kênh Trần Quang Cơ đen đặc rác thải, hôi mù, thiện nguyện viên lần tới một ngôi nhà tan hoang có cái tên “Cầu Dừa”. Một trong những tu sĩ gần bó với nơi này giới thiệu: “Thì họ là những người đã cùng đường, nghiện, nhiễm, và bị bỏ rơi. Cuối đời, họ vào đây nằm chờ chết. Dù sao, nơi đây họ cũng được an nghỉ trong lòng thương xót...”



Ra vậy! Cầu Dừa là một mái ấm, là chỗ trú thân cho những con người chẳng còn cơ hội làm lại cuộc đời. Ham ăn chơi, ham chứng tỏ mình, họ như những con thiêu thân lao vào vòng xoáy thác loạn: rượu chè, ma túy, đàng điếm. Kết cục là họ vướng vào “căn bệnh thế kỷ”, bạn bè xa lánh, gia đình ngại ngùng, xã hội bỏ rơi. Đây là nơi họ nung nấu những ngày cuối đời.

Chưa hết, khi các tu sĩ lập nên cơ sở này, nhiều người lén đem tới đây những người bệnh tật, bất toại hoàn toàn, bỏ lại đó rồi trốn biệt. Trẻ em mồ côi của những người nhiễm sau khi qua đời cũng được mang tới đây trú ngụ. Các tu sĩ phải rất chật vật mới kiếm thêm một chỗ ở nhỏ dành cho những cư dân tội nghiệp này. Các anh chàng ngổ ngáo một thời, nay ốm o được các thầy bố trí ở một cụm, chỗ ở cũng gần ở đó để tiện việc chăm sóc.

Mang Mùa Xuân sớm tới Cầu Dừa phải là một sự hết sức thiết thực. Trước đó thiện nguyện viên đã tới ghi nhận nhu cầu của anh em mình. Ngoài các nhu yếu phẩm như xà bông, dầu ăn, mắm muối, đường, họ rất cần chất tươi và rau xanh, đó là thực phẩm mà nơi này còn quá thiếu thốn.

Thế nhưng điều anh em cần nhất là được an ủi, cảm thông. Khi thiện nguyện viên đến thăm, có một số bạn còn ngại ngần bỏ trốn ra sau nhà bỏ lại những chiếc giường trống. Sự mặc cảm là có thật. Xóa đi mặc cảm này cần sự cố gắng rất lớn của toàn xã hội hôm nay, cần sự tác động của Chúa Thánh Thần, để người biết thương người, sự sợ hãi sẽ dần lui, giao hòa yêu thương từ từ sẽ khăng khít.

“Mình về bên nhau mình xót thương nhau,

Mình xót thương nhau ấy là yêu nhau”

Để lời hát triển nở vào cuộc sống, bước chân một vài nhóm thiện nguyện như chúng tôi là rất đơn côi. Mái Ấm Giữa Đời cần phải có nhiều bước chân của rất nhiều người, của chính bạn nữa đấy!

Xuân đang đến bên thềm, cần mang Mùa Xuân tới nhiều nơi anh em mình chưa có mùa xuân. Đó là thực hành lòng thương xót, là Tân Phúc Âm hóa trong đời thường, đúng thế không ?

• Hiu Hắt Xuân Nơi Tuổi Già Xế Bóng

- Một không ? Một tình nguyện viên hỏi khách phương xa cùng tham gia cuộc hành trình thực hành lòng thương xót bên thềm mùa xuân.

- Một hơn cả đi làm, nhưng mà vui và thương quá !...

Người bạn phương xa đã trả lời thể trong phút nghỉ chân giao lưu thăm hỏi ở “Mái Ấm Tình Thương” Tân Đông. Nơi đây một thánh đường cổ kính đẹp rạng rỡ dưới nắng xuân, nhưng ẩn trong rạng rỡ ấy là cả một cõi thương rất đầm thắm.

Vùng ven đô thị hóa, bên cạnh cái được là đời sống vật chất nâng cao, thì cái mất cũng rất chua xót. Lòng người chia li, chữ xót thương thành món hàng hiếm, giềng mối gia đình rệu rã, nhiều người già nua bệnh tật nghèo



túng bị chính người thân bỏ rơi, không nơi nương tựa. Giáo xứ đã nhường một phần khuôn viên vốn đã không rộng rãi làm nơi chăm nom các cụ già có hoàn cảnh như thế.

Thiện nguyện viên đã được người mục tử dặn dò kỹ lưỡng: tới thăm, lo vật chất chăm sóc các cụ rất là quý, nhưng quý hơn là thiện nguyện viên phải dành thời gian trò chuyện với các cụ, lắng nghe các cụ tâm sự nhỏ to lẫn thẩn. Người già như của kho, chất chứa bao điều, rất sâu sắc, đừng bỏ lỡ cơ hội Chúa ban là làm nhẹ lòng bậc làm cha làm mẹ...

Quả vậy, khi thiện nguyện viên thăm hỏi chuyện trò, mới thấy thương cái cõi của người già nua héo hắt. Bà cụ Sáu thì vừa tai biến. Bà Út thì mong nhớ con. Có bà cụ thì chẳng còn nhớ cả tên lẫn tuổi. Thế nhưng khi thiện nguyện viên gởi tặng hình lòng Chúa thương xót, tràng chuỗi, ánh mắt cụ nào cũng rạng ngời, trân trọng ôm lấy như một báu vật dịu đưa các cụ vào cõi vĩnh hằng bình yên.

Bịn rịn chia tay các cụ già neo đơn. Nơi sân giáo đường, nhóm thiện nguyện quây quần bên tượng đài Chúa xót thương. Cảm tạ Chúa đã thương yêu quan phòng, ban cho giáo hội những mục tử đầm lòng nhân, biết thương xót những cơ hàn bề nát, biết nâng niu những mảnh đời run rẩy già nua, biết tìm kiếm đưa về những con chiên ghẻ lở lạc lối. Đó là những Giêsu đang và còn

bị đóng đanh nơi cõi sống này với vô vàn chua xót... Bên thêm mùa xuân, xin gửi tới những “Giêsu” già nua bất hạnh chút quà xuân, mong chúc các cụ thượng thọ bình an trong sự che chở của những con người thiện nguyện và lòng thương xót hải hà của Thiên Chúa.

• **Điểm Cuối Cuộc Hành Trình Mùa Xuân Bên Thềm**

Rời Tân Đông, trong cái nắng như thiêu như đốt của đất thép thành đồng Củ Chi, đi bộ gần một cây số theo đường ruộng, điểm cuối cuộc hành trình mùa xuân bên thềm của nhóm thiện nguyện là một lán tuềnh toàng chưa có tường vách. Nơi ấy cũng là chỗ trú ngụ tá túc của những nước mắt và đau thương, và là chốn dung thân chưa bình an của cả kẻ chết nằm trong những hũ tro cốt để tạm trên một kệ nhỏ. Trời nắng hừng hực dưới mái tôn thấp lè tè, chật chội oi bức, không biết trời mưa họ sẽ trú ở đâu giữa đồng không mông quạnh này? Họ là những người nhiễm thời kỳ cuối, đã chạm đến đáy vực thẳm, sắp bắt tay với tử thần. Không ai muốn chứa chấp, không ai muốn dính đến họ. Ấy thế mà lòng thương xót Chúa không bỏ họ. Chúa đã sai một người giáo dân đến sống chết với họ. Người đàn ông này đã cuu mang họ, lây lét hết chỗ này đến chỗ khác. Dù gặp bao khó khăn xua đuổi, anh vẫn kiên quyết bám trụ, không bỏ cuộc. Những bàn tay yếu đuối run rẩy đón nhận tấm hình lòng thương xót Chúa và trồng vào cổ chuối hạt lòng thương xót với niềm tin cần. Đó là phao cứu sinh của họ trong những phút cuối đời.

Bầu khí yên tĩnh bỗng vang lên lời rao giảng. Thì ra, ngoài món quà vật chất, mỗi người ở đây còn được nhóm thiện nguyện trao tặng một máy nghe 300 bài giảng lòng thương xót Chúa. Từ đây họ không còn cô đơn đặng đặng đếm tháng ngày buồn chán trôi đi lặng lẽ trong cô tịch nữa. Có Lời Chúa, có lời rao giảng, và lời chia sẻ của các chứng nhân lòng thương xót Chúa vang lên trong chiếc máy nhỏ nhỏ xinh xinh họ đang ôm trong lòng cùng đồng hành với họ trong chuỗi ngày còn lại.

Nguyện cầu Thiên Chúa từ nhân đem hạnh phúc và lòng thương xót tới những phận người quá đau xót nơi đây.

Khép lại hành trình mùa xuân bên thêm, mong chúc những bước chân thiện nguyện tin thác đủ độ bền, để đi theo thầy Giêsu, tìm đến với anh em đồng loại của mình, xoa dịu những đau đớn trần gian ngày mỗi nhiều.

Tự thân chúng con vốn chẳng đủ xót thương, xin Chúa xót thương và đẩy chúng con bước tiếp.

Và xin con người hãy biết xót thương nhau...

*Xuân Hồng
Nhóm Thiện Nguyện Tin Thác Thành Phố*

XUÂN HỒNG ÂN NƠI HẢI NGOẠI

• Cô Giáo Việt Trên Đất Mỹ

Con là Theresa Nguyễn Ngọc Mai, hiện đang sinh sống và làm việc tại Mỹ.

Cách đây hai tháng, con có email xin cha cầu nguyện cho con qua được kỳ thi rất khó để con được ký lại hợp đồng với trường con đang dạy.

Tạ ơn Chúa và Đức Mẹ, kết quả kỳ thi của con rất tốt nên vị trưởng khoa đã quyết định ký lại hợp đồng với con.

Con qua Mỹ lúc 30 tuổi, cũng không còn trẻ nữa, lại thêm 2 đứa con nhỏ nên việc học cũng rất khó khăn, vất vả. Con cầu nguyện xin Chúa và Đức Mẹ soi sáng cho con biết phải chọn nghề nào cho phù hợp với con và nhất là dễ kiếm việc làm khi ra trường. Chồng con, người bảo lãnh cho con qua Mỹ, nói hồi nhỏ em học toán khá bây giờ em học toán đi vì bên Mỹ thiếu thầy cô dạy toán, thế là con chọn học toán.



Lúc đi học cũng rất vất vả vì không phải học tiếng mẹ đẻ của mình, nhưng lúc nào con cũng xin Chúa và Đức Mẹ soi sáng cho con, xin Chúa Thánh Thần soi sáng cho con mỗi khi làm bài. Rồi con cũng qua được 4 năm Đại Học.

Ban đầu con định đi dạy cho học sinh trung học nên con học thêm bằng sư phạm, nhưng sau vài lần đi vào các trường để dự giờ, con thấy đây không phải là môi trường con làm việc vì học sinh ở Mỹ không như học sinh ở Việt Nam. Hơn nữa con chân ướt chân ráo qua Mỹ, không biết về phong tục tập quán của Mỹ thì chắc chắn con không thể làm việc được trong môi trường như vậy. Thế là con quyết định học thêm hai năm nữa lấy bằng Master về toán để dạy ở Đại Học.

Hai năm học Master cũng trôi qua. Lúc con ra trường, nền kinh tế của Mỹ đang đi xuống nên kiếm việc làm rất khó khăn. Các bạn ra trường cùng với con kiếm không ra việc, nhưng nhờ ơn Chúa và Đức Mẹ, con nộp đơn chỗ nào người ta cũng gọi con đi phỏng vấn, đến nỗi chồng con phải nói “Anh thấy em đi xin việc cứ như là đi chơi vậy!” Con nói với chồng con là “cuộc đời của em có Chúa và Đức Mẹ che chở mà!” Con phải từ chối bớt mấy chỗ. Hiện giờ con dạy theo hợp đồng.

Thêm một chuyện này nữa, con lái xe nhất lăm và rất ngại phải lái xe xa. Con xin Chúa cho con kiếm được việc làm gần nhà để không phải lái xe nhiều, có thời giờ đưa đón con cái đi học, và Chúa cho con xin được việc làm ở trường con đã học, cách nhà có 10 phút lái xe.

Con cảm nhận có Chúa và Đức Mẹ luôn che chở con. Nhất là từ khi con biết đến Lòng Chúa Thương Xót thì con xác tín rằng Chúa luôn thương xót con khi con thật lòng chạy đến với Ngài, bám vào Ngài. Hồi đi học, có nhiều lúc con muốn bỏ cuộc vì nhiều lý do lắm, nhưng con luôn xin Chúa cho con học đến nơi đến chốn và Chúa đã nhận lời con.

Cách đây khoảng ba tuần, con có email xin cha hiệp lời cầu nguyện cho chị Thùy Dương trong cộng đoàn của con bị xe đụng trong lúc đang đi bộ tập thể dục buổi sáng. Cùng lúc đó ca

đoàn của con cũng làm tuần cửu nhật kính Lòng Chúa Thương Xót để cầu nguyện cho chị.

Thật là kỳ diệu, đúng ngày chúng con kết thúc Tuần Cửu Nhật thì chị Dương được rút ống trợ thở. Chị tự thở được và bắt đầu tỉnh dậy, mặc dầu chị bị hôn mê đã 3 tuần vì bị chấn thương đầu, gãy xương vai, xương sườn, và có lúc tưởng chị không qua khỏi. Bây giờ chị ấy đã bắt đầu nói được mặc dầu ngọng nghịu.

Qua biến cố của chị Dương, chúng con nhận ra một điều rằng cuộc sống này thật vô thường. Chị ca trưởng của chúng con nói: “Chúa dùng biến cố này để thức tỉnh mọi người phải sống tốt hơn, phải biết quý trọng những gì mình đang có, đừng để đến lúc Chúa tắt cho một cái mới tỉnh thì e rằng quá muộn”.

Con nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót mỗi ngày, có khi vừa chấm bài vừa nghe cha giảng nữa.

Chúc cha nhiều sức khỏe để loan truyền LCTX cho những người chưa biết đến lòng thương xót cao vời của Chúa. Xin Chúa luôn ở với cha. Con cầu nguyện cho cha được bền đỗ trong công cuộc loan truyền LCTX.

Ngọc Mai

Cynthia Nguyen nnm2@yahoo.com

• U Não bên Canada

Con tên là Kiều Oanh, 21 tuổi, đang sống ở Canada. Hôm nay, con viết thư để làm chứng ơn chữa lành của Lòng Chúa Thương Xót cho con.

Cảm ơn cha đã mang tình yêu của Chúa và Mẹ Maria đến cho con và gia đình. Con đã được Chúa chữa lành bệnh tật, và nhờ có Chúa mà con được sống đến ngày hôm nay.

Từ nhỏ đến lớn, con rất khỏe mạnh, không có bệnh tật ốm đau gì hết. Khi lên 12 tuổi, con thấy rất đau đầu và chóng mặt. Lúc đó con còn ở Việt Nam. Mẹ con thấy con cứ như thế đầu nên đưa con đi bệnh viện, và bác sĩ nói con bị viêm xoang. Con uống thuốc bác sĩ cho, nhưng không đỡ chút nào hết. Mẹ con dẫn con đi một bác sĩ rất nổi tiếng ở Biên Hoà. Mỗi tuần con phải đo điện

não, rồi phải xông hơi mũi tại nhà tư nhân bác sĩ, tốn rất nhiều tiền và con cảm thấy cũng đỡ nhiều.

Khi qua Canada sống, con bị đau lại, nhưng không đi khám bệnh. Con cứ nghĩ chắc do thời tiết Canada lạnh quá, con chưa quen nên bị nhức đầu như vậy thôi, rồi từ từ cũng sẽ hết.

Qua năm này đến năm khác, con cứ bị nhức đầu, rồi trí nhớ bị giảm đi rất nhiều. Sau ngày sinh nhật, con bị ốm lì bì mãi không khỏi, nên con quyết định đi bác sĩ gia đình để khám xem sao. Lúc đầu bác sĩ chẩn đoán là con bị sốt nên mới có triệu chứng nhức đầu, chóng mặt rồi ỏi. Bác sĩ nói không sao hết, về nhà uống thuốc antibiotic là sẽ hết.

Khoảng mấy tháng sau, con càng bị nặng hơn. Ngày nào con cũng sốt đến 39-40 độ C, tay chân co giật, ăn bao nhiêu ỏi ra hết bấy nhiêu. Con bị sụt hơn 10 kg. Tính nết con cũng thay đổi. Từ một cô bé hòa đồng, vui vẻ, hay cười nói, bây giờ con trở thành người tự kỷ, không muốn gần gũi ai, không muốn ồn ào, chỉ thích sống một mình, xa lánh mọi người, kể cả người trong gia đình của con.

Lúc đầu bác sĩ nói con bị khối u ở cổ họng nhưng uống thuốc hoài không hết, nên con đi bệnh viện để gặp bác sĩ chuyên khoa. Bác sĩ cho biết con không bị khối u ở cổ họng mà là bị khối u ở trên đầu. Con phải đi làm rất nhiều xét nghiệm để chẩn đoán cái khối u đó nằm ở đâu trên đầu. Con đi làm mấy xét nghiệm kia thì không thấy gì hết, nhưng khi đi chụp CT Scan Head thì bác sĩ phát hiện ra có một cái chấm đen rất to nằm đè lên rất nhiều dây thần kinh trên đầu. Cái chấm đen đó rất là nguy hiểm đến tính mạng và là ung thư não giai đoạn 3!

Nghe biết như vậy, con càng ngày suy nhược, toàn thân rất là đau. Với sức tự nhiên, con không thể chịu được, nhưng khi nhìn lên Chúa và Đức Mẹ thì cơn đau giảm bớt.

Cả nhà nghe tin con bị như vậy, ai cũng đau buồn và khóc rất nhiều. Mọi người trong họ hàng và bạn bè thân thiết của ba mẹ con cũng đến an ủi con và chạy đến lòng thương xót Chúa để cầu nguyện cho con.

Mẹ con liền phone về VN xin cha cầu nguyện. Lần thứ nhất không thấy cha nghe phone, mẹ con cứ kiên trì cầu nguyện để xin Chúa cho gặp được cha. Và phép màu đã đến, chị con phone cho cha lần thứ hai thì cha nghe phone. Cha an ủi rồi nói con cứ an tâm tin thác vào lòng Chúa thương xót, cha và cộng đoàn hợp ý cầu nguyện cho con.

Hằng ngày cả gia đình cầu nguyện cho con và cùng con vượt qua những đau khổ trong thời gian này. Tuy đôi lúc con cũng thất vọng và chán nản nhưng được ơn Chúa nên con lại vui vẻ và chịu được con đau đớn dày vò thân xác của con. Con nói với mọi người là con không sợ chết. Bác sĩ nói với con là nếu mổ khối u não thì cơ hội sống sót rất ít. Kết quả có thể là con sẽ phải sống đời thực vật, hoặc con sẽ bị liệt nửa người, hoặc con sẽ bị chết não thì coi như là chết rồi. Con biết là con sẽ không được sống hết tuổi đôi mươi như những người bạn khác, nhưng không vì những lý do đó mà con buồn và chán nản. Con muốn được vác một nửa cây thánh giá của Chúa, cùng với Chúa đi hết chặng đường thương khó mà Chúa đã chịu vì tội lỗi của con.

Con cầu nguyện với Chúa như thế này: "Chúa đã định sẵn cho mỗi người mỗi số phận. Ai cũng là một cây hoa xinh đẹp. Cây hoa này không có ai có quyền hái đi hết. Chỉ có Chúa mới có quyền hái đi và mang về bên cạnh với Chúa, về ngôi nhà đầy tiếng hát của Thiên Thần và các thánh. Một ngôi nhà, một thiên đường rất là đẹp. Con chỉ là một cây hoa hồng nhỏ, đang mọc lên để trở thành một đoá hồng thật đẹp dâng lên Chúa và Mẹ. Con xin vâng theo ý Chúa. Con là một người tội lỗi. Con xin được cùng Chúa vác cây thánh giá nhỏ bé này để đền tội lỗi của con".

Một lần nữa, phép nhiệm màu đã xảy ra. Con đến bệnh viện tái khám thì bác sĩ nhìn con một cách ngỡ ngàng và nói không thể tin được. Lần chụp CT Scan Head lần thứ hai và lần thứ nhất cách đây không xa, nhưng 2 kết quả khác biệt rất rõ. Ôi Chúa ơi! Kỳ diệu quá! Con cũng không thể tin nổi. Bác sĩ chúc mừng con và cho biết cái chấm đen khối u trên đầu con không còn nữa, và sẽ không bao giờ phát triển nữa. Khi nghe tin đó, con rất vui mừng và vội báo tin cho mọi người biết.

Con xin cảm tạ lòng Chúa thương xót và Mẹ Maria. Cảm ơn mọi người trong gia đình, họ hàng và tất cả bạn bè gần xa đã cầu nguyện cho con.

Con, Kiều Oanh, Canada

• **Phó Thác ở Úc Châu**

Hàng đêm con vẫn lên web muoichodoi.info để được nghe thật nhiều những ơn lành. Sau một ngày làm việc để nuôi thân xác bản thân mình và gia đình, đến tối, dù mệt mỏi lắm, con vẫn thêm nghe những bài chia sẻ làm chứng và bài giảng lòng Chúa thương xót để nuôi dưỡng linh hồn con. Nhờ đó, con nhận được thật nhiều ơn lành, cảm thấy mình được hạnh phúc và mỗi ngày là một ngày mới.

Không biết cuộc sống sẽ ra sao, nhưng con vẫn nguyện xin hai chữ Phó Thác vào Chúa và con cảm thấy an tâm hơn. Con thấy Chúa đối xử rất đại lượng với tất cả mọi người, trong đó bao gồm cả gia đình con, đặc biệt là bản thân con. Con cảm tạ và tung hô Chúa muôn đời vì những ơn lành Chúa vẫn hằng ban cho con và mọi người trong gia đình suốt 30 năm chúng con sống ở Úc Châu.

Gia đình con có 2 người con trai, con trai lớn năm nay đã 33 tuổi nhưng hư hỏng và chẳng nề trọng ai trong gia đình. Con rất buồn và đau khổ vì đứa con hư hỏng này, nhưng con vẫn trông cậy Chúa và chắc Chúa biết rằng con chịu đựng được nên Chúa đã trao cho con. Mọi việc con đều thấy có bàn tay Chúa sắp đặt.

Nguyễn Thụy Kim Anh – Úc Châu

• **Chúa Thương Con ở Phần Lan**

Con là Matta Lê Thị Nhường, 52 tuổi, đang ở Phần Lan. Con xin tạ ơn Thiên Chúa và Đức Mẹ Maria vì từ lòng xót thương của Chúa đã yêu thương con vô cùng.

Con được sinh ra và lớn lên trong một gia đình đạo hạnh. Khi còn nhỏ, con là một trẻ ngoan ngoãn chăm chỉ. Lớn lên con hăng say trong việc tông đồ. Con tưởng rằng cuộc sống con sẽ tốt đẹp mãi như thế, nhưng không ngờ đâu con đã sa chước cám dỗ

với một người đã có gia đình. Ban đầu con từ chối rất nhiều, nhưng người ấy cứ theo đuổi con suốt 3 năm, thế là con sa ngã. Con đã làm cho chiếc áo ơn thánh Chúa rách tả tơi. Con đã lầm lỡ và sinh được 2 đứa con trai. Con đã sinh con và nuôi con một mình cho đến khi khôn lớn.

Khi con trai thứ hai của con được 1 tuổi, con đi hành hương Đức Mẹ Lavang. Con cầu nguyện với Mẹ, con đã sa ngã trong tội lỗi, con không muốn làm cho Chúa và Mẹ buồn nữa, con xin Mẹ giúp cho con cắt đứt được mối tình này, và Mẹ đã giúp con cắt đứt được. Mặc dầu con đã làm gương xấu đáng cột cối đá mà xô xuống biển, nhưng Chúa đã lấy tình thương Chúa như áo choàng che chở và bao bọc con. Ôi tình Chúa quá bao la, không thể nào suy thấu.

Xin cha thêm lời cầu nguyện cho con được nắm chặt lấy Chúa trong suốt quãng đời còn lại của con, vì con yếu đuối lắm.

Đại gia đình con cảm tạ lòng Chúa thương xót đã chữa lành bệnh phổi cho anh rể con là Giuse Trần Đình Dũng.

• Gia Đình Bình An ở Hà Lan

Con là Maria Trần Thị Kim Châu hiện đang sống tại Hà Lan.

Tháng 11/2010, em con cho con địa chỉ trang web muoichodoi.info bảo con vào đó xem đi, nghe đi, cộng đoàn rất là đông, cha giảng rất là hay. Con vô nghe và bị ghiền luôn từ đó. Con mở to lên cho cả nhà nghe miệt mài luôn, vừa nghe vừa cầu nguyện theo cộng đoàn.

Con được Chúa ban cho rất nhiều hồng ân, gần đây nhất là tháng tư vừa rồi, 5 ngón tay con tê cứng không cầm được vật gì, cầm chén cơm cũng không được, trong lúc đó con lại phải đi thi bằng lái xe. Con cầu xin Chúa rằng nếu Chúa thấy con lái được rồi thì cho con đậu, còn bằng không thì cứ cho con rớt và lần ấy con rớt thật. Nhưng bù lại thì Chúa ban cho khi về nhà, cánh tay con tự nhin khỏi, 5 ngón tay không còn tê buốt nữa, con cầm nắm bình thường.

Con đặt đặt vé trước đó cả 6 tháng để về Việt Nam thăm mẹ con, thì bỗng dưng trước ngày về một tuần, con bị đau lưng, người con cứ thẳng ngay đơ như cán cuốc. Bác sĩ thì đi nghỉ hè, lấy thuốc về uống thì bị phản ứng không uống được, thô thì đành chịu. Ngày về gần kề mà bệnh thì không khỏi, không lẽ đổi vé hay sao? Con cứ cầu xin ngày đêm rồi con phó thác cho Chúa rồi đi về luôn. Ngày ra sân bay con đi cứng nhắc cứ như là robot, lên máy bay phải hết sức nhẹ nhàng ngồi xuống từ từ cho khỏi đau. Suốt 12 tiếng ngồi trên máy bay, ơn Chúa thương chuyển đi bình an.

Tạ ơn Chúa. Ơn Chúa thật lạ lùng. Khi kết thúc chuyến bay thì con hoàn toàn khỏe mạnh, đi đứng bình thường. Chúa làm lạ lùng quá, không sao hiểu được.

Khi chồng và con trai lớn con về, chuyến bay trực trực, con nói chồng con cứ đọc kinh cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, mọi sự Chúa sẽ thu xếp cho. Đúng như chúng con tin tưởng mọi việc đều tốt đẹp, chồng và con của con đi về bằng an.

XUÂN TƯƠI MỚI ĐẾN VỚI NGƯỜI HÉO RỬ

*N*gười đàn bà lao ra công miếu chửi phang long xối xả vào mặt chúng tôi. Còn người đàn bà trước công miếu thì rụt cổ lại im lặng tự vệ. Một lát sau, bà lén chạy đi tìm cô con gái đại khờ. Bà thở dài: “Khổ tôi lắm cơ! Nó chả biết gì ngoài biết đẻ!!!”



• Tiếp Cận Khó Khăn

Trên đây chính là tình cảnh có thật khi thiện nguyện viên tìm tới một ngôi miếu có cái tên ngộ ngộ là “Miếu Mạch Nước”. Thực ra qua một kênh đặc biệt chúng tôi không lạ điểm nóng này. Nhóm thiện nguyện từng thông qua người quen, gửi về đây tặng đồng bào khó khăn radiô cátxét để họ có điều kiện tiếp xúc với báo đài mở mang trí huệ.

Lý do chúng tôi bị chửi xối xả bởi mấy hôm nay chính quyền sở tại kiên quyết dẹp nạn “cái bang”. Nạn những người ăn xin du bám du khách ở nơi này bắt nguồn từ một tập quán không đẹp. Cứ ngày rằm ngày lễ đông du khách, có một tốp hành khất thời vụ sẽ kéo về, gây ra nhiều sự phản cảm. Chuyện ấy không thuộc sự lạm bàn của thiện nguyện viên. Chúng tôi chỉ đến mang thương yêu và sự trợ giúp cần thiết. Song một vài trùm “cái bang” có máu mặt hiểu lầm chúng tôi là nhà báo nên họ chửi thị uy phủ đầu như thế đấy.

Một lý do nữa khiến nhóm thiện nguyện bị chửi phong long, là vì chúng tôi đến đây không phải để bố thí theo kiểu các “cái bang” chờ đón. Nhóm chúng tôi đi để tìm một số trường hợp quá khó khăn cần được trợ giúp và giải gỡ tận căn cội vấn đề. Một trong các trường hợp chính là cô gái khờ khạo kẻ trên. Dù có khó khăn, có bị mắng chửi oan, thì lòng Chúa thương xót thúc đẩy thiện nguyện viên phải tiếp xúc cho bằng được.

Thấy người đàn bà trẻ đi tới, đứa trẻ tụt khỏi lòng bà ngoại, sà vào lòng mẹ quơ tay ú ớ ra dấu một điều gì đó. Lúc ấy chúng tôi mới hay thiên thần bé bỏng ấy bị câm. Em là một trong năm đứa trẻ, con của cô gái khờ và cũng rất trẻ này. Cô gái ấy mới 31 tuổi thôi mà đã... 5 con rồi, dù không có bất cứ đàn ông nào trong đời thực hiện cái vai trò làm chồng cô ấy.

Lúc này trước sự nhẹ nhàng nhẫn nhịn của thiện nguyện viên, người đàn bà ngưng chửi phong long. Bà ta đổ vạ cho thầy chùa không có hài lòng báo chí đến nơi này. Chúng tôi không phải nhà báo thì thôi, và bà ta mon men tới dòng tai nghe xem chúng tôi giúp gì cô gái trẻ.

• **Bông Tằm Xuân Teo Héo**

Võ Hoàng Phương Thanh quá tiêu tụy so với tuổi 31 của em. Quả là em khờ khạo tới mức chẳng biết phải làm sao giúp em như người mẹ thờ dài đầy bất hạnh khi nói về con gái. Mặc dù là dân thành phố, có nguồn gốc ở phường 1, Quận Tư, song gia đình em không có cửa nhà. Họ trôi dạt về khu Miếu Mạch Nước ở nhờ một ô nhà trọ của một người họ hàng xa vì thương cảm mà cho tá túc.

Cha mẹ của Phương Thanh có hai người con. Trên bước đường luân lạc truân chuyên, người anh của Thanh đã chết, còn lại tí con gái, cha mẹ thương xong không biết cách chăm lo. Họ cũng chẳng biết gì là y tế y khoa, khi cô con gái khờ khạo làm vậy.

Phương Thanh cứ lớn lên khờ khạo vậy, rồi tuổi tròn trắng ùng một cái có bầu!... Sau này không còn là “ùng một cái nữa” mà là “Con nhỏ này mẩn quá đi! Đàn ông chạy qua bụi tre nó cũng có bầu!” Người quen thường ái ngại cho em như vậy.

Năm bận có bầu, thế là năm đứa trẻ ra đời. Tên các cháu do bà ngoại đặt. Thanh cũng chẳng biết vụ đặt tên con, cứ có bầu đẻ rồi ông bà ngoại nai lưng ra gánh phụ.

Bà ngoại thương bầy cháu toàn đặt tên đẹp như phim: Lâm Tâm Như, Võ Nhân Hậu, Trần Hoàng Trân, Võ Hồng Thanh Loan... Cháu thứ năm chưa có tên vì cái sự bi hài cười ra nước mắt.

Là vì chạy vào viện, em bé lại xoay ngang, không thể sanh bình thường. Để cứu mẹ con, bác sĩ phải mổ cho em, cũng du di cái sự thiếu tiền thiếu bạc. Dĩ nhiên đẻ xong em không có tiền đóng viện phí và phải ôm con trốn viện, không kịp làm giấy khai sinh. Chính vì thế mà em bé chẳng có tên, chẳng có cội có nguồn, thành ra cái sự đơn giản nhất là chích ngừa mà em bé cũng không được.

Chao ôi! Một bà mẹ trẻ teo héo và bầy con lít nhít leo neho. Một đứa thì khờ và câm, lớn lên sẽ còn khổ hơn mẹ nó nhiều nếu không có bàn tay nâng đỡ. Một đứa thì chẳng tuổi chẳng tên. Mấy đứa kia thì may sao cũng đã có người thương nhì nhằng

giúp mấy lần để chúng có cái tên, chứ không phải là cỏ cây tự nảy sinh trên đất thấp.

• Vào Cuộc Vực Dậy Cánh Tầm Xuân

Với trường hợp này mà ngồi lý thuyết tí tê thì chả ăn thua, phải xông vào xắn tay lên mà làm việc cụ thể hỗ trợ ngay, thiện nguyện viên chúng tôi xác định như thế. Áp tải em về nhà trọ, moi đồng giấy tờ, may quá hộ khẩu thì còn, nhưng CMND thì bà mẹ trẻ để lạc trong một lần đi... xe buýt!

Và tiếp tục áp giải bà mẹ tới bệnh viện Hóc Môn. Dù hồ sơ sản phụ đã trôi qua từ năm trước phải lục tìm, song bệnh viện đã rất nhiệt tình tìm kiếm dùm. Chúng tôi nhanh chóng đóng viện phí cho em và mời “nàng tầm xuân đẻ mần” tới khoa sản.



Tại đây thật là ấm áp. Các bác sĩ lại tưởng em tới... khám thai nữa. Họ thở ra nhẹ nhàng khi thiện nguyện viên trình bày lý do tới xin giấy chứng sinh mà mẹ nó bỏ quên từ năm rồi do...trốn viện !

Các bác sĩ nhiệt tình giúp làm chứng sinh cho em bé, cấp cho một thẻ xanh xanh để mang về phường cho em bé chích ngừa kéo thiết thòi cho bé. Chưa hết, vì thương bà mẹ khạo khờ, cả thiện nguyện viên và bác sĩ lại họp nhau tư vấn cho em biện pháp hợp lý nhất cho vấn đề sức khỏe sinh sản và biện pháp nào để em dừng sanh theo kiểu tự nhiên như thế. Hỏi đến tên con thứ năm sẽ đặt là gì, em lại nghệt mặt ra bảo về sẽ nhờ bà ngoại.

Xong vấn đề sản phụ khoa. Thấy em tươi rói, vui vì có tờ giấy chứng sanh. Thiện nguyện viên lại đồ mồ hôi vì vấn đề giấy chứng minh nhân dân. Không có giấy căn cước người mẹ, sao làm khai sinh cho em bé được. Hộ khẩu thì một nơi, mất giấy tờ lại một chốn...

Chúng tôi đã giao cho mẹ cô nàng đi thực hiện vấn đề trên sau khi để lại thêm một khoản chi phí để bà đồng hành trong việc giúp con giúp cháu. Thậm chí, thiện nguyện viên phải hăm he một tháng sau sẽ quay lại kiểm tra, nếu chưa làm sẽ... giận và nhờ hội phụ nữ !

Ngày cuối năm, sau khi dần thân nâng dậy cánh tâm xuân ủ rũ, thiện nguyện viên bỗng nhận ra hình như Xuân đang đến tới nơi rồi, đó đây dọc phố phường người ta bắt đầu trang trí mai vàng đón Tết.

Với những bước chân đời thiện nguyện, mùa xuân đôi khi đến bất ngờ, chẳng phải đợi mai vàng đua sắc.

Mùa xuân đến khi thấy nụ cười héo hắt của người mẹ khờ cảm tấm giấy khai sinh cho con. Mùa xuân là khi giọt nước mắt rơi của người mẹ già nua thấy có người đến ghé vai cùng chia với mình gánh nặng nhọc.

Mùa xuân đến khi những trường hợp như Võ Hoàng Phương Thanh, có được sự tư vấn, quan tâm tới cô ấy từ phía các cơ quan đoàn thể đạo đời. Phải khai trí giúp cô ấy về nhận thức, chứ không chỉ là tới khắc phục hậu quả giúp một người không được trang bị về kỹ năng sống.

Mùa xuân đến khi công cuộc giúp đồng bào vượt khó giảm nghèo có sự chung tay của mọi thành phần xã hội, không phân biệt tôn giáo ngành nghề. Đó phải là “bản hòa tấu yêu thương” của những con người có lòng xót thương.

Mùa xuân đến khi vẫn có những người âm thầm tiếp sức cho thiện nguyện viên ra đi thực hành lòng thương xót, để những mảnh đời cơ cực có được một mùa xuân ấm áp an lành.

Mùa xuân đến vì lòng thương xót Chúa vẫn luôn nâng bước chân thiện nguyện viên, để họ tìm thấy niềm vui và lòng kiên cường vượt mọi trở ngại trong công cuộc loan truyền và thực hành lòng thương xót Chúa hôm nay.

Xét cho cùng, lòng thương xót là quan trọng nhất trong cuộc sống này. Không có lòng thương xót thì có còn đạo nữa không? Lòng thương xót phải được lan tỏa thấm sâu tới từng

phận người, nhất là những người cùng khổ, ví như cô gái héo rũ tội nghiệp và bầy con đáng thương của cô ấy.

Có đi mới thấm “người cần người” xiết bao. Không ai có thể sống một mình, nhất là khi rơi vào cảnh khó ngặt.

Một mùa xuân và mãi mãi là mùa xuân khi con người còn có lòng xót thương...

Hương Thảo

Nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác Ven Đô

LỚP HỌC CỦA LÒNG THƯƠNG XÓT



Xuân năm nay Chúa dẫn chúng tôi đến một lớp học theo kiểu mẫu mới. Lớp học của lòng thương xót, của tình thương và nghị lực, của cô giáo bao năm chiến đấu can trường không

ngơi nghỉ giữa cuộc đời đầy khó khăn thử thách.

Đến thăm lớp học của chị vào một buổi sáng đẹp trời, lớp học nằm trong một con hẻm nhỏ, số nhà 148/15 Đường Nguyễn Văn Cừ, Phường Lộc Sơn, Bảo Lộc, Lâm Đồng. Lớp học thật kỳ lạ, ngồ ngộ, chẳng giống các lớp học khác tí nào, không bảng, không phấn, không cô giáo áo dài thướt tha, còn học trò thì cũng đặc biệt, mọi lứa tuổi từ 4 tuổi đến 14 tuổi, trong đó có cô học trò xinh xắn ngồi trên xe lăn tên là Bảo Mi, đã theo học cô 7 năm nay.

Cô giáo chủ nhiệm lớp học đặc biệt này cũng rất...đặc biệt! Đó là một người phụ nữ trạc ngũ tuần, chị nằm trên giường mà dạy học trò. Chị tên Maria Trần Thị Hoa, năm nay 57 tuổi. Được hỏi tại sao cô giáo lại nằm trên giường mà dạy học trò thế này, chị cười nhẹ nói chị là cô giáo sung sướng nhất, có một

không hai, được Chúa đặc cách cho nằm mà dạy học trò. Chị nói đùa thế để che dấu đi nét khắc khổ trên gương mặt chị...

Câu chuyện quay trở về 18 năm về trước, lúc đó chị vừa là một cô giáo tiểu học vừa là một huynh trưởng rất năng nổ và nhiệt tình. Đang tuổi xuân phơi phới đầy hoài bão với sự hăng say nhiệt tình phục vụ cho xã hội và giáo hội thì bất ngờ tai nạn ập đến. Chị trèo lên cây để hái ổi thì bị trượt chân té xuống đất. Gia đình đem chị lên bệnh viện Sài Gòn để mổ. Kết quả là chị bị liệt cả hai chân, không đi lại được. Chị đã khóc suốt một ngày khi bác sĩ cho biết đôi chân của chị không phục hồi được.

Nhưng đêm đó Chúa đã soi sáng cho chị một suy nghĩ khác: “Đàng nào cũng không đi được nữa, mình có khóc mãi như thế này cũng chẳng thay đổi được hoàn cảnh, đôi chân của mình cũng đã liệt rồi...” và thế là chị không khóc nữa. Nằm viện được 3 tháng chị xuất viện.

Ngày xuất viện, hai chị em chẳng còn tiền về xe, thời đó khoảng năm 1996, cũng chẳng có điện thoại liên lạc về gia đình. Hai chị em cứ nằm ở hành lang bệnh viện mà chờ mà đợi, cơm ăn là nhờ sự chia sẻ của các bệnh nhân khác, chỉ cầu nguyện phó thác cho Chúa và Đức Mẹ. Hai ngày sau có một chị bạn đến thăm tặng chị 150.000 đồng để bắt xe về. Đúng là Chúa quan phòng hết mọi sự đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Về nhà rồi chị phải đối diện với biết bao khó khăn của cuộc sống mới, cuộc sống của một con người bị tàn phế, là gánh nặng cho gia đình và người thân. Bao nhiêu suy nghĩ bi quan đè nặng trong tâm hồn chị. Lúc đó chị chỉ còn biết cầu nguyện xin Chúa và Mẹ thêm sức để vượt qua những chán nản, bi quan. Chúa đã nhận lời chị. Hai năm đầu chị sống được gần như nhờ vào sự chia sẻ về vật chất cũng như tinh thần của hàng xóm láng giềng, của bạn bè thân hữu gần xa. Có những cụ già đến dúi vào tay chị hai ba ngàn hoặc vài cái kẹo và ngồi chơi với chị cả buổi để chị đỡ buồn. Công lao lớn hơn cả là sự hy sinh âm thầm của người mẹ già. Mặc dù đã 70 tuổi, bà là người nâng đỡ và vệ sinh cho chị, chăm sóc chị đủ mọi thứ.

Hai năm đầu, vì nằm trên giường suốt ngày như một khúc cây nên chị bị loét, những vết loét sâu hoắm bằng cả nắm tay, đau đớn khổ sở và hôi thối lắm. Bằng niềm tin vào sức mạnh và quyền năng lòng Chúa thương xót, chị đã tự mình tập xoay người để khỏi bị loét. Chị nhờ người nhà cột hai đầu dây vào cái đinh ở thành đầu giường, rồi dùng tay để kéo người nâng mình lên để tự xoay người và tự ngồi dậy. Kiên trì khổ luyện, tập dần dần, tay chị khỏe hơn, lần lần chị tự chống tay xoay người được mà không cần người khác giúp đỡ. Thế là chị vượt qua được sự tấn công của các vết loét về thể xác.

Về mặt tinh thần, Chúa lại ban thêm cho chị những người bạn tí hon. Hàng ngày chị dạy chữ cho những học trò nhỏ từ 4 đến 14 tuổi. Chị nằm trên giường chống tay nâng cái cổ lên để dạy đám học trò. Người nhà thiết kế một chiếc bàn dạy học vừa tầm cho cô cầm tay tập viết cho lũ trẻ. Những nét chữ ban đầu còn ngượng ngùng chưa đẹp chưa tròn nhưng dần dần chữ của cô và trò cũng đẹp hơn. Nét chữ của sự hy sinh, kiên cường và đầy nghị lực.

Cứ thế, cứ thế, chị cảm thấy cuộc đời mình không phải là chầm hết như mọi người nghĩ mà nó bắt đầu một con đường mới. Con đường của sự phó thác vào sự quan phòng của lòng thương xót Chúa và Mẹ Maria. Chị lấy sức mạnh qua việc cầu nguyện liên li hằng ngày. Chị tin chắc rằng Thiên Chúa luôn yêu thương chị và không bao giờ bỏ rơi chị.

Đôi khi trong cuộc sống cũng có những lúc chán nản ngã lòng nhưng chị cứ bầu vịu vào Chúa. Chính những lúc này chị mới cảm thấy rất cần có Chúa nâng đỡ: “Lạy Chúa, con cần Chúa lắm! Chúa hãy nắm chặt tay con. Nếu Chúa buông tay con ra thì con chết mất!”

Nhìn lại 18 năm chiến đấu cam go, chị không tự hào vì đã vượt qua thử thách để sống vui, sống có ích cho bản thân và xã hội, mà chị xác tín một điều đó là tình yêu thương của Thiên Chúa dành cho chị. Không có Chúa trợ giúp, chị không làm được gì cả. Chị nghĩ mình chỉ mất đôi chân thôi nhưng mình lại được nhiều thứ, ví dụ như được sự cầu nguyện của nhiều người, của

các em thiếu nhi, của cha xứ, của bạn bè và được sự chia sẻ vật chất tinh thần của mọi người, đó cũng là chất xúc tác làm dậy lên ý chí kiên cường nơi chị.

Chúa ban cho chị một cô học trò và cũng là người bạn của chị. Đó là bé Bảo Mi, 14 tuổi, theo học cô Hoa được 7 năm. Bé bị liệt từ lúc mới sinh ra, không tự ngồi và đi đứng được, kể cả ngồi xe lăn. Ba mẹ phải trang bị cho bé một cái áo nẹp lưng để giữ lưng bé thẳng mỗi khi bé ngồi xe lăn. Thứ 2,4,6 mẹ đẩy bé qua lớp cô Hoa để học chữ, còn thứ 3 và 5, bé đi học thêm anh văn. Bé cũng có rất nhiều bạn bè trên facebook, nickname của bé là sumi... vui nhất là bé có được người bạn, người chị, là cô giáo Hoa. Những lúc cô giáo buồn thì chính bé là người động viên cô giáo cố lên. Nhờ vậy mà chị cũng nguôi ngoai phần nào.

Chị tự nói với mình: “Ít ra Chúa cũng ban cho mình được đi đứng chạy nhảy hai mươi mấy năm, xông xáo hoạt động tông đồ, được đi đây đi đó, còn bé Mi từ lúc sanh ra tới giờ chưa được bước đi một bước nào. Mình còn hạnh phúc hơn bé nhiều!”

Những năm đầu bé My còn khò khè khó thở, có khi bị xỉu trong lớp, sùi cả bọt mép ra, cô giáo nằm trên giường bất lực chẳng làm gì giúp cô học trò nhỏ bé tội nghiệp này được.



Nhóm thiện nguyện Tín Thác tặng cho hai cô trò một máy nghe 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa để họ nghe và cảm nghiệm được Thiên Chúa vẫn đang đồng hành với họ. Họ là những viên ngọc quý trước mặt Chúa, là tấm gương sáng để những người Chúa ban cho đầy đủ vật chất tinh

thần, tay chân lành lặn phải suy nghĩ lại xem mình có làm gì để phục vụ Chúa và anh em hay chỉ ngồi đó than thân trách phận.

Họ vẫn đang sống đó, những hạt giống đức tin đang nảy nở và phát triển không ngừng trên những thân hình bệnh tật,

những mảnh đời bẻ nát và khốn khó. Đối với chị, khi mắt đôi chân, cuộc đời không phải là chấm hết, chính sức mạnh của niềm tin vào Thiên Chúa đầy quyền năng và giàu lòng thương xót sẽ giúp con người vượt qua mọi khó khăn và thử thách trong cuộc sống.

Chị cho coi tấm hình trắng đen Chúa Giêsu Hải Đồng đang nằm hua hua tay chân mà một người bạn tặng cho chị với dòng chữ “Nhìn Chúa Hải Đồng, chị nhớ đến em”. Chị nghĩ mình nằm đây cũng giống như Chúa Hải Đồng trong máng cỏ. Chúa nằm chơi vui không làm gì được, không ai ẵm, không ai bồng, nhỏ bé yếu đuối không làm gì được ngoài việc làm theo ý Cha để cứu độ loài người tội lỗi. Cuộc đời của chị bây giờ cũng thế, chị nằm đó vâng theo ý Chúa, vẫn sống có ích cho đời bằng cuộc sống phục vụ trong lớp học lòng thương xót. Bí quyết giúp chị vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống là “Cầu nguyện liên lỉ và tín thác vào lòng thương xót của Chúa qua sự chuyển cầu của Mẹ Maria”.

Tiếng ê a của mấy đứa học trò vọng vang rừng thông. Lớp học lòng thương xót rộn vang tiếng cười. Cô giáo vẫn nằm đó nắn nót từng chữ viết cho học trò không mỏi mệt. Cô không chỉ dạy kiến thức mà còn truyền cho học trò cả niềm tín thác vào lòng thương xót của Chúa bằng chính cuộc sống chứng nhân của cô. Và như thế mùa xuân của lòng thương xót không bao giờ tàn phai theo năm tháng...

Xuân Tin Yêu 2015

XUÂN NÀY CON SẼ VỀ !

Đi qua nhiều cái ngã tư của khu vực toàn những con đường mới của quận 12, giữ điện thoại kết nối liên tục, cuối cùng nhóm thiện nguyện cũng tìm được nhà của chị.



Chúng tôi đứng sờ trước vẻ đẹp mặn mòi của người phụ nữ tuổi ngọt bốn mươi với đôi mắt thăm thẳm diệu vợi. Thế nhưng thật đau xót, vì ẩn sau cái đẹp mặn mòi ấy, thần chết vẫn chực chờ và cắn xé chị từng ngày từng giờ. Nao lòng khi biết rằng sau ánh mắt thăm thẳm và nụ cười khả ái, là nỗi lòng của một người con gái xa quê, vì hiếu thảo đã tự chọn cho mình một cuộc sống gian truân chẳng một lời than thở.

• Xin Đừng Nhớ Con Nữa

Trong căn phòng trọ nhỏ của chị, tài sản không có gì ngoài sào phơi đồ, và thứ quý giá là tấm bằng khen người nữ công nhân mười năm là lao động giỏi của xí nghiệp. Sau khi giới thiệu làm quen với nhau nhờ có lời gửi trước của một người bạn, người phụ nữ dần gạt qua sự ngại ngùng, và chia sẻ với chúng tôi trong thôn thức :

“Con gái đẹp mà làm chi cho khổ? Mười lăm năm trước em rời quê vào đất Sài Gòn, cũng như bao cô gái của miền quê nghèo Thanh Hóa cất bước ra đi, muốn kiếm một nơi làm ăn tự nuôi thân, và phụ chăm cha mẹ già nơi quê xứ”.

Những năm đầu nơi đất phương Nam qua thật mau. Đồng tiền lương ít ỏi của một nữ công nhân đứng cắt chỉ nơi xí nghiệp may phần nào giúp chén cơm nghèo của cha mẹ bớt vơi, nhưng không đủ giúp cha chị vượt qua cơn bệnh ngặt. Chị mất cha mới đó cũng mười năm...

Cha mất, chị hằng hụi, nhưng ráng làm. Làm nuôi thân, làm còn phụ nuôi mẹ già, và làm để hi vọng Tết đến xuân về, có tí đồng tiền về thăm mẹ, bởi tuổi già như chuối chín cây...

Vậy mà... cái ước mơ nhỏ nhoi bỗng tắt lịm tức thời khi chị cứ bị những cơn làm mệt và đau thốn nơi vùng ngực. Đôi khi chị nghĩ hay do mình không lập gia đình, nhưng rồi cơn đau cứ dày thêm, và chị buộc phải đi bệnh viện.

Tại trung tâm xét nghiệm y khoa Hòa Hảo, sau khi có kết quả, bác sĩ mời chị đến tư vấn thận trọng. Họ bảo chị phải đến Bệnh Viện Ung Bướu ngay. Tuyệt đối không chậm trễ. Tuyệt đối không viện lý do công việc mà uống thuốc linh tinh. Phải tới cấp kỳ. Chị lo lắng. Không lẽ...ung thư...?

Không còn là lo lắng, mà là ung thư thật, là ác tính, là mổ cấp thời. Không đầy ba tuần làm các xét nghiệm và thủ tục là chị lên bàn mổ. Chỉ 6 ngày sau hậu phẫu, chị lội ngược về nhà trọ đi làm. Hơn một tháng liền chị thức trắng đêm để đối diện với bản án tử, và thu xếp cho việc hóa xạ trị.

Và rồi mẹ biết, làm sao giấu được người sanh nặng đẻ đau. Sáu ngày nằm phẫu thuật, chị nhờ một người họ hàng nuôi bệnh, và thế là mẹ biết.

Trái vài năm ấy chỉ năm ngàn một ký, mẹ còng lưng bán một gánh quả vài to, bán thêm một con heo nhỡ trong chuồng, và đội nắng đội mưa mấy buổi ven sông cào hén mới đủ triệu bạc gửi vào cho con gái.

Nằm bệnh viện, xạ trị, tóc rụng trọc đầu chị không buồn nhưng buồn vì mẹ ở quê lo lắng cho mình. Xạ trị xong chị mua vội mớ tóc giả ở viện đội vô. Đi làm và cười tươi. Phải cười thôi! Chị tự nhủ. Bao lâu nay chị em thương quý, giờ mang cái mặt héo, cái đầu trọc, mang cái ảnh ung thư vào chỉ làm chị em buồn thêm. Trong xưởng có người cùng quê, mẹ sẽ biết và sẽ đau. Vậy nên phải tươi, phải xinh, dù mang tóc giả, để mẹ an lòng. Năm ấy khởi đầu cho dằng dặc nhiều mùa xuân, người phụ nữ xa quê quyết định không về bên mẹ.

- “Mẹ nhớ con. Anh chị mày mang cháu về nè! Trên bàn thờ cũng có bố kia con. Con ơi, mẹ nhớ con lắm!” Mẹ chị khóc hu hu qua điện thoại.

- “Xin mẹ! Con xin mẹ đấy! Xin mẹ đừng nhớ con!... Con ỏn mà. Mẹ đừng lo. Chỉ vì Tết mà công ty lại tặng ca, cho nên con không thể về với mẹ!”

Một sự nói dối vụng về, nhưng sự tính toán thì rất chi li cơ kỷ, đồng lương hạn hẹp vì liên tục phải nghĩ để theo đủ số toa hóa trị, sau đó là xạ trị. Tiền nhà, tiền ăn, và tiền thuốc ngoài danh mục bảo hiểm... tất cả trông vào đồng lương ít ỏi, nhưng chị không thể làm gánh nặng cho mẹ hiền. Muốn vậy phải ráng làm ra tiền, phải minh chứng cho mẹ tin là mình đang sống mạnh khỏe.

Và thế là đã bốn mùa xuân người đàn bà đẹp không về quê. Bốn mùa xuân, chị không bóc một hộp bánh nào. Chị là công nhân gương mẫu, Tết nào cũng được công ty tặng một hộp bánh ngon. Suốt bốn năm chị dành hộp bánh và một triệu đồng ki cốp gửi về biếu mẹ.

- “Tôi thương mẹ, nhưng sức chỉ có bấy nhiêu. Gắng gượng uống thuốc thật đều... Tự nuôi thân, không làm khổ phiền ai... Tôi rất muốn phụng dưỡng mẹ, nhưng quả thật là bất lực!” Chị nén tiếng thở dài, lau giọt nước mắt.

Mai ai về đất Bắc

Cho tôi gửi niềm thương

Ép một nhánh hoa đào

Cho vui đi nỗi nhớ

Xuân đã về

Giữa Sài Gòn tấp nập

Rực rỡ nắng và hoa

Tôi vẫn nghe tự lòng mình

Một nỗi buồn xa xứ

Chẳng thể nguôi...

Bất ngờ, cắt ngang câu chuyện, người đàn bà bỗng ngân nga đọc một đoạn thơ lạ lùng. Trong nước mắt, chị bảo rằng thơ ấy chị không làm, là trong một đêm Giao Thừa năm cô đơn nơi gác trọ chị đọc ở một tờ báo và bỗng thuộc nằm lòng. Cả chị, cả chúng tôi, những thiện nguyện viên đi tìm chị trong chiều giáp xuân rực nắng này, bỗng nhạt nhòa nước mắt.

• **Hãy Để Cuộc Đời Cùng Chia Sớt**

Trời sẽ không phụ người có cái tâm lành và đẹp, chị đã không cô đơn. Câu chuyện về người đàn bà đẹp can trường chịu con bệnh ngặt lan đi bắt đầu từ ô nhà trọ bé nhỏ. Phòng có ba chị em, tôn giáo khác nhau, xong hai em ở cùng rất thương người chị lớn. Một em tên Trang là tín đồ Công Giáo đã xin tràng chuỗi và treo ngay trên tấm bằng khen. Em thường dành cho chị tình yêu thương, và đọc những chuỗi kinh lòng thương xót dâng Thiên Chúa của em, che chở cho người chị theo đạo Phật đang mang bệnh ngặt.

Công ty cũng hết sức quý trọng người công nhân đã gắn bó suốt mười năm, nay chị bệnh công đoàn chăm lo cho. Chị có bảo hiểm y tế để theo đuổi việc chữa trị căn bệnh ác tính đầy nguy hiểm.

Và câu chuyện về một nữ công nhân mang trọng bệnh, vượt lên đau đớn, là một người lao động giỏi giang, cũng là một người con hiếu thảo mang bệnh ngặt nghèo, ôm nỗi nhớ mẹ hiền dang dở bốn mùa xuân đã lan tỏa. Có ai đó đã gửi những tin nhắn cho thiện nguyện viên.

Ngay trên giường dưỡng bệnh, một vị tu sĩ đã không cảm nổi nước mắt khi biết thông tin này. Ông nhắc học trò nhỏ của mình lập tức lên đường. Theo ông, người khỏe mạnh giữa xã hội hôm nay sống biết đạo hạnh hiếu để đã là quý vô cùng, huống chi một người bệnh ngặt nghèo lại là phụ nữ đơn chiếc nơi đất khách quê người sống được như thế còn quý xiết bao. Người tu sĩ gửi phần tiền dưỡng bệnh của chính mình, chỉ mong muốn sẽ biến thành tấm vé để chị kịp lên chuyến tàu cuối năm về Thanh Hóa thăm mẹ hiền và đón mùa xuân nơi quê cha đất tổ.

Các thiện nguyện viên cũng bàn bạc, nghĩ tới việc trang bị cho ô nhà trọ một phương tiện thông tin, để mấy chị em trong phòng có cái giải trí sau những giờ lao động cực nhọc. Trong ngôi nhà trọ tí xiu của chị chiều nay, có những lời an ủi và những phác thảo của công việc cần làm ngay vì đồng bào xa quê thiết thòi, khi tư Tết đã gần tới nơi bậc cửa. Không chỉ bàn bạc xong, ngay chiều hôm đó, một thiện nguyện viên đem xuống tặng các

bạn một máy nghe 300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót. Cả khu nhà trọ rộn ràng vang lên lời rao giảng lòng Chúa thương xót, xua tan bầu khí buồn lặng hàng ngày.

Người phụ nữ nở nụ cười rất đẹp dù nước mắt cứ trào ra. Chị gửi lời cảm ơn người tu sĩ khuất đầu đố trên giường bệnh. Chị nắm chặt tay chúng tôi xin được gọi ông một tiếng “thầy”, và cầu chúc cho “thầy” chóng vượt qua cơn bệnh hiểm.

Sẽ có tiếng còi tàu vui rời sân ga đưa một người con gái thảo hiền rời phương nam về thăm mẹ hiền ở quê Thanh Hóa. Sẽ có ánh nắng ban mai chải mượt mái tóc mới mọc thừa thớt của chị sau một đợt xạ trị cam go. Sẽ có cánh đào hồng đón chị ngày về rung rinh trong gió xuân nhẹ nhẹ.

Sẽ có vòng tay nồng ấm của mẹ ôm chị vào lòng. Vòng tay yêu thương mà chị mơ ước suốt bốn năm đằng đẳng. Vì chị đã rất thảo hiền, chị xứng đáng được hưởng niềm hạnh phúc ấy.

Cho dù chị không mang dấu ấn thập tự, không phải là người Công Giáo, song Thiên Chúa là Cha nhân từ luôn yêu thương chị, coi chị là con, sẽ luôn vỗ về chị khi đau, khi buồn.

Chị ơi, chị không cô đơn nữa đâu. Chị không phải chịu đau âm thầm một mình sau nụ cười rất đẹp nữa đâu. Có chúng tôi đây, những đứa con của Lòng Thương Xót đến với chị chiều cuối năm này để chia sẻ nỗi niềm với chị, và sẽ còn đến nữa. Mình là con của Cha Trên Trời, vì thế mình là anh chị em của nhau chị ạ! Lòng thương xót Chúa đâu có sự phân biệt, đâu có bỏ rơi ai, đâu có loại trừ ai.

Gạt nước mắt, chị cười. Nụ cười làm ấm lòng chúng tôi. Bàn tay cứ nắm chặt không muốn rời. Chị ơi, vui lên! Mùa xuân này lòng Chúa thương xót sẽ đưa chị về với mẹ hiền yêu dấu.

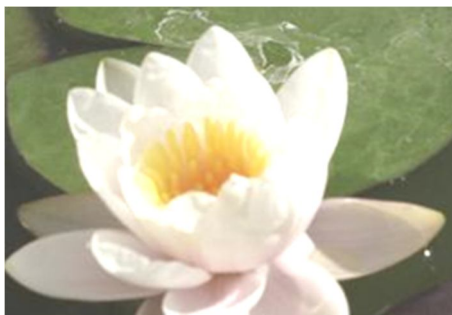
Mùa xuân này sẽ có nhiều bạn trẻ di dân không còn phải ủ ê hát bài “Xuân Này Con Không Về” nữa, vì nhóm thiện nguyện Tín Thác đã bắt đầu công tác bác ái tặng vé xe cho các bạn xa quê có hoàn cảnh khó khăn ngặt nghèo được về sum họp vui xuân với gia đình... Mẹ ơi, xuân này con sẽ về!

Mùa xuân như bắt tận trong lòng người tu sĩ đang chìm mình trong thống khổ, nguyện cầu, hy sinh, và luôn âm thầm dõi theo những bước chân đi vì người nghèo khổ.

Mùa xuân như còn mãi nơi những thiện nguyện viên Tín Thác khi cùng đồng lòng thực hiện khát vọng loan truyền lòng thương xót Chúa không mệt mỏi, bất chấp mọi trở ngại.

Đến với lòng Chúa thương xót để cùng nhau đón mùa xuân an lành hạnh phúc.

XUÂN HỒNG ÂN TRÊN ĐẤT VIỆT



• Bác Sĩ ở Hà Nội

Con là Vincent

Phạm văn Cường, ở giáo họ Nam Hưng, xứ Vinh Phú, địa phận Bùi Chu. Con là bác sĩ ở bệnh viện Bạch Mai, Hà Nội.

Chiều Chúa Nhật 16/11/2014, con về quê, đang nằm võng ngủ thì bị đứt dây võng. Đầu rơi đập xuống nền gạch cao khoảng gần 1 mét. Con nằm co giật trên nền nhà, tay phải co giật và đau buốt. Một lúc, con tự dậy, người choáng váng, nôn nao, tay trái có dấu hiệu tê bại. Con nghĩ là mình dễ bị máu tụ nội sọ. Con đã lần chuỗi Lòng Thương Xót và nhờ chị gái con ở Vũng Tàu nhắn tin nhờ cha và cộng đoàn lòng thương xót cầu nguyện cho con. Sau đó, cha nhắn tin lại ngay, và con thấy trong người con trở lại hoàn toàn bình thường. Như được "refresh" vậy ! Cha cho con được dùng từ "refresh" để diễn tả cho hết nghĩa.

Trong cuộc đời con cho đến bây giờ, con đã nhận được nhiều ơn Chúa ban lắm, nhưng lần này là lần thứ 4 con đã được ơn đặc biệt mà chỉ bản thân con mới nhận thấy. Với người khác, sẽ cho là bình thường, hoặc cho là bị nhẹ, tự hồi phục, là may

mắn... Nhưng con tin chắc là qua lời bầu cử của Mẹ Maria, lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, con đã được Chúa thương nhận lời.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho công việc của con hàng ngày được làm Sáng Danh Chúa. Xin cho con biết tin yêu và dâng những khó khăn của đời con cho Chúa.

Kính chúc cha luôn mạnh khỏe, được tràn đầy ơn Chúa Thánh Thần nơi miệng lưỡi cha, để cho Lòng Thương Xót Chúa qua lời rao giảng của cha, được chảy đến và thấm sâu vào những linh hồn khô khan nguội lạnh như dòng nước mát chảy đến với ruộng ải vậy !

Kính chúc cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa luôn phát triển, xứng đáng là "men của Lòng Chúa Xót Thương cho đời "

Vincent Phạm Văn Cường
vincentpvcuong@yahoo.com

• Người Con Tội Lỗi - Củ Chi

Con là Giuse Quý, 64 tuổi, gốc ở giáo xứ Yên Bái, nay làm mướn tạm trú tại Bình Mỹ, Củ Chi được 6 năm, thuộc giáo xứ Tân Thạch Đông.

Gia đình con nhận được những hồng ân tuyệt vời từ Thiên Chúa qua lời chuyển cầu của Mẹ Maria, con xin làm chứng như sau:

Bản thân con nóng tính, mỗi khi thời tiết trái ngược là con kêu trách Chúa, thậm chí con xúc phạm tới Chúa, không đọc kinh, nếu có chỉ đọc lấy lệ thôi. Chủ nhật con đi lễ cũng chỉ vì bắt buộc, không xưng tội rước lễ gì cả. Vào tháng 7-2013 con biết tới cha qua người con của con, đã đưa cho con cuốn “Thông Điệp Lòng Thương Xót Chúa”. Đọc xong cuốn sách đó, gia đình con bắt đầu lần chuỗi thương xót đều đặn mỗi ngày lúc 3 giờ chiều. Con đã được nghe những bài giảng về chứng nhân lòng thương xót Chúa, nhờ đó con và cả gia đình con được ơn hoán cải. Từ đó cả nhà con hàng ngày đọc kinh sốt sáng, xưng tội rước lễ, sống trong tình yêu thương.

Tội lỗi con đáng Chúa trừng phạt thế mà Chúa lại không bỏ. Con cảm tạ Chúa đã cho con được trở về với Chúa.

Con dâu con là Maria Mai, 27 tuổi, bồng đảo mới, ở Bình Dương, đã được một hồng ân đặc biệt.

Mai bán hàng tại cửa hàng chăn ra gói đệm ở Bình Dương. Vào lúc 11 giờ trưa ngày 30 tết năm 2013, có một thanh niên đến mua hàng. Lợi dụng chỉ có mình Mai, hắn bóp cổ, đâm vào mặt mũi, chảy máu mắt mũi. Hắn đòi lấy tiền nhưng không có. Hắn lấy đi 1 điện thoại, 1 chiếc nhẫn cưới khoảng 7 triệu. Hắn không tha cho Mai vì đã biết mặt hắn rồi. Thế là hắn xiết cổ, nắm tóc đập đầu Mai xuống nền gạch cho đến chết, rồi chà đạp lên thân xác con bé.

Bấy giờ Mai nhớ lời mẹ chồng dặn: “Con hãy lần chuỗi Mân Côi mỗi ngày, xin sự gì Mẹ cũng ban cho”. Mai luôn默默 kêu: “Mẹ ơi cứu con!” Tưởng Mai chết rồi, tên cướp dùng dây cột hai tay và cổ, rồi ném Mai vào góc nhà, lấy tấm chăn phủ lên xác chết.

Đến 1h30 chiều, Mai tỉnh lại, cố lết ra cửa kêu cứu xong lại ngất đi. Nghe được tiếng kêu, hàng xóm chạy đến cởi trói, tát mặt gọi tên, té nước cho Mai tỉnh lại, sau đó đưa đi cấp cứu tại bệnh viện Bình Dương. Bác sỹ cho Mai thở oxi, khám nghiệm cho biết Mai bị gãy cổ, dập tủy, xuất huyết thận trong, gan bầm dập quá nặng, mặt xung to đen sẫm, mắt xuất huyết đỏ, cần phải chuyển lên Bệnh Viện Chợ Rẫy.

Vào lúc 2 giờ chiều, con nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho cháu. Cha đã nhắn lại, cứ yên tâm vững tin vào lòng thương xót Chúa, cha và cộng đoàn cầu nguyện cho. Và con đã lần chuỗi lòng thương xót lúc 3h chiều, 9h tối, 9h đêm, tha thiết kêu xin lòng thương xót Chúa cứu chữa con con.

Trên Bệnh Viện Chợ Rẫy, bác sỹ cho chiếu chụp và báo nộp 15 triệu để mổ. Gia đình con nghèo lắm, phải chạy tiền, bán nhẫn cưới, vay mượn anh em để nộp đủ tiền trong ngày. Lúc này ngoài lòng Chúa thương xót thì gia đình con không còn nguồn hy vọng nào.

Hôm sau bác sỹ cho chiếu chụp lần 2. Cổ của Mai không bị gãy mà chỉ bong gân, gan bị dập, thận còn đang theo dõi, nếu thấy nước giải bị đỏ là báo mổ. Con lại nhắn tin cho cha lần 2

vào lúc 7h tối, và cha đã nhấn lại, yên tâm cha và cộng đoàn cầu nguyện cho. Vào 8h tối Mai đã đi giải lần đầu hơi vàng rồi trong dân. Chúa đã ra tay cứu chữa thân của Mai không sao rồi, nhưng gan còn bị thương quá nặng

Sáng Mùng Một Tết, con thấp hương đài Đức Mẹ, lần chuỗi Mân Côi, con xét mình ăn năn tội, rồi thưa với Mẹ: “Mẹ ơi! Con là người có tội, chẳng đáng Chúa nghe. Xin Mẹ cầu thay nguyện giúp, xin Chúa chữa lành cho con con. Mẹ biết gia đình con lúc này không có tiền, mà Mùng Một Tết ai cho vay tiền đây?”

Qua Mùng Ba Tết, bác sỹ chụp lại thấy gan vẫn đập, chờ mổ. Và con lại tha thiết nài xin trước tượng đài Đức Mẹ, khóc vì tội lỗi con xúc phạm tới Chúa bất xứng, nhưng xin lòng thương xót vô biên của Chúa gột rửa sạch những lỗi lầm của con, để trở nên con ngoan hiền của Chúa, của Mẹ.

Đến Mùng 5 Tết, bác sỹ cho chụp lần cuối để mổ. Kỳ diệu thay, gan đã hồi phục, không phải mổ, và Mai được chuyển sang phòng khác ở dưỡng.

Mùng 8 Tết, bác sỹ cho Mai xuất viện về nhà, và cuối cùng Chúa đã ra tay cứu thoát con con hoàn toàn

Còn chứng nhân nữa là người con trai thứ 2 của con bị suy thận nặng cũng được Chúa chữa lành qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn.

Suốt đời gia đình con muốn hô to: “Haleluia! Tạ ơn Chúa, biết ơn Mẹ”. Chính Chúa là đáng chúng con nường tựa, là đáng chúng con tôn thờ. Haleluia! Tạ ơn Chúa.

yên nguyên đăng
yendesigners@gmail.com

• Ung Thư ở Bảo Lộc

Tôi tình cờ nghe được câu chuyện của chị trong một lần chị đến mua hàng của tôi. Quầy hàng nhộn nhịp hơn vì câu chuyện của mọi người kể cho nhau nghe về phép lạ mà họ nhận được: người thì được ơn chữa lành bệnh ung thư, người thì được vượt qua ca mổ thành công. Câu chuyện của một người phụ nữ trung niên như cuốn hút tôi. Tôi xin chị nán lại một chút để tôi

hỏi thăm tên và địa chỉ nhà, chị chào về ngay vì đang vội vàng gì đó.

Tôi lần mò hỏi thăm và cũng tìm được đến nhà chị. Căn nhà nằm im im cuối hẻm. Chị tên Teresa Phạm Thị Oanh, sinh năm 1968. Anh tên Giuse Nguyễn Trọng Hùng, sinh năm 1966. Nhà ở số 647/47 Đường Nguyễn Văn Cừ, Xứ Thánh Mẫu, Lộc Phát, Bảo Lộc Lâm Đồng.

Nhà có 5 người nhưng hiện ở nhà có 2 mẹ con. Chồng chị đi đánh cá ở Phan Thiết, tháng về một lần. Cô con gái cả đã lấy chồng. Cô thứ 2 học đại học ở Đà Lạt, còn cô út ở nhà với mẹ. Gia đình không có đất đai, chị đi đóng bịch chè ướp. Cuộc sống như vậy cũng tạm ổn, nhưng chuyện đáng nói là chị đã bị một khối u ở ổ bụng, và chị khẳng định đã được Lòng Thương Xót Chúa cứu chữa chị.

Khoảng tháng 08 năm 2013, đột nhiên thấy rất khó thở, mệt mỏi, chị vội ra bệnh viện Bảo Lộc khám. Bác sĩ chẩn đoán chị bị u nang buồng trứng. Không tin tưởng, chị xuống bệnh viện Từ Dũ ở Sài Gòn để khám lại. Kết quả siêu âm cho thấy chị bị khối u ở ổ bụng có rãnh, vắt ngang từ bên trái sang bên phải ổ bụng. Nhận kết quả, chị hoang mang lo lắng vì chẳng biết u ác hay u lành, nhưng thời buổi này cứ thấy u cục là sợ phát khiếp lên rồi. Chị xin bác sĩ mổ, cắt quách khối thịt thừa ấy đi, nhưng bác sĩ nói, khối u của chị chưa mổ được, để họ làm xét nghiệm lành hay dữ đã, đâu phải cứ muốn mổ là mổ, muốn cắt là cắt. Chị đâu biết, chị là dân quê mùa, u mê, tù mù có biết đẩy vào đâu, chỉ muốn cắt cho xong cho rảnh nợ, khối phải đi lên đi xuống cho mệt mỏi. Nghe bác sĩ nói thế, chị đâm lo.

Mang theo cục bướu và nỗi lo to đùng về nhà, biết làm sao đây. Chị bèn đem lỗi lòng đó đem dâng cho Đức Mẹ và Lòng Thương Xót Chúa. Chị nghĩ chỉ có Chúa và Mẹ mới cứu được chị trong lúc này thôi, cứ tin là được. Chị xin Đức Mẹ chuyển cầu cùng Chúa cho khối u của chị là khối u lành để chị được mổ cắt, vì nếu là khối u ác thì nhà chị nghèo lắm không có đủ tiền để vào thuốc, xạ trị gì đó. Với niềm tin tưởng phó thác, vì ngoài lòng Chúa Xót Thương không còn nguồn hy vọng nào. Hàng

ngày chị kêu cầu Lòng Thương Xót Chúa mọi lúc mọi nơi. Chị kêu xin tha thiết đến nỗi trong giấc ngủ khi giật mình tỉnh giấc chị cũng kêu cầu lòng thương xót Chúa và lần chuỗi Mân Côi. Có những đêm mất ngủ vì lo lắng về bệnh tật, chị lại lần chuỗi Mân Côi, lần chuỗi Lòng Thương Xót, thế là chị lại ngủ ngon tới sáng.

Một tháng sau tới hẹn tái khám, bác sĩ vẫn chưa cho mổ, rồi một tháng sau nữa. Chị vẫn lo lắng lắm, nhưng có Chúa và Mẹ bên mình chị cũng đỡ lo hơn. “Tới đâu Chúa lo liệu tới đó!” chị nghĩ thế. Bác sĩ sau khi khám lại và hội chẩn, nói rằng chị chuẩn bị để mổ. Chị nói: “Khối u này sao mổ được?” Bác sĩ nói “U của chị là u lành, mổ được” Chị nhảy lên vì sung sướng. Tạ ơn Chúa, Tạ ơn Đức Mẹ.

Hai ngày sau ca mổ được thực hiện. Lúc sắp lên bàn mổ, chị đã nhận tin nhờ cha cầu nguyện cho chị. Lúc mổ chị can đảm lắm, chẳng lo sợ gì cả. Chúa sắp xếp cho chị được gặp bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện Từ Dũ mổ cho chị mà không cần phải mất tiền yêu cầu gì cả. Chị cảm nhận ca mổ như một giấc ngủ, nhẹ nhàng lắm, bình an lắm. Ca mổ thật thành công. Vài ngày sau chị được xuất viện về nhà. Chị khỏe lắm. Chị thấy như mình chẳng bệnh tật gì cả. Chị đi làm lại được.

Giờ đây, mọi việc dù lớn dù nhỏ trong nhà và những lúc gặp khó khăn trắc trở, chị lại đem dâng cho Lòng Thương Xót Chúa, với niềm tin tưởng phó thác. Chị cảm nghiệm Lòng Thương Xót Chúa như một màu nhiệm siêu nhiên, người phạm không thể giải thích được, mà chỉ có tin mới nhận biết Chúa đã làm những việc lạ lùng cho bản thân chị.

Được ơn Chúa, chị không giữ cho riêng mình mà đem điều kỳ diệu đó kể cho mọi người nơi lối xóm, ở xưởng làm. Chị hướng dẫn họ đến với Lòng Thương Xót Chúa qua sách, CD bài giảng để mọi người cũng có cơ hội được cảm nhận và kêu xin tình yêu và Lòng Thương Xót Chúa.

“TÍN THÁC **NGUỒN MẠCH SỰ SỐNG”**



Khi những tờ lịch cuối cùng của năm 2014 sắp rơi xuống, nhóm thiện nguyện Tín Thác nhận được một “bức tâm thư” của vị mục tử gởi từ giáo phận Qui Nhơn. Những dòng tâm huyết của người mục tử chần dặt đoàn chiên nghèo khó khiến tất cả thiện nguyện viên xúc động :

“...Đa số giáo dân làm mướn, làm nông, làm nương rẫy. thanh niên đi rừng,... ở khu công nghiệp nhưng rất thất bát vì biến động kinh tế, thất nghiệp triền miên. Vùng thôn quê và miền núi giáo dân thường không có nhiều đất canh tác. Nói chung, kinh tế giáo họ không ổn định, thu nhập thấp, đời sống khó khăn...

...Người dân ở giáo họ luôn ước mơ có nguồn nước sạch để uống và sinh hoạt nhưng phải mua với giá quá cao so với thu nhập...

...Sau khi có nguồn nước sạch, giá cả ưu đãi và đạt tiêu chuẩn vệ sinh, bà con sẽ tiết kiệm được rất nhiều và an tâm về sức khỏe...”

Nguyện vọng của vị linh mục ấy thật xứng đáng được đáp ứng bởi đó cũng là khao khát của đồng bào nghèo khu vực Qui Nhơn. Khó khăn về nước sạch đã kìm hãm sự phát triển của cả một cụm dân cư. Nếu nguyện vọng này được đáp ứng, đời sống người dân sẽ được cải thiện, sẽ như thêm một tác nhân kích thích sự phát triển về kinh tế xã hội, y tế cho cả cộng đồng. Thương thì thương lắm. Xót cũng xót lắm, nhưng làm sao để giúp anh em mình, và giúp trong thời gian ngắn nhất đây ? Làm sao để nguồn nước đến kịp cho đồng bào nghèo trước Tết đây? Làm sao để xuân năm nay cuộc sống khô cằn của đồng bào miền trung khô

cần sỏi đá được tươi hơn, mát hơn khi mùa xuân về trên quê hương Việt Nam đây? Lại còn phải kiếm chút quà Tết cho 200 gia đình có hoàn cảnh khó khăn không phân biệt tôn giáo ở vùng quê nghèo này nữa chứ! Tấm lòng thiện nguyện thì rộng lớn nhưng khả năng thì giới hạn, đúng là “lực bất tòng tâm”! Thế nhưng khi sức hẹp của con người không làm gì được thì tốt nhất nên nương tựa vào lòng thương xót của Chúa, chứ không nên đi cầu cạnh bộ đồ xum xoe tìm trợ giúp nơi người đời mà quên mất, đánh mất niềm tin thác vào Chúa, làm buồn lòng Chúa. Cha linh hướng của nhóm chẳng thường nhắc nhở như vậy sao?



Và thế là nhóm thiện nguyện ngày ngày họp nhau tha thiết dâng nguyện vọng lên Chúa từ nhân qua chuỗi kinh thương xót. Được Chúa sáng soi, cả nhóm tích cực động viên nhau, lan tỏa thông tin cách âm thầm cho kẻ gần người xa, góp gió thành bão, để có món quà xuân thật ý nghĩa đem mạch nước “Tín Thác-Nguồn Mạch Sự Sống” đến cho bà con vùng sâu vùng xa. Món quà xuân đẹp lòng Chúa, hữu ích cho tha nhân.

Hơn cả sở nguyện, lời cầu nguyện và tâm chân

thành của một cộng đoàn thiện nguyện nhỏ bé đã được Chúa chúc phúc và lay động được lòng người. Chỉ kém hai ngày là tròn một tháng kể từ khi nhận tin, lòng thương xót của Chúa bao la không những đáp ứng đủ nhu cầu “Nguồn Nước Sự Sống” cho cả một vùng dân cư mà còn dư tràn lộc Chúa tới 200 gia đình bà con nghèo thuộc giáo xứ Ngọc Thanh – Giáo họ Vân Canh - giáo phận Qui Nhơn.

Thư đến ngày 10-12-2014 thì ngày 8-1-2015, đích thân Đức Giám Mục Matthêu Nguyễn Văn Khôi, giáo phận Qui Nhơn đã bay vào Sài Gòn dâng thánh lễ chúc lành cho nhóm thiện nguyện Tín Thác và nhận món quà của lòng Chúa thương xót.



Sáng thứ năm 8-1-2015, mới 5 giờ sáng, những thiện nguyện viên Tín Thác đã tung tăng kéo đến Nhà Khách Giáo Phận Quy Nhơn ở Gò Vấp để cùng

hiệp dâng thánh lễ tạ ơn với Đức Cha Matthêu và 3 cha đồng tế. Thánh lễ trong nhà nguyện nhỏ bé ấm cúng thấm đượm tình Chúa tình người. Những bàn tay thiện nguyện nắm chặt lấy nhau dâng lên lời Kinh Lạy Cha như niềm xác tín rằng “chúng con tuyên xưng Chúa là Cha giàu lòng thương xót chúng con, thì chúng con phải nhìn nhận nhau là anh em con một Cha, phải biết xót thương nhau bằng việc thực hành lòng thương xót”. Đó cũng là điểm nhấn nhủ của Đức Cha chủ tế trong bài giảng.

Cuối thánh lễ, thiện nguyện viên tín thác thực hành ngay lời nhấn nhủ bằng cách trao tận tay Đức Giám Mục món quà đề biên dự án “Tín Thác-Nguồn Mạch Sự Sống” cung cấp nước sạch phục vụ đồng bào nghèo thành hiện thực (tổng trị giá 151 triệu VNĐ). Để người dân ý thức được giá trị của giòng chữ đóng trên các chai nước tinh khiết “Tín Thác- Nguồn Mạch Sự Sống” là phát xuất từ lòng thương xót của Thiên Chúa, nhóm còn gói thêm 210 máy nghe “300 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa” để Đức Cha gửi tặng cho những ai khao khát muốn biết đến lòng Chúa thương xót. Không dừng ở đó nhóm thiện nguyện còn nhờ Đức Cha chuyển 200 phần quà xuân (tổng trị giá 40 triệu VNĐ) tới những gia đình nghèo, như một đóng góp nhỏ để mùa xuân nơi mảnh đất miền trung thêm đầm ấm.

Sau thánh lễ là bữa điểm tâm và giao lưu của nhóm thiện nguyện với Đức Cha và các cha phụ trách dự án. Nhóm thiện

nguyện Tín Thác hoan hỉ vui mừng với chương trình “nước tinh khiết đóng chai Tín Thác” đã khả thi. Về phương diện trần gian, bà con nghèo có được nguồn nước sạch sử dụng trong đời sống hằng ngày, “đáp ứng nhu cầu mục vụ và sự mong đợi của những gia đình đang gặp khó khăn về nguồn nước sạch...”

Về mặt tâm linh chương trình “Tín Thác-Nguồn Mạch Sự Sống” khơi gợi cho người sử dụng liên tưởng đến nguồn mạch sự sống mãi khởi đi từ tình yêu Thiên Chúa nhân lành và chúng ta luôn Tín Thác trong tình con thảo. Đó cũng là cách loan báo và làm chứng cho lòng thương xót của Chúa, vì nhờ chương trình “Tín Thác-Nguồn Mạch Sự Sống” mà trên vùng đất cày lên sỏi đá này “mọi người sống trên địa bàn giáo họ, lương dân cũng như giáo dân, sẽ liên đới với nhau tốt hơn, ý thức hơn về việc thực thi bác ái của cộng đồng dân Chúa”

Cũng từ chương trình tốt đẹp này, thiện nghĩ sẽ còn nhiều vùng miền khô cằn trên mảnh đất Việt khát khao nước sạch, khát khao được biết đến lòng thương xót của Chúa, khát khao được Tín Thác vào Chúa nhân lành. Vậy giáo xứ nào khó khăn trong lĩnh vực này, có thể tham khảo chương trình nước Tín Thác của giáo phận Quy Nhơn, và liên lạc với thiện nguyện Tín Thác, nhóm sẽ cố gắng trong khả năng hạn hẹp để cùng chia sẻ và nhân rộng chương trình “Tín Thác-Nguồn Mạch Sự Sống” đến những vùng miền nào có nhu cầu. Nước Tín Thác tinh khiết dành giúp bà con nghèo sẽ rất cần sự ủng hộ chúc lành của các Đức Giám Mục, các linh mục tại địa phương và bà con mình, nhóm thiện nguyện Tín Thác trong phận tôi tớ sẵn sàng phục vụ để đem “Tín Thác-Nguồn Mạch Sự Sống” đến cho mọi người. Xin dành cho nhóm thiện nguyện Tín Thác tình yêu thương và lời cầu nguyện.

Cầu chúc Mùa Xuân Mới Bình An Hạnh Phúc trong niềm Tín Thác vào Lòng Chúa Xót Thương.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Xuân 2015*

GÓC ĐỜI SỐNG DÂNG HIẾN:

“Cái Vòng Danh Lợi Cong Cong...”

Tín Thác



Sáng ngày 22-12-2014 có khoảng 60 Hồng Y, 50 Giám Mục, cùng với nhiều giám chức, linh mục và lãnh đạo các cơ quan trung ương Tòa Thánh đã đến chúc mừng ĐTC Phanxicô lễ Giáng Sinh và Năm Mới 2015.

Sau khi gửi lời chúc mừng và cảm ơn sự cộng tác của mọi người trong giáo triều Roma, ĐTC nhấn mạnh sự kiện các cơ quan trung ương Tòa Thánh hợp thành một cơ thể có những bệnh tật cần được chữa lành. ĐTC đã liệt kê 15 thứ bệnh cần phải loại trừ khỏi những người phục vụ tại giáo triều Roma: “Giáo triều được kêu gọi cải tiến, luôn cải tiến và tăng trưởng trong tinh hiệp thông, thánh thiện và khôn ngoan để chu toàn sứ mạng. Nhưng giáo triều, cũng như mỗi thân thể con người, cũng có thể bị bệnh, hoạt động không tốt, bị yếu liệt. Và ở đây tôi muốn liệt kê vài căn bệnh có thể, những bệnh của giáo triều. Đó là những bệnh thường xảy ra trong đời sống của giáo triều chúng ta. Đó là những bệnh tật và cám dỗ làm suy yếu việc phục vụ của chúng ta đối với Chúa.”

Những ngày Xuân được nghỉ ngơi thư giãn, mời bạn đến với “Góc Đời Sống Dâng Hiến” tĩnh lặng, cầu nguyện, lắng nghe lời vị cha chung, để thấy mình có những bệnh nào cần phải loại trừ, vì đó cũng là những căn bệnh của người sống đời dâng hiến, và của mỗi người chúng ta.

ĐTC bắt mạch căn bệnh đầu tiên là “bệnh tưởng mình là bất tử, miễn nhiễm, hoặc thậm chí là không thể thiếu được, và lơ là những kiểm điểm cần thiết và thông thường. Một giáo triều không tự phê bình, không canh tân, không tìm cách cải tiến, thì

đó là một cơ thể đau yếu. Một cuộc viếng thăm bình thường tại các nghĩa trang có thể giúp chúng ta nhìn thấy tên của bao nhiêu người, của vài người mà chúng ta nghĩ họ là bất tử, miễn nhiễm, và không thể thay thế được! Đó là bệnh của người giàu có trong Phúc Âm nghĩ rằng mình sống vĩnh viễn (Lc 12,13-21) và cả những người trở thành chủ nhân ông, cảm thấy mình cao trọng hơn mọi người, chứ không phải là người phục vụ tất cả mọi người. Bệnh này thường xuất phát từ bệnh quyền bính, từ mặc cảm là những người ưu tuyển, từ thái độ tự yêu mình, say mê nhìn hình ảnh của mình mà không nhìn thấy hình ảnh của Thiên Chúa in nơi khuôn mặt của những người khác, đặc biệt là những người yếu đuối và túng thiếu nhất. Thuốc chữa bệnh dịch này là ơn thánh, ơn cảm thấy mình là người tội lỗi và thành tâm nói rằng: ‘Chúng ta chỉ là những đầy tớ vô dụng. Chúng ta đã làm những gì chúng ta phải làm’ (Lc 17,10)”.

Ôi lạy Chúa,

Sao mà ĐTC bắt đúng căn bệnh trầm kha này của con thế!

Đúng là có những lúc con tưởng mình là “bất tử”, là “bất khả thay”, là sống mãi với tiền của mà con đang sở hữu, với địa vị mà con đang ngồi chễm chệ ung dung, với chức tước mà con đang nắm giữ. Con không muốn buông bỏ bất cứ cái gì. Con cho là chỉ có mình mới xứng đáng ngồi ghế đó mà thôi, chỉ có mình mới làm được việc đó thôi, không ai có thể thay thế được. Con đâu biết là người ta đã chán ngán lắm rồi mà sợ không dám nói. Họ muốn có người khác thay thế con cho dễ thở một chút. Họ muốn con buông bỏ chức vị ấy càng sớm càng tốt, vì con càng ở lâu trên chiếc ghế đó bao nhiêu, họ càng đau khổ, càng phải chịu đựng con bấy nhiêu.

Con đang bị bệnh mà cứ tưởng mình đang khỏe. Con đang bị nhiễm mùi thối tục mà cứ tưởng mình thuộc loại “miễn nhiễm”, thế nên con “lơ là những kiểm điểm cần thiết và thông thường”. Con chỉ phê bình người khác mà “không tự phê bình, không canh tân, không tìm cách cải tiến”, thì con chính là “một

cơ thể đau yếu”. Thà rằng biết mình bị bệnh còn có cơ may chữa lành. Bệnh mà không biết mình bị bệnh, không chấp nhận mình bị bệnh, nhất là không chịu để cho người khác chữa bệnh cho mình, thì chỉ có ... chết mà thôi!

Khi chưa có chức vụ, khi còn là người vô danh tiểu tốt, con sống thanh bạch, thanh thản, coi mọi sự chỉ là phù vân. Thế nhưng khi có chức có quyền, con bị biến chất lúc nào không biết. Con “trở thành chủ nhân ông, cảm thấy mình cao trọng hơn mọi người, chứ không phải là người phục vụ tất cả mọi người”. Lúc đó mọi người phải phục vụ con, phải kính trọng con, phải từng phục con. Còn đâu lý tưởng “càng làm lớn càng phải hầu hạ, phục vụ anh em”?

DTC cho con biết: “Bệnh này thường xuất phát từ bệnh quyền bính, từ mặc cảm là những người ưu tuyển, từ thái độ tự yêu mình, say mê nhìn hình ảnh của mình mà không nhìn thấy hình ảnh của Thiên Chúa in nơi khuôn mặt của những người khác, đặc biệt là những người yếu đuối và túng thiếu nhất.”

À thì ra là như thế! Cái “bệnh quyền bính” này ghê gớm thật. Nó có từ thời các tông đồ cơ mà. Các tông đồ tỏ vẻ khó chịu khi anh em Gioan và Giacôbê xin hai ghế tả hữu bên Chúa. Họ so kè với nhau, tranh dành chỗ cao chỗ thấp, dù đã “bỏ mọi sự mà theo Chúa” rồi. Căn bệnh này quả là “nan y”, và có nguy cơ “di truyền”. Khi nắm chức vị đó rồi không bao giờ con muốn bỏ xuống. Nếu có phải bỏ thì cũng muốn truyền cho con cháu, cho phe cánh của con, cho những người đã thừa hưởng ân huệ của con, để khi con xuống chức, về hưu rồi, họ sẽ phải biết điều mà “đền ơn đáp nghĩa” con cho phải đạo!

Cái “bệnh quyền bính” này nguy hiểm hơn nữa khi nó di căn qua “bệnh quyền hành”. Khi có “quyền” trên cao là con tha hồ “hành” người dưới. Hành hạ họ đủ điều nếu không chiều theo ý thích của con, nếu dám nói ngược lại ý của con. Nếu họ muốn yên thân, không bị hành hạ thì chỉ còn cách “vâng lời tối mật” mà thôi.

Chưa dừng ở đó, nếu không ngăn chặn sớm, “bệnh quyền hành” di căn tiếp qua “bệnh quyền uy”. Khi có “quyền” là con

bắt đầu “thị uy”, bắt đầu “ta đây”. Muốn tỏ ra mình có quyền sinh sát trong tay, con bắt nạt người dưới, o ép họ phải vâng phục ý muốn của con. Lúc nào con cũng cho rằng mình có lý, vì con là người ở trên, dù đôi khi chỉ là lý...cùn! Kê ở dưới, thấp cổ bé miệng, làm gì có tiếng nói mà lý với lẽ, “chân lý nằm trên đầu súng” mà!

Nếu không trị được dứt, “bệnh quyền hành” nơi con sẽ sinh ra “bệnh quyền lực”. Quyền lực của sự dữ thì kinh khủng lắm. Con bất chấp tất cả. Con không tôn trọng sự thật, không tôn trọng lẽ phải, và cũng chẳng tôn trọng con người. Con say mê quyền lực giống như kẻ say mê thuốc phiện, chẳng còn biết phải trái, chẳng còn biết giới hạn của mình. Con cứ mặc sức tung hoành để tỏ ra quyền lực vô song của mình. ĐTC thật chí lý khi nói rằng bệnh này làm cho con “say mê nhìn hình ảnh của mình, mà không nhìn thấy hình ảnh của Thiên Chúa in nơi khuôn mặt của những người khác, đặc biệt là những người yếu đuối và túng thiếu nhất”. Thật là khốn khổ cho những kẻ ở dưới quyền lực của con, những kẻ yếu đuối, cô thân, cô thế, nghèo hèn, bị chèn ép tư bề mà không sao nói được, vì mở miệng là...chết! Con sẽ gán cho họ vô số tội đi kèm: cứng đầu cứng cổ, bất tuân, khó bảo, lý lẽ, kiêu ngạo, hỗn hào...

Chúa ơi! Vậy là con chết chắc rồi. Chẳng lẽ không có thuốc “đặc trị” căn bệnh này sao? Tạ ơn Chúa, ĐTC đã cho con một toa “thuốc chữa bệnh dịch này là ơn thánh, ơn cảm thấy mình là người tội lỗi...”

Vâng, chỉ khi nào con khiêm tốn nhìn nhận mình là kẻ tội lỗi, là bệnh nhân cần được cứu chữa, lúc đó ơn thánh Chúa sẽ tác động trên con, máu và nước từ lòng Chúa thương xót sẽ rửa sạch tội con, sẽ thánh hóa con, sẽ chữa lành căn bệnh nan y “quyền bính” nơi con.

Toa thuốc có sẵn đây, thế nhưng:

Liệu có phút giây nào trong cuộc đời đầy quyền bính của mình, con nhìn nhận rằng tất cả quyền lực con có là do Chúa ban cho con để phục vụ anh em, dù chỉ 1 giây? Con thật vô tâm!

Liệu có phút giây nào trong cuộc đời đầy danh vọng của mình, con dừng lại, dù chỉ 1 giây, chạy đến với Chúa để dâng lời tạ ơn? Con thật vô tình!

Liệu có phút giây nào trong cuộc đời đầy vinh quang của quyền bính, con cúi xuống tận cùng nỗi đau của anh em để chạnh lòng thương, cảm thông, cứu vớt, sẻ chia? Con thật vô cảm!

Liệu có phút giây nào, trong cuộc đời đầy quyền lực của mình, con nhìn thấy hình ảnh của Thiên Chúa in nơi khuôn mặt của những người khác, đặc biệt là những người yếu đuối, cô thân cô thế, thấp cổ bé miệng trong tận cùng đau khổ của cuộc sống ? Con thật vô lương tâm!

Liệu có phút giây nào trong tuyệt vọng cùng đường, con chạy đến van xin lòng thương xót Chúa với tất cả niềm tín thác? Con thật đại khờ!

Lạy Chúa,

Con thật vô tâm, Chúa sao vẫn yêu con?

Con thật vô tình, Chúa sao vẫn chết vì con?

Con thật vô cảm, Chúa sao vẫn tha thứ cho con?

Con thật vô lương tâm, Chúa sao vẫn không chấp tội con?

Con thật đại khờ, Chúa sao vẫn ngr vào nhà con?

Con thật là kẻ tội lỗi, Chúa sao vẫn đổ Máu rửa sạch tội

con?

Lạy Chúa,

Con ham quyền bính,

Con tham danh vọng,

Con thích quyền hành,

Con mê quyền lực,

Chúa sao vẫn chịu treo trên thập giá để gánh tội con?

Con là ai? Là ai? Là ai?

Con là kẻ tội đồ!

Ích gì một chữ DANH?

Ích gì một chữ LỢI?

Ích gì một chữ QUYỀN?

Một con gió thoảng qua cũng khiến con thành cát bụi.

Một ngọn gió lướt tới cũng khiến quyền lực vinh hoa
thành bụi đất.

Níu kéo làm gì?

Đam mê làm chi “Cái vòng danh lợi cong cong...”

Về bên lòng Chúa thương xót thôi,

Về thôi,

Về bên Chúa thôi,

Xin xót thương con, Chúa ơi....

Lạy Chúa, con tín thác vào Chúa!

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 2-2015

Con là tấm bánh trong tay Chúa,

Lạy Chúa Giêsu,

Đấng Tạo Hoá và Thiên Chúa của con,

Thầm lặng, ẩn khuất, không mỹ miều hay hấp dẫn,

Bởi vì mọi vẻ đẹp linh hồn con đều ẩn sâu bên trong.

Con là tấm bánh trong tay Chúa,

ôi Linh Mục Thần Linh,

Xin hãy sử dụng con tùy ý Chúa.

Lạy Chúa, con hoàn toàn suy phục thánh ý Chúa,

Bởi vì đó là ánh sáng, và là đồ trang sức của hồn con.

Con như tấm bánh trắng trong tay Chúa, ôi lạy Chúa.

Con van nài Chúa

hãy biến đổi con trong chính Chúa.

Ước chi con được hoàn toàn ẩn khuất trong Chúa,

Được khoá chặt nơi

Trái Tim từ ái Chúa như trên thiên đàng.

Con như tấm bánh trong tay Chúa,

ôi linh mục Đời Đời.

Ước chi tấm bánh mình

con che khuất con khỏi ánh mắt người đời;

Ước chi chỉ có ánh mắt Chúa
đo được tình yêu và lòng sùng mộ của con.
Bởi vì trái tim con
luôn được kết hợp với Thánh Tâm Chúa.
Con như tấm bánh tiến trong tay Chúa,
ôi Đáng Trung Gian Thần Linh,
Và con cháy trên bàn thờ sắt tể,
Được nghiền tán nhờ đau khổ như những hạt lúa mì,
Và tất cả là cho vinh quang Chúa,
cho phần rỗi các linh hồn.

Con là tấm bánh ở trong nhà tạm Trái Tim Chúa.
Con sống một đời say đắm trong tình yêu,
Và không sợ gì chốn dương gian,
Vì chính Chúa là khiên thuẫn,
là sức mạnh, và sự bảo vệ cho con.

Con là tấm bánh
được đặt trên bàn thờ Trái Tim Chúa,
Để cháy mãi mãi bằng ngọn lửa yêu đương,
Vì con biết
chỉ vì tình thương mà Chúa đã nâng con lên,
Con xin qui hướng mọi ân huệ
và ân sủng về vinh quang Chúa.

Con là tấm bánh trong tay Chúa,
ôi Thăm Phán và Cứu Độ con.
Trong giờ phút cuối cùng cuộc đời con,
Xin ân sủng toàn năng Chúa
đưa con đến mục đích cuộc đời,
Nguyện lòng lân tuất Chúa trên chiếc bình
Thương Xót được rạng sáng (NK, 1629)

Trong thánh lễ, tôi nhìn thấy Chúa Giêsu chịu treo trên thập giá, và Người phán với tôi:

“Hỡi học trò của Cha, con hãy có một đức ái cao cả với những người làm con đau khổ. Con hãy làm lành với những người ghét con”.

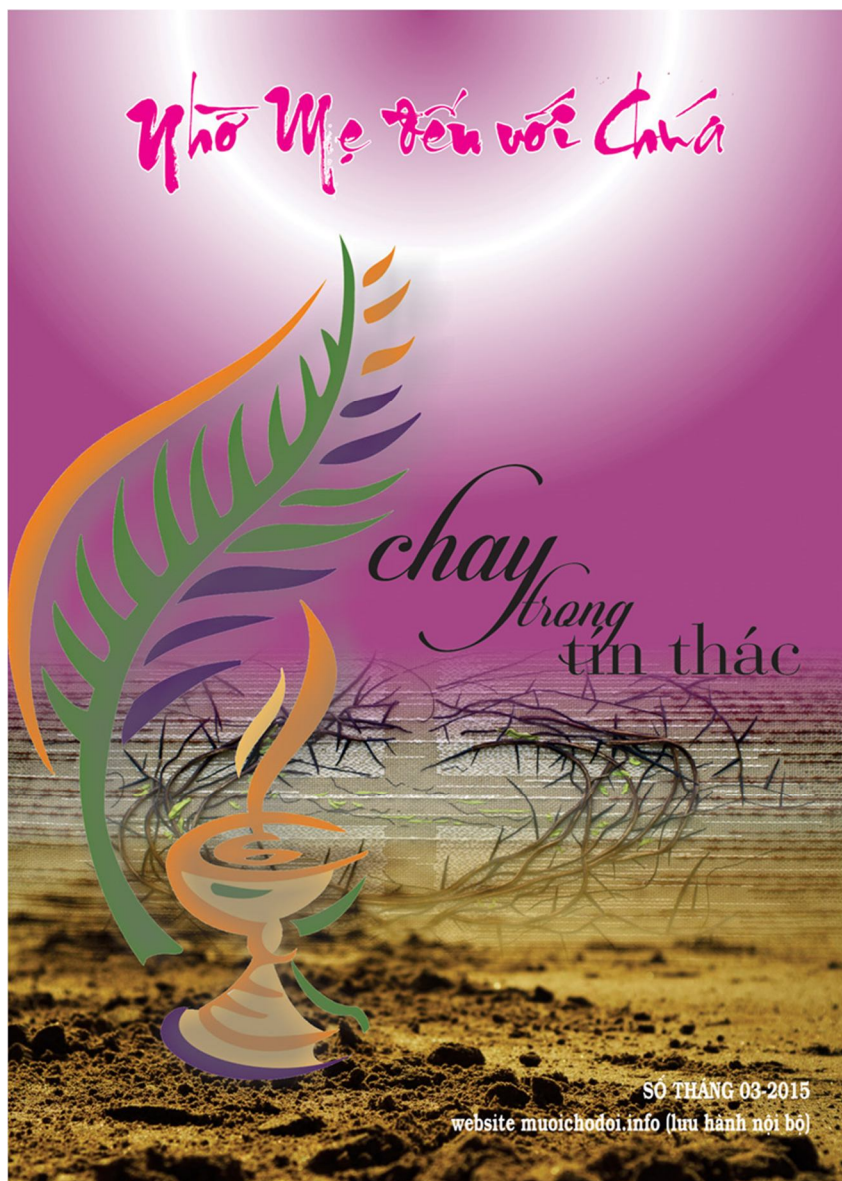
Tôi đáp lại: “Lạy Tôn Sư của con, Chúa thấy quá rõ con không cảm thấy thương yêu họ chút nào, và điều ấy làm con phiền não”.

Chúa Giêsu trả lời: “Không phải lúc nào năng lực của con cũng có thể kiểm soát được các xúc cảm. Con sẽ nhận ra mình có đức ái, nếu sau khi chịu phiền toái và chống đối, con vẫn không mất bình an nhưng cầu nguyện và ước muốn điều lành cho những người đã làm con đau khổ” (NK, 1628)

Lạy Chúa Giêsu Bánh Thánh, nếu Chúa không đỡ nâng, con không thể kiên trung đến cùng trên thập giá. Con không thể chịu đựng đau khổ quá như thế. Nhưng quyền năng ân sủng Chúa gìn giữ con và làm cho đau khổ của con nên đáng công.

Chúa ban cho con sức mạnh để luôn tiến bước và dùng sức mạnh mà chiếm lấy Nước Trời, và lòng con có thể yêu thương những người đã gây đau khổ cho con bằng sự thù nghịch và khinh bỉ của họ.

Với ơn Chúa, ta có thể làm được mọi sự (NK, 1620)



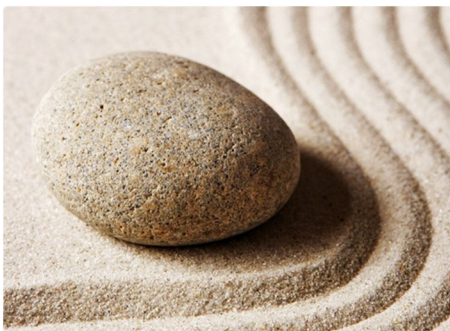
Góc Đời Sống Dân Hiến :

LÒNG CHAI DẠ ĐÁ

Tín Thác

Đức Giáo hoàng

Francis đã liệt kê 15 thứ bệnh cần phải loại trừ khỏi những người phục vụ tại giáo triều Rôma trong buổi tiếp kiến ngày 22-12-2014 dành cho những người lãnh đạo các cơ quan trung ương, trong đó có 60 Hồng



Y và 50 Giám Mục. Không chỉ người ngoài, mà ngay cả các cử tọa có mặt hôm đó cũng không ngờ ĐTC lại phê phán một cách gay gắt tình trạng quan liêu ở Vatican khi họ đến chúc mừng ĐTC nhân dịp Giáng Sinh và Năm Mới.

“Dầu sao đi nữa, Giáo Triều Rôma này là một thân thể năng động nên nó không thể nào thiếu được việc nuôi dưỡng và chăm sóc. Thật vậy, như Giáo Hội, Giáo Triều Rôma không thể sống mà thiếu vắng mối liên hệ sống còn, cá thể, đích thực và mạnh mẽ với Chúa Kitô. Phần tử nào của Giáo Triều này không nuôi dưỡng mình hằng ngày bằng thứ lương thực ấy sẽ trở nên một thứ quan lại - một cái chồi đang khô héo rồi từ từ chết mất và bị quăng đi. Việc cầu nguyện hằng ngày, việc chuyên chú tham dự các Bí Tích, nhất là BT Thánh Thể và Hòa Giải, việc hằng ngày giao tiếp với Lời Chúa, và đời sống thiêng liêng được chuyển sang đức bác ái sống động là dưỡng chất sống còn cho từng người chúng ta. Chớ gì chúng ta ý thức được rằng không có Người chúng ta chẳng làm được gì hết (Ga 15,8)”.

Cha Thomas Rosica là phát ngôn viên tiếng Anh của Vatican, đã nhấn mạnh rằng những điều ĐTC nói đây, không chỉ dành cho giáo triều Rôma, mà còn dành cho toàn thể Giáo Hội... cũng có giá trị đối với nhiều thể chế trên thế giới đang đánh mất

sứ vụ nguyên thủy của mình, và cũng rất đúng đối với các dòng tu, các cộng đoàn, các giáo xứ, các đoàn thể, các tổ chức và mọi thành phần trong Giáo Hội.

Mỗi người cần phải đi khám bệnh định kỳ. Đúng như người ta thường nói: “Không đi khám bệnh thì thôi. Đi khám rồi ai cũng có bệnh!” Nhưng không đi khám thì làm sao biết mình có bệnh. Không biết mình có bệnh thì làm sao chữa bệnh. Và có bệnh mà cứ tưởng mình không có bệnh, không chịu chữa trị thì bệnh càng nặng hơn. Đến khi phát hiện thì đã quá trễ. Thời kỳ cuối rồi!

Trong đời sống tâm linh cũng thế. Cần phải có thì giờ tĩnh lặng hồi tâm, kiểm điểm lại đời sống thiêng liêng để biết mình đang mắc bệnh gì, rồi tìm phương thuốc trị liệu. Năm Sống Đời Dân Hiến, không gì tốt hơn là làm công việc “khám bệnh tâm linh định kỳ” này.

Trong “15 căn bệnh cần loại trừ”, ĐTC Phanxicô nêu ra một thứ bệnh gọi là “chai cứng tâm trí và tinh thần”, bệnh **“lòng chai dạ đá”**. Đó là bệnh của những người có tâm hồn “*chai đá, cứng đầu cứng cổ, lòng và tai không cắt bì, luôn chống lại Thánh Thần*” (Cv 7,51-60). Đó là bệnh của những người đang đi trên đường, lạnh lùng dừng dừng bước ngang qua người anh em bị thương nằm sóng dờ chết dờ giữa đường, chỉ biết lo cho đạo đức cá nhân mình, chỉ biết tuân giữ cho đúng lề luật mà không biết cảm thương người anh em đang đau khổ bệnh tật. Đó là bệnh của những người đã “mất sức sinh động và táo bạo, chỉ biết ẩn nấp sau các giấy tờ”, thủ tục, quy định để tìm sự an toàn cho bản thân mình. Họ làm việc tông đồ mà như là những “công chức”, “sáng cấp ô đi, tối cấp ô về”, trở thành “chiếc máy hồ sơ” áp dụng luật lệ cứng nhắc, như những “người máy” vô hồn, chứ không còn là “những người của Thiên Chúa” nữa (Dt 3,12).

ĐTC cảnh cáo những loại người bị bệnh này “có nguy cơ đánh mất sự nhạy cảm nhân bản cần thiết để biết vui với người vui, khóc với người khóc. Những con bệnh này đã đánh mất ‘tâm tình của Chúa Giêsu’ (Pl 2,5-11), vì con tim của họ, qua dòng thời gian, đã trở nên chai đá và không có khả năng yêu mến

Thiên Chúa và tha nhân vô điều kiện (Mt 22,34-40). Kitô hữu là người phải ‘có những tâm tình như chính Đức Giêsu Kitô’ (Pl 2,5), đó là ‘tâm tình khiêm tốn và hiến thân, không dính bén và quảng đại’.

Trong cuộc gặp gỡ Giới Trẻ vào lúc 10g30 sáng Chúa Nhật 18-1-2015 tại sân thể thao Đại Học Thánh Tôma ở Manila Philippines, ĐTC cũng nhấn mạnh các bạn trẻ “Hãy biết khóc thương!”

Nếu không “có những tâm tình như chính Đức Giêsu Kitô” mà chỉ “có lòng thương cảm trần thế” thì cũng vô dụng, chẳng đem lại lợi ích gì thật sự cho tha nhân. Đó chỉ là lòng “thương hại” hơn là “thương cảm”, làm như một cái máy vô hồn, chỉ việc cho tay vào túi móc ra một cái gì đó cho một ai đó, thế thôi! Không một chút rung động xúc cảm.

ĐTC nói: *“Nếu Chúa Kitô có loại thương cảm này thì Người cũng chỉ bước lại gần, chào hỏi họ, rồi bỏ đi về cùng Cha. Thế nhưng, chỉ vào lúc Chúa Kitô đã khóc và có thể khóc, mà Người đã thông cảm cuộc sống của chúng ta, hiểu được những gì xảy ra trong cuộc đời của chúng ta”.* **Và đó chính là lòng thương xót.**

Phải có tấm lòng thương xót như Chúa xót thương mình thì chúng ta mới có lòng “thương cảm” thực sự. “Đức Giêsu đã cùng mang lấy huyết nhục đó... Người đã nên giống anh em mình mọi phương diện... vì bản thân Người đã trải qua thử thách và đau khổ, nên Người có thể cứu giúp những ai bị thử thách” (Dt 2,14-18). Ai không trải qua đau khổ và thử thách thì làm sao biết xót thương những người đang gánh chịu đau khổ, làm sao có thể đưa tay cứu giúp những người đang chịu thử thách. Họ chỉ chất thêm gánh nặng cho anh em mình, làm cho cay đắng túi nhục anh em đang cần rằng chịu đựng, càng đắng cay túi nhục thêm.

Chính vì thế mà ĐTC đau buồn nhận xét rằng “con người trong thế giới ngày nay thiếu thốn khả năng biết khóc”. Đám người bị bỏ rơi sống bên lề xã hội khóc. Những kẻ bị cộng đoàn loại trừ khóc. Những ai bị người có chức có quyền sa thải khóc.

Những người nghèo đói bệnh tật khóc. Thế nhưng, những ai sống một cuộc đời dư đầy tiền của thì không biết khóc. Những ai đang có chức tước địa vị không biết khóc. Những kẻ nắm trong tay quyền lực danh vọng càng không biết khóc. Họ mắc bệnh “vô cảm”!

ĐTC mời gọi mỗi người hãy tự hỏi mình rằng:

“Tôi đã biết khóc thương hay chưa” khi thấy những đứa trẻ đói khổ, lang thang, bụi đời, vô gia cư, bị bỏ rơi, bị lạm dụng, bị xã hội lợi dụng làm nô lệ.

“Tôi đã biết khóc thương hay chưa” khi thấy biết bao người thấp cổ bé miệng bị áp bức chà đạp mà không được một ai bảo vệ bênh đỡ.

“Tôi đã biết khóc thương hay chưa” khi thấy biết bao người không cửa không nhà, trong khi có những đại gia sống trong những tòa nhà lộng lẫy nguy nga như lâu đài giữa những khu nhà ổ chuột.

“Tôi đã biết khóc thương hay chưa” khi thấy biết bao người không cơm ăn áo mặc, trong khi những người giàu có, ăn nhậu yến tiệc linh đình phung phí, ném tiền qua cửa sổ.

Và ĐTC đưa ra câu hỏi quan trọng của ngày hôm nay, đó là: *“Chúng ta làm sao để có thể thực sự biết khóc thương?”*

Trong Tin Mừng, Chúa Giêsu đã khóc. Chúa khóc khi người bạn qua đời. Chúa khóc khi thấy một gia đình mất đứa con gái. Chúa khóc khi thấy người đàn bà góa đem người con trai duy nhất của bà đi an táng. Chúa đã “chạnh lòng thương”, đã cảm thương khi thấy đoàn lũ dân chúng bơ vơ ngáo ngác không có chủ chiên, không được ai chăm sóc. Và ĐTC nhấn mạnh: *“Nếu không biết khóc, chúng ta không thể trở thành Kitô hữu tốt lành!”*

Các môn đệ đến gần hỏi Đức Giêsu rằng: "Sao Thầy lại dùng dụ ngôn mà nói với họ?" Người đáp: "Bởi vì anh em được ơn hiểu biết các mầu nhiệm Nước Trời, còn họ thì không... vì họ nhìn mà không nhìn, nghe mà không nghe không hiểu... vì lòng

dân này đã ra chai đá: chúng đã bịt tai nhắm mắt..." (Mt 13, 10-15)

Họ là ai vậy? Sao mà “Lòng Chai Dạ Đá” như thế?

Thưa, họ là chính con chứ còn ai!

Này coi:

Đứng trước người bần hàn khổ sở, con chẳng mảy may rung động.

Đứng trước người khó khăn hoạn nạn, con chẳng giơ tay ra giúp.

Đứng trước những người thấp cổ bé miệng, con chẳng mở miệng bênh vực.

Bên tai vắng tiếng khóc than oan ức, con chẳng buồn hỏi thăm.

Bên tai nghe tiếng thở dài ai oán, con chẳng buồn để ý quan tâm.

Bên tai nghe tiếng nỉ non van vãn, con chẳng hề động chút nhân tâm...

Chúa ơi! Như thế thì con bệnh thật rồi! Bệnh nan y nữa là khác!

Con vừa ĐUI vừa ĐIẾC

ĐUI từ linh hồn.

ĐIẾC từ trái tim.

Lòng con rỗng tuếch,

Dạ con rỗng toác,

Con chẳng YÊU ai,

Chẳng QUAN TÂM ai,

Chẳng ĐỀ TÂM ai,

Chẳng HY SINH vì ai.

Ai chết mặc ai.

Ai sống mặc ai.

Con trở ra như đá.

Con chỉ biết có mình con.

Con thật là kẻ Vô Tâm

Con đúng là loài Vô Hồn.

Mưa có dầm cũng chẳng thấm đất,

Nói có nhiều cũng chẳng lọt tai,
Rao giảng cho đến khô cả lòng, khan cả trí, nhân chứng
ràng rành,

Những điều lạ lòng xảy đến vượt tầm, con cũng chẳng
mở cửa trái tim.

Vậy Chúa nói chi cho con hiểu được!

Chúa phải kiên nhẫn đợi chờ tới khi nào con thất bại, vấp
ngã, không còn biết cậy nhờ vào ai, không còn biết bám víu vào
ai.

Lúc đó con chỉ còn cách duy nhất là chạy đến với Chúa,
thì Chúa sẽ tỏ cho con biết về lòng thương xót của Chúa để con
biết xót thương anh em mình.

Còn như con cứ tiếp tục “lòng chai dạ đá”, thì Chúa đành
để cho linh hồn con, tâm tư con vật lộn với thế gian mà sống.

Chúa không thể chữa trị căn bệnh nan y “lòng chai dạ đá”
nếu con không chịu chấp nhận “thuốc đắng giã tật”

Ồ! Bây giờ thì con nhận ra rồi.

Chẳng phải con trước kia cũng là kẻ chẳng ra làm sao đó
ư ?

Sao Chúa vẫn xót thương và cứu vớt con?

Con đã lỗi phạm. Đúng!

Con đã không nghe tiếng Chúa. Đúng!

Con đã thù hằn ghen ghét, tội chồng chất lên tội.

Đúng!

Nhưng khi NGHE tiếng Chúa,

Con đã bỏ tất cả mà THEO lòng thương xót Chúa

Con ngã lòng, con kém tin, con nghi ngờ...

Nhưng Chúa vẫn ĐỒNG HÀNH với con, cùng con vượt qua bao
biến cố cuộc đời.

Con đã chối Chúa, đã bỏ Chúa khi gặp thử thách gian nan.

Nhưng Chúa đã cho con SÁM HỐI và QUYẾT TÂM trở về.

Để con được hồi sinh.

Từng người một,

Ai khiêm tốn mở lòng ra thì Chúa xót thương,

Ai cứng đầu ngoan cố thì Chúa đợi ngày cải hối,

Chúa không vội, chỉ có con người chúng con mới phải vội.

Chúa không để mất thời gian với kẻ “Lòng Chai Dạ Đá”.

Chúa tha để thời gian dạy dỗ chăm sóc các con Chúa.

Vâng, con đã hiểu rồi...

Chúa cho con đọc trên face book tâm tình “Tôi Hỏi”: “Những người thành công, luôn tìm kiếm cơ hội để giúp đỡ người khác.

Những người không thành công, luôn hỏi: ‘Tôi được lợi gì?’”

Tôi hỏi đất: đất sống với nhau thế nào ?

Đất trả lời: chúng tôi làm nền móng cho nhau.

Tôi hỏi nước: nước sống với nhau thế nào ?

Nước trả lời: chúng tôi hoà lẫn vào nhau.

Tôi hỏi gió: gió sống với nhau thế nào ?

Gió trả lời: chúng tôi nâng cánh cho nhau.

Tôi hỏi mây: mây sống với nhau thế nào ?

Mây trả lời: chúng tôi tan biến vào nhau.

Tôi hỏi cỏ: cỏ sống với nhau thế nào ?

Cỏ trả lời: chúng tôi hoà quyện và réo rắt bên nhau.

Tôi hỏi cây: cây sống với nhau thế nào ?

Cây trả lời: chúng tôi che chở và leo quấn cho nhau.

Tôi hỏi người: người sống với nhau thế nào ?

Không ai trả lời !

Không ai nói gì cả !

Vì người còn đang bận giận hờn và chà đạp lên nhau.

Vì người còn chôn chặt nụ cười và không cùng chia sẻ.

Vì người còn nghi kỵ và mưu chước lẫn nhau.

Vì người còn nặng nỗi thương đau.

Vì người còn quên cách yêu nhau.

Vì người còn chưa biết được rằng cuộc đời vốn trôi qua rất mau, rồi đến một ngày tất cả đều cũng sẽ lụi tàn !

Bốn yếu tố của Tình Yêu: Từ, Bi, Hỷ, Xả.

Xin hãy xích lại gần nhau để cho nhau hơi ấm, và để yêu thương nhau nhiều hơn...”

Lạy Chúa, xin xót thương con!

Con tín thác vào Chúa.

MÙA CHAY MÙA CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

Lm. Giuse Trần Đình Long

*N*gày nay trên các phương tiện truyền thông người ta nói nhiều đến chữ “vô cảm”, “máu lạnh” để diễn tả tâm lòng không biết xót thương nhau, không biết thông cảm, tha thứ cho nhau giữa con người với con người.



Trong bối cảnh đó, việc cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa trên thế giới cũng như tại Việt Nam, đặc biệt trong các xứ đạo ở vùng Tân Bình, Sài Gòn càng ngày càng phát triển. Giữa một thế giới của những cực đoan, của những mâu thuẫn và nghịch lý, con người đối xử với nhau thiếu tình người, ngay cả những người trong Đạo cũng xử với nhau “cạn tàu ráo máng”, chẳng biết xót thương nhau, thì người ta chỉ còn biết chạy đến Đức Giêsu “Đấng giàu lòng thương xót” mà thôi!

Những nghi thức sám hối tập thể, những lời “chân thành thú tội, cúi đầu tạ tội”, những lời công khai “xin lỗi Chúa, xin lỗi nhau và xin lỗi mọi người...” sẽ không còn lại âm vang nào, sẽ chỉ là những nghi thức rình rang nếu không có sự biến chuyển trong mỗi người. Mọi sự thay đổi phải bắt đầu từ chính bản thân mình như Gandhi nói :

“Bạn phải là sự thay đổi mà bạn muốn thấy nơi thế giới. Thế giới mà bạn muốn thay đổi, khởi đầu ở chính sự thay đổi nơi con người bạn.” Thay đổi con người mình (thế giới bên trong) là thay đổi thế giới bên ngoài mà mắt thấy tai nghe và cảm xúc. Những lời xin lỗi sẽ chỉ là đầu môi chót lưỡi nếu ta không thật lòng tha thứ cho nhau.

Làm sao người cúi đầu xin lỗi được tha thứ và bình an nếu người kia cứ chấp nhất không chịu tha thứ và hoà giải? Chúa xót thương con người, sao con người không biết xót thương nhau?

Mỗi khi Mùa Chay về, chúng ta vẫn thường được nghe lại dụ ngôn “Người Cha Nhân Hậu” (quen gọi là dụ ngôn người con hoang đàng!) Ba dụ ngôn về lòng thương xót của Thiên Chúa trong Tin Mừng Luca được Đức Giêsu nói tiếp sau những lời người biệt phái kêu trách Chúa. Khi thấy những người tội lỗi và thu thuế đều lui tới với Đức Giêsu để nghe Người giảng, những người biệt phái và các kinh sư xâm xì với nhau : “Ông này đón tiếp phường tội lỗi và ăn uống với chúng.” (Lc 15,2)

Nghe những lời kêu ca này, tự nhiên chúng ta thấy không thể chấp nhận cái vẻ cao ngạo của nhóm biệt phái và thấy mình có thể có những tâm tình tốt hơn. Chúng ta chẳng những không khinh người tội lỗi, mà trái lại còn thường cầu nguyện cho những người có tội ăn năn trở về cùng Chúa nữa mà!

Như vậy giữa chúng ta và người biệt phái có hai tâm tình khác hẳn nhau : một đàng họ khinh người tội lỗi, một đàng ta thương những người lỗi tội. Ta có lòng xót thương đây chứ ?

Nhưng giữa ta và biệt phái lại có một điểm giống nhau là cùng ở một giai cấp : “giai cấp đạo đức”. Mà ai ở “giai cấp đạo đức” thì không gặp được Chúa Giêsu, Đấng giàu lòng thương xót. Chính Đức Giêsu đã khẳng định sứ vụ của mình : “Tôi đến không để kêu gọi những người đạo đức mà để kêu gọi những kẻ tội lỗi”. Trong dụ ngôn con chiên bị lạc mất và được tìm thấy, Chúa kết luận : “Trên trời cũng thế, ai nấy sẽ vui mừng vì một người tội lỗi hối cải, hơn là vì chín mươi chín người công chính không cần phải hối cải.” (Lc 15,7). Và Đức Giêsu, chính Ngài cũng đã xếp chung hàng với người tội lỗi, đoàn đoàn lớp lớp xuống sông Giođan chịu Gioan thanh tẩy.

Đó là điều ta cần suy nghĩ trong Mùa Chay-Mùa của Lòng Xót Thương. Khi Đức Giêsu nói gì dạy gì thì Người không lấy lý thuyết của dân gian, không lấy sách vở luân lý của người

đòi mà dạy dỗ. Đức Giêsu lấy cái có trong chính bản thân mình để cho người ta đón lấy, chịu lấy. Đó là tấm lòng xót thương của Thiên Chúa. Tôi có thể dạy giáo lý rất hay, có những bài diễn thuyết rất hùng hồn, văn chương bóng bảy. Nhưng đó chỉ là sách vở, là con chữ, là những cái chấp vá vay mượn, không phải của tôi, không phát xuất từ tấm lòng cảm thương của tôi, nên chẳng lay động lòng người, chẳng thu hút người khác đến với Chúa được.

Điều mà Đức Giêsu muốn cho chúng ta chiêm ngưỡng một cách kỹ càng, không phải là hình ảnh của đứa con phung phá, nhưng là tấm lòng vô cùng nhân hậu của một người Cha, “Đấng ngự trên trời, không muốn cho một ai trong các kẻ bé mọn này phải hư mất.” (Mt 18,14).

Người Cha ấy là Cha của Đức Giêsu, cũng là Cha của chúng ta (Ga 20,17). Nếu không có một người cha ngày đêm ngồi trước thềm mòn mỏi ngóng chờ đứa con lạc loài hư đốn, thì đứa con hoang đàng kia nếu có trở về cũng thành vô nghĩa và vô ích. Nó sẽ chẳng gặp được cái gì may mắn cho nó hơn cái số phận mà nó đang có, nghĩa là nó sẽ từ vùng tối tăm đói khổ này, rơi vào vùng tối tăm đói khổ khác. Và ngay cả nếu nó có gặp được một người cha phúc đức nào đó trên cõi đời này, mà không phải người cha mà Đức Kitô giới thiệu cho chúng ta, thì nó cũng chỉ gặp được những tâm hồn cứng lạnh như băng, sẵn sàng sửa trị xứng với tội làm “tán gia bại sản” của nó, rồi mới tính đến chuyện nó có được phần nào trong nhà hay không. Phần đó nhiều ít bao nhiêu, thì lại là vấn đề còn hậu xét! Theo luân lý thì phép “giáo nhĩ” là phải sửa trị những đứa con hư, người nghiêm phụ thì giữ gìn gia phong nề nếp, không thể để những đứa con đã “bôi gio trát trấu” vào mặt gia đình muốn đi về thế nào tùy ý nó, cho dù miệng nó có nói lời hối cải xin lỗi thì không phải đơn giản thế là xong.

Cho nên ít nhiều, những người “gọi là đạo đức” hôm nay cũng dễ dàng đồng tình với cách xử sự của người con cả, một mẫu người tử tế đạo đức, chỉ thú làm ăn, phục vụ cha hết mình. Thấy mình tốt như thế nên anh ta không thể nào chịu nổi mình

lại có thằng em khốn khiếp vô lại như vậy! Và anh lại càng không chịu nổi thái độ của ông bố, vừa bắt công với mình, vừa thương thằng út một cách vô lý đến mức có vẻ như nhu nhược. Ông đã không trị tội nó thì thôi còn ra như thưởng công nó : “bắt con bê đã vỗ béo làm thịt để chúng ta mở tiệc ăn mừng!” (Lc 15,23). Dường như anh ta không chịu nổi một người cha giàu lòng thương xót như vậy. Có lẽ anh ta “suy bụng ta ra bụng người”, lấy tấm lòng hẹp hòi của mình để đo lòng người cha. Anh bất mãn tức giận đến nỗi không thềm vào nhà, không thềm nhìn nhận em mình nữa. Nó chỉ là “thằng con của cha” chứ không phải là anh em ruột thịt của anh.

Phản ứng của người con cả đôi khi cũng là của ta ngày nay. Đứng ở “giai cấp đạo đức”, ta khoanh tay nhìn từng đoàn “người con hoang đàng” kéo đến cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, nghe Lời Chúa với ánh mắt... hơi khó chịu, nghi ngại. Tại sao họ kéo đến cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa đông thế? Hãy đến mà xem! Nhìn từng đoàn người kính cẩn quỳ cầu nguyện dưới cái nắng chói chan, ngược mắt lên trời kêu cầu lòng thương xót Chúa đoái thương đến thân phận tội lỗi của mình, ta sẽ hiểu vì sao. Chứng kiến hàng dài những hối nhân kiên nhẫn xếp hàng trước toà giải tội, chờ đến phiên mình vào lãnh Bí Tích của Lòng Thương Xót ta mới hiểu được nhu cầu tâm linh của con người ngày nay thế nào. Ta vẫn gọi Chúa là cha mà lại nhất định không nhìn nhận người khác là anh em của mình, vẫn cương quyết loại trừ người anh em đó, thậm chí còn nổi giận khi thấy Chúa tỏ lòng thương xót ưu ái cái con người “chẳng ra gì” trước mắt mình. Ta hãy nghe lại Lời Chúa phán với tên mắc nợ không biết thương xót : “Tên đầy tớ độc ác kia, ta đã tha hết số nợ ấy cho ngươi, vì ngươi đã van xin ta, thì đến lượt ngươi, ngươi không phải thương xót đồng bạn, như chính ta đã thương xót ngươi sao?... Ấy vậy, Cha của Thầy ở trên trời cũng sẽ đối xử với anh em như thế, nếu mỗi người trong anh em không hết lòng tha thứ cho anh em mình” (Mt 18, 32-35). Trong “Bài Giảng Trên Núi”, Đức Giêsu khẳng định rõ ràng : “Nếu anh em không tha thứ cho người ta, thì cha của anh em cũng sẽ không tha thứ

lỗi lầm cho anh em.” (Mt 6, 15). Ta còn dám và còn muốn loại trừ, không nhìn nhận, không tha thứ cho người anh em mình nữa không? Chính Phaolô cũng nhắc nhở tín hữu Êphêsô : “Anh em phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô.” (Ep 4,32)

Chúng ta là con người, mà lại là con người có tội, nên chúng ta suy nghĩ như con người, đối xử với nhau như con người, có vay có trả, ai vay người đó trả. Còn Đức Giêsu nói với chúng ta thế này : “Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi Cha Thầy, Thầy đã tỏ cho anh em biết” (Ga 15,15b).

Điều mà Đức Giêsu đã biết, đã nghe nơi Cha rồi tỏ cho chúng ta biết là tấm lòng của Cha đối với chúng ta, những đứa con tội lỗi. Tấm lòng chỉ biết chờ đứa con hư trở về để tha thứ yêu thương.

Thật là kỳ lạ! Tấm lòng không đòi đứa con hư phải trả lại đủ những gì nó đã vay, nó đã phá. Tại sao vậy ? Tại vì đã có người trả cho nó, trả đầy đủ, đền thay cho nó, đền dư thừa và đã lập công cho nó để nó đáng được thưởng. Người đó là ai ? Người đó không phải ai khác mà lại chính là Con của Cha, Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta. Thánh Phaolô nói : “Đức Giêsu Kitô, Đấng không hề biết tội, thì vì ta, Thiên Chúa đã cho làm thành sự tội, ngõ hầu trong Ngài ta được trở thành sự công chính của Thiên Chúa” (2C 5,21).

Chúng ta phải tạ ơn Thiên Chúa biết bao nhiêu, vì tất cả chúng ta đều là những kẻ có tội, nên đều được Cha xót thương như nhau, trừ những ai tự nhận mình thuộc “giai cấp đạo đức”, không cần được tha thứ cũng không chịu tha thứ, không cảm nghiệm được lòng xót thương của Chúa, nhất định “đứng ngoài, không chịu vào nhà” thì chính họ tự loại mình ra khỏi vòng tay yêu thương của Chúa.

Trong Mùa Chay này, nếu tôi thấy mình thuộc “giai cấp đạo đức”, thấy mình đã làm đầy đủ bổn phận không cần quay trở về lẫn vào vòng tay của Cha và tha thứ cho ai nữa, thì tôi nên cầu nguyện và thành thực suy xét lòng mình lại cho kỹ. Tôi có giống

như người con cả chỉ cần đòi Thiên Chúa trả công cho tôi một con dê không ? Nhất là nếu tôi cương quyết không chịu tha thứ cho những người anh em đến xin lỗi tôi (mặc dù thực ra đôi khi họ chẳng có lỗi gì với tôi!) thì chính tôi đã tự cho mình là “kẻ làm công”, không còn là con Cha nữa rồi.

Tất cả những phúc lộc này của tôi và của cả nhân loại chỉ xảy ra khi tôi và mọi người mở lòng ra đón nhận lấy Đức Giêsu, Đấng giàu lòng thương xót, vào đời mình, “Ai ở trong Kitô, kẻ ấy là tạo thành mới”. Lúc đó chúng tôi sẽ được trở thành con người mới, thành con của Cha trên trời và là anh em với nhau, không còn kèn cựa, so bì, tranh hơn tranh thua với nhau nữa.

Cùng nhau thực hiện được như vậy, Mùa Chay năm nay mới thực sự là Mùa của Lòng Xót Thương...

AI TỈNH AI ĐIÊN

*Chán làm người tỉnh chúng ta điên
Cười ngả cười nghiêng, hiền thật hiền...*

Sáng sớm nơi bệnh viện tâm thần Thủ Đức chỉ toàn những tiếng cười. Những con người mà với họ giờ đây khái niệm cuộc đời không thể cắt nghĩa cách bình thường. Người bệnh thần kinh mà, cắt nghĩa rạch ròi thì có nghĩa gì đâu, tốt nhất là hãy cười với họ.

Chị Châu – một thiện nguyện viên - có thâm niên một năm rưỡi nuôi cha bị bệnh nơi bệnh viện này, chính vì vậy chị quay lại nơi đây, đây thương yêu. Vừa cười với các bệnh nhân, vừa lặng lẽ chuẩn bị



những phần quà, chút nữa đây các thiện nguyện viên Tín Thác sẽ tới cùng chị đi thăm viếng và trao quà cho 1.300 bệnh nhân đặc biệt.

Trong bếp người nữ cấp dưỡng là chị Tươi đang hướng dẫn bệnh nhân đưa lên xe ba bánh những nồi cháo thật to bốc khói thơm lừng. Bữa ăn sáng nay là món cháo thịt băm mà các cấp dưỡng hộ lý đã hầm từ tờ mờ sáng !

- “Họ là những bệnh nhân thể nhẹ, dù chưa dứt hẳn bệnh nhưng bắt đầu nhận thức được rồi. Lao động nhẹ trong môi trường thoải mái chính là cách giúp họ bớt bệnh đấy!” người hộ lý cho biết.

Và rồi các thiện nguyện viên cũng đến khi kim đồng hồ chưa tới bảy giờ sáng ngày thứ bảy cuối cùng của năm cũ, những trao đổi nhanh để nắm tình hình, để còn nhanh chóng tới từng phân trại của bệnh nhân cho kịp.

Bởi vì đã là ngày cận Tết, và hôm nay là ngày bệnh nhân được "về phép" với gia đình. Theo một bệnh nhân cho biết là những anh em nào bệnh tình nhẹ dần, sẽ được gia đình tới đón về ăn tết trong 10 ngày, sau đó sẽ trở lại điều trị.



Món quà Tết thiện nguyện viên gửi tới mỗi bệnh nhân là bịch bánh thật ngon và hộp sữa tươi, như một bữa ăn dặm thêm trong ngày cuối năm này. Song để có được đủ quà cho tất cả 1.300 bệnh nhân thì đó

là cả tấm lòng và nỗ lực rất nhiều của nhóm thiện nguyện viên Tín Thác.

Nơi những phân trại bệnh nhân nặng, chúng tôi được cán bộ của bệnh viện giúp đỡ đi kèm. Các anh chị nhắc nhở chúng tôi giữ gìn đồ đạc cá nhân và nhắc thiện nguyện viên nữ đứng đảm bảo an toàn. Phải vậy thôi, bệnh nhân mất lý trí mà. Mọi sự đều có thể xảy ra. Sự cẩn thận là cần thiết.

Thế nhưng như có một kết giao thân thiện, như có bàn tay chăm sóc của lòng thương xót Chúa, không có bất cứ bệnh nhân nào gây khó cho thiện nguyện viên, ngược lại họ còn phụ giúp chia quà tới anh em bệnh nhân cùng phòng, và nhiều người còn thủ thi chia sẻ cho chúng tôi thế giới khác thường của họ.

Ví như có một bệnh nhân từng là một ni cô, không biết vì sao cô cứ đau đầu hết la điên loạn, được nhà chùa đưa vào viện, cô bớt dần những cơn đau đầu. Cô bảo vẫn mơ thấy đức Phật nhiệm mầu, và cô vẫn tụng kinh khi có khách tới thăm, hi vọng cô... gặp Phật!

Hay có một bệnh nhân khác anh cứ đứng giữa trời chẳng chịu nhúc nhích một li. Hỏi ra thì anh bảo là anh đang giữ thăng bằng cho cả thế gian, nhúc nhích là trái đất này nổ tung, tất cả sẽ bay ráo lên trời, nguy hiểm lắm!

Và cũng có khi người ta loạn điên mà chẳng biết tại sao, chỉ biết khi vào tới đây, là cỗi người tỉnh đã ở rất xa xôi. Các bác sĩ ngành bệnh học tâm thần quả là những con người kiên trì, khi từng ngày, từng phút cố gắng kéo nhích các bệnh nhân hội nhập lại với cuộc đời. Quả là một công việc gian lao và cực nhọc.

Dừng lại bên tấm bảng thông tin của bệnh viện, mới thấy nơi đây rất cần sự sẻ chia của cộng đồng. Các bệnh nhân vào đây rất nhiều người không còn người thân, ở viện hai ba mươi năm, và có khi là ở luôn hết cả kiếp người điên khùng lằng đằng. Sự bảo trợ của nhà nước cũng hữu hạn, bệnh nhân càng ngày càng đông, để đảm bảo cuộc sống vật chất cho hàng ngàn con người, sự chung tay lo toan là điều rất cần thiết.

Tín Thác là một nhóm thiện nguyện nhỏ bé, dù tấm lòng và ước vọng thì rất đầy, khi đến thăm các bệnh nhân nơi bệnh viện tâm thần ngày cuối năm này, chúng tôi nhận ra sự sẻ chia của mình là còn bé nhỏ, khiêm tốn so với những vất vả của các lương y đêm ngày tận tụy vì các bệnh nhân. Sự chia sẻ của Tín Thác cũng không thấm vào đâu so với nỗi đau, sự thiệt thòi của hàng ngàn bệnh nhân trong tình trạng u mê. Điều duy nhất chúng tôi luôn có thể làm là phó thác tất cả các anh chị em ở đây cho

lòng thương xót Chúa, dâng lời cầu nguyện tha thiết trong Chuỗi Kinh Lòng Thương Xót mỗi 3 giờ chiều. Xin Chúa ban sức khỏe, sự kiên trì và tình yêu thương cho các lương y. Xin Chúa an ủi chở che chữa lành những con người đang chìm trong u mê điên loạn kia, cho họ tìm lại chính mình.

Ngày cuối năm, những bàn chân của thiện nguyện viên tuy phải rời bệnh viện của các bệnh nhân tâm thần, nhưng đã gửi lại anh chị em của mình nơi đây lòng thương yêu và sự cảm thông.

Có đủ lý do khiến con người một ngày bỗng thành ra tâm thần! Do thất tình, thất bại, thất chí, thất điên bát đảo... Cho nên trong đó cũng có những người trí thức, những đại gia, những người từng có quyền lực, chức tước, địa vị, những người đẹp, nghệ sĩ, vang bóng một thời.

Cuộc sống bon chen, căng thẳng, áp lực, stress, ham hố, tham vọng không được thỏa mãn, chán nản, thất vọng, ngã lòng... dễ đẩy con người vào thế giới hoang tưởng, trong đó họ muốn gì cũng được, cũng có. Trong thế giới điên loạn đó họ cảm thấy an toàn, mãn nguyện, chẳng cần gì nữa, chẳng đòi hỏi khao khát gì nữa, chẳng tranh dành hơn thua gì nữa, và có lẽ cũng chẳng còn sự ganh ghét thù oán nữa...

*“Chán làm người tỉnh chúng ta điên,
Cười ngả cười nghiêng, hiền thật hiền...”*

Như thế ai tỉnh ai điên?

Những con người suốt ngày lao đầu kiếm tiền bằng đủ mọi cách, sống không có tình nghĩa, chỉ biết có tiền là trên hết, họ tỉnh hay điên? Những con người say mê quyền lực danh vọng, đam mê chức tước địa vị, dõn trên đạp dưới, họ tỉnh hay điên? Những con người lao đầu vào chốn ăn chơi, thích phô trương khoe mẽ, thích chơi nổi, lúc nào cũng muốn hơn người, họ tỉnh hay điên? Những người bị máu ghen tị ghen ghét làm mờ hết lương tri, không còn biết phải trái, không còn phân biệt đúng sai, lòng sôi sục ganh ghét đó thúc đẩy họ ra tay tàn độc, và coi

những kẻ hơn mình, dù là anh em của mình, là kẻ thù cần phải loại trừ, họ điên hay tỉnh?

Những con người quên mình, chỉ nghĩ đến người khác, lao đều ra đi phục vụ chẳng biết tính toán thiệt hơn, họ điên hay tỉnh? Những con người sẵn sàng chết vì lý tưởng cao đẹp, say mê đi loan truyền và làm chứng cho lòng thương xót Chúa, bất chấp mọi trở ngại đe dọa tứ phía, bất chấp gian lao hiểm nguy, bất chấp bị hiểu lầm cười chê nhạo báng, bị bêu riếu loại trừ nhục nhã ê chề, họ điên hay tỉnh? Những người chấp nhận trở thành “khò đại điên cuồng trước mặt thế gian để thành người khôn ngoan trước mặt Chúa”, và sẵn sàng “coi mọi sự là phân bón so với cái lợi là biết Chúa Giêsu Kitô”, họ điên hay tỉnh?

Hóa ra, thế giới của tỉnh thức cũng rất gần với sự cuồng điên, bởi vì xét cho cùng, ai cũng là những con người tội lỗi bệnh hoạn cần được xót thương, cần được chữa lành, và chúng ta là anh em của nhau, đều là con cái của Đấng giàu lòng xót thương, vậy mình thương nhau đi, có nề hà chi là điên hay tỉnh !

Thiện Nguyễn Tín Thác Sài Gòn 2015



CHUYẾN TÀU TRỄ

Những giờ khắc giáp Giao Thừa, mái ấm giữa đời đón tiếp những vị khách rất đặc biệt.

Đó là tốp công nhân làm việc ở công ty Trung Vui, và một số bạn là ở các xưởng tư khu vực Nhị Xuân.

Giáp giao thừa mà các em không vui. Nụ cười kém rạng rỡ.

Em Trần Thị Bạch Mỹ

cho biết :

- Buồn thật, Tết này chúng con không được về quê thăm gia đình!

Lý do đơn giản và cũng rất căn bản : tiền. Vì các em mới vô làm chỗ mới chưa đầy tháng, cho nên không được thưởng như những công nhân làm lâu năm. Việc chuyển đổi công việc ngày cận Tết là một thiệt thòi rất lớn cho công nhân.

Riêng Bạch Mỹ là trường hợp khá đặc biệt. Em đã là cư dân thân quen của mái ấm giữa đời. Từ lúc là cô gái mãi yêu đương, lỡ mang bầu, được thừa nhận làm dâu con trong một gia đình hiện tá túc ở Bình Tân và tới ngày đi sinh nở, kiếm việc mưu sinh, Mái ấm Giữa Đời luôn là cây cầu đưa em đến với thiện nguyện Tín Thác và lo lắng cho em. Nhưng để hoàn thiện cuộc sống, cá nhân em rất cần cố gắng.

Bạch Mỹ quê ở Long Tân - Bà Rịa, giờ nơi đó có một mẹ già và em thơ. Cuộc hôn nhân gãy đổ của mẹ cha cũng là một lý do đưa tới cuộc sống gai góc của cô công nhân sớm làm mẹ.

Ngày Tết, chúng tôi cố né những nỗi buồn. Gắng khơi nên những niềm vui, dù nhỏ nhỏ thôi, động viên nhau trước giờ Xuân đến.

- Giờ này nếu có một điều ước, các em sẽ ước gì?

- Ước được về nhà ! - Các em đều mong thế.

Chẳng có bà tiên hay ông tiên trong cổ tích, mà chỉ có một nhóm thiện nguyện và người tu sĩ đang cố gắng thực hành lòng thương xót. Người tu sĩ đã nhìn rất xa, đã lường trước vấn đề. Trước khi chia tay đón Xuân, ông dúi vào tay chúng tôi chiếc phong bì với lời căn dặn lạ lùng : cứ cầm lấy, bởi vì trong cuộc sống luôn có những chuyến xe rất trễ cho người thiệt thòi, khi ấy sẽ cần đến. Lòng thương xót là như thế !

Ông đã nói đúng, đã có người mơ ước tương rất đơn sơ, về với gia đình. Ấy vậy mà nếu không có tiền, ước mơ đó sẽ là rất xa xỉ, ngoài tầm tay với.

Vui thì vui thật, song bây giờ là lo toan, sáng mai Mừng Một Tết, liệu có xe hay không ? Thiện nguyện viên gọi tổng đài và được biết rằng : Tới Mừng Một tàu chạy về Miền Trung đã sẵn sàng. Còn cô nàng quê Long Tân thì cam kết kể cả đón xe

từng chặng cũng vẫn sẽ về, vẫn sẽ về, chút chậm trễ không là gì so với niềm vui bên gia đình ngày đầu năm...

Ngoài tiền xe người mục tử và thiện nguyện viên trao, chúng tôi cũng kịp chuẩn bị thêm cho các em quà Tết, đơn giản thôi: đậu nành rang xức Hóc Môn, bịch lạp xưởng tính dành cho ngày Tết...

Và Chúa thương ưu ái, chiều Mừng Hai Tết, các em đồng loạt báo tin đã ở nhà, một cô bé Bà Rịa, và hai cậu chàng quê Phú Yên đã có Tết, dù hơi muộn.



Chúng tôi cũng vui sướng khi thiện nguyện viên nhắc nhở nhau : vui đón Tết Cổ Truyền song đừng quên Mùa Chay Thánh. Năm nay Lễ Tro đã xức chiều Giao Thừa, Giáo Hội ưu ái để mừng chín Tết mới ăn chay, song tinh thần Mùa Chay thì phải từng ngày, từng ngày cố gắng không xao nhãng.

Một chút việc nhỏ hi vọng làm đẹp lòng Chúa và thêm nét duyên dáng cho mùa Xuân. Người linh mục luôn dạy chúng tôi phải có lòng xót thương đồng loại. Các bạn công nhân ấy dù không cùng tôn giáo, dù chẳng biết tới Mùa Chay, nhưng niềm thương nỗi nhớ cổ hương ngày Tết là rất thật. Một chút giúp các bạn kịp lúc đến chuyển xe trở về sum họp với gia đình trong ngày Xuân, cũng là cách chúng tôi chay tịnh tâm hồn, để thấy việc trao ban, yêu thương giữa con người với con người là rất cần thiết.

Mùa xuân đem niềm vui đến cho muôn người, khi người người biết đem niềm vui đến cho nhau. Mến chúc thiện nguyện Tín Thác, các công dân của Mái Ấm Giữa Đời tiếp tục một hành trình Xuân thấm đượm yêu thương. Chúa của tình yêu và của Lòng Xót Thương sẽ luôn nâng đỡ những bàn chân thiện nguyện, và như thế, mỗi chuyến xe đời, dù trễ muộn, nhưng luôn chở đầy hạnh phúc ngọt ngào.

*Thiện Nguyện Tín Thác Sài Gòn
Giao Thừa 2015*

NHỮNG VIÊN GẠCH THÂM LẶNG TRONG GIÁO HỘI

*T*hành phố Sài Gòn cứ mỗi cuối tuần nếu có mặt ở các khu dân cư gần như công giáo toàn tòng : khu Xóm Mới Gò Vấp hay một khu vực ở gần nhà thờ Đức Bà, Tân Định, hoặc một vùng quận tám...bạn sẽ thực sự choáng ngợp.

Bởi vì sắc màu quá, rạng rỡ quá đi thôi. Khi tháp chuông nhà thờ vút cao trên nền trời nhạt nắng, không gian rộn rã tiếng chuông ngân, thì hàng ngàn hàng ngàn giáo dân tập nập tới giáo đường. Nam thanh nữ tú thì các kiều thời trang, các mẹ các chị tha thướt áo dài, các ông thì xúng xính sơ mi thùng cà vạt. Và hạnh phúc sẽ dâng đầy khi bạn biết rằng toàn bộ khu dân cư xóm đạo nơi thành phố năng động nhất nước này đều là khu dân cư kiểu mẫu.

Nhưng ít ai biết rằng, làm nên một đời sống đạo hào hứng khởi sắc như thế, lại có phần đóng góp không hề nhỏ của những hi sinh lặng lẽ tới khôn cùng của một thể hệ linh mục tu sĩ gọi vui là đã...về vườn! Họ ở đây, hiện hữu rất âm thầm, tưởng như chẳng có bóng hình giữa muôn ngàn sôi động.

Chiều cuối năm này, lội ngược sắc màu, chúng tôi đi....

Ở cuối con ngõ nhỏ của một khu dân cư quận Thủ Đức, phần mặt tiền đã được nhà nước trưng dụng thành cơ sở giáo dục cho học trò, cánh cửa ngách nhỏ dẫn chúng tôi tới một tu viện tĩnh lặng và bình yên, tĩnh lặng tới mức nghe cả tiếng con ong mật xanh biếc chao mình đậu xuống cánh hoa lài thơm. Đây là nơi sinh sống của hai mươi nữ tu dòng Đa Minh Bà Rịa. Các sơ đã già lắm, sau khi đã dâng hết cả tuổi xuân cho giáo hội lữ hành, tuổi già các sơ về đây sống nốt những ngày cuối đời.



Thương các sơ già hưu quanh quẽ, 10 nữ tu trẻ khác ngoài công việc và trách nhiệm của dòng trao, đã tình nguyện về đây chăm sóc cho các vị nữ tu đáng kính giờ đã như những ngọn đèn leo lắt. Làm sao không thương xót khi có những sơ đã dâng trọn đời cho việc hãm mình cầu nguyện cho bình an thế trần, giờ lớn tuổi lẫn rồi, đêm giật mình thảng thốt tưởng đến giờ nguyện gẫm, lại bật dậy đọc rân ran Kinh Kính Mừng, đọc có

một bè, và những tường vẫn có một bè các chị em cùng đọc gẫm. Nhiều sơ khác giật mình tỉnh giấc cũng thấy phiền, song thương sơ đàn chị, giờ đã rơi vào lãng quên, lại ráng đặt lưng xuống, tự dỗ giấc cho mình một giấc ngủ muộn thật khó khăn. Thì bây giờ có còn gì đâu ngoài cái xót thương cảm thông cho nhau nho nhỏ vậy.

Ở khu vực Nơ Trang Long, Bình Thạnh, 35 nữ tu khả kính của dòng Bác Ái Vinh Sơn, tuổi già cũng leo lét dựa vào nhau, gầy dựng tinh thần cho các sơ thể hệ kế thừa bước tiếp. Nhìn sơ tóc bạc trắng nằm liệt lờ trên giường, thật thương. Chính những đôi chân héo hắt gầy thời trẻ đã có mặt mọi hang cùng hóc hẻm nâng đỡ bao số phận con người. Dòng Nữ Tử Bác Ái Vinh Sơn đã chọn cho mình chiến tuyến khó khăn là chăm sóc bệnh nhân HIV, phong cùi và những người già neo đơn bị bỏ rơi không ai chăm sóc.

Đạo đời đâu có cách xa, bởi trong tu viện này, không chỉ có các nữ tu, cùng sống nơi đây còn có 67 cụ già neo đơn, không nơi nương tựa, được nhà dòng cur mang cùng với các sơ cao tuổi.

Làm sao không thẳng thốt buồn, khi nơi giường một nữ tu già vắng tiếng thì thầm như khói sương : “Kính mừng Maria đầy ơn phúc...”, thì cũng cách không bao xa, nơi giường một người mẹ trần gian, bà cụ quờ quạng sờ mặt thiện nguyện viên mà ru câu ví dầu thăm thẳm :

Ấu ơ...

Gió đưa bông cải về trời,

Rau răm ở lại, chịu đời đắng cay...

Thương lắm! Xót xa lắm! những người phụ nữ chọn cho mình con đường dâng hiến trọn vẹn cuộc đời để phụng sự Chúa và phục vụ tha nhân. Các sơ mang cả ý chí, tinh thần và sức khỏe dâng trọn vẹn cho cuộc trường chinh của giáo hội giữa lòng trần gian...

Đi thăm viếng các sơ ngày cuối năm, chúng tôi tự hỏi rằng, khi một thiếu nữ hạnh phúc và rạng rỡ tinh khôi bước vào cửa thánh đường, trong lễ hôn phối đầy vinh phúc, các em có biết và có cảm, hạnh phúc các em có, lại được vun bồi bởi chính lời cầu nguyện liên li của những nữ tu khấn trọn đời ép mình trong các tu viện, thậm chí lẫn xả vào khó nhọc đời, và bỏ bằng cả tuổi thanh xuân không nhỉ ? Các em có biết và có cảm thấy không ???

Cuối năm lợi ngược không gian phố thị, thiện nguyện viên cũng dành thời gian và tấm lòng đến với các tu sĩ và linh mục hưu hưu. Tuổi trẻ hăng hái lo toan cho giáo hội xiết bao sự lớn lao, bóng xế chiều các cha âm thầm gửi thân nơi những nhà hưu dưỡng.

Nhà hưu Chí Hòa sáng nay hình như không khác bao nhiêu Chí Hòa một năm trước chúng tôi ghé qua. Góc hoa sứ vẫn lặng lẽ cô đơn gửi đất những cánh hoa buồn mà thơm ngát. Cầu thang vẫn cũ kỹ đưa bước chân khách tới phòng cha cố ngày nào, năm nay mắt cha yếu hơn, chẳng còn nhận ra con cái.... Nhưng khi trò chuyện, cha chẳng nhắc chi tới bản thân mình, chỉ thở dài báo tin một đồng đạo qua đời, và một cha khác lại vừa vô bệnh viện.

Xuân cứ đến, ở đâu xa tí và ồn ã ngoài kia, chứ nơi này, không gian như ngưng đọng và... không tuổi, không ngày tháng...

Ở nhà hưu Hà Nội, không gian còn cô tịch hơn cả ở Chí Hòa. Nơi này chỉ có năm cha già bầu bạn cùng nhau, trong đó có một cha đã lần và mới đột quỵ thành ra suýt liệt lòa, giờ lại tập nói, tập ăn lẫn chằm từng bước, từng lời như là em bé !

Cha phụ trách nhà hưu này rất may mắn còn chút sức khỏe, vậy là cha tổ chức dâng lễ cho chính anh em mình vào mỗi sáng thứ bảy, và còn tranh thủ đi thăm kẻ liệt ở khu dân cư xung quanh. Đối với cha, hồi hưu không có nghĩa là hết hơi chờ chết, mà là đến gần Chúa hơn theo một phương thức mới.



Thiện nguyện viên chúng con đứng trước những cây đa cây đề của giáo hội, cảm thấy mình nhỏ bé xiết là bao. Xin cho chúng con dâng chút quà mọn tới các cha, và cha con mình cùng hát vang lời ngợi ca Thiên Chúa vậy.



Nhìn các cha thanh thản, lặng lẽ lướt qua tuổi già bóng xế cách âm thầm, chúng con nghẹn ngào nhận ra : giáo hội kiên vững và thăng hoa, công sức của các cha là lớn lao khôn xiết. Có mấy người biết đến điều này? Có mấy người còn nhớ đến cây cao bóng cả?

Chúng con cũng lặng đi bối rối và xấu hổ khi tới nhà hưu Bắc Ninh, đã tưởng làm cha Lễ là một người phụ bếp. Cha ngồi đó, áo sòn bạc đơn sơ, lặng lẽ gói bánh tét cùng mấy người phụ nữ, hóa ra cũng lại là các sư, không có bất cứ dấu hiệu nào từ cách ăn mặc hay ngôn từ chứng tỏ đây là các đẳng bậc, các nữ tu đầy trọng thị của giáo hội. Cha và các sư trò chuyện về quê hương xứ sở Bắc Ninh giờ đã rất xa xôi. Cha đã 41 năm làm linh mục tận hiến cho Chúa. Tuổi trẻ về mãi Trà Vinh xa xôi, khai trí

đem Tin Mừng tới đồng bào Khơ-me, giờ hơn bảy mươi tuổi hạc, cha về nhà hưu, ngày ngày cuốc đất làm vườn. Tết này thấy các sơ vất vả nhọc nhằn, cha xắn tay áo, lần đầu tiên gói bánh tét và kiêm luôn phụ bếp...Cha ơi cho chúng con xin lỗi về sự vô ý tứ đại khờ. Quả thật cái áo không làm nên nhân cách một thầy tu. Quả thật lúc mới vô con tưởng cha là một người phụ bếp !

Một chuyến đi với chút lòng con thảo của thiện nguyện viên Tín Thác, quả thật chính chúng con đã được học một bài học cuộc đời đầy ngỡ ngàng : chúng con nhận ra giá trị của hi sinh dâng hiến âm thầm. Và chúng con học cách nhìn lại mình còn yếu ớt mong mỏi và tối tăm. Các vị tu hành tuổi cao sống âm thầm nơi các tu viện và nhà hưu, hóa ra từng ngày từng giờ vẫn nâng đỡ chúng con qua nguyện cầu và hi sinh lặng lẽ.

Xin cho thế hệ trẻ của giáo hội dâng lên quý cha, quý sơ hưu trí cánh hoa lòng của biết ơn và cảm phục.

Với tấm lòng thành sẻ chia của người linh mục lãng tử cũng như những tấm lòng thương xót từ các nơi, thiện nguyện Tín Thác đã viếng thăm tặng quà Tết:

- Tu viện Đa Minh – Bà Rịa đóng tại Thủ Đức : Gồm 22 sơ già và 10 sơ trẻ.

- Nhà hưu Bắc Ninh : Gồm có 5 cha hưu và 2 thầy.

- Nhà hưu Phát Diệm : 14 cha hưu trí.

- Nhà hưu Chí Hòa: 14 cha hưu trí.

- Nhà hưu Hà Nội : 5 cha hưu và đau yếu.

- Tu Viện Nữ Tử Bác Ái Vinh Sơn, tại Nơ Trang Long – Bình Thạnh : 34 sơ già nua yếu đau, 19 sơ trẻ, tại đây còn cư mang thêm 67 cụ già không nơi nương tựa.



Nhóm thiện nguyện Tín Thác sẽ cố gắng lãnh hội “linh đạo lòng Chúa xót thương” trong “Nhật Ký lòng thương xót Chúa nơi linh hồn tôi của thánh nữ Faustina” và tiếp tục bước chân ra đi thực hành lòng

thương xót.

“Ái nữ của Cha ơi, nếu Cha muốn qua con mà đòi mọi người tôn sùng Lòng Thương Xót của Cha, thì con phải là người trước tiên trời vượt trong niềm tin tưởng vào lòng thương ấy. Cha đòi hỏi con những hành vi nhân ái được thực hiện vì yêu mến Cha.

Ở mọi nơi và trong mọi lúc, con hãy tỏ lòng nhân ái với những người lân cận. Con không được thoái thác, kiếm cớ chữa mình, hay tự miễn cho mình điều ấy.

Cha ban cho con ba phương thế để sống nhân ái với người chung quanh: thứ nhất: bằng hành vi; thứ hai: bằng ngôn từ; thứ ba: bằng cầu nguyện.

Trong ba cấp độ này hàm chứa lòng nhân ái sung mãn, và là bằng chứng không thể nghi ngờ về tình yêu dành cho Cha. Bằng cách này, một linh hồn sẽ tôn vinh và sùng kính Lòng Thương Xót Cha” (NKLTXC, 742)

NIỀM TRẦN TRỞ KHÔNG NGƯỜI

Tết đến xuân về, không chỉ là tận hưởng những niềm vui thường thấy của ngày lễ hội. Đâu đó nơi những góc xóm nghèo, phảng phất hương vị buồn của những mảnh người, phận đời quanh năm lam lũ với miếng cơm manh áo, chẳng còn nhớ, chẳng còn dám nghĩ đến việc sắm sửa Tết nhất cho tươm tất...



• Quà Tết Cho Người Xa Quê

Mỗi lương duyên chúng tôi gặp chị cũng thật bất ngờ, khi mà thiện nguyện viên gặp chị Phụng đang bán vé số trong một quán café nhẹ xinh xinh ở giữa lòng Sài Gòn, và ngay khi nghe chất giọng Quảng Ngãi khàn khàn, lại có đôi chút ngập ngừng của chị khi kể về mình. Lòng thương xót thúc đẩy, thiện nguyện viên biết rằng mình sẽ phải làm gì đó, để góp một niềm vui nhỏ cho người đàn bà này, cho những người lao động xa quê. Họ không dám và cũng không thể nghĩ nhiều về Tết, dù hơi thở của nàng Xuân đến gần lắm rồi!

Nếu chị lại hỏi vội về hoàn cảnh, được biết chị Phụng bán vé số, hiện ở trọ trong một xóm nghèo thuộc ấp 4 – xã Đông Thạnh – Hóc Môn. Cùng tá túc với chị còn có 3 người đồng hương khác cũng sáng tối mưu sinh đủ nghề. Vậy là 4 người trong một căn nhà trọ. Tất cả đều cùng quê ở xã Nghĩa Thụ – Tư Nghĩa – Quảng Ngãi. Chỉ biết là vậy, chúng tôi dặn chị đợi khi đến ngày giáp Tết cúng Ông Táo, sẽ có những món quà thật bất ngờ cho cụm gia đình của các chị.

Chia tay chị Phụng, về nhà là nhiều câu hỏi đặt ra với thiện nguyện viên lắm. Đồng bào xa quê ước ao điều gì? Lòng Chúa thương xót muốn thiện nguyện Tín Thác làm gì cho họ đây? Thôi thì sắm sửa cho họ một cái Tết đơn giản, thơm mát, đúng ý nghĩa truyền thống dân tộc, cho vui đi nỗi buồn kẻ mưu sinh xa xứ.

Người linh mục lẳng tử sau khi nghe thiện nguyện viên trình bày về những hoàn cảnh này, ông cũng suy tư. Không chỉ là những hình thức hào nhoáng bên ngoài, những màu mè xanh đỏ rồi cũng trôi qua nhạt nhẽo, cái ông muốn phải là những phần quà Tết nêu bật được ý nghĩa và đơn giản, đúng với nhu cầu thực sự của những người cần đến nó.

Và quan trọng nhất là những món quà trao tay đến người nghèo phải thật chất lượng, chứ không hẳn là những thùng hàng hóa to cộ nhưng bên trong lại là những món hàng kém chất lượng như vụ việc gần 6000 gói bột ngọt giả đem cho công nhân như trên báo lùm xùm đã mấy ngày qua.

Vậy nên thiện nguyện Tín Thác đã tìm đến siêu thị có uy tín của thành phố để chọn hàng hóa làm quà. Chúng tôi quan tâm nhiều đến tính ý nghĩa, và trong những ngày Tết còn gì ý nghĩa hơn với mỗi gia đình là nồi thịt kho trứng ngon lành, mâm ngũ quả đầy đặn dâng lên tổ tiên. Quả thật là một ý tưởng dễ thương, nhờ ơn Chúa soi sáng. Sau nửa buổi ngược xuôi, chúng tôi cũng đã sắm sửa đầy đủ quà cần thiết cho đại gia đình của chị Phụng. Chỉ đợi lên đường mà thôi.

• Chút Quà Cho Xuân Đầm ấm

Thiện nguyện viên lên đường và chợt nghĩ : Quả thực trong xã hội này, khi mà con người ta vẫn đang đắm chìm trong những thú vui tầm thường nơi thế tục, người giàu đến mấy vẫn ki bo, tranh giành chém giết nhau vì những đồng tiền nhơ nhuốc, thì con cái của lòng Chúa thương xót phải chịu khó ra đi, chịu khó ngẫm nghĩ về cuộc đời, và tìm cách thực hành lòng thương xót trong mọi hoàn cảnh, mọi môi trường, với đủ mọi loại người. Có đi, có trải nghiệm, mới thấy bản thân mình nếu không biết chia sẻ cho người nghèo, người khổ, mà chỉ biết ki cốp cho bản thân, thì lòng Chúa thương xót chưa thể chạm đến tâm hồn được đâu!

Lại nghĩ ngợi thần thơ rằng, có những người giàu quần áo hàng hiệu, bạc vàng là lượt, đi đường chỉ va quệt chút xiu vào người nghèo, người khổ đã vội gắt gỏng vì sợ áo mình bị vấy bẩn! Những con người “chảnh chọe” đó nên một lần đồng hành công tác bác ái với thiện nguyện, để biết rằng trong cuộc đời có những đứa trẻ còn chẳng có nổi manh áo lành lặn đón tết, chưa nói đến hàng hiệu, quần là áo lượt, để họ thấy những gì họ đang có là ơn Chúa ban cho cần phải chia sẻ với tha nhân.

Chiều chủ nhật ngày giáp Tết, chuông nhà thờ kêu rền vang khi thiện nguyện viên tìm đến nhà trọ của chị Phụng. Vừa đến cổng nhà thờ thì người đàn bà có mái tóc bạc, dáng nhỏ thó và bước chân lạng lạng như chú chim chích đã đợi sẵn từ khi nào. Đi cùng chị là một đứa nhỏ chừng 11 tuổi, nhìn cũng rất lạng lạng. Sao lúc đầu không nghe chị nói gì là nhà có trẻ nhỏ hết? Người đàn bà đạo Phật nghèo khó ấy lại hẹn gặp chúng tôi nơi cổng giáo đường !

Từ cổng nhà thờ vào được đến nhà chị là một chặng đường dài với nhiều ngã rẽ, nhiều khúc quanh, đường cứ nhỏ dần, nhỏ dần...cho đến khi chỉ nhìn thấy đất trống, có căn nhà cuối dãy trơ trọi. Thì ra căn nhà chị ở trọ nằm cuối tít tắp con hẻm. Hết nhà là cũng...hết khu dân cư đó luôn!

Thằng bé được thiện nguyện viên chở đi đã đến đó trước tự bao giờ, nó tự hào khoe: “Em chỉ cô này đi đường tắt, thành ra anh và cô kia đi trước em, mà cuối cùng lại đến đây sau cùng!”

Căn nhà nhỏ tối hù hù, xiêu vẹo, đồ nát. Không có ai khác ở nhà. Chị Phụng cho biết những người khác còn mãi mê với ngày lao động kiếm sống, tối mới về. Hôm nay riêng chị nghỉ bán một buổi chiều để đón chúng tôi.

Thiện nguyện viên khiêng hàng hóa vào, bày biện sắm sửa bàn thờ, và xếp quà tặng, là trái cây làm mâm ngũ quả, bánh, kẹo, mứt, thịt tươi, trứng, nước ngọt... gọn gàng nơi góc nhà. Tiếng cười nói rộn ràng và những lời chia sẻ làm không khí ấm áp hơn.

Căn nhà tối tăm ấy sáng hơn một chút, khi có màu đỏ tươi rực rỡ của những hàng hóa dành cho ngày Tết. Thiện nguyện viên nhìn nhau cười mỉm, nghĩ rằng niềm vui đã trọn vẹn, những gia đình này đã có một cái Tết dù không quá dư giả như những nhà đại gia, nhưng cũng không còn cảnh đêm 30, sáng Mồng Một, nhà điêu hiu khóí lạnh.

Thằng bé vẫn lanh lẹ giúp đỡ thiện nguyện viên xếp quà. Ban đầu chúng tôi tưởng bé là con của chị Phụng, nhưng gần lúc ra về, nghe được câu chuyện thì mới vỡ lẽ ra những nỗi niềm, mà khi biết, lòng chúng tôi lại chùng xuống.

• Vẫn Còn Những Niềm Trăn Trở

“Mẹ nó chết rồi! Chết rồi cô ạ! Thương lắm nên tôi đem về nuôi, xem như con vậy” Chị Phụng nói với chúng tôi khi thằng bé lú lú sau lưng.

Bày những gói thèo lèo cúng táo quân, chị Phụng thủ thủ kể cho chúng tôi hay: bố mẹ cháu bé mướn nhà này sinh sống, dè dặt người vợ bỗng đột quỵ mất hồi tháng sáu vừa qua. Mấy chị

em cùng làng quyết định kéo tới ở chung cho anh đỡ tốn tiền nhà, giúp anh khỏi nhang người vợ, và cùng nhau chăm thằng bé. Toàn người làng xã, họ xa, họ gần, nên cũng thương và cùng nhau đùm bọc.

- *“Thằng bé còn đi học không chị?”*

- *“Nó đang học lớp 4. Mẹ nó mất thì nó cũng nghỉ ngang... Cũng gần 1 năm rồi. À bố nó về kia kìa!”*

Người đàn ông vóc dáng cao lớn, mái tóc bạc và gương mặt khắc khổ, lầm lũi đi vào, rồi lại lầm lũi đi ra như đang bận công việc gì đó. Chúng tôi níu anh lại và xin phép anh trò chuyện một chút về vấn đề học hành của thằng bé.

- *“Mẹ nó mất hồi tháng 6 năm rồi... Nó nghỉ ngang từ lúc ấy. Giờ thì nó cũng bán vé số phụ kiếm thêm với tôi”.*

Thiện nguyện viên ngổ ý đề nghị anh tìm phương cách giúp cháu đi học, dù là học bồ túc để khỏi tốn tiền.

Người đàn ông ngập ngừng khi nói về trời tối, rồi tìm trường khó khăn, rồi mất một buổi bán vé số ban tối...

Chúng tôi nói anh an tâm, cố gắng chuẩn bị học bạ, giấy khai sinh, thiện nguyện Tín Thác sẽ lo giúp phần còn lại cho cháu được đến trường.

- *“Lúc nó đi học tôi cũng sắm sửa sách vở cho nó không thiếu thứ gì mà... tại mẹ nó mất, nó buồn, gia cảnh khó khăn rồi học hành cũng lờ dờ”.*

Hỏi em có muốn đi học không – Sau phút giây ngập ngừng, rồi em cũng hào hứng nói: “Con muốn đi học lại lắm!”

Nhìn manh áo rách tả tơi, đen đúa thằng bé đang mặc, thiện nguyện viên thêm ngay một món quà đột xuất. Sau khi bỏ nhỏ tai nhau góp những đồng tiền dần túi dành để đồ xăng, được một món tiền nhỏ và trao tận tay bố em, “đề nghị” dễ thương rằng phải nhanh nhanh sắm cho em một bộ quần áo mới thật đẹp đón Tết ngay tập lự!

Vậy là ai cũng vui. Ai cũng có quà. Chia tay chị Phụng, chia tay 2 bố con bé Hiệp, thiện nguyện viên ra về mà lòng thoáng gợn buồn. Vậy là với em, đây là lần đầu tiên em đón Tết mà không có hơi ấm bàn tay dịu dàng của mẹ, dù bố em đã ráng

bù đắp cho em rất nhiều. Thằng bé có vài món món đồ chơi khá “độc lạ” do bố nó sắm cho, nhưng đó vẫn không thể bù đắp vết hồng khuyết trong tâm hồn mất mẹ của con gà con xơ xác ấy. Mất em vẫn sáng trong của tuổi mười một, nhưng ẩn sau đó là niềm u tối nao lòng. Trò chuyện với em, thiện nguyện viên thấy em ăn nói rất lanh lợi, nhưng là cái lanh lợi, cánh ranh mãnh của một người lớn, của ngôn ngữ phố phường chứ không còn là cái ngây thơ của trẻ nhỏ. Thật đáng lo!

Chúng tôi chạnh lòng! Tự nhiên một đứa trẻ mất mẹ, bị đẩy ra đời mưu sinh, tự nó sẽ tiếm nhiễm những gì gọi là trần tục của thế giới người lớn tăm tối. Tâm hồn em như tờ giấy trắng sắp có nguy cơ bị nhuộm bất cứ lúc nào nếu không được sớm trở lại trường học. Chúng tôi nghĩ đến tương lai, chỉ hai ba năm nữa, có lẽ tâm hồn em sẽ già dặn đến mức không thể nhận ra được nữa.

Vậy đó, ngày ngày những thiện nguyện Tín Thác âm thầm dần thân vào đời thực hành lòng thương xót, đến với những mảnh đời thiệt thòi nghèo khó. Làm mãi làm hoài mà không xuê, vì cuộc sống lại có những câu chuyện khác, khó khăn hơn, day dứt hơn, đòi hỏi những thiện nguyện viên luôn phải trăn trở, như một cơn đau không bao giờ dứt, khi nghĩ về những nỗi thống khổ nơi thế gian.

Và vì thế, ngay cả thiện nguyện viên cũng rất cần ơn Chúa, cần sự đỡ nâng, cảm thông, sẻ chia của những người như linh mục lãng tử và bạn hữu xa gần, kéo nếu không giữa khó khăn bao la của đồng bào, họ cũng ngác ngơ, xơ xác có khác nào bé Hiệp.

Bao lâu còn có người nghèo khó, đau khổ thì niềm trăn trở chưa bao giờ nguôi trong lòng những thiện nguyện viên Tín Thác, vì lòng Chúa thương xót vẫn thôi thúc họ ra đi thực hành lòng thương xót dưới mọi hình thức, muôn màu muôn vẻ...

*Nhóm Tín Thác Ngoại Ô
Xuân 2015*

XUÂN CAO NGUYÊN ẨM TÌNH NGƯỜI

Tết đến, xuân về mang theo bao sự sum họp đầm ấm, với những lời chúc lành và may mắn, nhưng đâu đó trên những mảnh đất xa xôi nơi Tây Nguyên heo lánh vẫn còn đó nỗi buồn của những mảnh đời nghèo khó bần cùng. Họ không có mùa xuân.

Chúa Giêsu truyền điều răn mới: “Các con hãy yêu thương nhau như Thầy yêu thương các con.” Thánh Gioan cũng nhắc: “Chúng ta đừng yêu thương nơi đầu môi trót lưỡi, nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm.” (1Ga 3,18).



Nhóm thiện nguyện Tín Thác cứ canh cánh trong lòng lời trăng trối của Thầy Giêsu: Làm sao để thực hiện lời Thầy đây? Làm sao để thực hành lòng thương xót đây? Làm sao lòng mình có thể bình thản đón xuân khi anh chị em mình còn đang phải chịu đựng cái nghèo khổ đói rét? Chính lòng thương xót Chúa đã thôi thúc nhóm thiện nguyện thực hiện chuyến công tác bác ái lên Tây Nguyên thăm những người dân tộc để mang đến cho họ niềm vui mùa xuân là những phần gạo, mì, nhu yếu phẩm... nhưng trên hết là những CD bài giảng lòng Chúa thương xót, hình, sách, tràng chuỗi, và những máy để nghe 300 bài giảng lòng thương xót. Dù làm gì, ở đâu, thiện nguyện Tín Thác không

bao giờ quên nhiệm vụ chính của mình là loan báo và làm chứng cho lòng Chúa thương xót.

• **Xã Kukun Mòn Mỗi Đợi Chờ**

Chuyến đi được thực hiện vào ngày 04/02/2015. Đúng 7 giờ sáng nhóm đã có mặt đầy đủ tại điểm hẹn và sẵn sàng xuất phát. Ai cũng háo hức muốn nhanh được đưa mùa xuân ấm áp ở Sài Gòn lên xoa dịu bớt cái lạnh khắc nghiệt đang bao trùm lên anh em vùng núi Tây Nguyên. Con đường của lòng thương xót đến với anh em thật gian khổ, hiểm nghèo, vì đường đang làm dở dang, gạch đá lởm chởm gồ ghề với những con dốc bên những hẻm núi thật nguy hiểm, nhưng nhóm thiện nguyện không ngại ngần vì họ đã tín thác cho lòng thương xót của Chúa rồi, không trở ngại nào có thể làm họ chùn bước. Chỉ lo một nỗi đến muộn hơn giờ đã định khiến anh chị em dân tộc phải chờ đợi lâu giờ.

Quả vậy, dự tính là 3 giờ chiều sẽ đến nơi, nhưng mãi đến 6 giờ chiều nhóm mới có mặt tại nhà số 150 - lô 13 - xã Kukun. Vừa bước xuống xe, chúng tôi đã cảm nhận được cái lạnh như thấm vào da thịt. Nhưng khi nhìn thấy những nụ cười chào đón thân thiện trên gương mặt của những anh em mới gặp lần đầu và nghĩ đến họ đã chịu lạnh như vậy suốt 5 giờ đợi chờ thì cả nhóm như thấy ấm lên. Tuy mệt vì đường xa, nhưng vừa bước xuống xe, ai cũng nhanh tay chuyển 100 phần quà ra ngoài để trao tặng cho 100 hộ gia đình. Bằng tất cả sự đồng cảm và thương yêu, nhóm trao đến cho người dân phần quà làm bật lên những tiếng cười hạnh phúc. Trẻ con xúm xít nhận kẹo, những cái kẹo đủ màu sắc rồi chạy đi khoe với ba mẹ và cười khanh khách. Dân miền núi mà cách sống lại rất văn minh! Họ không chen lấn, không giành giật, dù rất nghèo, rất đói. Họ trật tự xếp hàng nhường cho những người già, khuyết tật, phụ nữ có thai nhận trước, nên phần quà được trao tặng nhịp nhàng nhanh chóng. Mọi người lần lượt cảm ơn rồi rút rồi ra về trong niềm hạnh phúc.

Trời đã tối và lạnh, nhưng những chiếc xe máy cũ kỹ không đèn vẫn sẵn sàng đưa họ trở về buôn làng xa xôi. Một người dân đang khệ nệ ôm thùng quà leo lên xe cho biết: “Nhóm chúng tôi ở cách đây từ 15 đến 20 cây số nên phải đi xe máy.

Cũng may nhờ chị Tuyết cho hai gia đình chúng tôi tiền xăng nên mới đến được. Tuy xe không có đèn nhưng chúng tôi quen đường rồi nên vẫn đi được! Vui lắm! Tết này có quà rồi, vui lắm! Xa mấy cũng đi!”

Hỏi ra mới biết chị Tuyết là người ở vùng này, thường đi thăm nom chăm sóc những người ốm đau, già cả, có hoàn cảnh khó khăn. Nghe bảo từ buổi chiều trong lúc chờ phái đoàn đến chị đã bỏ tiền túi ra mua 38 phần quà tặng cho những người nghèo không có phiếu phát quà để họ về trước. Càng thương những người nghèo bao nhiêu thì lại càng mong có nhiều tấm lòng như chị để cùng nhau đem niềm vui đến cho những con người đau khổ thiếu thốn mọi mặt.

Phát quà xong cả nhóm đã thấm mệt vì đi suốt từ sáng đến giờ chưa được nghỉ chút nào. Sau bữa cơm tối đạm bạc, cả nhóm lo đi ngủ sớm để lấy sức cho công việc vất vả ngày mai.

Đúng 4g30 sáng, tiếng chuông nhà thờ vang dội núi rừng, thúc giục đoàn chiên đến tham dự thánh lễ. Trời lạnh như cắt da cắt thịt, thế nhưng trong ngôi nhà thờ nhỏ nhắn vẫn đông người tham dự làm chúng tôi càng thêm khâm phục đức tin của người dân nơi đây.

• Xứ Nghèo Ekama Đông Đầy Tình Thương

Sau thánh lễ, chúng tôi bịn rịn chia tay những anh em mới quen để đến điểm phát quà kế tiếp là giáo xứ Ekama. Đây là một giáo xứ nghèo thôn dã nhưng đầy ắp tình thương. Chúng tôi cảm nhận được



điều đó vì từ ngoài xa nhóm đã nhận được sự chào đón của mọi người, đặc biệt là cha xứ. Người dân ở đây tất cả đều là dân tộc Êđê, nói tiếng Êđê, thật khó để giao tiếp với nhau, nhưng may thay có cha xứ làm người phiên dịch.

Không thể không “chạnh lòng thương”, như Chúa Giêsu “chạnh lòng thương đoàn dân bơ vơ vất vả không người chăn”, khi biết 80 gia đình đã phải đi bộ cả 5, 6 cây số để tập trung đông đủ từ lúc 8 giờ sáng trong tiết trời lạnh thế này. Phải cực khổ thể mà họ vẫn hồn nhiên tươi cười, dường như cuộc bộ đường xa như thế đối với họ không còn là việc mệt nhọc nữa. Nhanh chóng trật tự nhận quà, họ gửi đến chúng tôi những lời nói tỏ lòng biết ơn. Mặc dù không hiểu lời họ nói, nhưng chúng tôi tin đó là những lời yêu thương chảy ra từ con tim thuần hậu, chất phác của người dân tộc.

Cứ gặp rồi chia tay khiến cả nhóm man mác buồn lúc lên xe để đi đến điểm phát quà thứ 3.

• Buôn Haraminh và Buôn Khít Chất Phác Thật Thà



Đến địa điểm thứ 3 là buôn Haraminh và buôn Khít thì đã hơn 9 giờ sáng. Tại ngôi nhà sàn nhỏ nhắn, thô sơ, hơn 100 ông bà lão đang đọc kinh cầu nguyện sốt sắng đến độ chúng tôi cảm nhận thấy Chúa đang hiện diện sống động ở đây

âu yếm che chở đàn con nheo nhóc. Có những cụ già quá yếu phải nhờ người dìu, hay thậm chí phải bò đi bằng cả đôi bàn tay nhăn nhúm. Tình thương giờ đây không chỉ là những nụ cười mà còn là những giọt nước mắt khi chúng tôi chứng kiến những cảnh đời bi ai. Con cái vì miếng ăn nên phải rời bỏ quê hương, bỏ lại cha già, mẹ già và con thơ với mảnh đất khô cằn, buốt giá.

Nghèo khó, bần cùng và yếu đau là thế nhưng tính cách thật thà, không ích kỷ vẫn thể hiện rõ trên người dân tộc Êđê nơi đây. Khi nhóm phát dư một phần quà và hỏi ai chưa nhận thì không ai vì tham lam mà giả vờ chưa nhận. Ngay cả thiếu nhi ở đây cũng có rất lòng chân thực. Tiêu chuẩn mỗi em nhận được 5

cục kẹo, nếu lỡ đưa dư, em cũng trả lại ngay, chỉ nhận đúng phần của mình thôi. Đối với họ, phần quà Tết do nhóm thiện nguyện mang đến với tất cả tình mến, vậy là đủ hạnh phúc rồi.

• Có Lòng Thương Xót Để Sống Kinh Hòa Bình

Nhóm lại chia tay bà con Edê ở đây để đưa 20 phần quà còn lại đến giáo xứ Giang Sơn. Ở đây do người bị liệt và già cả, lại ở xa nhà xứ, mà nhóm lại không có đủ thời gian và điều kiện đến trực tiếp từng buôn nên phải nhờ cha xứ chuyển giúp.

Xong xuôi đâu đấy, nhóm trở lại buôn Haraninh để dùng bữa cơm trưa rau cà của miền núi dân dã, ở tu xá của các sơ Nữ Vương Hòa Bình.

Đúng 11 giờ trưa chúng tôi lên xe, tạm biệt Tây Nguyên, tạm biệt những người dân tộc mến thương, tạm biệt anh em nghèo khổ của lòng Chúa thương xót để trở về Sài Thành với những công việc bận rộn cuối năm. Nao nao trong lòng một cảm giác hụt hẫng vì mới gặp mà phải xa, cảm giác thương cùng đau cái đau và đói cái đói của mọi người.

Vượt hàng trăm cây số, băng qua những cánh rừng thăm thẳm trong đêm khuya, đúng 12g30 đêm, xe về đến Sài Gòn. Chuyến công tác bác ái 2 ngày 2 đêm đã đưa nhóm thiện nguyện đến miền Tây Nguyên để cảm nhận một cuộc sống của những con người chan chứa lòng thương xót, cuộc sống của những con người nghèo khó nhưng đầy ắp yêu thương, của những lạnh giá nhưng nồng nàn hơi ấm con tim.

Chính những người ra đi chia sẻ trao ban lại là người nhận được nhiều hơn cả. Nếu cứ khư khư giữ cho riêng mình, cứ sợ hãi ngại ngần không dám ra đi, không muốn trao ban, thì làm sao cảm nhận được lời hát của Kinh Hòa Bình, làm sao là con cái của lòng Chúa xót thương được?

“Lạy Chúa, xin hãy dạy con,

Tìm an ủi người hơn được người ủi an.

Tìm hiểu biết người, hơn được người hiểu biết.

Tìm yêu mến người, hơn được người mến yêu...

Sr. Nguyễn Thị Hạnh

NHỮNG BƯỚC CHÂN KHÔNG MỎI

• Hón Quảng –

Ánh Sáng Đức Tin Trong Cảnh Đời Tăm Tối

“Lạy Thiên Chúa,

Đây lời con cầu nguyện:

Xin tận diệt, tận diệt trong tim con

Mọi biến lộn tâm thường.

Xin cho con sức mạnh thần nhiên

Để gánh chịu mọi buồn vui.

Xin cho con sức mạnh hiên ngang

Để đem tình yêu gánh vác việc đời.

Xin cho con sức mạnh ngoan cường

Để chẳng bao giờ khinh rẻ người nghèo khó,

Hay cúi đầu khuất phục

Trước ngạo mạn, quyền uy.

Xin cho con sức mạnh dẻo dai

Để nâng tâm hồn vươn lên

Khỏi ti tiện hàng ngày.

Và cho con sức mạnh tràn trề

Để dâng mình theo ý Ngài luôn.”

(“Xin Cho Con Sức Mạnh” thơ của R. Tagore –
Đỗ Khánh Hoan dịch)

Đây cũng là lời nguyện của nhóm thiện nguyện Tín

Thác: Tận diệt mọi biến lộn tâm thường; hiên ngang gánh vác việc đời; không khinh rẻ người nghèo khó; không cúi đầu khuất phục trước ngạo mạn quyền uy; vươn lên khỏi ti tiện hàng ngày; và dâng mình theo ý Chúa...

Những thiện nguyện viên Tín Thác luôn tâm niệm như thế, cho nên suốt cả đêm vợ chồng anh Vĩnh thức trắng. Họ cặm cụi chuẩn bị thịt, gia vị, và nồi lửa. Hai vợ chồng nhà ấy làm xong mấy chục ổ bánh mì kẹp thịt thì kim đồng hồ cũng chỉ ba rưỡi sáng, Anh chị quây quả bao bánh mì nóng thơm phức ra

điểm hẹn cho kịp chuyển xe sớm cùng nhóm thiện nguyện Tín Thác lên đường đi công tác bác ái ở Bình Phước.

Điểm đầu tiên thiện nguyện viên lựa chọn “gánh vác việc đời, không khinh rẻ người nghèo khó” để “đem ánh sáng đức tin vào những cảnh đời tăm tối” là những anh chị em khiếm thị tỉnh Bình Phước. Họ là những người cần được xót thương hơn hết. Dân gian có câu: “giàu 2 con mắt, khó 2 bàn tay”. Những người này đã không còn hai con mắt nữa thì làm sao mà giàu được. Đã khổ vì bệnh, còn đói vì nghèo nữa. Cảnh đời đã tăm tối lại càng tối tăm hơn, khi họ không còn biết trông vào ai để tìm sự trợ giúp, và cũng không ai trông đến họ để đưa tay ra sẻ chia...

Thiện nguyện viên phải có con mắt đức tin và tấm lòng thương xót để tìm đến với họ. Lặn lội đến tận nơi những thành viên của chi hội người mù huyện Hớn Quảng, tỉnh Bình

Phước để trao cho họ món quà xuân của lòng Chúa thương xót. Ngoài ra còn có thêm một số đồng bào dân tộc Stiêng khuyết tật, gia cảnh khó khăn ở tút tập trong nương rẫy cũng hơn hờ ra nhận quà. Nhóm thiện

nguyện trao tận tay 220 phần quà cho bà con đón tết, và chọn những phần quà thiết thực cho cuộc sống là gạo, mì, dầu ăn, nước mắm, bột ngọt và muối iốt. Nhóm cũng trao tặng mỗi thiếu nhi một quả bóng bay to rực rỡ, đây chính là món quà mà các bé thích thú nhất.

Nhóm thiện nguyện lên đường từ 5 giờ sáng, hơn bốn tiếng trong đêm lạnh, chút vất vả được bù đắp khi gặp mặt những người khiếm thị có hoàn cảnh rất khó khăn đang háo hức vênh tai ngồi chờ. Chị Thị Lía là một bệnh nhân khiếm thị bẩm sinh, lại



còn bị tật khó khăn trong đi lại. Người hàng xóm cho biết, bản thân chị cũng nghèo khó cơ cực, có quà từ thiện, chi hội người mù Hón Quảng thường tặng phiếu cho cả hai chị em. Chị sẽ là đôi chân đưa chị Thị Lía đi lãnh quà rồi lại đưa về. Thật xúc động nao lòng khi nhìn cái xe đạp cũ kỹ lắm bùn đồ người hành xóm còng lưng chở chị Thị Lía qua quãng đường nhọc nhằn. Kể cũng lạ! Người nghèo khổ lại biết thương nhau, đùm bọc nhau để sống, trong khi người khỏe, người sáng mắt lại chẳng nhìn thấy anh em mình đang cần giúp đỡ, chẳng bao giờ đưa bàn tay ra sẻ chia cho đi, thậm chí còn chà đạp lên anh em mình để sống. Họ là người khuyết tật tâm hồn rồi. Họ thật đáng thương và cũng cần được giúp đỡ!

Tổ chức tặng quà cho đồng bào khiếm thị và tật nguyên là một thử thách Chúa gửi cho thiện nguyện viên Tín Thắc. Vì không nhìn thấy đường, cho nên bà con di chuyển mang vác quà rất khó khăn, có người vừa không thấy đường vừa bị khuyết tật không đi được. Thiện nguyện viên băn khoăn lo lắng làm sao giúp bà con tới nơi tới chốn đây.

Thôi thì chọn phương án: tất cả bà con có phiếu nhận quà thì ngồi xuống, cứ chỗ râm mát mà ngồi và cứ việc ngồi...im. Thiện nguyện viên sẽ đến đặt phần quà cạnh từng người, sau đó thiện nguyện viên sẽ dìu họ ra tận đường để người nhà đón về. Ghé vai “gánh vác việc đời” là thế!

Đối với những người già neo đơn có một thân một mình, thiện nguyện mang hàng, dẫn ra tận đường lộ, đón xe cho họ ra về. Thật dễ thương khi bất cứ ai qua đường cũng có thể thành tài xế giúp bà con: một anh xe ôm, một bác xe thô, thậm chí cả một xe cày cũng dừng lại chở đùm một cô khuyết tật.

Ông Nguyễn Thanh Lâm, đại diện chi hội người mù huyện Hón Quảng hơn hờ: “Tôi vui, và quá mừng! Bản thân tôi không biết cách chi chia sót để bà con có quà xuân. Tôi cũng không quen biết ai trong nhóm thiện nguyện, thế mà các bạn đã tự động tìm đến đây. Mừng quá! Có nhóm Tín Thắc tới, vậy là Tết này anh em trong chi hội người mù ai cũng có quà!”

Với những hành động thiết thực và việc làm cụ thể, “đem lại ánh sáng đức tin trong cảnh đời tăm tối” là cách loan báo và làm chứng cho lòng Chúa thương xót hữu hiệu hơn những lý thuyết gia môn lung không tưởng và những bài giảng xa vời thực tế.

• **Thanh An –**

Nơi An Bình của Lòng Chúa Thương Xót



Tạm biệt chi hội người mù Hớn Quảng, những bước chân không mỏi của thiện nguyện viên đi tới giáo xứ Thanh An. Tháp chuông vút cao lên bầu trời xanh ngắt trong ngày nắng cuối năm rạng rỡ như dấu chỉ báo

rạng: Ta đang ở đây, Thiên Chúa giàu lòng thương xót đang ở đây. Các con hãy an tâm, đừng sợ!

Không rực rỡ như nắng ngày cuối năm đang đổ tràn trên những vạt cao su, cha xứ trẻ khiêm tốn gầy gò mảnh mai của Thanh An ngờ ngàng đón nhóm thiện nguyện đến viếng thăm vì đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau...

Người mục tử chia sẻ cho nhóm thiện nguyện những vạt và nhọc nhằn trong đời truyền giáo tại Bình Phước nói chung và Thanh An nói riêng, nhất là việc truyền giáo và giữ đạo cho bà con dân tộc ở đây.

Bà con Stiêng trước 1975 từng có đạo, sau đó vì cuộc sống khó khăn, nhiều người bỏ đạo. Họ lo phá rừng kiếm cái ăn, dạt theo những vạt rẫy du canh, lối sinh hoạt manh mún, độc canh kém hiệu quả. Cha xứ trẻ tới vùng đất này sau hai đời linh mục trước, mà việc truyền giáo ở Thanh An vẫn còn bộn bề trăm trở.

– Phải hiểu đồng bào – cha cho biết thế – Hiểu rồi, mới có thể giúp họ tiếp xúc với ánh sáng của văn hóa văn minh. Cha kể một câu chuyện vui. Khi mới về nhận xứ, cha tiến hành xây

dựng nhà vệ sinh trước. Khi có nhà vệ sinh mới, bà con vào trong đó rồi... chẳng chịu đi ra. Cha phải cắt nghĩa cho họ hiểu bà con vô nơi đó rồi phải ra nhanh để nhường cho người khác, thì có bà đáp: “Con không muốn ra ngay, vì trong đó mát, sạch và đẹp quá!” Cha sở cười xòa, nói với nhóm phải học cách lắng nghe để hiểu được người dân từ những sự tưởng như rất giản đơn, ngô nghê như thế.

Biết được khó khăn và trăn trở của người mục tử nơi cánh đồng truyền giáo gập ghềnh này, ngoài 200 phần quà Tết cho bà con nghèo Stiêng, nhóm Tín Thác đã rất tể nhị tiếp lửa cùng cha khi còn có thêm hai mươi phần học bổng cùng với tập vở cho các em học sinh nghèo hiếu học. Và phần quà tâm linh không thể thiếu được đó là CD bài giảng, sách, hình, tràng chuỗi và những máy nghe 300 bài giảng lòng Chúa thương xót. Dù đi đâu, làm gì, thiện nguyện viên Tín Thác không bao giờ quên nhiệm vụ chính yếu là loan truyền lòng Chúa thương xót bằng mọi phương tiện Chúa ban.

Nhìn những quả bóng bay rực rỡ được các em thiếu nhi tung tăng giơ cao, đi cùng với người lớn lễ mễ ôm quà Tết hơn hờ ra về, ánh mắt vị mục tử như rạng ngời. Cha cho chúng tôi biết vẫn còn đang lâng lâng tưởng như mơ, vì sự hiện diện của nhóm thiện nguyện Tín Thác với những món quà xuân của lòng Chúa thương xót đến bất ngờ hôm nay “quả thật là phép lạ của lòng Chúa thương xót!”. Cha xứ Thanh An xác tín mạnh mẽ như thế trong khi chỉ đường cho chúng tôi đến xứ An Khương.

• An Khương –

Bài Học Của Đức Khó Nghèo

Những bước chân không mỏi đi tiếp tới giáo điểm An Khương. Cha xứ Thanh An dặn dò tài xế phải hết sức cẩn thận vì đường rất khó đi, nguy hiểm luôn rình chờ, sợ ý là xảy ra tai nạn liền. Hôm nay cha xứ An Khương đi vắng, cha Thanh An sẽ đến dâng lễ thay. Chúng tôi háo hức nghĩ tới được dâng lễ cùng đồng bào Stiêng, biết thêm một miền đất in dấu chân lòng Chúa

thương xót. Háo hức quá nên mọi người quên cả nhọc mệt và gian khó.

Song đường đi chẳng giống lòng người, chúng tôi xuyên qua rừng cao su, con đường hẹp gập gềnh với những con dốc cao và đoạn đường cong nhỏ hẹp nghiêng cả xe. Trong đoàn có một số anh chị em kiêu bào từ xa xôi về, hết sức ngạc nhiên, cũng có phần lo sợ, và cũng rất phấn khích vì thấy “sao giống tham gia phim hành động quá vậy !”



Đi mãi, nhìn mãi không thấy bất cứ một nhà thờ nào, xe bỗng dừng, và người dân tộc dẫn đường giới thiệu : “Nhà thờ đó!”

Từ ngạc nhiên chúng tôi lặng người vì sững sờ. Nhà thờ là một



căn...chòi với chiều ngang mười tám tấc, bốn cây cột đứng, và sáu vòm kèo ngang, hai vách mượn tạm của nhà dân hai bên. Tất cả ngôi thánh đường chỉ có thế!

Càng xúc động hơn khi một tu sĩ, thay mặt cha sở cho chúng tôi hay cái chòi lúp xúp gọi là nhà thờ này đã kiên vững ở đây hơn chục năm rồi. Mười hai năm trước, một cái chòi được dựng lên, chỉ là nơi cho đồng bào tụ lại cầu nguyện thôi. Cách đây 5 năm, Đức Giám mục giáo phận cử một linh mục trẻ về nhận giáo điểm này. Người mục tử bắt tay vào việc giúp nhóm dân tộc Stiêng làm những căn nhà tình thương cho đồng bào dân tộc đến định cư chung quanh căn chòi cầu nguyện này.

Điều lạ lùng đó là anh Điều Đơn và anh Điều Dao, là hai người được trao tặng nhà tình thương, lại thấy thương “ông Chúa” phải ở trong căn chòi rách nát quá, thế là hai anh cho

mượn hai bức vách để coi rộng căn chòi. Chúa ở chung tường với Điều Dao – Điều Đơn. Từ đó hai anh bắt đầu học đạo, được rửa tội làm con Chúa, và trở thành giáo lý viên quay về dạy gai1o lý cho bà con trong buôn làng.

Xứ An Khương 12 năm trước chỉ có một nhóm người Công Giáo, giờ đã lên đến ngót một ngàn người. Với số lượng giáo dân tăng nhanh như thế, căn chòi không còn đủ sức chứa nữa, cho nên việc xây cất một ngôi thánh đường cho dân có nơi thờ phượng Chúa là tất yếu, nhưng thực tế thì còn vô vàn khó khăn, chỉ biết trông nhờ vào quyền năng và lòng thương xót của Chúa mà thôi!



Bà con giáo dân xứ nghèo An Khương thể hiện một niềm tin thác tuyệt vời, vì trong căn chòi rách nát này, chiều thứ sáu nào cũng có giờ cầu nguyện Lòng Chúa Xót Thương. Dì Thuận, người phụ trách ca

đoàn hơn hờ khoe: “Yêu Chúa lắm vì Chúa thương mình. Chúa cho con cái đồng bào Stiêng giờ cũng biết làm ăn, bớt đi vào rừng sâu. Đám trẻ bây giờ đi học, có đưa về thành phố làm. Bà già ở đây phải hát lễ thay thanh niên. Hát không hay nhưng Chúa thương. Ngài không có bỏ!”

Một thánh lễ ẩm cúng thân thiện trong căn chòi bé xíu chật chội lổm ngổm ghế nhựa, với những đứa trẻ con đi chân đất, thò lò mũi xanh, quần áo rách nát, nước da đen đũi nhưng đôi mắt tròn xoe, trong veo, và những người dân hồn nhiên chất phác tâm hồn trong sáng. Chúa ngự nơi đây trong căn chòi nghèo khó này hình như là thoải mái, thành thoi, nhẹ nhàng hơn là ngự trong những tòa thánh đường nguy nga lộng lẫy sang trọng lạnh lùng. Cái nghèo khó sao mà hồn nhiên, sao mà đơn sơ, và thể hiện lòng tin thác dường như đến tuyệt đối đến thế! Nếu còn tiền của, còn quyền lực, ta còn chạy theo thế gian mà chẳng biết tin thác vào Chúa. Người dân ở đây nghèo khó quá, không còn bám

vúi vào ai, không còn cậy dựa vào bất cứ quyền lực nào nào trên thế gian này, cho nên chỉ biết chạy đến với lòng thương xót Chúa. Đúng là “vì ngoài lòng Chúa xót thương, không còn niềm hy vọng nào. Chúng con đặt vào Chúa, niềm tin thác của mỗi chúng con...” chưa bao giờ thiện nguyện viên hát bài này mà thấm thía đến thế!

Nhớ mãi hình ảnh bà Thị Dzép ngồi ôm 3 đứa cháu ngoại quanh gốc cao su, lẩm bẩm: “Con trai tao chết rồi thiện nguyện viên ơi! Tao coi cháu ngoại cho con dâu đi rầy. Tao mang cháu ngoại tới đây chơi với Chúa mỗi ngày. Tao không có buồn nữa đâu vì cha xứ bảo con tao được ở cạnh Chúa rồi. Vậy là nó sướng hơn tao rồi!”

Đứa cháu nhỏ rúc vô cái ngực lép của bà ngoại gặm...cây thánh giá nhựa ngon lành. Bà Thị Dzép bảo nó toàn gặm Chúa đóng đinh rồi ngủ trên ngực bà vậy đó.

Sau thánh lễ, hơn 200 phần quà được trao cho những gia đình có hoàn cảnh khó khăn, cùng với bong bóng to đẹp và kẹo ngon ngọt cho thiếu nhi, và 20 học bổng cho học sinh nghèo hiếu học. Ăn vội bữa cơm chiều đạm bạc với người dân rồi thiện nguyện viên rời An Khương-Bình Phước về thành phố trong đêm. Có chút nghẹn ngào. Có chút cay trong mắt và đắng cô hống vì thương đồng bào, thương Chúa vẫn kiên trì ở lại trong căn chòi rách.

“Lời Kinh Của Người Đau Khổ” đã gói ghém trọn vẹn tâm tình của thiện nguyện viên sau chuyến công tác bác ái đem lòng thương xót Chúa đến vùng Bình Phước :

*“Lạy Chúa,
Con cầu xin ơn mạnh mẽ
Để thành đạt trong cuộc đời,
Chúa lại làm cho con ra yếu ớt
Để biết vâng lời khiêm hạ.
Con cầu xin có sức khỏe
Để mong thực hiện những công trình lớn lao,*

*Chúa lại cho con chịu tàn tật
Để chỉ làm những việc nhỏ tốt lành.
Con cầu xin được giàu sang
Để sống sung sướng thoải mái,
Chúa lại cho con nghèo nàn
Để học biết thế nào là khôn ngoan.
Con cầu xin được có uy quyền
Để mọi người phải kính nể ca ngợi,
Chúa lại cho con sự thấp hèn
Để con biết con cần Chúa.
Con xin gì cũng chẳng được theo ý muốn.
Nhưng những điều con đáng phải mơ ước,
Mà con không hề biết thốt lên lời cầu xin,
Thì Chúa lại đã ban cho con
Thật dư đầy từ lâu.
Lạy Chúa,
Hóa ra, con lại là người hơn hết trên đời này,
Bởi con đã nhận được ơn lòng Chúa thương xót vô ngần”*

Thiện Nguyễn Tín Thác - Bình Phước 2015

Vì trẻ em LÀ MÙA XUÂN

*Một năm bắt đầu từ mùa xuân
Đời người bắt đầu từ Tuổi Trẻ...*

**Thơ là thể, nhạc là thể, thậm chí khẩu hiệu lập thành
tích nơi trần gian cũng là thể, nhưng...**

Có một thực tế phũ phàng đó là rất và rất nhiều trẻ thơ,
ngay cả những trẻ thơ đang hoài thai trong bụng mẹ đã chạm
ngay vào cái giá lạnh của mùa đông bởi những nghịch cảnh

chúng không hề muốn chút nào. Trong chuyến đem mùa xuân đi vạ nẻo đường, nhóm thiện nguyện Tín Thác muốn dành chút nắng xuân ấm nhất đến với những trẻ em chịu thiệt thòi, và một số chị em sinh con hoặc đang mang thai bởi hoàn cảnh éo le ngoài ý muốn.

• “Mái Ấm Giêsu”



“Mái Ấm Giêsu” đang cứu mang những hài nhi Giêsu để chúng không bị bóp chết từ trong trứng nước bởi những “bà mẹ bất đắc dĩ”. Những chị em lầm lỡ đến đây được nuôi ăn ở cho đến khi sinh con. Khi bước chân vào đây họ một

mục muốn bỏ đứa con, thế nhưng sau một thời gian sống trong mái ấm Giêsu, họ cảm nhận được lòng Chúa thương xót qua tấm lòng nhân ái phục vụ trong yêu thương của các thiện nguyện viên nơi đây, thế nên khi sinh xong, chẳng bà mẹ nào chịu bỏ lại đứa con của mình. Cứ nhìn các bà mẹ trẻ ẵm con đến đây sẽ thấy rõ điều đó. Họ nâng niu, âu yếm vỗ về bé thơ và sẵn sàng hy sinh tất cả cho đứa con của mình. Những bà mẹ tương lai khác đang vỗ về bé thơ trong bụng mình, và trao đổi với các bà mẹ khác để học hỏi kinh nghiệm nuôi dạy bé thơ. Họ cứ tíu tít nói chuyện với nhau, vui như Tết!

Nếu cộng đoàn lòng thương xót, nhóm thiện nguyện Tín Thác không đón nhận họ, không cứu mang họ, thì những bé thơ làm gì có cơ hội chào đời, chúng bị tước mất quyền sống từ trong trứng nước. Nếu không có những mái ấm như “Mái Ấm Giêsu” thì thân phận những người phụ nữ đó sẽ đi về đâu? Ai cho họ cơ hội để làm lại cuộc đời? Đẩy họ vào cùng đường thì chỉ còn con đường quyên sinh, cả hai mẹ con cùng chết! Đi chôn cất thai nhi bị bỏ, làm nghĩa trang cho các bé đó bao giờ cho xuể, nếu không chặn ngay từ đầu để tội ác không xảy ra bằng cách cứu mang

những bà mẹ đó. Lòng thương xót Chúa thúc đẩy thiện nguyện viên Tín Thác không được bỏ rơi những mảnh đời một lần dang dở vỡ nát đó. Chúa Giêsu đã tỏ rõ điều đó trong “Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi” của thánh nữ Faustina, số 765:

*“Vào một dịp kia, tôi nhìn thấy tu viện của hội dòng mới. Khi đi dạo quanh và xem xét mọi sự, bỗng nhiên tôi nhìn thấy một đám trẻ em dường như khoảng từ năm đến mười một tuổi. Khi nhìn thấy tôi, chúng vây quanh tôi và òa lên khóc: “Xin che chở chúng con cho khỏi sự dữ,” và chúng dắt tôi vào nhà nguyện của tu viện này. Khi vào trong nhà nguyện, tôi nhìn thấy Chúa Giêsu đang ưu phiền. Chúa Giêsu nhìn tôi một cách từ ái và nói rằng Người đã bị các trẻ em xúc phạm nặng nề: **Con phải bảo vệ chúng cho khỏi sự dữ.** Từ đó về sau, tôi vẫn hằng cầu nguyện cho các trẻ em, nhưng cảm thấy cầu nguyện suông vẫn chưa đủ”.*

Thế là phải hành động, phải bắt tay vào thực hành lòng Chúa thương xót...

• “Trường Học Tình Thương”



Trường học tình thương Thánh Tâm trên một con đường nhỏ thật khiêm nhường và kín đáo. Trường ấy cũng có một nét riêng không giống bất cứ trường học nào. Khoan vội tìm hiểu về ngôi trường, chúng ta dành chút thời gian tìm hiểu về môi trường quanh vùng đã nhé.

Củ Chi là một vùng đất cằn khô, người ta ví von là “đất thép thành đồng”. Sau những nghiệt ngã gian

lao của chiến tranh, đã có thời vùng đất này là một “vùng trắng”. “Trắng” nhiều thứ, bạc trắng đất cần đá sỏi, nắng trắng cháy thịt da, cây cối muốn mọc cũng trắng luôn. Trắng tới bơ vơ một tiếng chuông ngân, đời sống đạo có lúc chẳng có giáo dân, cũng tưởng chừng... trắng nốt!

Như một thân thể gượng dậy sau cơn bệnh, Củ Chi cũng dần hồi sinh, để hồng hào hơi thở cuộc sống, và cuộc sống nơi này cũng hồng những gót chân son đầy can đảm, trong âm thầm tĩnh lặng.

Củ Chi có những bước chân hồng của các chị Nữ Tử Bác Ái Vinh Sơn lập lên một Mai Hòa dành cho những con người khốn cùng nhiễm AIDS. Củ Chi lại có những gót chân hồng kiên trì của các sơ Dòng Đức Bà Truyền Giáo bầm những ngón chân nhỏ xinh xuống đất thấp sỏi đá này, để nâng niu những mầm non sống động thơ bé kiếp người. Chân son lặng lẽ ấy chính là của các sơ Dòng Đức Bà Truyền Giáo khai mở ngôi trường tình thương Thánh Tâm này, nơi mà hôm nay thiện nguyện viên và bạn bè từ xa xôi tới đây để chiêm ngắm mẫu nhiệm từ tình yêu của Mẹ.

Cho dù chính quyền thế tục hết sức cố gắng, song khi Củ Chi bùng phát đời sống công nghiệp, có nghĩa là cũng bùng phát lượng bà con nhập cư tràn về, nhiều vấn đề nảy sinh, tích cực nhiều, song tiêu cực và bất cực cũng không là ít.

Lượng người nhập cư bùng phát sản sinh ra một lớp trẻ em chịu thiệt thòi: con các cô công nhân lỡ dở không có cha đã đành, vì không là cư dân sở tại thì cũng khó khăn trong vấn đề làm khai sinh tại nơi cư trú. Hoặc một số dân bản địa, hào hứng bán đất đổi đời, đất hết, tiền tan, quay lại trắng tay, giật mình nhìn lại con cái hư hỏng quá tuổi đến trường đến lớp...

Có rất nhiều lý do để một trẻ có hoàn cảnh thiệt thòi, dù chúng không chọn cửa để sinh ra, chúng không có lỗi.

Các sơ Dòng Đức Bà Truyền Giáo nhận thấy rõ thực trạng ấy, và như những người mẹ thương xót đám con khờ, các sơ gây dựng lên ngôi trường này, vượt bao lao nhọc, ngõ hầu có thể giúp các em. Giúp đơn sơ cho qua cái chương trình tiểu học

biết đọc biết viết đã đành, giúp sâu giúp dài là dạy dỗ các em đạo hạnh làm người, làm con người có phẩm giá ngay trong nghịch cảnh...

Muốn giúp trẻ, không phải cứ lao vào giúp là xong, khó khăn là còn phải vận động để cha mẹ chúng cộng tác tích cực hơn. Bởi họ quan niệm: “nhà nghèo, học nhiều làm chi! Cứ đi lượm bọc, làm mướn, làm thuê, lại có cái ăn ngay bỏ miệng!”

Nói cho họ hiểu mà nói chay là khó lắm, lại ghé vai gánh giúp họ cái nhọc nhằn, thế mới nảy sinh ra cái chương trình phụ tặng gạo để các cháu có bữa ăn sáng tại gia trước khi tới lớp. Nhìn bàn tay mảnh mai của người nữ tu đông từng lon gạo gửi bà con, thiện nguyện viên tưởng như sơ đang đông cả thương yêu trút vào trái tim chai sần cằn khô của những phụ huynh khó nhọc.

Tháng năm cứ trôi, mái tóc các sơ từ ngày đầu dựng trường nay đã bạc tuyết sương. Mới đó mà cả hơn hai mươi năm, từ 1994 tới giờ, các sơ đã bao lần dắt các con mình tới trường nhà nước thi ghép với bạn bè đồng trang lứa. Có nước mắt rơi khi con học tiếp cấp hai. Có nước mắt rơi và cả nụ cười khi hiếm hoi con mình vô cấp ba, đậu đại học. Một bước chân con bước ra đời ồn ã, thêm một đêm mẹ trong dòng cầu nguyện ngóng tin con. Ai bảo các nữ tu không làm mẹ trần gian, nơi ngôi trường Thánh Tâm này, đức làm mẹ đã trải nghiệm ở những cung bậc nhọc nhằn gian khó nhất.

Khi trao quà cho các em, thiện nguyện Tín Thác lặng đi khi nghe sơ phụ trách cho biết, với các em, mua một trái bóng bay cũng là điều mộng mơ, vì gia cảnh chúng quả là rất thiếu thốn...

Thiện nguyện Tín Thác, sáng xuân này xin được dừng chân nơi đây, góp chút củi lửa cùng các sơ, lo cho bầu trẻ đề cuộc sống của chúng thêm tươi hồng và ấm áp. Và cũng bận khoản, day dứt trước những lo toan của các sơ, khi thấy một vạt vỉa hè chưa kịp làm xong, cả khách lẫn trò tới trường tạm đi bằng cửa hậu...

Bóng bay rợp sân trường, và tiếng trẻ rộn ràng, chia tay, chợt nhận ra vật nặng xuân nhảy nhót trên mái đầu điểm sương của vị nữ tu hiệu trưởng ngôi trường đặc biệt.

Thôi thì, cuộc đời vẫn còn gian lao lắm, xin nhận lấy ánh mắt rạng rỡ và bước chân tung tăng của trẻ thơ nhận quà Xuân hôm nay như một chất xúc tác, như động cơ để tiếp tục công cuộc “trăm năm trồng người”...

Và những thiện nguyện viên, trong phút giây lắng đọng nghỉ ngơi giữa cuộc hành trình, xin dâng lên Chúa chuỗi kinh đẹp nhất, chuỗi kinh lòng thương xót để cầu nguyện cho các thai nhi, cho các bé thơ, cho các bà mẹ, cho các em học sinh, và cho các sư. Xin Thiên Chúa của lòng xót thương cho các bà mẹ đa đoan, cho các Sư bền chí kiên vững nâng niu những mầm non èo uột khốn khó trên mặt đất khô cằn này. Những mầm tí hon khẳng khiu ấy khi được quan tâm chăm sóc yêu thương sẽ lớn lên có ích cho đời cho người, vì “Một năm bắt đầu từ mùa xuân. Đời người bắt đầu từ Tuổi Trẻ...”

VUA VE CHAI



*“Tôi không giận cô ấy. Không
nữ giận. Sao lại phải giận. Đàn bà đẹp
và mong manh, họ cần người đàn ông để
tựa nương. Tôi thế này ai mà tựa nương
được. Cô ta bỏ đi là phải...”*

• 16 Năm Kiếp Người Như Lá Úa

Anh ngồi trên một bậc cửa là hai tầng bê tông vỡ. Cánh cửa ngôi nhà đóng im ỉm. Người dân cho biết muốn tìm anh thì đến vị trí đó thật sớm, bởi khi sương tan, nắng lên, anh sẽ rời chỗ đó trước khi chủ nhà mở cửa.

Khi tới thăm anh, chúng tôi không dám mặc đồng phục của nhóm thiện nguyện, sợ anh ngại, đóng cánh cửa lòng lại. Thiện nguyện viên phải lân la đến bên anh coi xấp vé số, chọn mua vài tờ để làm quen, rồi lại lân la đến với người dân gần chỗ anh sống để tìm hiểu thêm về anh. Sau nhiều lần tìm cách tiếp cận làm thân, cuối cùng cánh cửa lòng người đàn ông đóng chặt suốt 16 năm đã hé mở.

Run rẩy dùng cánh tay lành duy nhất còn lại kéo vôi gấu quần che cặp chân tàn tật khăng khiu, thấy mà thương khi nhìn mũi chỉ nơi gấu quần sờn bã do người đàn ông tàn tật tự khâu, mũi thấp mũi cao, mũi dài mũi ngắn. Anh run lên bởi trời Sài Gòn bỗng trở lạnh, mà anh thì chỉ phong phanh tấm áo sờn, hay đang run lên vì quyết định chia sẻ với người dung, câu chuyện đời mình 16 năm đằng đẳng chôn dấu trong lòng.

Lời anh Lâm Tấn Hùng:

- Tôi không ở nơi này. Tôi từ thị trấn tới đây. Nhà tôi trước kia nằm ngay sau chợ thị trấn Hóc Môn...

Đã mười sáu năm nay tôi là kẻ vô gia cư. Tai nạn bất ngờ dội xuống chỉ đúng một đêm. Sau một cú chóng mặt chúi nhủi, mở mắt ra là tôi thành thế này đây. Chạy thầy chạy thuốc khắp nơi, mọi cố gắng để chữa trị đều vô phước. Con đột quỵ làm tôi thành ra kẻ tàn phế.

Anh Hùng dùng cánh tay phải nâng cánh tay trái cho chúng tôi coi. Tay trái anh giờ teo quắt, cổ tay gập lại, các ngón tay co rút và chuyển sang màu nâu. Cánh tay ấy đã chết lâm sàng ngay trên một cơ thể sống.

Hai chân anh chỉ khá hơn một tí là không chết hẳn, nhưng nó cũng teo lại và biến dạng. Để di chuyển, anh đi hình dích dắc và dùng một đoạn gậy hỗ trợ thêm, hai cái cẳng chân dui dẹo là một cái chân, còn cái tay lành là cái chân thứ hai. Anh kéo lê tấm thân tàn như thế suốt 16 năm đằng đẳng.

- Sức tàn phế và đơn độc, ăn mày không xong, nhưng thân nam nhi ai lại đi ăn mày. Thôi như bao kẻ phế nhân nơi đời này, tôi đi bán vé số nuôi thân. Chỉ cần ngày ra hai đĩa cơm, đừng làm gánh nặng cho ai hết.

Không muốn làm gánh nặng cho ai, nhưng sẽ là nặng nề đau đớn xiết bao cho một con người gần như mất sức khỏe hoàn toàn như thế. Được biết anh phải chia nhỏ một ngày của mình theo nhiều chặng. Sáng sớm anh chọn ngồi ở điểm ngã ba, đón khách mua vé số từ mấy quán cà phê quanh đó, vì buổi sáng lạnh, cái chân yếu anh không thể lên đường. Bắt đầu khi ánh nắng mặt trời lú ra, anh mới ra đi vì anh biết rằng sẽ chẳng ai vui khi mới sáng sớm lại thấy một người tàn tật không khéo thu lu ở trước cửa. Trong mọi sự, anh luôn nghĩ sao cho đừng để ai khinh, đừng để ai khó chịu về mình. Sau đó anh mới đi bán dạo trong những hẻm hóc quanh vùng. Đến hai giờ chiều, anh trả vé và sẽ tiếp tục đi bảy cây số nữa tới một nơi khác.

Cuộc sống đơn điệu như thế mà cũng chẳng được suôn sẻ nhẹ nhàng. Đã hai lần anh Hùng bị giật vé số, là vốn liếng, là cần câu cơm nuôi thân. Lần gần nhất đây, vừa lấy vé ra, hai tên đi xe máy giật phắt trên tay anh, rồ ga chạy trốn.

- Tôi không thể kêu cứu. Dù đã mở miệng tỉnh thét lên, song bỗng nghĩ rằng người có tâm ác dám cướp cái miếng ăn của một kẻ tật nguyên, thì nó cũng dám làm ác đập cho tôi một phát nếu tôi hô lên. Tôi tàn tật yếu ớt thế này nếu nó đập ngang lưng thì chỉ có chết. Tôi đành im lặng. Thôi bỏ đi! Tha cho nó, những đứa trẻ cuồng, thứ tha cho nó...

“Bỏ đi!”, nghe sao quá nhẹ nhàng, để rồi anh đành phải chọn giải pháp không mấy an toàn là bấm bụng đi vay một triệu bạc của xã hội đen, thành một triệu hai, phải đóng đủ ba mươi ngày, mỗi ngày bốn chục ngàn, thiếu một ngày sẽ bị cộng đúp thêm ngày nữa.

- Tôi đang phải cố, chỉ mong đừng ốm đau. Góp cho xong, để dứt nợ đã đành, nhưng phải cố để đừng dứt đoạn ngày góp nào khỏi phải nghe lời lâu bầu, chửi mắng...

Trời sắp nắng, và người đàn ông ấy sắp đứng lên ra đi. Chúng tôi xin kể lại cái kết bất ngờ khi thiện nguyện viên chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ của mình, góp phần nâng đỡ một người anh em đã sống ân thân gìn giữ những điều thiêng liêng nơi sâu thẳm cõi lòng suốt 16 năm.

• **Tôi Sống Thế Vì Tôi Là Con Của Chúa**

- Anh Hùng này, suốt những lời chia sẻ, chúng tôi thấy anh luôn gìn lòng tự trọng rất cao. Từ việc anh không muốn trở thành người ăn bám người khác, không muốn ngửa tay xin ăn, không ngồi trước cửa nhà người từ sáng sớm, ra đi trước khi gia chủ mở cửa, cho đến việc không muốn xã hội đen mắng chửi khi góp tiền không đều, và nhất là tha thứ cho đám trẻ cuồng giết vé số, đập đổ nồi cơm của mình. Thật sự anh để lại cho chúng tôi những bài học làm người rất hay. Động cơ nào giúp anh sống đẹp như vậy “nghèo cho sạch, rách cho thơm”?

Người đàn ông nở nụ cười hiền, nét mặt cần cỗi sáng lên

:

- Thú thật với các bạn, tôi không có gì để làm bài học cho các bạn đâu. Chỉ đơn giản thế này: tôi sống thế vì tôi là con của Chúa!

Thiện nguyện viên quá vui sướng khi cũng thú nhận mình thuộc cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa xót thương. Tới lúc này chúng tôi bỗng thấy như là anh em một nhà, anh Hùng bộc bạch :

- Tôi vốn là con nhà đạo hạnh, rất ham làm giàu, làm tới mức gần bốn mươi tuổi mới lập gia đình. Tôi mở đại lý ve chai. Thời bấy giờ trong giới làm phế liệu trong vùng, tôi đứng đầu, làm trùm trong ngành này cho nên người trong giới gọi tôi là “Vua Ve Chai” cơ đấy !

Rồi biến cố xảy đến, chỉ có một đêm sau cơn đột quỵ, nhà cửa tan hoang. Khi biết cơn bệnh không thể phục hồi, người vợ rất đẹp của anh ôm hết tiền bạc cùng giấy tờ nhà bỏ đi biệt tích. Họ chưa kịp có với nhau dù chỉ một đứa con.

- Tôi không giận cô ấy. Không giận đâu. Không nở giận. Đàn bà đẹp và mong manh, họ cần người đàn ông để tựa nương. Tôi thế này sao cô ấy có thể tựa nương. Cô ấy bỏ đi là phải!

Buồn lắm khủng hoảng lắm chứ, lúc đấy nghĩ hoặc là chết hẳn đi, còn không chết thì phải nghĩ cách mà sống thôi. Và thế là tôi ra đi khỏi thị trấn, tính ra đã 16 năm. Không ai ra tay cứu tôi, trừ Thiên Chúa!

Và đó là lý do mỗi ngày, sau hai giờ chiều, trả xong vé số, anh Hùng đi tiếp đến một nơi cách đó bảy cây số. Nơi đó là nhà thờ Thánh Minh, nằm đằng sau thị trấn cũ.

Tự thân anh không thể nào đến đó được, song Chúa luôn cho ta cách làm điều Người đẹp ý. Anh xin đi quá giang từng chặng một. Ban đầu người ta cũng dò xét, riết rồi quen. Có người cho anh quá giang qua vài ngã đèn đỏ đèn xanh. Có người đi xe đạp cũng tới nhà thờ, lúc cóc chở anh đoạn còn lại. Người đàn ông tàn tật đó kiên trì đến với Thiên Chúa, Đấng Giàu Lòng Thương Xót. Ngụp lặn trong đại dương lòng Chúa thương xót, anh Hùng quên bất hạnh khổ sầu. Chúa quả thật có thứ thuốc chữa lành bệnh tật tâm hồn mà trần gian không có. Chúa ôm ấp đứa con của mình suốt 16 năm, dù anh ấy không sắm nổi một cổ tràng hạt, và trời lạnh căm căm cũng không có nổi cái áo khoác.

Quả thật là mầu nhiệm, Chúa đã nâng đỡ anh, từ chỗ hoàng kim giàu có sang trọng có vợ đẹp xinh, bỗng rơi tòm xuống chín tầng địa ngục của tàn phế, cô đơn và đói khát. Chúa cũng che mắt thế gian khi mà suốt gần bảy năm nay, anh Hùng đi quá giang xe về chính ngôi nhà thờ mà ngày xưa anh thường đi lễ, chả còn ai nhận ra “Vua Ve Chai” trong thân phận dúm dỏ thế kia. Chúa cũng cho anh cảm nhận được lòng thương xót tha thứ của Chúa quá cho nên anh mới có thể tha thứ hết thảy mọi sự đã qua, chìm mình trong tĩnh lặng vô bờ, trong sự hóa ra không để tồn tại 16 năm đằng đẳng.

Có một chuyện cũng thật đáng nêu lên. Ấy là ở tuổi 57, quá yếu đau, anh từng về nơi ở cũ bên thị trấn hầu mong làm lại hộ khẩu của mình. Song khi cán bộ chuyên trách chỉ cho anh các thủ tục hồ sơ - anh có hai luồng suy nghĩ. Thứ nhất, nếu theo đuổi làm thủ tục, anh sẽ phải dành thời gian lên phủ xuống đồn, ngừng bán vé số là sẽ không có cơm ăn, và sẽ lại tiếp tục nợ thêm xã hội đen là điều anh không muốn. Thứ hai nếu đi làm giấy hộ khẩu sẽ liên quan tới người vợ đã bỏ anh ra đi. Mọi sự đã an bài, không nên khơi động tro tàn lại làm chi. Anh chấp nhận là người không danh tính.

Bài học Chúa dạy trong chuyến công tác này đáng cho thiện nguyện viên suy ngẫm. Thiện nguyện viên tháo tràng chuỗi trên cổ đeo cho anh Hùng. Tràng chuỗi ấy là do người thầy mục tử đã làm phép, tặng học trò, chúc lành cho bước chân thiện nguyện. Lúc này tràng chuỗi ấy cần cho hành trình sống của anh Lâm Văn Hùng. Đồng thời cũng gửi tới anh chút vốn phòng thân, và giúp anh khoản tiền để trả dứt nợ giang hồ, cho anh được thanh thản sống hết chuỗi ngày đời còn lại.

Chúng tôi cùng nhau cầu nguyện chuỗi kinh Lòng thương xót dâng lên ước vọng của anh Hùng. Sau tai nạn mất hết tất cả, thế nhưng anh không ước có nhiều tiền, nhưng ước chi, nếu Chúa thương cuối ngày còn tờ vé số ế, mà trúng được thì sẽ tạo một ô nhà, vì anh đã yếu rồi, lỡ chẳng may mất ở nhà người ta thì phiền cho họ lắm. Nghe mà thương, nghe mà xót, và cũng lại thấy chút vui vì anh ước không làm phiền cho người, chứ không phải ước cho mình nhà cao cửa rộng.

Bây giờ thiện nguyện viên tín thác rất thấm ý nghĩa của lời kinh nguyện vẫn ngân nga hát lúc ba giờ chiều: **“vì ngoài Lòng Chúa xót thương, không còn nguồn hi vọng nào...”**

Trong cõi hồng trần bấp bênh này, ta sẽ hạnh phúc nếu neo bám vào lòng thương xót Chúa, và xót thương nhau, thì tai họa có dội xuống đầu, ta sẽ chịu đựng mà không quá ư khó nhọc.

Anh Lâm Văn Hùng ơi, chúc anh tiếp tục sống những ngày đời còn lại trong bình an. Một ngày rất gần chúng tôi sẽ quay lại, soạn biểu anh mấy chiếc áo khoác để anh mặc mỗi sớm mai cho ấm áp hơn. Anh hãy vui, giờ anh không cầu nguyện một mình, sẽ có một mục tử và các thiện nguyện viên cầu nguyện cùng anh. Chúng ta sẽ không cô đơn, không kiệt quệ nơi chốn khách đày này.

Tạ ơn lòng Chúa xót thương đã cho chúng con có cuộc gặp gỡ lạ lùng với ông “Vua Ve Chai”.

Biển Mặn

Tâm sự Mùa Chay

NỤ CƯỜI

Người ngoại đạo



Tôi là một người ngoại giáo, gia đình tôi ở tại xã Quảng Điền huyện không Ana, T Daklak.

Là người đã nhận được 1 chiếc xe lăn Nhân ái của anh chị trong nhóm thiện nguyện TÍN THÁC.

Nay để tỏ lòng biết ơn và Ân huệ do Lòng Thương Xót Chúa thương ban tôi xin viết lên lời tâm sự của một người ngoại đạo. Từ trước đến nay tôi chẳng biết Chúa, chỉ được nghe qua những người Công Giáo ở chỗ tôi hay kể về Một Thiên Chúa hay thương xót không phân biệt ai, dù người ấy là con người ấy như thế nào.

Sự việc như thế này:

Tháng trước, cha tôi bị đột quỵ do tăng huyết áp, nhập viện và bị tai biến, tứ chi bại liệt, đến ngày gần xuất viện, thì lại lo không có tiền mua xe lăn cho cha, vì khi xuất viện, bệnh viện sẽ thu hồi lại xe cho mượn trong thời gian nằm viện. Nỗi lo không có tiền mua cho cha một chiếc xe cứ ám ảnh trong đầu. Cho đến một hôm, gặp một người Công Giáo, giới thiệu cho tôi 2 người ở giáo họ Buôn Tráp. Tôi đã gặp và ngỏ ý xin một chiếc xe lăn.

Người ấy nói cùng tôi : “Chúng tôi cũng không có tiền, không có xe để cho anh, nhưng anh hãy bền tâm cầu nguyện và tín thác vào Chúa, Ngài sẽ nghe lời anh. Chúa tình yêu không bỏ ai bao giờ”.

Nghe vậy, tôi thất vọng tôi trở về, nhưng vẫn thầm cầu xin.

Đột nhiên đến ngày 29/01/2015 người ấy báo cho tôi biết là “đã có xe cho anh rồi, với yêu cầu: 3g00 chiều 04/02/2015, anh đưa cha anh qua giáo xứ Kim Hòa để nhận xe”. Mừng quá, sáng ngày 04/02/2015, tôi thuê một chiếc xe thồ để chở cha tôi qua giáo xứ Kim Hòa, nhưng cha tôi không thể ngồi xe được (do mới xuất viện ngày 03/02/2015) tôi lại nhờ người liên lạc cùng người đó.

Người đó nói tôi chờ một lát.

Sau đó nói qua điện thoại với tôi là: “Không sao, chỉ cần anh đem giấy tùy thân và một tấm hình của ông cụ là được”.

(Nhân đây tôi cũng xin gửi kèm 1 tấm hình cha tôi ngồi trên chiếc xe của lòng thương xót Chúa mà anh chị đã trao tặng, vì hôm 01/2/2015 cha tôi không qua được.)

Và thế là hôm đó tôi đã nhận được xe. Cả nhà tôi mừng lắm. Bây giờ tôi mới nhận ra: Thiên Chúa giàu lòng Thương Xót không bỏ tôi, mặc dầu tôi là người ngoại đạo. Tôi đã cầu xin cùng Chúa, người mà tôi chưa bao giờ biết đến, nhưng đã không vì tôi là ngoại đạo mà từ chối lời cầu xin của tôi, Ngài đã thương tôi nhiều quá.

Giờ đây, tôi chỉ biết tạ ơn Chúa thật nhiều hàng ngày, tôi cũng xin những người đã biết Chúa nhiều hơn tôi, cảm ơn Chúa dùm tôi.

Và cũng xin cảm ơn các anh chị nhóm Thiện Nguyên Tín Thác, những con người nhiệt thành đem lòng thương xót Chúa đến cho chúng tôi.

Xin các anh chị cảm ơn Chúa thay gia đình tôi và cầu nguyện cho gia đình tôi.

Xin CẢM TẠ CHÚA với tất cả chân tình, và cũng xin Chúa ban cho anh chị hồn an xác mạnh để còn đem Lòng Thương Xót Chúa đến nhiều người khác nữa.

Người Đạo Phật
Lân Chuối Mân Côi

Anh là một người Phật giáo, từng là chuyên viên phụ trách âm thanh ánh sáng tại tụ điểm ca nhạc nổi tiếng tại Sài Gòn. Đất nước hội nhập với nền kinh tế thế giới, nhiều tập đoàn lớn của nước ngoài vào làm ăn tại Việt Nam. Anh có cơ hội đến làm việc cho một siêu thị lớn, cuộc đời anh vì thế mà thay đổi hoàn toàn.

Khi còn lãnh đồng lương khiêm tốn, anh có đời sống khép kín, ít giao tiếp và rất yêu thương vợ con. Nhưng kinh tế khá lên, thì anh bắt đầu cởi mở hơn, giao lưu nhiều hơn với bạn bè. Muốn làm ăn thì phải là tay sành điệu, sành điệu với bạn bè và sành điệu trong ánh mắt các emgà móng đồ ! Các quán bia ôm là địa chỉ anh thường xuyên lui tới. Vợ anh đau khổ vật vã vì người chồng phản bội nhưng chị không sao kéo anh về với gia đình được.

Bất ngờ anh mất việc, tiền bạc vì thế mà cạn kiệt dần, nợ nần chồng chất, không lối thoát. Anh trở nên gánh nặng cho người vợ mà anh từng nhẫn tâm phản bội. Mỗi ngày qua đi là một nỗi đau dày xé lương tâm anh. Qua bao đêm dằn vò, thao thức, anh quyết định tự tử để vợ con anh không còn phải chịu đựng người chồng khốn nạn này nữa.

Anh bỏ nhà ra đi từ rất sớm để thực hiện ý định tự vẫn. Anh đi lang thang vô định, thần thờ không biết đi đâu, về đâu. Gia đình cuống cuồng tìm kiếm nhưng vô ích. Nhiều lần gọi điện thoại cho anh, chỉ nhận được những tiếng trả lời ồ ồ í e... Anh đã tắt máy di động rồi. Càng hoảng sợ, càng không biết làm gì, nhất là vợ con anh, họ chỉ biết ôm mặt mà khóc, kinh hoàng nghĩ đến giờ phút nhận xác của anh.

Thật may mắn, anh có người em cột chèo có đạo, hiền lành và rất thật thà, cô em vợ tân tòng tốt bụng này hay giúp đỡ gia đình anh. Anh yêu mến họ, duy chỉ có một điều anh không thích là họ đọc Kinh Kính Mừng hàng ngày. Anh rất ghét khi họ cầm chuỗi mân côi, miệng lải nhải “Kính mừng Maria...” Anh có ngờ đâu, chính nhờ cặp vợ chồng này cầu nguyện liên lỉ với những Kinh Kính Mừng và chuỗi Lòng Thương Xót mà Chúa và Mẹ đã cứu anh thoát khỏi bàn tay tử thần.

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Anh mở máy di động và vợ anh đã khóc nức nở xin anh nghĩ đến gia đình mà trở về nhà. Và anh đã xiêu lòng. Anh trở về trong trạng thái tuyệt vọng. Gia đình anh quá đổi vui mừng vì anh vẫn còn sống, nhưng phần anh thì ngơ ngác, chán chường.

Sáng hôm sau, người em cột chèo nói với anh : *“Anh theo tôi. Tôi sẽ chỉ cho một người có thể giúp anh trong lúc này.”*

Hai anh em đến với cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa và Đức Mẹ. Người em chỉ lên bàn thờ có tượng Đức Mẹ : *“Bây giờ chỉ có Bà đó mới giúp anh được. Anh hãy quỳ xuống và cầu xin Bà ấy đi!”*

Vừa thấy tượng Đức Mẹ, như có một sức mạnh vô hình thúc đẩy, anh quỳ xuống thẳm thì với Mẹ. Anh thổ lộ tất cả những ưu tư muộn phiền đắng cay của cuộc đời anh với Mẹ. Anh nói hết về gia đình, bạn bè, về nợ nần vào bao nỗi thống khổ của anh. Anh khẩn thiết xin Mẹ giúp đỡ anh và gia đình vượt qua cơn khốn khó này.

Anh dường như đã trút được một gánh nặng đè trĩu trong lòng bao năm qua. Chưa bao giờ anh cảm thấy bình an và thanh thản như lúc này. Tâm hồn lâng lâng, tràn ngập một niềm vui khó tả.

Từ đó anh quyết định mỗi ngày sẽ đến nhà thờ lúc ba giờ chiều – giờ của lòng thương xót tuôn đổ xuống nhân loại. Anh nhận ra ý của Mẹ : Mẹ dẫn anh đến Lòng Thương Xót Chúa.

Rồi anh bắt đầu học cách cầu nguyện bằng chuỗi Mân Côi và lần Chuỗi Thương Xót mỗi ba giờ chiều. Kinh Kính Mừng ngày xưa anh ghét cay ghét đắng, nay anh lại dùng chính lời kinh này để cầu nguyện. Mỗi ngày qua đi là một niềm vui. Anh tham gia nhóm cầu nguyện. Anh vẫn là Phật tử nhưng mỗi ngày anh lần đủ ba chuỗi Kinh Mân Côi, tham dự thánh lễ, đọc Kinh Thánh và cố gắng sống theo Lời Chúa.

Anh ước ao, người vợ thân thương của anh cũng đón nhận đức tin như anh. Trong những lần cầu nguyện, anh dâng ý chỉ này cho Mẹ. Người vợ cứng lòng nay vui vẻ đồng hành với anh đi cầu nguyện và tham dự thánh lễ hàng ngày.

Một người đạo Phật đi cầu nguyện không dễ bao giờ, anh gặp rất nhiều trở ngại, nhưng không vì thế mà anh chùn bước. Anh lần chuỗi nhiều hơn, tất cả nỗi đau thể xác tâm hồn anh dâng hết cho Mẹ, xin Mẹ của lòng thương xót cầu bầu cùng Chúa cứu giúp anh. Đức tin của anh ngày một lớn mạnh hơn trong gian nan thử thách.

Tấm Lòng Một Bà Mẹ

Phát hiện con mình nghiện xì ke, chị đau khổ gởi con vào trung tâm cai nghiện ở Hàm Tân, Bình Thuận. Sau 3 năm lao động, con chị trở về ngoan hiền. Mua xe cho đi làm được 2 năm, do bạn bè xấu rủ rê, con lại vướng vào xì ke, chị phải nhờ công an khu vực gởi học ở Phú Giáo 3 năm nữa.

Sau đó con được chuyển về Thủ Đức. Chị vào thăm, nhưng người con trai nói không ra hơi. Thuốc men không còn tác dụng gì nữa. Bệnh viện khuyên nên đưa về nhà lo hậu sự. Tuyệt vọng chị đành phải đưa con về. Hàng xóm đến thăm an ủi khuyên chị cố lo phần hồn cho cháu.

"Thầy bảo thật anh em: nếu anh em có lòng tin lớn bằng hạt cải thôi, thì dù anh em có bảo núi này: rời khỏi đây, qua bên kia ! Nó cũng sẽ qua. Và sẽ chẳng có gì mà anh em không làm được." (Mt 17,20)

Tin chắc vào Lời Chúa, dù đức tin non yếu nhỏ bé hơn hạt cải, còn nước còn tát, chị quyết định chờ con đến nhà thờ để xin cha ban bí tích hoà giải và cầu nguyện cho đứa con trai duy nhất của mình. Chị đưa con đến gặp cha như mang đi một mảnh thân tàn mà khô héo cả tấm lòng người mẹ. Trước đây con trai của chị là một thanh niên khỏe mạnh, bây giờ không còn đi được, cũng chẳng nói được tiếng nào, thân hình dị dạng không ai dám đến gần. Thật xót xa ! Chẳng khác gì cảnh Mẹ Maria ẵm xác Đức Giêsu dưới chân thập giá.

Hôm ấy chị thấy con mình đã khóc những giọt nước mắt muộn màng trong hồi hận khôn nguôi.

Hàng ngày, lúc 5 giờ sáng chị đặt con trai nằm trên vồng dưới bàn thờ, cùng với con lần chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót và cầu nguyện xin Mẹ xót thương con chị.

Chị chợt nhớ lại trong Thánh Kinh có chuyện bà góa thành Naim khóc lóc khi đưa tang đứa con trai duy nhất của mình. Chúa chạnh lòng thương cho đứa con ấy sống lại. Chị thấy truyện đó phần nào giống tình cảnh của mình. Chị cũng chỉ có một người con trai duy nhất đang nằm chờ chết đây. Tuy nhiên chị còn ba đứa con gái nữa. Người cha đã nhẫn tâm bỏ rơi mẹ con chị cách nay 18 năm rồi, lúc cô bé út còn chưa thôi nôi. Trong bơ vơ, nghèo túng, tủi hờn chị phải đóng vai “mẹ goá nuôi con cô” cho tới nay!

Câu chuyện con trai bà góa thành Naim được cứu sống nhắc nhớ chị tình yêu và Lòng Thương Xót của Chúa vẫn hiển hiện trong đời mình ngay hiện tại. Chị cầu xin Chúa tha thiết như tiếng khóc than của người đàn bà góa thành Naim cho đứa con tội nghiệp của mình. Chị cầu xin Chúa ban lại cho con mình cuộc sống thanh xuân tươi đẹp mà đứa con đã đánh mất; đã tự tàn phá đời mình bằng chất độc xì ke giết người.

Chúa đã chạnh lòng thương khi chị liên li nguyện cầu với niềm tin nhỏ hơn hạt cải. Khoảng 2 tuần lễ sau, đứa con chị tỉnh dần lại và ăn được cháo. Bà con lối xóm thấy thế vui mừng đến khuyến khích cho cháu lên tinh thần. Cứ thế dần dần sức khỏe con chị được phục hồi.

Khi đưa con trở lại bệnh viện Phạm Ngọc Thạch, sau khi xét nghiệm, thử máu, bác sĩ thấy cháu tăng cân, khoẻ mạnh, lấy làm lạ hỏi chị cho cháu uống thuốc gì mà công hiệu như thế. Chị cho biết thần dược đó chính là niềm tin và lời cầu nguyện.

Chị tha thiết cầu xin Chúa và Mẹ cứu con chị phần xác, xin cũng cứu lấy phần hồn, đó là điều quan trọng nhất. Con của chị bây giờ đã được Mẹ đưa về làm con của Chúa thật rồi. Buổi tối đã biết đọc kinh, đã đến với Chúa trong Thánh Lễ chứ không phải miễn cưỡng đứng ở ngoài nhà thờ như trước.

Con của chị đã biết sức mạnh vô song của lời cầu nguyện. Có một câu nói đầu đó trong sách thiêng liêng: "Không có ai mạnh mẽ hơn người cầu nguyện."

Chỉ vì con chị không cầu nguyện, không lần chuỗi, không chạy đến với Mẹ nên bị bạn bè xấu rủ rê lôi kéo vào đường nghiện ngập, thân tàn ma dại. Nhờ lời chuyển cầu của Mẹ Maria, Mẹ của lòng thương xót, với lòng tin nhỏ hơn hạt cải chị cầu nguyện liên li cùng với cộng đoàn, Chúa đã cứu đứa con đang đứng bên bờ vực cõi chết đời đời.

Mãi Mãi Mẹ Vẫn Xót Thương

Tôi là một thanh niên thuộc gia đình Công Giáo gốc, nhưng tôi không giữ đạo cũng chẳng sống đạo. Tính tình ngang bướng. Năm 18 tuổi, tôi lao vào thế giới ăn chơi, sa đọa. Tôi làm đủ thứ nghề như đòi nợ thuê, đánh ghen thuê, cướp giật, cò bạc, đâm thuê, chém mướn... bất chấp mọi thủ đoạn, chỉ cốt làm sao có tiền để ăn chơi, hút sách. Tôi thành con nghiện ngay lứa tuổi đôi mươi.

Tôi bị bắt vì tội cướp giật. Sau 12 tháng tù giam, không hề hối cải, tôi tiếp tục lao vào con đường ăn chơi. Tôi cũng cai nghiện Heroin nhiều lần nhưng thất bại.

Trong một vụ phạm pháp, tôi bị công an bắt và lãnh án 18 tháng tù giam. Tại đó tôi được thử máu, và kết quả là nhiễm HIV. Khi được tha về, tôi thất vọng chán nản vì căn bệnh bất trị này, buông trôi cuộc đời mình cho lẫn xuống con dốc tội lỗi.

Lại phạm pháp vì tàng chứa heroin, tôi bị bắt. Tòa án xử ba năm tù. Ở trại giam, tôi ngã bệnh trầm trọng đến nỗi khi có người nhà lên thăm nuôi phải có người dìu tôi ra.

Chấp hành án được hơn 2 năm tôi lại đổ bệnh, phải nằm trạm xá gần 2 tháng. Tôi ở trong tình trạng hoàn toàn suy nhược cho nên phải chuyển ra Bệnh Viện tỉnh để xét nghiệm. Nhưng lúc đó tôi đã ra chai lì, không còn biết sợ là gì, và cũng xác định mình đã ra nông nổi này thì chết phải chịu thôi.

Gia đình bảo lãnh tôi về nhà để chuẩn bị cho lần ra đi vĩnh viễn của tôi, một đứa con hoang đàng. Cộng đoàn thấy tôi quá yếu nên đến đọc kinh cầu nguyện cho tôi. Nhờ lời chuyển cầu của Mẹ Maria, Mẹ của lòng thương xót, sức khoẻ của tôi dần dần hồi phục. Nhưng than ôi ! Tôi đâu có chịu hồi cải. Đúng là “ngựa quen đường cũ”. Tôi lại lao vào con đường ma túy. Như chiếc xe không có thắng, tôi lao vào ăn chơi hút chích không thể dừng, mặc cho đời mình đi đến cuối đường là cái chết trắng tay. Mãi cho đến lúc đó mà tôi vẫn chưa nhận ra được tình thương của Chúa của Mẹ dành cho tôi, đã cứu giúp tôi bao lần trong suốt những tháng năm vào tù ra khám, nhất là lúc thập tử nhất sinh vừa rồi.

Tôi chỉ còn là cái xác vô hồn sau khi đã vắt kiệt đời mình vào những cuộc ăn chơi vô độ đến nổi vô tâm, vô cảm ngay cả với những người thân yêu của mình. Gia đình thấy tôi quá yếu nhược vội thấp nển đọc kinh cầu nguyện. Tôi nằm đó tê liệt như cái xác không hồn, thao thức, đau đớn, vật vờ vì ma túy cho đến nửa đêm. Ma túy ! Đúng ! Nó là con ma, con quỷ độc ác mà tôi đã vô tâm bắt tay với nó, vui vẻ trao trọn cuộc đời mình cho nó để bây giờ nó toan tính kéo tôi lao vào hỏa ngục cho có bạn có bè. Có hối hận thì cũng đã muộn màng ! Trong bóng đêm của cuộc đời mình, tôi mơ màng nghe có tiếng ai nói gì bên tai. Tôi giật mình thức dậy cũng là lúc nhà thờ đổ chuông giờ Lễ sáng. Tôi tỏ ý muốn đi dự Lễ. Ba tôi ngạc nhiên hết sức, không hiểu nổi tại sao tôi lại muốn đi dự Lễ. Như được sự tiếp sức từ trời cao, nên dù không đủ sức khỏe, tôi vẫn cố lê từng bước đến nhà thờ, nơi có Chúa có Mẹ buồn sâu chờ đợi tôi đã bao lâu nay.

Cũng từ ngày đó, tôi mới thấy mình được ơn rất nhiều, đã vượt qua được bệnh tật, nghiện ngập, vượt qua được những lôi kéo của thế gian, xác thịt, ma quỷ, để trở về với tình yêu thương của gia đình, với Cha Trên Trời. Tôi dứt hẳn được con nghiện. Tôi cai sống ! Điều mà trước kia đã bao lần tôi muốn dứt bỏ nó mà không thể được. Bao nhiêu trại cai nghiện cũng bó tay với tôi. Heroin không đến tìm tôi thì tôi cũng phải tìm đến nó với bất cứ giá nào. Thế nhưng bây giờ có Chúa rồi, tôi dừng dừng với

nó. Thậm chí bạn bè nghiện cũ đưa đến chào mời miễn phí tôi cũng thần nhiên lắc đầu chối từ. Tôi biết sức mình không thể làm được điều này. Chỉ có ơn Chúa và Mẹ Maria qua lời cầu nguyện của cộng đoàn mà tôi mới được như ngày nay. Bây giờ tôi xác tín được như thánh Phaolô rằng : “Tôi có thể làm được mọi sự trong Đức Kitô, Đấng ban sức mạnh cho tôi.”

20 NĂM - CHIÊN LẠC LỜI

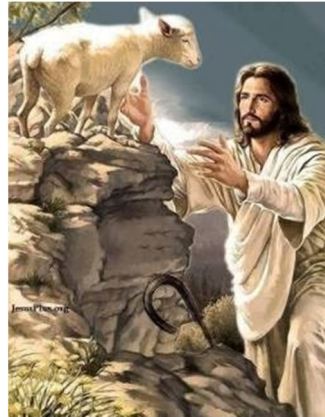
Cái nắng trưa oi ả không làm chùn bước chúng tôi, những thiện nguyện viên không tên, lên đường đi tìm con chiên lạc của Chúa. Con chiên lạc bấy 20 năm.

Bỏ xa đô thị ồn ào, chúng tôi bon bon trên chiếc xe cúp 50 vào làng Xê Xàng, huyện Bảo Lâm, cách chỗ chúng tôi ở khoảng 12 cây số. Con đường ngoằn ngoèo, Chúa dẫn chúng tôi đến thăm gia đình một người anh em dân tộc. Vào nhà hình ảnh trước mắt chúng tôi là một người đàn ông đang nằm trên giường, tay cầm cuốn sách "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu của Cha".

Cách đây một tháng, chúng tôi đã đến làng này để loan truyền Lòng Thương Xót Chúa. Hôm nay Lòng Thương Xót Chúa đã nở hoa trong lòng người đàn ông lạc đàn này. Anh đã lạc xa Chúa 20 năm, nay đáp lại lời mời gọi trở về, vào đúng dịp mùa Chay Thánh. Anh tên là K'Rai, 57 tuổi, bị tai biến vào tháng 7 năm 2013.

Thấy chúng tôi vào, mọi người trong nhà đều ra chào đón. Có thêm hai người phụ nữ, một người tên K' Duỗi là em gái anh, người kia tên K' Re là em dâu của anh,

Người em gái ngậm ngùi kể. Gia đình chị theo đạo Công Giáo. Chị còn nhớ lúc em út của chị mới được 8 tháng thì bố mẹ chị qua đời. Vườn đất chẳng có là bao, 7 anh chị em phải đi làm



thuê làm mướn kiếm miếng cơm nuôi nhau. Ngày tháng trôi qua, anh em ai cũng đã trưởng thành. Người anh cả là K'Rai lập gia đình với một người Công Giáo. Chỉ được vài năm, không biết vì lý do gì, hai anh chị ly dị. Sau đó K'Rai lấy người phụ nữ khác theo đạo Tin Lành, và kể từ đó, anh bỏ đạo Công Giáo theo đạo Tin Lành.

Cách đây gần một năm, anh bị tai biến, đi lại rất khó khăn. Người vợ thứ hai cũng chết. Các em khuyên anh nên trở về lại với đạo của cha mẹ mình là đạo Công giáo. Anh nói để anh suy nghĩ lại. Đúng là Chúa sắp xếp tất cả trong từng chi tiết để cứu con chiên lạc. Vài ngày sau, trong một buổi đi chia sẻ CD “20 bài giảng” và sách ảnh Lòng Thương Xót Chúa, chúng tôi được người em dâu dẫn đường đến gặp anh. Sau khi cầu nguyện, chia sẻ và giới thiệu về lòng thương xót Chúa, anh đã đồng ý trở lại đạo và hứa sẽ đi lễ.

Sau một tháng, chúng tôi quay trở lại, mọi người trong gia đình anh vui lắm. Cô em gái ngày nào cũng đạp xe đạp cộc cạch hai cây số chở anh đi lễ, và đã vào trình cha xứ cho anh được xưng tội. Giờ đây anh cũng biết cầu nguyện xin Chúa chữa lành bệnh thân xác cho anh. Nhưng món quà tuyệt vời mà Chúa ban tặng cho anh chính là căn bệnh tâm hồn của anh đã được Chúa chữa lành. Anh nằm trên giường bệnh thật bình an với một niềm tin thác vào quyền năng và Lòng Thương Xót vô biên của Chúa.

Muốn đưa một con chiên lạc trở về, rất cần sự chia sẻ, nâng đỡ của gia đình, bạn bè và cả những người có trách nhiệm trong xứ đạo nữa. Phải đi sâu, đi sát và động viên họ để giúp họ có được quyết định dứt khoát và đứng đắn mà quay trở về cùng Chúa.

Lạy Chúa, xin dẫn đường chỉ lối cho chúng con để đem nhiều con chiên lạc quay trở về với Chúa, vì những con chiên lạc cũng được Chúa thương yêu và săn sóc như 99 con chiên kia vậy.

Hình ảnh ấn tượng nhất với tôi, và chắc Chúa cũng yêu thích, đó là người đàn ông cầm cuốn sách "Tâm Thư Lòng Nhân

Hậu của Cha" bập bẹ từng tiếng : "Lạy Cha hằng hữu, con xin dâng lên Cha: Mình và Máu, Linh Hồn và Thần Tính của con rất yêu dấu Cha, là Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng con, để đền vì tội lỗi chúng con và toàn thể giới" và lập đi lập lại : "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương Xót chúng con và toàn thể giới"

Tặng gia đình anh chị món quà mùa Chay của lòng thương xót Chúa, chúng tôi vui lắm. Đường xa hóa gần, cái nắng trưa oi ả như bột nong vì có thêm những cơn gió mát, cơn gió mát của Lòng Thương Xót Chúa trên những con chiên lạc.

Mạnh Linh

Bảo Lộc, Mùa Chay Thánh

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 3-2015

Tôi không biết mô tả thế nào về tất cả những điều tôi chịu đựng, và những gì tôi đã viết ra cho đến nay chỉ là một giọt mà thôi.

Có những giờ phút đau khổ tôi thật sự không sao viết ra được.

Nhưng cũng có những giờ phút trong cuộc đời, đôi môi phải nín lặng, không còn lời để bào chữa, và tôi hoàn toàn phó mình cho thánh ý Chúa.

Khi ấy chính Chúa bào chữa và can thiệp cho tôi, và những can thiệp của Người, bên ngoài, cũng có thể nhận ra.

Tuy nhiên, khi nhận thấy những can thiệp quan trọng của Chúa tỏ ra bằng hình phạt, tôi đã tha thiết nài xin người thương xót và thứ tha. Nhưng không phải lúc nào tôi cũng được nhận lời.

Có những lúc Chúa cho phép xảy đến những đau khổ kinh khủng, và rồi lại có những lúc Người không để tôi phải chịu gì cả và cất hết những gì có thể làm linh hồn tôi khổ đau.

Đây là những đường lối của Chúa mà chúng ta không thể dò thấu và hiểu được. Việc chúng ta là hãy phó mình hoàn toàn cho thánh ý Chúa.

Có những mâu nhiệm trí khôn nhân loại không thể dò thấu trên trần gian này, cõi đời đời sẽ tỏ hiện. (NK, 1656)

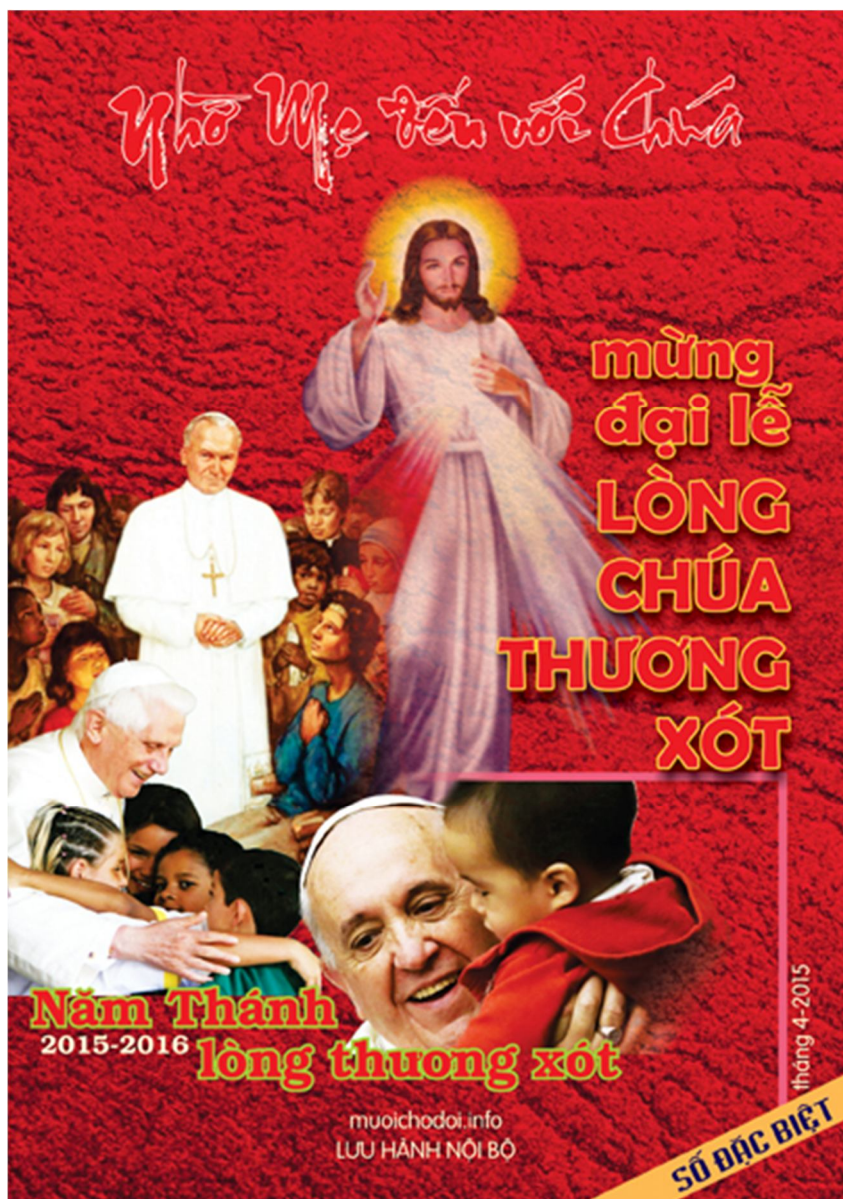
Con không nên quá lo lắng về những chống đối.

Thế gian không quá mạnh mẽ như vẻ bên ngoài đâu; sức mạnh của thế gian bị giới hạn chặt chẽ.

Hỡi ái nữ của Cha, con hãy biết rằng nếu các linh hồn được tràn đầy lửa tình yêu tinh ròng của Cha, thì mọi khó khăn đều tan biến như sương mờ trước tia nắng mặt trời, và không dám động đến linh hồn ấy đâu.

Tất cả những người chống đối đều sợ khơi lên cuộc chạm trán với một linh hồn như thế, bởi vì họ cảm thấy linh hồn này còn mạnh mẽ hơn toàn thế giới... (NK, 1643)





**Đức Thánh Cha Phanxicô công bố
mở Năm Thánh Lòng Thương Xót 2015-2016**

Đức Thánh Cha Phanxicô đã công bố mở một “Năm Thánh đặc biệt” gọi là “Năm Thánh Lòng Thương xót”. Năm Thánh bắt đầu với việc mở Cửa Thánh tại Đền thờ Thánh Phêrô vào ngày 08-12-2015, Đại lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội, và kết thúc vào ngày 20-11-2016, Đại lễ Chúa Giêsu Kitô, Vua Vũ Trụ.

Đức Thánh Cha đã công bố mở Năm Thánh khi ngài giảng trong cử hành phụng vụ sám hối bắt đầu “24 giờ cho Chúa”. Sáng kiến này do Hội đồng Toà Thánh về Tân Phúc-Âm-hoá đề ra nhằm mời gọi các giáo hội địa phương trên toàn thế giới mở cửa nhà thờ trong hai ngày 13-14 tháng Ba 2015 để các tín hữu đến lãnh nhận bí tích Hoà giải và châu Minh Thánh Chúa. Chủ đề “24 giờ cho Chúa” năm nay là “Thiên Chúa giàu lòng thương xót” (Êphêxô 2,4).

Việc mở Năm Thánh 2015 diễn ra nhân dịp kỷ niệm 50 năm bế mạc Công đồng



Vatican II vào năm 1965. Điều này thật ý nghĩa, vì Năm Thánh sẽ thúc đẩy Giáo hội tiếp tục công trình mà Vatican II đã khởi sự.

Trong Năm Thánh, các bài đọc Thánh lễ Chúa nhật của Mùa Thường niên sẽ được lấy trong Phúc Âm theo Thánh Luca, người vẫn được gọi là “tác giả Phúc Âm của lòng thương xót”. Dante Alighieri thì mô tả Thánh Luca là “scriba mansuetudinis Christi” (người kể lại nét dịu hiền của Chúa Kitô). Có rất nhiều dụ ngôn nổi tiếng về lòng thương xót trong Phúc

Âm Thánh Luca: con chiên đi lạc, đồng tiền đánh mất, người cha đầy lòng thương xót.

Việc long trọng công bố chính thức Năm Thánh sẽ diễn ra với việc công bố Sắc lệnh tại trước Cửa Thánh vào ngày Lễ kính Lòng Chúa Thương xót – ngày lễ này do Thánh giáo hoàng Gioan Phaolô II thiết lập và cử hành vào Chúa nhật thứ II Phục Sinh.

Trong truyền thống Do Thái cổ, Năm Hồng ân được tổ chức mỗi 50 năm, để khôi phục sự bình đẳng trong tất cả con cái của Israel, tạo cơ hội mới cho các gia đình đã mất tài sản và cả tự do cá nhân nữa. Ngoài ra, Năm Hồng ân còn là lời nhắc nhở cho những người giàu có rằng sẽ đến thời mà các nô lệ Do Thái của họ lại được bình đẳng với họ và có thể đòi lại quyền lợi của mình. “Công lý, theo Luật của Israel, trước hết là để bảo vệ những người yếu” (Thánh Gioan Phaolô II, Tertio millenio Adveniente 13).

Truyền thống Công giáo về Năm Thánh bắt đầu với Đức giáo hoàng Bônifaxiô VIII vào năm 1300. Đức

Bônifaxiô VIII đã ấn định mỗi thế kỷ sẽ có một năm Thánh. Từ năm 1475, để giúp mỗi thế hệ đều được hưởng Năm Thánh, Năm Thánh thường lệ được cử hành mỗi 25 năm. Tuy nhiên, khi có một sự kiện có tầm quan trọng đặc biệt, Đức giáo hoàng có thể công bố mở Năm Thánh đặc biệt.

Cho đến nay, đã có 26 Năm Thánh thường lệ được mở, gần đây nhất là Năm Thánh 2000. Việc mở Năm Thánh đặc biệt có từ thế kỷ XVI. Trong thế kỷ vừa qua đã có hai Năm Thánh đặc biệt: năm 1933, do Đức giáo hoàng Piô XI công bố để kỷ niệm 1900 năm Ôn Cứu chuộc và năm 1983, do Đức giáo hoàng Gioan Phaolô II công bố vào dịp 1950 năm Ôn Cứu chuộc.

Hội Thánh Công giáo đã đem lại một ý nghĩa thiêng liêng hơn cho năm Hồng ân của Do Thái giáo, gồm có ơn tha thứ chung, ân xá dành cho mọi người, để canh tân mối quan hệ với Thiên Chúa và với tha nhân. Như vậy, Năm Thánh luôn là một cơ hội để đào sâu đức tin và canh tân chứng tá Kitô giáo.

Với “Năm Thánh Lòng Thương Xót”, Đức Thánh Cha Phanxicô muốn đặt trọng tâm nơi lòng thương xót của Thiên Chúa, Đấng mời gọi các tín hữu trở về với Người. Gặp gỡ Chúa sẽ giúp chúng ta biết thực thi lòng thương xót.

Nghi thức khai mạc Năm Thánh là việc mở Cửa Thánh. Cửa này là cửa chỉ được mở trong thời gian diễn ra Năm Thánh và đóng lại vào tất cả các năm khác. Bốn Đại Vương cung thánh đường ở Roma đều có Cửa Thánh, đó là các Vương cung thánh đường: Thánh Phêrô, Thánh Gioan Latêranô, Thánh Phaolô Ngoại thành và Đức Bà Cả. Nghi thức mở Cửa Thánh biểu trưng ý nghĩa: trong Năm Thánh, các tín hữu được ban cho một “con đường đặc biệt” để hưởngƠn cứu rỗi.

Các Cửa Thánh của các Vương cung thánh đường khác cũng sẽ được mở sau khi mở Cửa Thánh Vương cung thánh đường Thánh Phêrô.

Như một phương cách đề cao tầm quan trọng của sự tha thứ và canh tân mối tương quan của mỗi người chúng ta

với Thiên Chúa, ơn toàn xá sẽ được ban trong Năm Thánh. Ân xá là việc tha các hình phạt tạm vì tội - thường được ban cho những tín hữu hành hương đến Rôma cùng với một số điều kiện khác: xưng tội, rước lễ, cầu nguyện theo ý Đức giáo hoàng và thực hiện việc những việc bác ái đơn giản như thăm viếng bệnh nhân...

Những ai không thể hành hương đến Rôma cũng có thể được hưởng ân xá bằng cách xưng tội và rước lễ, cầu nguyện theo ý Đức giáo hoàng, khi đi viếng hay tham dự một cử hành phụng vụ chung tại một nhà thờ được Đức giám mục địa phương chỉ định. Lòng thương xót là một chủ đề mà Đức Thánh Cha Phanxicô rất thường nói đến, như được thể hiện trong châm ngôn giám mục ngài đã chọn: “*miserando atque eligendo*” (Được thương xót và được chọn). Câu này trích từ bài giảng của Thánh Bêđa về sự kiện Chúa Giêsu nhìn thấy người thu thuế Mathêu và gọi ông đi theo Người: Chúa Giêsu thấy một người thu thuế, Người nhìn ông với ánh

mắt thương xót và chọn ông, Người nói với ông: Hãy theo tôi! Đây là bài giảng tôn vinh lòng thương xót của Thiên Chúa.

Trong buổi đọc kinh Truyền Tin đầu tiên sau khi được bầu làm giáo hoàng, Đức Thánh Cha Phanxicô đã nói: “Dung mạo của Thiên Chúa là dung mạo của một người Cha đầy lòng thương xót, đầy nhân nại với chúng ta. Người thấu hiểu chúng ta, chờ đợi chúng ta và luôn tha thứ cho chúng ta mà không bao giờ mệt mỏi, nếu chúng ta chạy đến với Người với tâm hồn sám hối... Lòng thương xót sẽ biến đổi thế giới. Một chút lòng thương xót thôi cũng làm cho thế giới bớt lạnh lẽo và thêm công chính” (Kinh Truyền Tin, 17-03-2013).

Trong buổi đọc kinh Truyền Tin ngày 11-01-2015, Đức Thánh Cha Phanxicô còn nói: “Ngày nay chúng ta rất cần đến lòng thương xót, Điều

quan trọng là các tín hữu sống lòng thương xót ấy và đem vào các môi trường xã hội khác nhau. Anh chị em hãy lên đường! Chúng ta đang sống trong thời đại của lòng thương xót, đây là thời đại của lòng thương xót”.

Rồi trong Sứ điệp Mùa Chay năm nay, Đức Thánh Cha cũng bày tỏ: “Tôi mong muốn biết bao rằng nơi nào Giáo hội hiện diện, đặc biệt là các giáo xứ và các cộng đoàn của chúng ta, nơi ấy sẽ trở thành những hải đảo thương xót giữa lòng đại dương vô cảm!”

Trong Tông huấn Evangelii Gaudium, thuật ngữ “lòng thương xót” cũng được lặp lại rất nhiều lần.

Đức Thánh Cha Phanxicô đã uỷ thác cho Hội đồng Toà Thánh về Tân Phúc-Âm-hoá việc tổ chức Năm Thánh Lòng Thương xót.

(từ Vatican)

THƯ GỎI CHÚA GIÊSU NHÂN NGÀY ĐẠI LỄ

*C*húa Giêsu giàu lòng thương xót ơi,

Hôm nay con viết thư cho Chúa, bỗng nhớ trong thánh kinh có đoạn nói về việc Chúa mới sinh ra đã phải chạy trốn sang Ai Cập và các anh hài bị giết, làm trái tim con quặn thắt: “Ở Rama, vắng nghe tiếng khóc than rên rỉ: tiếng bà Rakhen khóc thương con mình và không chịu cho người ta an ủi, vì chúng không còn nữa.” (Mt 2,18)



Để chuẩn bị mừng Đại Lễ lòng Chúa thương xót, nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con được một linh mục mà cuộc đời cũng khốn khổ như Chúa, hướng dẫn đến một nơi, mà nơi ấy tất cả các bà mẹ, kể cả các ông bố nữa, đã cạn nước mắt rồi. Họ không thể khóc như bà Rakhen được nữa, hay nói đúng hơn là họ cố gắng nuốt những giọt nước mắt, để dành sức lực chăm sóc cho những đứa con mình, mà dù có đổ bao nhiêu tiền của công sức chạy chữa thì phía trước vẫn là một màn đen vô vọng...

Nơi ấy là Khoa Ung Thư Nhi của Bệnh Viện Ung Bướu Sài Gòn, Chúa đã đến đó chưa?

Theo con số thống kê mới nhất, ở Việt Nam mỗi ngày trung bình có 250 người qua đời vì ung thư, trong đó gần hai

phần trăm là trẻ thơ, có nghĩa là gần một ngàn bốn trăm linh hồn bé thơ rời bỏ mặt đất này mỗi năm. Tội quá Chúa nhỉ!

Thôi, con mời Chúa đi với con. Khi chúng con tới nơi ấy thì quá đông, quá ngột ngạt! Cái đông đúc, chen chúc, bức bách và ngột ngạt tràn cả ra hành lang. Nhóm chúng con cố gắng len lỏi vất vả lắm mới đem quà vào trong các phòng bệnh được, thì nhận ra lúp xúp những bé thơ, với cái đầu tròn vo, trọc lóc. Giá như trong hoàn cảnh khác thì đó là sự ngộ nghĩnh. Nhưng nơi này đó là nỗi đau, là cùng tận nỗi đau Chúa ạ!

Con nhớ lại buổi sáng Chúa Nhật 18/1/2015, Đức Thánh Cha Phanxicô đã gặp gỡ giới trẻ Philippines tại Sân Thể Thao Đại Học Đường Thánh Tôma ở thủ đô Manila. Một em gái đã được cứu khỏi đời sống bụi đời, đã hỏi ĐTC một câu hỏi rất thực tế và đầy thương tâm, rồi ghen



ngào đến trào nước mắt khóc: "Có rất nhiều trẻ em bị cha mẹ mình bỏ rơi, có rất nhiều em trở thành nạn nhân của ma túy, đĩ điếm, và nhiều điều kinh khủng xảy ra cho chúng. Tại sao Thiên Chúa lại để cho những điều ấy xảy ra cho những trẻ em vô tội? Và tại sao lại có rất ít người giúp chúng con?"

Và ĐTC đã trả lời: "Cái cốt lõi của câu em hỏi, hầu như không có câu trả lời. Chỉ khi nào cả chúng ta nữa có thể khóc về những gì em đã nói thì chúng ta mới có thể tới gần chỗ trả lời cho câu hỏi ấy. Tại sao trẻ em chịu khổ quá nhiều? Tại sao trẻ

em lại chịu khổ? Khi tâm can có thể tự vấn và kêu lên thì bấy giờ chúng ta mới có thể hiểu được một điều gì đó.

Có lòng thương cảm trần thế cũng vô ích. Đó là một lòng thương cảm khiến chúng ta cho tay vào túi móc ra một cái gì đó cho người nghèo. Nếu Chúa Kitô đã có loại thương cảm này thì Người đã bước lại gần, chào hỏi họ rồi bỏ đi (về cùng Cha). Thế nhưng, chỉ ở vào lúc Chúa Kitô đã khóc và có thể khóc mà Người đã thông cảm cuộc sống của chúng ta, hiểu được những gì xảy ra trong cuộc đời của chúng ta...

Câu hỏi quan trọng về lý do tại sao có quá nhiều trẻ em phải chịu đựng khổ đau, em đã khóc than đặt vấn đề. Và câu trả lời quan trọng chúng ta có thể đáp lại hôm nay đó là chúng ta làm sao để có thể biết, thực sự biết khóc thương, biết khóc than”.

Bước chân vào đây, chúng con cũng tự hỏi: “Tại sao trẻ em chịu khổ quá nhiều? Tại sao trẻ em lại chịu khổ?”

Không thể lý giải nỗi lý do nào mà trẻ thơ mới chút xíu đã bị ung thư, và ung thư nhiều đến thế. Những chứng ung thư làm chúng con lạnh hết người: ung thư máu, ung thư võng mạc, và ung thư xương nữa...

Đời bệnh nhân ung thư khủng khiếp nhất là những cơn đau. Chúng con đã chứng kiến những cơn đau rúc rĩa thịt xương đó trong hành trình thiện nguyện, đau đau đến mức cuối cùng phải dùng đến moocphin để làm tê liệt những giây thần kinh, để giảm đau trong chốc lát. Trong những giây phút thống khổ ấy, người thân chỉ biết ôm lấy bệnh nhân như muốn sẽ chia phần nào nỗi đau, và càng đau khổ hơn vì thấy mình bất lực, không thể làm gì hơn để giảm nỗi đau cho người bệnh. Thế mà những cơn đau ấy đổ xuống trẻ thơ. Hình dung thôi chúng con cũng thấy rùng mình sợ hãi!

Lúc đó chỉ còn biết khóc thương, khóc than và gào tay lên khẩn nài: “Xin dâng lên lòng thương xót Chúa, những vết thương... xin Chúa thương tha thứ chữa lành, nhận chìm con vào lòng Chúa xót thương”

Không dừng lại ở chỗ khóc thương sụt sùi, chúng con đã cố gắng trong khả năng có thể, mang tới cho 200 bé nơi đây chút quà, sữa tươi và một phong bao lì xì.

Chúa biết không, khi chọn quà cho các em, một bác sĩ đã tư vấn nên tặng các em sữa tươi cho nhẹ nhàng, bởi thể trạng của các em, nhiều trẻ loại sữa quá giàu đậm và chất bổ sẽ khiến các em không tiếp nhận và dội ngược ra, thì sẽ rất mệt. Trao bao lì xì cho các em vui, với cảm giác được thêm tuổi mới trong đời, nhưng thiết thực là để bữa trưa này, cha hoặc mẹ các bé có chút tiền mua hộp cơm có thêm miếng thịt, ăn cho có sức khỏe để chăm sóc người không còn sức khỏe.

Nhà nào có người bị bệnh ung thư là kiệt quệ, là sạch cửa nhà, bán mọi thứ trong nhà để chạy thầy chạy thuốc cho bệnh nhân. Tại nơi này có những người mẹ rờn rã bao năm tháng chỉ ăn cơm từ thiện thôi, Chúa ạ. Ăn uống thiếu thốn, suy dinh dưỡng, mẹ đi chăm con mòn mỏi yếu ớt xanh xao như tàu lá chuối, đứa con bị ung thư xương nằm thóp thoi tro cái đầu trọc lóc, đến là khốn khổ.

Chắc Chúa còn nhớ, trong suốt mấy năm trời, nhóm thiện nguyện chúng con cũng trợ giúp 80 phần cơm mỗi ngày cho các bệnh nhân hoặc người nuôi bệnh. Bây giờ phải đi nhiều nơi để gieo rắc hạt giống lòng Chúa thương xót qua những chuyến công tác bác ái nơi vùng sâu vùng xa, cho nên chúng con chỉ tổ chức những chuyến thăm viếng như hôm nay được thôi, Chúa ạ!

Chúa gởi thêm nhiều người có lòng xót thương đến với chúng con để cùng chung tay góp sức xoa dịu nỗi đau của những con người nghèo khổ nhé! Con xin lỗi Chúa trước, nếu Chúa đưa đến những đại gia, những chức sắc, những người tiền bạc rùng rình đi làm việc thiện mà muốn cho cả làng biết, muốn nêu tên trên bảng vàng, muốn khắc danh tính vào bảng tri ân, muốn được liệt vào danh sách các ân nhân... thì chúng con không nhận đâu đấy nhé! Dù họ có tiền rừng bạc biển, quyền cao chức trọng, thì cũng không có chỗ trong nhóm thiện nguyện nhỏ bé của chúng con đâu!

Nằm chèo kheo ở bậc nghỉ cầu thang là một người đàn ông gầy gò xương xẩu, ngủ khò khò bất chấp kẻ lại người qua, con cứ tưởng là Chúa đang nằm đó chứ! Bỗng anh giật mình ngồi phắt dậy, vò cái túi lép kẹp dùng làm gối kê đầu, nhìn xung quanh ngơ ngác. Đợi người đàn ông định thần trở lại, chúng con đến lân la trò chuyện, mới biết anh tên Thành, quê mãi Vĩnh Long, có đưa con điều trị ở đây, cháu bị ung thư máu.

Lau giọt lệ, anh thở dài: “Mọi sự là vô vọng rồi, vì cơ thể cháu không tiếp nhận hóa chất truyền vô được nữa!” Đêm qua anh nhắn vợ lên thay phiên để anh về quê chuẩn bị sẵn sàng đón con về trong tình huống xấu nhất. Anh phải giấu vợ, sợ chị tuyệt vọng. Anh tới góc cầu thang ngủ vội lấy sức sau cả tháng thức trắng bên con, rồi sẽ bắt xe đi về dưới. Mấy sào ruộng anh đã bán hết để cứu con, mà công cốc hoàn công cốc. Anh bảo dù khó khăn đến đâu, cũng sẽ kiếm cái áo tử tế cho con khi đón nó về. Đau lắm, đau buốt trong tim mà giấu vợ, trù mến ôm hôn con rồi ra đi. Chúa có thấy nỗi đau nào hơn thế không?

Kể cho Chúa nghe những đau đớn đó, lòng chúng con cũng trĩu buồn. Cảm ơn Chúa đã gởi những phần quà từ tấm lòng xót thương của những anh chị em từ khắp nơi, bớt ăn tiêu chi chút, dành dụm gởi về để chúng con lên đường trao tặng cho những mảnh đời rách nát, bệnh tật, nghèo túng...

Có chi tiết nhỏ này có lẽ sẽ làm Chúa vui hơn : ấy là chúng con đã hì hục ngồi trong góc cầu thang bơm những trái bóng bóng to đẹp rực rỡ sắc màu trao tặng các em. Những trái bóng đủ hình dạng sắc màu làm mắt đám trẻ sáng lên, quên đi cơn đau trong chốc lát. Nhìn thấy nhiều em cứ cà cái đầu trọc lóc vào trái bóng, ôm khư khư trái bóng như sợ nó bay mất, thương đến là thương. Thật xót xa khi hóa chất vào cơ thể các em chế ngự tế bào độc của chứng ung thư, thì cũng chính là tước đi hết mái đầu xanh của trẻ. Thương chúng quá!

Tuy nhiên, người mục tử ân cần dẫn thiện nguyện viên chúng con khi đến nơi này hãy dần lại nỗi đau lòng, ráng tươi lên, đem niềm vui nụ cười như một kỷ niệm đẹp cho các bé. Chúng con làm vậy được không Chúa?

Người mục tử linh hướng từng chia sẻ với chúng con: ra đi, đem niềm vui cho anh em nghèo khổ và trẻ thơ bệnh tật yếu đau, nhưng đồng thời cũng là để nhận thức ra cái cõi hạn hẹp nơi con người. Biết sự bất lực của mình mà gửi gắm sự cậy trông tín thác vào Thiên Chúa. Ra đi cũng để thấy mình còn được Chúa thương rất nhiều. Còn thân hình đầy đủ, còn đi lại nói năng bình thường, còn sức khỏe... đó là món quà quý nhất Chúa trao ban mà con đâu biết trân trọng, đâu thấy mình hạnh phúc. Con cứ lao đầu tìm tiền tài danh vọng của cái chức tước địa vị... đến khi ngã quỵ vì ốm đau bệnh tật, lúc đó mới thấy tất cả là hư vô, là con số không, nếu không có sức khỏe.



Rời Khoa Nhi Bệnh Viện Ung Bướu, ám ảnh chúng con là nụ cười ngây thơ trên những gương mặt tròn trịa với cái đầu cũng tròn xoay, như những dấu chấm tròn vo giữa cuộc đời này. Những dấu chấm ngây thơ không hề biết rằng cuộc đời các em có thể chấm hết bất cứ lúc nào.... Hữu hạn mong manh quá đổi. Bỗng thấy mắt cay xé, con nhớ lại lời ĐTC Phanxicô nói với giới trẻ: “Chúa Giêsu trong Phúc Âm đã khóc. Ngài đã khóc thương người bạn Lazarô qua đời. Người đã khóc cho gia đình mất đứa con gái của họ. Người đã khóc khi thấy người mẹ góa đem người con trai của bà đi an táng. Và Người đã động lòng đến chảy nước mắt, đã cảm thương khi thấy đoàn lũ dân chúng không có chủ

chiên. Nếu các bạn không biết khóc các bạn không thể trở thành Kitô hữu tốt lành.

Đây là một thách đố cho chúng ta hôm nay. Khi đặt câu hỏi, tại sao trẻ em lại chịu khổ đau, tại sao tai ương này hay hoạn nạn kia lại xảy ra trong đời sống, câu trả lời của chúng ta cần phải: một là thinh lặng; hai là một thứ ngôn từ xuất phát từ các giọt lệ của chúng ta. Hãy can đảm. Đừng sợ khóc than!”

Vâng, Chúa Giêsu ơi! Con đang khóc đây!

Chúa cùng khóc với con nhé!

Thịện Nguyễn Tín Thác

Bình Thạnh 2015

Tín Thác

Chúa dẫn con đi khắp nẻo đường
Đi qua những nẻo rất đầy sương
Trong màn sương trắng mênh mông ây
Chỉ một mình con thật đáng thương!

Con gọi Chúa rằng Chúa con ơi!
Ngài ở đâu khi con rồi bời
Tâm tư hoảng loạn chân chùn bước
Chúa bảo vẫn kề bên con thôi.

Chúa ơi sao họ nhiều thấp hèn
Chèn ép đọa đày con nhiều phen!
“Con ơi, đừng chấp làm chi họ,
Con Chúa Trời đây còn treo lên!”

Thân con bầm dập đầy chua cay
Chén đắng mà sao rót thật đầy
Chận đường chắn lối sao con bước?
“Ta còn toi tả huông chi con!”

Con hỏi bao giờ khổ nạn qua
Thời gian rồi sẽ tới kia mà
Khi Ta bị kéo lên cao ấy
Ta sẽ đem người lên cùng Ta

Nhưng mà Ta hỏi con tin không?
Cứ vững niềm tin đừng nản lòng
Chỉ còn một chút thôi con ạ,
Nhưng Ta trở lại con còn trông.

Con hãy tin Ta thắng thế gian
Ơn thiêng tuôn đổ xuống tràn lan
Giúp con vững bước qua đau khổ
Rồi sẽ cùng ca khúc khải hoàn

Con có tin Ta thắng thế gian?
Hãy vững tin luôn đừng nghi nan
Phục Sinh ngày ấy huy hoàng đầy
Dù biết hôm nay gian nan đầy.

*Di Nguyễn
Australia 2015*



Bình Minh Chúa Nhật Hồng

“Hãy tụ họp lại, hỡi các người là những kẻ ưu phiền, hãy hân hoan vui mừng, để các người nhảy mừng, và hưởng no đầy nguồn an ủi các người” (Is 66,10-11)

Đó là bài ca nhập lễ của Chúa Nhật IV Mùa Chay, được gọi là Chúa Nhật Hồng, với chủ đề “hãy hân hoan vui mừng”. Cho dù vẫn còn nằm trong mùa chay với màu tím



buồn, nhưng vẫn có một Chúa Nhật Hồng như tia nắng sớm bình minh báo hiệu ngày mới tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ phá tan đêm đen u tối, mang niềm vui đến xua tan nỗi buồn. Là con cái của lòng Chúa thương xót, thấm nhuần tinh thần rạng rỡ vui tươi ấm áp ấy, bình minh Chúa Nhật Hồng, nhóm thiện nguyện Tín Thác lên đường đem niềm vui đến những mảnh đời chưa vui!

• Bình Minh vẫn cần đón nhận... bình minh!

Bình Minh, không phải là nơi rực rỡ xa hoa như cái tên, hóa ra đây là một dãy nhà thấp cũ kỹ, nằm chơi vơi giữa một vùng cát trắng. Phía xa xa có những nóc nhà lụp xụp, che những ụ đất tròn, mà nếu không đến tận nơi bạn sẽ không biết đó là gì, hoặc nếu nhìn xa xa thì lại giống những lều của thổ dân ven sông Amazon như bạn thấy trong phim ảnh. Đó là gì vậy?

Quay trở lại với dãy nhà cấp bốn thấp lè tè giữa cát trắng hoang sơ đã tồn tại ở nơi này suốt 41 năm, đó chính là cơ sở của trại phong có cái tên rất đẹp là “Bình Minh”, nằm ở ấp 5, xã Tân Hiệp, huyện Long Thành, tỉnh Đồng Nai.

Cuộc sống người dân ở đây như thế nào, hãy lắng nghe ông Lê Chí Ngọc, trạm trưởng trại phong tâm sự:

“Bà con cư dân của trại còn nhiều khó khăn lắm, nhất là về kinh tế. Dù rằng bệnh phong ở Việt Nam, trên nguyên tắc đã được thanh toán dứt điểm, song 100 bệnh nhân ở làng phong này và hơn 30 người khác sống rải rác trong khu dân cư đây có cuộc sống rất khó khăn. Vì bệnh phong đã tàn phá sức khỏe, cướp đi một phần thân thể họ, chủ yếu là các ngón chân ngón tay, họ thành ra tàn phế rồi, sức lao động suy giảm, không thể tự mình lao động kiếm sống như những người lành lặn khác được.

“Hơn nữa, cả một thời gian dài, trong xã hội nổi sợ hãi xa lánh kỳ thị người bị bệnh phong là có thật, thành ra bệnh nhân dù có khỏi bệnh rồi vẫn khó hòa nhập với cộng đồng. Nay sự kỳ thị đó giảm bớt, họ lại chịu áp lực của tuổi già, nghèo đói, cô đơn và bệnh tật.”

Bản thân người trạm trưởng đáng kính cũng là một bệnh nhân phong, ông đã gắn bó với làng phong này 41 năm trời, và là nhân chứng sống động của làng phong Bình Minh.

Bệnh nhân Võ Ngọc Lua cho biết anh ấy không thể có việc làm ổn định. Anh phải đi làm lung tung linh tinh đủ mọi việc, mỗi tháng may ra mới kiếm được ngót một triệu đồng, nhà nước cho 360 ngàn/tháng, tằn tiện sống qua ngày đoan tháng.

Nhân chứng có bề dày cuộc đời gắn với trại phong Bình Minh là bà Trần Thị Lâm. Căn bệnh phong tàn phá cơ thể, khiến bà phải dùng xe lăn để di chuyển. Thời trước ai cũng sợ bệnh phong, chẳng ai thêm “đây với

hủi” ! Vợ chồng bà phải đi xin ăn, đủ mọi nhục nhã ê chề, cuối cùng đành dắt 3 đứa con lưu lạc về làng phong Bình Minh. Chồng bà gục chết khi đứa con út mới 6 tuổi. Tuy nương nhờ vào làng phong, nhưng bà phải chọn cách sống rất đau lòng, là sống tách ly khỏi 3 đứa con, để tránh thị phi, để tạo tương lai cho con.



Bản thân bà theo đạo Tin Lành, vậy mà bà cho 3 đứa con rút ruột để ra theo đạo Công Giáo.

Bà nức nở òa khóc: “Vậy mà Chúa thương. Chúa cru mang con tôi, một đứa làm kỹ sư điện, một đứa là y tá, còn một đứa là tài xế. Chúng đã trưởng thành, đã có gia đình nơi các thành phố hạnh phúc bình an. Còn tôi, tôi quyết gửi thân ở trại phong Bình Minh, như cách để cảm ơn đất và con người nơi này. Tạ ơn Thiên Chúa ban cho các con tôi tránh khỏi kiếp phong cùi. Tôi quyết không để bệnh của tôi làm ảnh hưởng xấu đến công việc và đời sống của các con tôi, vì thành kiến về bệnh phong còn nặng lắm!...”

Người mẹ ấy cứ nắm tay thiện nguyện viên Tín Thác khóc nức lên: “Các cô chú ơi quả đúng như Chúa dạy: công phúc của người đau khổ có giá trị vô cùng trước mặt Chúa, nên Chúa ban ơn cho con cái tôi nhiều như vậy. Thân già cùi hủi này mãn nguyện rồi. Hôm nay Chúa thương đưa các cô chú tới đây quan tâm giúp đỡ chúng tôi. Thật là vui mừng!”

Lòng thương xót không dừng lại ở đâu mỗi chút lười, nhưng bằng hành động và tấm lòng xót thương để giới thiệu với anh em mình gương mặt Chúa Kitô, Đấng giàu lòng xót thương, Đấng đã đến nơi này, trại phong Bình Minh, với dồi dào ân sủng và lòng xót thương vô bờ bến.

Trên hành trình thực hành lòng thương xót của nhóm thiện nguyện Tín Thác, bệnh nhân phong luôn là một điểm nhấn của yêu thương, chính vì vậy mà Chúa Nhật Hồng này chúng tôi “đem bình minh đến với Bình Minh”. Bình minh đây là niềm vui của sự chia sẻ, cảm thông. Bình minh đây là lời cầu nguyện lòng Chúa xót thương những thân phận đau ốm tật nguyền. Bình minh đây là những món quà tinh thần: chuỗi hạt, ảnh, sách, CD bài giảng lòng Chúa thương xót. Bình minh đây là nhu yếu phẩm mà đồng bào đang cần là gạo, mì tôm và một số mặt hàng thiết yếu như dầu ăn, nước tương, nước mắm... Một trăm ba mươi phần quà đủ gửi tới tất cả bệnh nhân và dân cư của làng, cùng với cả mấy chục hộ sống rải rác ở vùng quanh đó.

Trong tất cả những chuyến công tác bác ái, ngoài những “sự cần” cho cuộc sống của bà con, thiện nguyện viên không quên đem những “sự vui” đến cho các em. Trên vùng đất cát trắng khô cằn, bình minh Chủ Nhật Hồng này bỗng rạng rỡ những trái bóng bay đủ sắc màu. Hón hờ nhất là đám trẻ con, chúng cười giòn tan trong nắng sớm...

Vâng, bây giờ xin tiết lộ: những mái lều lụp xụp kỳ dị ở trên chính là những lò sấy than tổ ong, một công việc rất nặng nhọc của bệnh nhân phong để kiếm sống. Khi những bếp lửa ở các gia đình, hàng quán cháy hồng, rất ít ai biết những viên than chắc nịch đó được làm ra từ mồ hôi nước mắt của bà con nơi đây. Miếng cơm kiếm được của làng phong Bình Minh cơ cực lắm, xin đừng quên họ!

Tạm biệt làng phong Bình Minh khi ánh bình minh chan hòa rạng rỡ cả một vùng quê. Chủ Nhật Hồng không chỉ là một làng Bình Minh, thiện nguyện viên Tín Thác còn phải đi tiếp để đem bình minh đến những nơi chưa thấy ánh bình minh của lòng thương xót...

• Thiên Trợ - Nỗi Đau "Lỗ Đáo" Không Lành

Tọa lạc tại ấp Hương Phước, xã Phước Tân, tỉnh Đồng Nai, mái ấm Thiên Trợ cũng là một điểm để bệnh nhân phong nương tựa và được chăm sóc.

Rất nhiều năm trước, khi bệnh phong còn là nỗi sợ hãi kinh hoàng của cộng đồng xã hội, các nữ tu dòng Nữ Tử Bác Ái Vinh Sơn đã nghĩ tới phương thế cứu giúp gia đình các bệnh nhân phong. Các nữ tu đã về vùng đất này, lúc đó rất hoang vu, lập thành một ngôi làng cho các gia đình có nơi nương tựa sinh sống.

Chia đất, làm nhà, chăm sóc y tế cho gia đình bệnh nhân phong, những mong họ có thể an phận sống quây quần, song



không phải sự lo toan rất nhân bản của các sơ đã thuận buồm xuôi gió mà gặp biết bao thử thách.

Sau khi có nơi ăn chốn ở, bệnh nhân tự lao động tăng gia có cái mặc cái ăn, thì xã hội lại có những biến động.

Sau 1975, nhà nước thu hồi phần lớn đất của trại. Một số gia đình bệnh nhân hoảng sợ, bán tống bán tháo phần đất được trao tặng cho những người khác. Dù thương họ lắm, biết rằng mất đất bệnh nhân phong sẽ khổ, song các sơ chẳng thể can thiệp vì đất đã trao tặng rồi, giữ hay bán là quyền của họ. Mô hình làng phong bị phá vỡ, người phong ở lẫn với người lành. Hiện thời số gia đình bệnh nhân phong còn 99 hộ, với 382 người, 67 bệnh nhân, và 33 bệnh nhân phong di chứng nặng.

Nữ tu Hoàng Thị Ngọc Duyên nghẹn ngào: “Thương lắm! Cho dù bây giờ bệnh phong đã có thuốc điều trị được rồi, tuy nhiên có những bệnh nhân bị di chứng rất nặng nề. Khi bị bệnh phong mà bệnh nhân nào có “lỗ dao” (lỗ dò do vết thương hở loét vào tận xương) thì sẽ không bao giờ lành. Những “lỗ dao” ấy làm cho bệnh nhân rất đau đớn, sinh hoạt khó khăn, phải chịu đựng như vậy cho tới lúc chết!...”

Người nữ tu trẻ ấy đã có nhiều kinh nghiệm trong việc chăm sóc bệnh nhân HIV giai đoạn cuối ở Trung Tâm HIV Mai Hòa, giờ được chuyển về đây chăm sóc bệnh nhân phong. Sơ cười mà nghẹn ngào, dặn thiện nguyện viên: “Các con cầu nguyện cho họ, nhất là cho những bệnh nhân có ‘lỗ dao’ được chữa lành, và cầu cho các sơ ở đây nữa. Xin cho mọi người được trọn niềm tín thác vào lòng Chúa thương xót nhé!”

Sau khi trao tận tay 100 phần quà tinh thần và vật chất cho từng gia đình, thiện nguyện viên vào nhà nguyện để nghe sr phụ trách chia sẻ về đời sống của bệnh nhân ở đây, những khó khăn trở ngại gian khổ... Cuối cùng kết thành lời cầu nguyện dâng tất cả lên Lòng Chúa Thương Xót.

Trong những chuyến công tác bác ái, thiện nguyện viên luôn phải đặt ưu tiên số một cho việc cầu nguyện. Không cầu nguyện thì không làm việc được. Cầu nguyện khi khởi hành và lúc trở về. Cầu nguyện trên xe và sau khi hoàn thành công tác.

Chính qua việc cầu nguyện mà Chúa thêm sức mạnh, giải gỡ những khó khăn, cất đi những trở ngại, bảo vệ, gìn giữ, che chở thiện nguyện viên Tín Thác có những lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc! Trầm lặng trước Thánh Thể, nghe văng vẳng đâu đây lời Đức Thánh Cha Phanxicô:

"Thánh ý của Thiên Chúa dành cho chúng ta là hãy luôn có lòng thương xót và đừng lên án bất cứ ai. Thiên Chúa có một trái tim nhân lành vì Ngài luôn thương xót. Ngài thấu hiểu những khổ đau của con người, những thách thức chúng ta phải đối mặt, và những tội lỗi của chúng ta. Là một người Samaritanô nhân lành có thể là một thách đố với nhiều người, nhưng đó là cách tốt nhất để bắt chước Chúa Giêsu và bước theo con đường của Ngài. Hành vi một người Samaritano nhân hậu đang thực hiện chính là bắt chước lòng thương xót của Thiên Chúa khi người ấy tỏ lòng thương xót với những người cần đến."

Rời Thiên Trợ, thiện nguyện viên Tín Thác hướng về thành phố, nhưng chưa được nghỉ ngơi, vẫn còn chút nắng vàng cuối ngày có nghĩa là vẫn còn phải vâng lời vị cha chung Giáo Hội, đem bình minh đến với những mảnh đời tăm tối. Chủ Nhật Hồng của Tín Thác còn một nơi phải đến!

• Bình Triệu- Cười Lên Dẫu Tỉnh Hay Điên

Trung Tâm Bảo Trợ Xã Hội Bình Triệu có tới 260 đối tượng xã hội, đó là những người già neo đơn, cơ nhỡ, ăn xin, tàn tật, tâm thần, bụi đời, lang thang vô gia cư...

Họ được thu gom về đây từ các vỉa hè, gầm cầu, bãi rác, phố chợ... Ai có người thân bảo lãnh sẽ được về nhà. Ai không có nơi đón về, sẽ phải sống ở đây mãi, không được tự do ra ngoài. Trong khu tập trung này, họ thiếu mọi thứ, thiếu tình thương, thiếu vật chất và thiếu cả cuộc sống tâm linh. Họ sống chung với nhau, tỉnh tỉnh điên điên, khỏe mạnh yếu đau, cùng chia vui sẻ buồn với nhau. Các nhân viên ở đây dù tận tụy hết mình, song với số lượng trại viên quá đông và quá đa dạng như thế, sự chăm sóc chu đáo là không thể.

Đây không phải là nơi xa lạ với nhóm thiện nguyện Tín Thác. Đã có bạn đến đây hàng tuần thăm nom chăm sóc những người già neo đơn bệnh tật bị con cháu bỏ rơi. Đã có bạn đến đây tặng ảnh, sách, chuỗi hạt, CD bài giảng và các máy nghe 300 bài giảng lòng Chúa thương xót cho những người Công Giáo cơ nhỡ, đi ăn xin, vô gia cư, bị thu gom về đây. Đã có bạn đến dạy giáo lý, dạy kinh, dạy lần hạt cho những người có đạo mà bỏ đạo lúc nào chẳng nhớ, hoặc những người bỗng có cảm tình và muốn theo đạo. Đặc biệt là hàng ngày, mỗi 3 giờ chiều, những con người tỉnh tỉnh điên điên bị người nhà ruồng rẫy, không ai đoái hoài, không chốn nương thân ấy, tìm đến nấu thân nơi lòng Chúa thương xót với câu kinh đọc ê a ngọng ngịu mà chắc chỉ có Chúa mới hiểu họ nói gì!!!

Nhóm thiện nguyện Tín Thác tới đây hôm nay, chút quà mọn là sữa tươi gỏi tới từng người mong xoa dịu bớt cái nắng nóng của Sài Gòn mấy hôm nay dường như đang tăng độ. Nhưng trên hết là nhóm Tín Thác muốn đem lòng Chúa thương xót đến xoa dịu nỗi đau tâm hồn của những con người bị gia đình người thân ruồng rẫy loại trừ, bị mọi người coi khinh tránh xa ngoảnh mặt. Chúa không bỏ rơi những đứa con đang cần được xót thương, và con cái của lòng Chúa thương xót phải đến tận những nơi này để cho họ thấy lòng thương xót của Chúa qua tấm lòng của những con người biết xót thương nhau.

Những người bệnh được các bạn đến tận giường thăm hỏi tặng quà. Những người khỏe mạnh còn đi được thì tập trung ở hội trường cùng ca hát múa nhảy chuyện trò tâm sự với thiện nguyện viên. Họ ngồi xen kẽ nhau, chan hòa,



chẳng có khoảng cách, chẳng phân biệt ngại ngùng e dè. Tất cả đều là con cái Chúa, đều cần được xót thương. Niềm vui và tiếng

cười rộn ràng. Cười lên đi đâu tỉnh hay điên. Biết ai tỉnh? Biết ai điên?

Chúa Nhật Hồng đã khép lại đây ấn tượng trong lòng mỗi thiện nguyện viên. Hoàng hôn dần buông, mặt trời sắp tắt, bình minh không còn, nhưng “bình minh của lòng Chúa thương xót” ngày càng sáng hơn, rực rỡ hơn sau mỗi chuyến công tác bác ái đem lòng thương xót đến cho những con người cuộc đời đang còn trong tăm tối...

Bạn hỏi mình : Có kiếp trước hay không?

Sao mỗi con người sanh ra lại khác nhau đến thế?

Có kẻ đẹp kẻ xấu. Có người khôn người ngu. Có đũa sang đũa hèn.

Nhưng bạn ơi, xấu - đẹp, khôn - ngu, sang - hèn... là do bạn nhìn nó như vậy.

Chứ bản thân mỗi người đều là mỗi tuyệt tác đầy thôi.

Máu ai cũng đỏ. Nước mắt ai cũng trong. Trái tim ai cũng đập.

Sự phân biệt đến do bạn nhìn như vậy.

Bạn lại hỏi mình : Có kiếp sau hay không?

Mình mới hỏi lại : Bạn cần kiếp sau để làm gì?

Để thấy người sống thiện được đền đáp,

người tội lỗi bị dầu sôi, người tu đạo được giải thoát.

Nhưng bạn ơi, đâu cần tới kiếp sau.

Nhân quả nhãn tiền.

Chỉ do bạn không thấy.

Bạn có bao giờ nhìn sâu vào cuộc sống.

Người có lòng thương xót, khuôn mặt sẽ dịu nhẹ bao dung, vòng tay sẽ ân cần rộng mở.

Kẻ thủ ác, trong tim chứa đầy lửa dữ. Tự đốt mình, đâu cần địa ngục xa xôi. Đôi mắt láo liên, hắt những đường gân máu. Luôn cau mày, luôn nhứt nhối thân tâm.

Ai xúc nước hoa, người sẽ thoang thoảng hương thơm.

Trái tim ai đẹp sẽ lung linh như vàng trắng áy.

Và bạn ơi, phút giây này hạnh phúc.

Được mỉm cười, được chiêm ngắm đổi thay.
Tìm câu chi nữa quá khứ vị lai.
Chẳng nơi nào đẹp như bây giờ hiện tại (*nguồn Net*)
Xin dâng một Chúa Nhật Hồng lên Thiên Chúa của lòng
xót thương!

Thiện Nguyễn Tín Thác- Saigon

MÓN QUÀ NGÀY ĐẠI LỄ

Để chuẩn bị tâm hồn mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót, nhóm thiện nguyện Tín Thác muốn làm một cái gì đó cụ thể để dâng lên Thiên Chúa là Cha đáng giàu lòng thương xót. Hằng ngày trong giờ kinh vẫn thì thầm xin Đức Mẹ đưa đường dẫn lối cho chúng tôi đến với những người nghèo khổ, bệnh tật, khó khăn để giúp đỡ sẻ chia, và cũng để lòng thương xót Chúa được thể hiện và trải dài trên con cái của Người... và Đức Mẹ đã đưa nhóm thiện nguyện đến một gia đình ngoại đạo có hoàn cảnh khá đặc biệt.

• Cả Nhà Cùng Không Biết Chữ



Đến thăm gia đình anh vào một buổi trưa tiết trời tháng 3 oi bức, trong khu phòng trọ thấp tè lụp xụp ở số 115 đường Lam Sơn, Thành Phố Bảo Lộc, Lâm Đồng. Mái nhà nhỏ bé đó là nơi trọ của 5 gia đình từ nơi khác vào đây lập nghiệp. Họ làm đủ mọi

nghề: người thì đi mua ve chai, người thì bán hủ tít gỗ, người thì làm công nhân, bán vé số... Phòng trọ bé xíu, chật ních khoảng 9 mét vuông là chỗ che nắng che mưa chắn nắng của 4 bố con

anh Nguyễn Ngọc Hùng, quê ở Quy Nhơn di cư vào Bảo Lộc lập nghiệp. Anh Hùng có 3 cô con gái với cái tên khá đẹp: Phạm Thị Ngọc Dung-16 tuổi, Phạm Thị Ngọc Nhi-10 tuổi, và Phạm Thị Ngọc Yến-8 tuổi.

Từ ngày vợ là chị Trần Thị Huyền Vân, 45 tuổi, chết vì bệnh ung thư tủy hồi tháng 5/2014, anh phải chịu cảnh gà trống nuôi con, và đây là trạm dừng thứ ba mà bốn bố con phải đổi chỗ ở vì cuộc mưu sinh. Anh Hùng không biết chữ và 3 đứa con cũng không biết, chỉ có cô con gái lớn là được học hếp lớp 1, bây giờ thì chữ nhớ, chữ quên. Xót xa thật! Thế kỷ thứ XXI rồi mà vẫn còn chưa xóa hết nạn mù chữ ngay ở thành phố. Anh thở dài nhìn 3 đứa con dại: “Biết thế nào được? Khi nơi ăn chốn ở chẳng ổn định, tiền ăn lo còn chưa xong, nói chi đến việc học hành của con cái!”

Hai bé Dung và Nhi đi bán vé số, mỗi ngày kiếm được năm ba chục phụ giúp vào tiền chợ. Ông bố chúng thì làm đủ mọi nghề, ai kêu gì làm nấy: phu hồ, chạy xe ôm, vá xe lưu động... thu nhập được khoảng vài chục đến hơn trăm ngàn một ngày. Gia tài duy nhất của anh là chiếc xe honda 50 mà anh đã ki cốp mua trả góp. Mỗi tháng anh hết sức tần tiện dành dụm trả cho chủ nợ được vài ba trăm.

Thấy được nỗi khổ và thiệt thòi của người không biết chữ, nhóm thiện nguyện đã lên kế hoạch giúp đỡ gia đình anh Hùng từng bước giải gỡ những khó khăn:

- Cho 3 cô gái đi học, xóa nạn mù chữ.
- Giúp anh trả hết nợ tiền mua xe.
- Tìm cho hai cô gái lớn nghề ổn định hơn, như may gia công hoặc làm tóc...

Kế hoạch đã lên, cả nhóm nỗ lực hết sức, rồi cầu nguyện phó thác tất cả cho lòng Chúa thương xót. "Vào lúc 3 giờ chiều con hãy khẩn cầu Lòng Thương Xót của Ta cho các tội nhân cách riêng, và nếu có thể trong giây lát, con hãy trầm mình vào cuộc khổ nạn của Ta, đặc biệt lúc Ta bị bỏ rơi trong cơn hấp hối. Đây là giờ cao điểm của Lòng Thương Xót vĩ đại tuôn đổ xuống trên thế giới... Trong giờ này, Ta sẽ chẳng từ chối bất cứ điều gì

với các linh hồn kêu van Ta nhân danh cuộc tử nạn của Ta" (Nhật Ký Faustina, 1320)

Và Chúa đã ra tay cứu giúp...

Vài ngày sau khi chúng tôi đến thăm gia đình anh Hùng lần thứ nhất, có người đã hứa cho hai bé Dung, Nhi đi học làm tóc miễn phí vào các buổi chiều trong ngày, vì buổi sáng hai bé còn phải đi bán vé số.

Việc cho cả 3 em đi học chữ là rất phức tạp và khó giải quyết, vì Dung đã 16 tuổi và Nhi 10 tuổi, không thể ngồi học chung với các em lớp 1 được. Hơn nữa, phải thu xếp giờ học sao cho hai em vẫn có thể đi bán vé số, kiếm thêm thu nhập phụ giúp cho gia đình. Làm sao đây ? Cả nhóm họp nhau cầu nguyện và cầu nguyện, xin thánh ý Chúa. Và Chúa đã soi sáng cho nhóm thiện nguyện nhớ đến “lớp học Lòng Thương Xót” của cô giáo Hoa. Tạ ơn Chúa, có hướng giải quyết rồi, Chúa hay thiệt!

• Lớp Học Của Lòng Thương Xót

Một buổi sáng Chúa Nhật, thiện nguyện viên Tín Thác đã cùng anh Hùng và 3 cô con gái đến lớp học của lòng thương xót. Từ nhà anh Hùng đến nhà chị Hoa khoảng một cây số, đoạn đường này, hằng ngày hai bé cũng đi bán vé số qua đó. Đón tiếp chúng tôi là nụ cười niềm nở của cô giáo Hoa. Cô ngồi trên xe lăn vì bị liệt 18 năm. Sau khi nghe biết hoàn cảnh của gia đình anh Hùng và việc xin cô giúp đỡ cho việc học chữ của 3 cô gái, cô vui vẻ nhận lời ngay không suy nghĩ. Như một người mẹ và người chị dày dặn kinh nghiệm, cô nhẹ nhàng cắt nghĩa cho các em về việc cần thiết phải biết chữ trong cuộc sống, trong công việc hằng ngày, và nhanh chóng sắp xếp giờ học cho các em.

Cô giáo Hoa lên ngay chương trình:

- Đồi với bé Yên, 8 tuổi sẽ được bố đưa đi học từ 6 giờ 30 sáng, ở với cô cả ngày và ăn cơm trưa với cô, đến chiều sau khi tan ca, bố sẽ đón bé về. “Bây giờ là tháng 3, cô sẽ dạy sao cho bé đủ kiến thức để kịp vào lớp 1 cho năm học tới đây. Hồ sơ giấy tờ đến lúc nhập học sẽ lo tiếp. Chắc chắn Chúa sẽ giúp mà!” cô cười nói thế.

- Bé Dung và Nhi, sẽ đến học với cô bất cứ lúc nào các em rảnh. Mỗi ngày chỉ cần học khoảng hơn một tiếng, từ 7giờ đến 8 giờ sáng. Sau giờ học, các em sẽ đi bán vé số.

Chương trình như vậy là tạm ổn, nhưng vấn đề là cần 1 chiếc xe đạp để hai bé đi học chữ buổi sáng, đi học làm tóc buổi chiều, và đi học giáo lý buổi tối nữa... Sao đây Chúa ơi?

Một thiện nguyện viên giơ tay: *“Nhà em có 1 chiếc xe đạp của bé lớn đã học xong không dùng đến nữa, em xin gửi tặng!”*

Ôi Chúa ơi! Sao linh thiêng thế. Mọi việc thật suông sẻ!

Chúng tôi ngồi quây quần bên nhau bàn chuyện, lo cho anh Hùng và chuyện đi học của các bé, như lo chuyện của một người trong gia đình vậy, mặc dù chị Hoa mới gặp mặt bố con anh Hùng chưa đầy 1 tiếng đồng hồ. Cả nhóm ghi nhớ và đem ra thực hành lời “người linh mục của lòng thương xót” luôn nhắc nhở trong mọi bài giảng lòng Chúa thương xót: “Vì chúng ta cùng là con Cha Trên Trời, và vì là con một Cha nên chúng ta cũng phải xót thương nhau, quan tâm lo lắng cho nhau như Thiên Chúa đã thương xót và lo lắng cho mỗi người chúng ta...”

Khi nhóm hỏi đến học phí, cô giáo Hoa mỉm cười đưa mắt cười nhìn các thiện nguyện viên: “Mình cứ làm việc cho Chúa đi, tới đâu Chúa lo liệu tới đó. Trong khả năng giúp được gì cô sẽ giúp, đừng bận tâm lo lắng. Hiện tại sách, vở, bút... cô đã có, không cần phải mua. Khi nào thiếu gì, mình sẽ kêu gọi nhóm đóng góp mỗi người một tay. Lo gì!”

Chúa đưa tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Đúng là lớp học của lòng thương xót, của những con người có lòng xót thương nhau, của lá lành đùm lá rách, của lá rách đùm lá nát, và của lá nát đùm lá te tua.

Tại sao những con người không có của cải, kể cả sức khỏe, mà việc cho đi là nhiều và vô vị lợi thế? Vì trái tim của họ là trái tim thịt mềm biết yêu thương, trái tim có lòng thương xót. Trong khi biết bao nhiêu người dư tiền dư của mà không dám cho đi và luôn vụ lợi, chỉ biết khư khư giữ cho riêng mình, không

biết nghĩ đến người khác. Vì trái tim của họ đã chai cứng vô cảm mất rồi, trái tim không có hai chữ xót thương.

Thiện nguyện Tín Thác chia tay cô giáo Hoa, mắt cay xè vì xúc động. Ngày mai các em sẽ bắt đầu đến lớp. Tạ ơn Chúa đã yêu thương chăm sóc cho các em có cô Hoa, không chỉ là một cô giáo dạy chữ mà còn là một người mẹ thứ hai dạy dỗ các em nên người nữa.

Trên cao, Chúa Lòng Thương Xót đang nhìn xuống mỉm cười với con cái Ngài.

• Trót Thương Thì Thương Đến Cùng

Đã “trót thương thì thương đến cùng”! Việc kế tiếp chúng tôi phải làm là cùng anh Hùng đi đến cửa hàng mua bán xe ở ngã ba Đại Bình trả nốt số tiền xe còn nợ, để mỗi tháng anh không còn phải lo trả lãi nữa, và từ đây anh chính thức làm chủ chiếc xe cũ rích, không còn lo ngay ngáy mỗi khi chạy xe ôm vì không có giấy tờ xe. Chúng tôi vui lây khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của bố con anh khi nhận được giấy tờ xe gốc. Thế là bớt được một lỗi lo dai dẳng bao năm trời.

Chiều cuối tuần, trong lúc các xứ đang nô nức chuẩn bị Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót thật rầm rộ, những thiệp mời Đại Hội Lòng Thương Xót được phát tán khắp nơi, cờ quạt kèn trống rước sách lễ hội ăn uống linh đình... thì các thiện nguyện viên Tín Thác âm thầm đến khu nhà trọ lụp xụp của anh Hùng. Sau khi thăm hỏi, họ cùng nhau sửa lại chiếc giường ọp ẹp sắp gãy, lập bàn thờ Lòng Chúa Thương Xót để gia đình anh có nơi thờ phượng.

Món quà nhóm thiện nguyện mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót năm nay là những tâm hồn lạc lõng đã quay về với Chúa. Bé Dung đã được rước lễ lần đầu, bé Nhi và Yến đang theo học lớp giáo lý tân tòng tại giáo xứ Thiện Lộc. Nhóm cũng khuyến khích anh Hùng sắp xếp thời giờ đi học giáo lý dự tòng, và anh đã đồng ý.

Trao tận tay anh món quà mừng Đại Lễ là CD “Nhật Ký Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót”, sách, tràng chuỗi, và lập

bàn thờ Lòng Thương Xót cho gia đình anh. Xin Chúa ngự vào nhà anh vào tâm hồn anh và con cái anh. Việc còn lại chúng tôi phó thác gia đình anh cho lòng thương xót của Chúa. Xin Chúa che chở, gìn giữ, anh và các con anh trong lòng thương xót của Chúa.

“Khi nhận biết mình có một người Cha luôn yêu thương và đồng hành với mình trong mọi khốn khó của cuộc sống, qua những người con của lòng thương xót, anh sẽ không còn cảm thấy cô đơn, và gánh nặng mưu sinh nuôi dạy con cái sẽ nhẹ hơn, anh nhé!”

Một ngày kia, sau giờ hiệp lễ, Thánh nữ Faustina nghe có tiếng nói:

“Ái nữ của Cha ơi, con hãy nhìn vào vực thăm thương xót của Cha và dâng lời ca ngợi tôn vinh tình thương Cha.

Con hãy thực hiện điều ấy như thế này: con hãy quy tụ tất cả tội nhân khắp thế giới rồi nhận chìm họ trong vực thăm thương xót của Cha.

Ái nữ của Cha ơi, Cha muốn hiến thân cho các linh hồn. Cha khát khao các linh hồn.

Vào ngày đại lễ của Cha, ngày lễ kính Lòng Thương Xót Cha, con hãy rảo khắp thế giới và đem các linh hồn đang lả mệt về với suối nguồn thương xót của Cha. Cha sẽ chữa lành và bổ sức cho họ” (Nhật Ký Faustina, 206).

Theo lời Thầy Giêsu, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã chuẩn bị mừng lễ bằng cách rảo khắp nơi, đem các linh hồn đang lả mệt, như gia đình anh Hùng ngoại đạo, về với suối nguồn thương xót của Chúa để Chúa chữa lành và bổ sức cho cả gia đình anh.

Còn bạn, bạn mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót năm nay như thế nào?

*Thiện Nguyễn Tín Thác Bảo Lộc
Những ngày chuẩn bị Đại Lễ LCTX 2015*

Lá Thư Không Gửi Đường Bưu Điện

Lá thư viết từ Trung Tâm Bảo Trợ Xã Hội Hiệp Bình Chánh - Thủ Đức... “Cô ấy bảo mẹ rằng cha mẹ nào chẳng xót thương con. Tình thương xót ấy không bao giờ bị điên. Cho dù xác thân tả tơi, tính khí khùng khùng, song tình thương xót thì không. Và tình mẹ yêu con, tình mẫu tử, thì mãi mãi là ấm áp, không có khùng điên trong cung bậc xót thương yêu mến ấy. Nếu làm người mà không có lòng thương xót thì đó mới là điên. Cùng là người mà không biết xót thương nhau thì mới thật là khùng!”

Sài Gòn, mùa hè 2015

Hai con Thu Hà và Thu Nga
yêu của mẹ!

Nếu như có màu nhiệm, và bỗng đâu lúc này đây mẹ rất tin có một phép màu, mà thư này có thể đến tay các con, hay các con nhìn thấy mẹ, con hãy tin mẹ yêu các con biết nhường nào, quá đổi yêu trong tuyệt vọng và khôn khổ.

Các con ơi,

Mẹ những tưởng không còn nhớ bất cứ điều gì. Nỗi đau khiến mẹ tê dại và xóa mờ ký ức... có lẽ như thế thì hơn! Nhưng bỗng sáng nay mẹ bừng lên nơi góc ngách con tim, những chi tiết dù rất mong manh, song với mẹ mãi mãi đó là tất cả là những điều quan trọng nhất với mẹ...

Con có biết khi cô gái áo đỏ đến bên giường cúi xuống nắm bàn tay mẹ, một mái tóc xanh và một ngôn ngữ mang âm sắc quen quen, mẹ bỗng nhớ...

Mẹ nhớ rồi con ạ. Mẹ nhớ mẹ có một cái tên. Mẹ tên là Nguyễn Thị Mỹ, và mẹ có một quê hương, quê hương Nam Định. Nơi ấy mẹ có các con, chính xác là mẹ có hai con Thu Hà, và Thu Nga của mẹ.



Cái cô áo đỏ ấy đã kiên nhẫn khơi lại trong mẹ từng chút quá khứ xưa. Xưa là bao lâu? Hình như là 3 hay 4 năm, mẹ không thể nhớ chính xác đâu, vì ngày tháng với mẹ giờ là vô nghĩa...

Chỉ biết là khi đó hai con cỡ 10 tuổi, hay hơn chút vậy thôi...

“Chúa ơi! Trời ơi!
Xin cho tôi nhớ lại hình ảnh, gương mặt, bàn tay xinh xinh của hai con gái tôi. Còn tôi, cái tay tôi bây giờ đã tàn tật cong queo đến xấu xí...”

Tại sao lại thế? Trời ơi! Lúc đó mẹ ở cùng các con, và hình như là với ông bà ngoại của con. Rồi bỗng đâu mẹ bị đột quỵ, thành ra tàn tật.

Mẹ đau đầu quá, rất đau đầu. Mẹ là kẻ điên mà, kẻ tâm thần, kẻ không tuổi, không quê, không nhà cửa, không gia đình... Ủ, cứ cho là thế đi! Nhưng mẹ là mẹ các con. Nỗi nhớ các con cứ gào thét trong lòng, và nỗi nhớ này hoàn toàn là tình thức.

Cô áo đỏ ôm mẹ vào lòng, nhỏ nhẹ vỗ về: “Chị nhớ đi! Có nhớ đi, dù chi tiết nhỏ!...”

Mẹ nhớ ra rồi! Nhà mình ở gần chợ Ròng Nam Định. Thế mà bây giờ... mẹ ở đây! Mẹ đã ở đây suốt mấy năm trường trong Trung Tâm Bảo Trợ Xã Hội Hiệp Bình Chánh-Thủ Đức, mãi thành phố Sài Gòn, hai con ạ.

Sao lại thế? Trời ơi! Sao lại thế? Ai đã đem mẹ đi mãi vào Sài Gòn trong trạng thái lơ mơ thế này? Người ta đi thu gom



những người cơ nhỡ bệnh tật, vô gia cư,... bắt gặp mẹ lang thang bên đường, ủ rũ, ngáo ngơ, họ liền đưa mẹ vào đây.

Theo như những người còn tỉnh táo ở trung tâm cho biết thì mẹ bị tổng ra khỏi nhà theo cách nào đó vì mẹ tật nguyên ngác ngơ, và từ đó hai đứa con bé dại của mẹ lưu lạc phương trời nào mẹ không biết được nữa.

Theo qui định của trại : nếu người nào “bị hốt” về đây mà có giấy tờ tùy thân, trại sẽ liên lạc với gia đình đó và thân nhân sẽ tới bảo lãnh ra về.. Thế nhưng mẹ không nhớ gì, không minh chứng được gì, không có thân nhân bảo lãnh thì mẹ đành ở lại đây cho đến cuối đời! Điều duy nhất đón đầu dày vò mẹ suốt bao tháng ngày, đó là mẹ nhớ Thu Hà, nhớ Thu Nga, mà không thể hình dung ra mặt các con, không thể nào hình dung dù một chi tiết nhỏ.

Có lẽ Trời thương xóa mọi ký ức để mẹ không khổ đau, để mẹ sống ở đây với bao thân phận như mẹ. Một bà bạn cạnh giường là bà đi bán vé số dạo ở một cái Chùa to, người ta thu gom vét bả vào đây cùng đám ăn mày, qua sàng lọc xác minh, bả đã làm đơn và nghe con bả sắp tới đón rồi. Mừng cho bà ấy...

Ở đây có hàng mấy trăm người, mà mỗi một con người là một số phận con oi. Song trí óc mù mịt của mẹ chẳng hiểu gì, chỉ biết đồng cảnh thì đồng thương, có nhau bên nhau cũng qua ngày đoạn tháng.

Các nhân viên ở đây cũng tốt chăm lo cho mẹ miếng uống miếng ăn, nếu chỉ để tồn tại qua ngày thì cũng ổn. Song khốn nạn thay là làm người cô đơn, con tim dễ đau và hay khóc, thế nên nhiều khi những kẻ như mẹ thêm, thêm ai đó cười với mình, ai đó hỏi han. Các nhân viên y tá điều dưỡng làm sao có thể quan tâm cho hết.

Mẹ đã gói nỗi nhớ con và khóc thầm nhiều đêm trắng. Không biết tóc con dài, ai chải, ai dạy con thắt bím cho xinh xinh. Và con, hai con gái ơi, các con có nhớ gì về mẹ?

Tạ ơn ông trời hay ông Chúa nào đó khi cho một cơ hội lạ lùng, là trung tâm mở lòng đón những người thiện nguyện tới sẻ chia, thăm hỏi tặng quà cho những người như mẹ...

Và cái cô áo đỏ đang ôm mẹ có tên là Tín Thác. Cô là con ông tên là Chúa Xót Thương. Chính cô ấy bảo mẹ như thế.

Cô ấy bảo mẹ rằng cha mẹ nào chẳng xót thương con. Tình thương xót ấy không bao giờ bị điên. Cho dù xác thân tả toí, tính khí khùng khùng, song tình thương xót thì không. Và tình mẹ yêu con, tình mẫu tử, thì mãi mãi là âm áp, không có khùng điên trong cung bậc xót thương yêu mến ấy. Nếu làm người mà không có lòng thương xót thì đó mới là điên. Cùng là người mà không biết xót thương nhau thì mới thật là khùng!

Vậy mẹ đồng ý cho cô áo đỏ Tín Thác, con ông Chúa xót thương, ghi hình mẹ, hi vọng có thể tới được với các con. Nếu nhận ra mẹ, các con cứ tìm cô áo đỏ hay những người trong nhóm thiện nguyện Tín Thác, họ hứa sẽ nguyện cầu lòng Chúa thương xót cho mẹ con mình, dù hi vọng chỉ mong manh như một cọng tóc mai trên đầu, họ cũng tìm con cho mẹ.

Con yêu quý, mẹ lại rất đau đầu, cô áo đỏ dịu mẹ nằm nghỉ. Cô ấy mỉm cười và bảo: có thể trong giấc ngủ này mẹ sẽ thấy các con...

TB: Thiện nguyện viên Tín Thác đã chấp bút dùm bà Nguyễn Thị Mỹ bức thư này. Đề nghị cộng đồng mạng quê hương Nam Định chuyển tải tới khu dân cư gần chợ Rồng, ai có tên Thu Hà, Thu Nga mà có mẹ thất lạc hãy liên hệ Trung Tâm Bảo Trợ Xã Hội Hiệp Bình Chánh - Thủ Đức – TPHCM.

Chúc cho mẹ gặp con. Cầu nguyện thật nhiều để họ có ngày đoàn tụ, các bạn nhé.

Nhóm thiện nguyện Tín Thác thường hay tới nơi này chăm sóc chia sẻ vật chất tinh thần với những người nhóm đôi tượng xã hội vô gia cư, ăn xin, khuyết tật, không nhà được đưa về đây sinh sống.

Đức Giêsu nhấn mạnh với Thánh nữ Faustina rằng tất cả mọi hành vi thương xót của chúng ta đều phải phát xuất từ lòng yêu mến Người, và phải trở thành một lối sống nhất quán trong cuộc đời chúng ta. “Con phải luôn luôn bày tỏ lòng thương xót đối với người lân cận ở khắp nơi. Con không được thoái thác, kiếm cớ chữa mình hay tự miễn cho mình điều này” (Nhật ký, 742).

Trong những ngày nao nức chuẩn bị mừng Đại Lễ Lòng



Chúa Thương Xót, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã thực hiện những chuyến đi đến với những con người bất hạnh như vậy để bày tỏ lòng thương xót đối với người lân cận ở khắp nơi. Còn bạn, bạn làm gì để chuẩn bị Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót năm nay. Bạn có muốn tham gia với chúng tôi đem lòng Chúa thương xót đến cho mọi người không?

*Thiện Nguyện Tín Thác Sài Gòn
2015*

THƯ GỎI NGƯỜI XA XỨ

Bạn thân mến,

Một chuyến đi bác ái xã hội, tuy đến từ hai phương trời, nhưng chúng ta vẫn cùng nhau đi bởi một tấm “lòng thương xót”.

Bạn từ nước ngoài về thăm

quê hương, vì thương mà tới. Tôi thiện nguyện Tín Thác trong nước, vì xót mà đi. Một ngày cũng là tình, một giây cũng là nghĩa. nên người ở lại có một món quà cho kẻ đi xa, dù nhỏ thôi, để “còn một chút gì để nhớ để thương”... và thế là tôi viết thư này gửi bạn.



Bạn ơi, nơi chúng mình đến ấy là những con đau thất ngục, là điều tàn, và có khi là cái chết... Và đó là anh em của chúng mình, con cái của lòng Chúa xót thương!

Đề chuẩn bị mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót, Nhóm thiện nguyện Tín Thác không có đại hội tung bừng nhộn nhịp, không có lễ lạc linh đình tốn kém, không có trống phách cờ quạt ngập trời. Họ âm thầm cầu nguyện và làm tuần 9 ngày để dọn tâm hồn, rồi cùng nhau lặn lội tìm đến những “nơi ấy” để gặp gỡ những “anh em của chúng mình” mà hình hài không còn nguyên vẹn vì bị lửa đốt cháy hoặc bị vi trùng lao ăn mòn dần.

• Những Lòng Phối Tàn Hơi trong BV Phạm Ngọc Thạch

Họ đã ra đi vào giữa trưa, rất trưa và rất nắng, Đường Ngô Quyền giữa trưa không đổ nắng mà là một chùm hoa nắng xuyên qua tán của những cây da 100 tuổi của Sài Gòn, đứng ngay ca làm việc của những công nhân tía cành cây đón một mùa mưa sắp tới, dự đoán là khắc nghiệt. Họ phải ý tứ lắm bạn à, bởi vì đường Ngô Quyền không còn là một con đường đơn thuần,

đoạn đường ngay trước bệnh viện đó như là một mái nhà dưới bóng cây xanh phủ bóng cho cả mấy trăm con người trú ngụ.

Họ là người nhà, và có khi là chính bệnh nhân của bệnh viện Phạm Ngọc Thạch-thành phố Sài Gòn, nạn nhân của con vi trùng “cốc” gây ra căn bệnh kinh hoàng: lao phổi.

Bệnh nhân thì còn đỡ vì họ còn có phòng bệnh mà nghỉ ngơi, dù đông dù quá tải nhưng thu xếp mà nằm viện được là tốt rồi. Cái nặng nề cái cực nhọc khó diễn tả chính là những người nuôi bệnh.

Đây ải lắm bạn ơi! Khốn đốn cho một kiếp người nuôi bệnh. Họ phải ăn nằm vất vả đầu hè, hành lang, gầm cầu thang. Để có một chỗ ngồi cho tạm mát tâm thân, thì trong túi ít ra cũng phải có mười ngàn kêu ly cà phê cho có lệ mà bám chỗ. Chính vì điều kiện ăn ở vô cùng thiếu thốn kham khổ như thế, không còn sức đề kháng nữa, cho nên người nuôi bệnh lao đôi khi cũng nhiễm luôn bệnh lao!

Để thăm nỗi khổ của họ, xin bạn lướt qua con số tưởng rất lạnh lùng này: “Việt Nam mình đang phải oằn mình chịu gánh nặng của bệnh lao là nước thứ 12/22 quốc gia nhiễm lao nặng nhất thế giới. Mỗi năm ít nhất có thêm 100 ngàn bệnh nhân lao đăng ký nhập viện chữa trị, mà con số ngoài thực tế là rất cao, và riêng thành phố tỷ lệ lao chiếm tới 15 phần trăm cả nước”.

Và như thế bạn sẽ cảm thông, chỉ kiếm một chỗ ngồi mát bên vỉa hè đường Ngô Quyền, cổng sau trung tâm lao Phạm Ngọc Thạch, cũng đã là cực nhọc.

Ngay tại vỉa hè ấy tôi được bệnh nhân Đỗ Hữu Phước từ Bến Tre lên điều trị, ho sù sụ hỏn hển sẽ chia: “Làm nông dân cực nhọc biết bệnh lao là gì đâu! Ho khạc sớt lừ gừ cứ nghĩ là cảm cúm, khi biết là lao phổi thì khinh suất không điều trị tới chốn tới nơi. Nằm quá rồi chạy lên thành phố mới hay con vi khuẩn lao mà nó kháng thuốc rồi là nó hung dữ vô chừng. Uống thuốc từ sáu tháng tới một năm, chỉ quên bỏ một ngày là công điều trị thành công toi, là thổ huyết, là rạc rài, là tiêu tán gia can,

và làm khổ cho cả lương y trong cách điều trị con vì trùng giở chứng!”

Các bác sĩ BV Phạm Ngọc Thạch đã ưu ái với nhóm thiện nguyện Tín Thác. Bệnh viện dành cho bệnh nhân nhiễm là mọi sự đều vô trùng, càng tránh tiếp xúc càng tốt. Tuy nhiên, khi biết tâm tư nguyện vọng của nhóm là muốn đến tận nơi, muốn trao tận tay những món quà gói ghém tấm lòng của con cái lòng thương xót Chúa từ hải ngoại cũng như trong nước, không sợ lây nhiễm, các y bác sĩ đã cân đối danh sách bệnh nhân các khoa, để thiện nguyện viên có thể chia ra tới được nhiều khoa, thăm được nhiều bệnh nhân, không bỏ sót một ai. Chúng mình muốn đến với họ bằng cả tấm lòng, muốn đến bên giường, muốn cầm lấy tay họ, muốn chia sẻ với họ tấm lòng Chúa xót thương. Chính vì thế trong mỗi chuyến công tác bác ái, lúc nào bên mình mỗi thiện nguyện viên đều có sách, hình, chuỗi và CD Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót để trao tặng món quà tinh thần, chứ không phải chỉ có lốc sữa cao cấp Ensure nhằm bổ dưỡng nâng cao thể lực, với một phong bao đỏ để bệnh nhân có tí chi xài, cho có chút niềm vui giữa cơn đau thất ngực... Cách cho vẫn quý hơn của cho, phải không bạn?

Trưa nắng chang chang, giọt mồ hôi thấm áo những cô hộ lý, khi kéo những xe sữa thật nặng thật đầy đến các khoa. Thiện nguyện viên không quen việc chỉ biết đẩy phụ thôi, kéo càng xe hóa ra lại là những nữ hộ lý quen tay quen việc...

A5 là một khoa đặc biệt nhạy cảm về nhiều khía cạnh, bởi ngoài yếu tố là nhiễm và lây, thì tính đặc thù của bệnh nhân lao ở đây là do nhiễm HIV-AIDS. Biết bao gương mặt rất trẻ trung, rất kiều bạc, rất xinh xắn, một thời tung hoành nơi vũ trường, xa lộ hay là quán karaoke, sòng bạc... giờ đây héo hắt tả toai, giờ đây thân xác dúm dỏ úa tàn, mà tâm hồn thì oặt ẹo, niềm hy vọng mất dần. Thật là sống dở chết dở!

Trong những ngày cuối đời, họ thêm khát được yêu thương và ủi an. Họ vẫn khao khát từng ngày sống, dù sức đã tàn. Đau xót cảm thương và nhói lòng khi nhìn những bà mẹ tóc

bạc lưng còng, cúi xuống chăm sóc đứa con nằm thoi thóp, trong dòng nước mắt. Nào ai có muốn thế bao giờ...

Thương bệnh nhân lao phổi, thiện nguyện viên càng kính trọng các lương y ở nơi này. Họ đã dành cả cuộc đời gắn với số phận bất hạnh của bệnh nhân. Cảm phục biết bao những con người như nữ hộ lý Bùi Thị Lệ, hơn 30 năm gắn với công việc chăm sóc bệnh nhân lao. Về hưu nhớ viện thương người, cô quay lại xin làm người coi thang máy. Với cô, những kỷ niệm chăm sóc rồi tiễn đưa những đứa trẻ bụi đời nhiễm lao và chết ở viện này, những người vô gia cư vào đây chữa bệnh rồi ở lại trong viện... đã thành một phần cuộc đời, mà nếu xa thì cô nhớ quay quắt.

Bọn chúng mình đã tặng nữ hộ lý khả kính ấy một máy nghe “300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót”. Cô reo vui hơn hờ. Món quà tinh thần rất óc ý nghĩa và giá trị đối với cô. Đêm về, ngồi đây một mình cô lắng nghe để cảm nhận được lòng Chúa thương xót, để khi ngày tới, cô đem ra thực hành lòng Chúa xót thương!

Bạn thân ơi,

Dù chúng mình từng nghe nói, học hỏi về lòng Chúa xót thương, và biết rằng mình phải thực hành lòng thương xót, nhưng dường như những kiến thức ấy mới chỉ nằm trong cái đầu, hay mới nói trên cửa miệng, chưa chạm đến tấm lòng, chưa phát xuất từ con tim. Chúng mình phải dẫn thân đến những nơi này, chạm thực tế, sẽ thấy “lòng thương xót” triển nở một cách cụ thể, có thể sờ chạm được... Đơn giản đó là Chúa thương xót ta, ta biết thương thân và biết xót thương người, những hình hài Giêsu bẹp dúm dỏ, ho khan cháy lồng ngực ở nơi này, hay những hình hài cháy đỏ cháy đen ở nơi khác, phải không bạn?

• Đức Mẹ Đồng Nát Khoan Nhân trong Bệnh Viện Chợ Rẫy

Rời những lá phổi tàn hơi ở Bệnh Viện Lao, thiện nguyện viên đội nặng nề nhai mồ hôi tất tả tìm đến những hình hài cháy nám ở khoa phòng bệnh viện Chợ Rẫy. Loay hoay lòng vòng tìm

xe kéo mấy chục thùng sữa Ensure vào khoa phòng, thiện nguyện viên bất ngờ tìm thấy Đức Mẹ điều hui giữa một đồng đồng nát, máy móc, dụng cụ y tế giờ thành sắt phế thải. Muốn ra đó, phải len nhau từng đũa một mà vào, một cái xe đẩy cũng không lọt. Mẹ dịu hiền đứng nép mình lặng lẽ dưới một gốc cây da to từ đường dầu tỏa bóng vào. Trong góc kẹt đó, chỉ có những công nhân bảo trì máy móc và đồng phế liệu. Bao năm trời, Mẹ đã ở đó, trong một cái xó xinh chẳng ai ngờ, sát rìa tường bệnh viện Chợ Rẫy.



Đức Mẹ Đồng Nát khoan nhân ở đó với ánh mắt bao dung vô bến vô bờ. Len lỏi giữa đồng đồ phế thải, thiện nguyện cố tiến gần bên Mẹ và thấy một bức tượng Lòng Chúa Thương Xót nhỏ xíu đặt ở dưới. Đồng hồ điểm 3

tiếng. Giờ của lòng thương xót. Bất chấp trời nắng chang chang, bất chấp kẻ qua người lại tò mò đứng lại coi, cả nhóm thiện nguyện chúng mình cùng giang tay cất lên chuỗi kinh lòng thương xót, khẩn khoản nài xin: “Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô. Xin Cha thương xót chúng con và toàn thể giới” Giờ này, ở đây, chúng mình muốn tha thiết khẩn cầu: “Xin Cha thương xót các bệnh nhân, và toàn thể giới”...

Một bác làm nhân viên bảo trì máy móc ở đây đã 38 năm, hết năm nay nghỉ hưu rồi, kể cho nghe về lịch sử bức tượng “Đức Mẹ Đồng Nát”, đáng để lớp hậu sinh ghi nhận và biết ơn lớp người đi trước...

Thì ra khu bệnh viện này xa xưa trước đây là một cái nhà thờ, cũng có linh mục phụ trách. Nhà thờ có cây da và tượng Đức Mẹ đặt ở đó.

Khu cấp cứu và nhà thuốc bây giờ thì ngày xưa là một cái chùa. Sân chùa cũng có một cây sứ quý ngát thơm. Song con người bản chất vốn yếu đuối, bệnh tật ngày càng nhiều. Chúa hay

Phật thì cũng đều xót thương con người, thế nên Nhà Chùa và Nhà thờ đều rút lui để nhường chỗ cho... nhà thương! Tức bệnh viện Chợ Rẫy bấy giờ! Câu chuyện thật lý thú, đậm lòng thương xót!

Cây sứ lớn và quý nhưng rễ nó xộp thì bị chặt rồi. Cây da vẫn sống, vút cao tới bây giờ. Còn tượng Đức Mẹ thì vùi bị trong đồng hoang tàn ve chai đồng nát.

Nghe nói cách đây mấy năm, có một vị linh mục già đến đây chữa bệnh. Chiều chiều đi dạo lần hạt Mân Côi, lần thần đến đây và bỗng thấy đài Đức Mẹ nằm trong đồng đồng nát phế thải. Người ta kéo đến thu dọn và thấy Mẹ vẫn ở đấy tự bao giờ, áo xanh dịu dàng, đứng dưới gốc da, mắt Mẹ bao dung vô bến vô bờ hướng về khu bệnh viện, nơi con cái Mẹ nằm đó, đau đón bệnh tật mỗi mòn, nghèo nàn túng thiếu.

Kể từ đây, cái xó đựng đồng nát bỗng thành nơi “hành hương”. Bác thợ già bảo là kẻ khỏi bệnh cũng tới Mẹ để tạ ơn, mà kẻ nặng nề bệnh xác thân cũng tới xin Mẹ cầu bầu để Chúa xót thương cho được gặp thầy gặp thuốc, được mau bình phục trở về với gia đình... Mẹ đứng đó dịu hiền, thương yêu che chở hộ phù.

Bạn ơi,

“Đức Mẹ Đồng Nát” không chỉ đứng đó dừng dưng với mọi nỗi đau bệnh xé nát xác thân. Mẹ hóa thân trong mỗi bà mẹ các bệnh nhân, kiên nhẫn nuôi con, nhọc nhằn gong gánh tảo tần, cằn cù từng đồng bạc mọn cứu con thơ dại

Theo hướng Mẹ dẫn đưa, thiện nguyện viên tới khoa phòng bệnh viện Chợ Rẫy ủy lạo thăm viếng anh em mình đang trải qua thử thách.

Bạn thân ơi, bạn có nghe lời hát:

“... Lá úa trên cao rụng đầy

Cho trăm năm vào chết một ngày...”



Trịnh Công Sơn đã thi vị nỗi đau phận người. Song ở khoa phòng này, nỗi đau xé nát thân xác người ta, không một ngày cũng chẳng trăm năm. Chỉ cần một tích tắc sơ sẩy, để “bà hỏa” nổi cơn lôi đình, là con người bị lửa thiêu rụi,

roi xuống tận cùng đau đớn của thể xác, hoảng loạn của tinh thần, vĩnh viễn mất đi tương lai, sống mà còn khổ hơn là chết.

Nghẹn ngào, khi nghe câu chuyện thương tâm của gia đình chị Hòe - anh Hậu ở Lâm Đồng. Nhà cháy, chồng lao vào cứu vợ, thành ra bị phỏng cả hai, cháy nát hết cả hình hài. Khi được chuyển xuống bệnh viện Chợ Rẫy, cả hai vợ chồng không tiền không người thân thiết, hai đứa con lưu tán nhờ họ hàng bữa đói bữa no. Thương lắm! Xót xa lắm! Chúng mình cùng chung tay ủi an, sẻ chia, đỡ gánh nặng cho anh chị ấy.

Bên giường bệnh này là một câu chuyện bi thương khác. Nhà cháy, người cha này- ông Phạm Minh Thời - mới chôn vợ 21 ngày chưa ráo mồ, đã phải lật đật đến đây bám trụ chăm sóc người con trai là Phạm Minh Sang bị lửa thiêu không còn ra hình ra dạng...

Biết rằng chút quà nhỏ nhoi không đủ làm dịu cơn đau bỏng rát của các bệnh nhân ở đây. Vậy hàng ngày chúng mình cùng nhau cầu xin Chúa từ nhân cứu chữa các bệnh nhân, bạn nhé!

Ở đây cũng có một số bệnh nhân công giáo, thiện nguyện Tín Thác trao tặng cho họ chiếc máy nghe 300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót. Ánh mắt họ rạng rỡ lên. Những đêm trường dài bất tận bởi cơn đau rất khủng khiếp do cháy bỏng, những chia sẻ và chứng nhân lòng Chúa thương Xót sẽ xoa dịu, ủi an, đỡ nâng, thêm sức mạnh tinh thần, giúp họ chịu đựng và vượt qua được thử thách nghiệt ngã...

Bạn à, lá thư cũng đã dài, song chưa đủ những sẻ chia, mong còn có những chuyến đi để chúng ta cùng cảm nghiệm lòng Chúa thương xót nơi những con người cần được xót thương.

Cảm ơn bạn đã bớt đi những chi tiêu, dành dụm, để có được những món quà từ lao động mà bạn cũng vất vả nhọc nhằn, cùng chúng mình ra đi và chia sẻ với những mảnh đời rách nát khổ đau ở quê nhà.

Chúc bạn vui, tràn đầy ân sủng và bình an nơi lòng Chúa Thương Xót, qua lời chuyển cầu của Mẹ Maria, và đừng quên ngày hôm nay, bạn nhé...

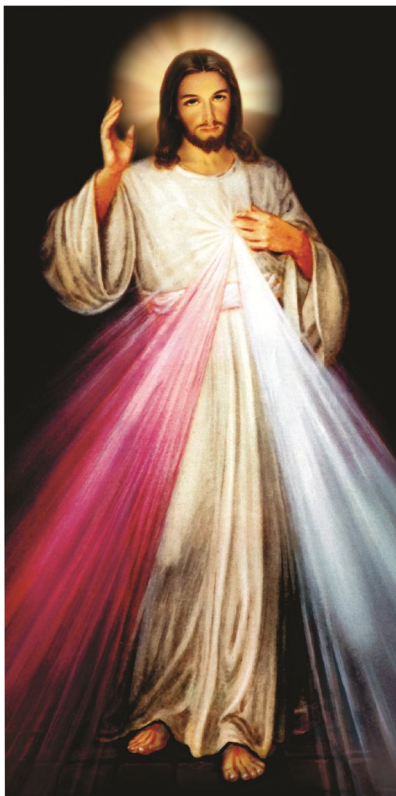
*Thiện Nguyễn Tín Thác
Việt Nam*

Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót

ĐƯỢC CHÚC PHÚC HAY BỊ NGUYỄN RỬA

*Tín Thác
(viết theo Fr. Michael E.
Gaitley, MIC)*

“**Đ**ức Giêsu Kitô dạy rằng con người không chỉ đón nhận và cảm nghiệm lòng thương xót của Thiên Chúa, nhưng họ còn được kêu gọi ‘thực hành lòng thương xót’ đối với những người khác nữa. ‘Phúc thay ai thương xót người, vì họ sẽ được Thiên



Chúa thương xót' (Mt 5,7). Giáo hội nhận thấy trong những lời này một lời kêu gọi hành động, và Giáo hội cố gắng thực hành lòng thương xót... Con người đạt tới tình yêu thương xót của Thiên Chúa, tới mức độ chính họ được bảo đảm từ bên trong, theo tinh thần của tình yêu đó đối với người lân cận"

(Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II)

"Các người đã làm điều đó cho Ta ...

Các người đã không làm điều đó cho Ta ..."

Ngày nào đó, một ngày thật ấn tượng và khủng khiếp, ngày mà một trong hai câu trên sẽ dành cho từng người chúng ta, hoặc được lên thiên đàng, hoặc phải xuống hỏa ngục. Hai câu trên vang vọng trong tai chúng ta, về toàn bộ cõi vĩnh cửu, hoặc là một lời chúc lành; hoặc là một lời nguyên rủa. Hai câu trên sẽ đưa chúng ta hoặc được đến với vinh quang, danh dự và lời ngợi khen; hoặc phải chịu đựng nỗi kinh hoàng, nuối tiếc và tuyệt vọng đời đời.

Chúng ta đang nói về những lời Chúa trong Mt

25,31-46, một trong các đoạn quan trọng nhất trong toàn bộ Kinh Thánh. Đoạn này rất quan trọng, vì nó nói lên chính xác những điều chúng ta có thể mong đợi khi mãn thời, đó là: Đức Kitô Vua, với đầy uy quyền và vinh quang, hoặc Người sẽ nói với chúng ta: "Nào những kẻ Cha Ta chúc phúc, hãy đến thừa hưởng Vương Quốc dọn sẵn cho các người ngay từ thuở tạo thiên lập địa"; hoặc Người sẽ nói: "Quân bị nguyên rủa kia, hãy đi cho khuất mắt Ta mà vào lửa đời đời, nơi dành sẵn cho tên ác quỷ và các sứ thần của nó".

Kinh Thánh không nói dối. Thiên đàng và hỏa ngục là có thật. Theo Lời Thiên Chúa, phán quyết cuối cùng này dựa trên cách thức chúng ta đối xử với những người khác, đặc biệt những người có nhu cầu nhất. Đó là thể hiện lòng thương xót bằng hành động.

Lòng thương xót ư? Vâng, chính lòng thương xót! Đây là điều mà Đức Kitô, Vua uy quyền, sẽ nói đến trong ngày phán xét. Những lời của Đức Kitô sẽ xác nhận người được "chúc phúc" là biết

thương xót, và kẻ bị “nguyên rủa” là không biết thương xót. Để sẵn sàng đối với ngày quan trọng đó, một câu hỏi rất có giá trị đối với từng người chúng ta là: “Chúng ta có phải là người biết thương xót hay không?” Hoặc một câu hỏi còn có giá trị hơn: “Chúng ta làm thế nào để trở thành người biết thương xót?”.

• Ba Mức Độ Của Lòng Thương Xót

“Ba mức độ Thương Xót” phát xuất từ sứ điệp và việc sùng kính Lòng Chúa Thương Xót được mặc khải cho Thánh nữ Faustina Kowalska. Thánh nữ Faustina, Tông Đồ của Lòng Chúa Thương Xót trong thế kỷ XX, thuật lại những kinh nghiệm của chị với Chúa Giêsu trong một cuốn sách được gọi là “Nhật Ký của Thánh nữ Faustina: Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi”. Chính Đức Giêsu đã dạy Thánh nữ Faustina “Ba mức độ Thương Xót”:

“Ta ban cho con ba cách thức để thực thi lòng thương xót đối với người thân

cận: thứ nhất – bằng hành vi, thứ hai – bằng lời nói, và thứ ba – bằng lời cầu nguyện. Cả ba mức độ này đều chứa đựng đầy đủ lòng thương xót, và là bằng chứng không thể nghi ngờ về tình yêu dành cho Ta. Bằng cách này, một linh hồn sẽ tôn vinh và sùng kính Lòng Thương Xót của Ta” (Nhật ký, 742).

Trong một đoạn khác từ Nhật Ký, bản thân thánh nữ nhận xét về ba “mức độ” này:

“Thứ nhất: Hành vi thương xót, hoặc bất cứ loại gì. Thứ hai: Lời nói thương xót – nếu tôi không thể thực hiện một hành vi thương xót, thì tôi sẽ giúp đỡ bằng những lời nói của mình. Thứ ba: Lời cầu nguyện – Nếu tôi không thể bày tỏ lòng thương xót bằng hành vi hoặc lời nói, thì tôi vẫn luôn có thể bày tỏ lòng thương xót bằng lời cầu nguyện. Thậm chí lời cầu nguyện của tôi còn tôi được cả những nơi mà đích thân tôi không thể hiện diện” (Nhật ký, 163).

Vài lần, Chúa nói với Thánh nữ Faustina về tầm quan trọng của những hành vi thương xót :

“Ta đòi hỏi những hành vi thương xót nơi con phải phát xuất từ lòng yêu mến của con đối với Ta. Con phải luôn bày tỏ lòng thương xót đối với người lân cận ở khắp nơi. Con không được thoái thác, kiếm cớ chữa mình hay tự miễn cho mình điều ấy... dù mạnh mẽ đến mấy, đức tin cũng chẳng ích gì nếu thiếu việc làm kèm theo” (Nhật ký, 742)

“Nếu linh hồn không thực thi lòng thương xót dưới một hình thức nào cả, họ sẽ không được hưởng nhờ lòng thương xót của Ta trong ngày phán xét” (Nhật ký, 1317).

Vì tất cả mọi sự đều xoay quanh lòng thương xót – “tất cả mọi sự” đều mang đến ơn cứu độ đời đời cho chúng ta – nên chúng ta hãy xem xét kỹ hơn lòng thương xót là gì.

Lòng thương xót là tình yêu thương khi bắt gặp nỗi đau khổ. Đó là khi tình yêu thương bắt gặp người nghèo khổ, yếu đuối và suy sụp – “người bé nhỏ nhất”, như Thánh Matthêu diễn đạt trong 25,40. Cụ thể hơn, lòng thương xót là hai động tác diễn ra bên trong chúng ta,

khi chúng ta thấy người nào đó (hoặc điều gì đó) đau khổ.

Thứ nhất là động tác thuộc về cảm xúc, một động tác của lòng trắc ẩn mà chúng ta cảm thấy trong tâm hồn, hoặc thậm chí sâu xa tận trong lòng mình, trước nỗi đau khổ của người khác.

Thứ hai là một động tác của hành động. Nói cách khác, khi nhìn thấy người nào đó đang đau khổ và cảm thấy động lòng trắc ẩn đối với họ, chúng ta cảm thấy mình phải mau chóng tiếp cận với người đó, hầu xoa dịu nỗi đau khổ của họ. Nói tóm lại, lòng thương xót là tình yêu thương, khi chúng ta cảm thấy (tâm hồn) chạnh lòng thương những người đau khổ, và đi tới (đưa tay ra) giúp đỡ họ.

• **Nền Tảng Của Lòng Thương Xót**

Trước đến giờ tôi vẫn nghĩ rằng mối quan hệ của tôi với Đức Giêsu chỉ là con đường một chiều, nghĩa là chỉ một mình Người có lòng thương xót đối với tôi mà thôi. Thế nhưng, tôi cũng có thể có lòng thương xót đối với Người không ? Tôi có thể an ủi Đức

Giêsu; tôi có thể bày tỏ lòng thương xót với Người không ?

Tất nhiên, chúng ta có thể có lòng thương xót đối với Đức Giêsu bằng cách bày tỏ lòng thương xót người thân cận. Đây là điều mà Thánh Matthêu đã nói đến trong đoạn 25. “Các người đã làm điều đó cho Ta”. Quả thật, khi chúng ta an ủi người thân cận, là chúng ta thực sự đang an ủi chính Đức Giêsu nơi các chi thể thuộc về nhiệm thể của Người. Tuy nhiên, chúng ta cũng có thể an ủi Đức Giêsu theo một nghĩa khác. Nghĩa là chúng ta cũng có thể an ủi “chính Đức Giêsu”, với tư cách là Đầu của Nhiệm Thể.

Lòng thương xót là một hình thức của tình yêu thương, và những hành vi thương xót là những hành động của tình yêu thương đối với người thân cận. Nhưng nền tảng của tình yêu thương người thân cận là gì ? Đó chính là tình yêu Thiên Chúa. Vâng, tình yêu Thiên Chúa đến trước. Tình yêu Thiên Chúa là nền tảng cho tình yêu của chúng ta đối với người thân cận, cũng vậy, lòng thương xót mà chúng ta có

được đối với Thiên Chúa (trong Đức Giêsu) chính là nền tảng của lòng thương xót mà chúng ta bày tỏ với người thân cận. Mẹ Têrêsa chân phước đã cung cấp cho chúng ta một gương mẫu tuyệt vời về điều đó.

Mẹ Têrêsa khởi đầu công việc của mình đối với người nghèo, khi một ngày kia, trong lúc đi trên các đường phố Calcutta, mẹ chứng kiến một người đang hấp hối trên miệng cống, cảnh tượng hết sức thương tâm này khiến tâm hồn mẹ tràn đầy một nỗi cảm thương. Từ thời điểm đó, mẹ biết rằng mình cần phải cứu giúp những người nghèo trên các đường phố. Đúng không? Không đúng! Mẹ không phải theo cách thức đó.

Hoạt động của Mẹ Têrêsa bắt đầu như một lời kêu gọi từ Đức Giêsu trên Thập Giá, Đấng mời gọi mẹ làm cho nỗi khao khát tình yêu cháy bỏng nơi Thánh Tâm Người hết khát. Chỉ sau khi đi sâu hơn vào mầu nhiệm của Trái Tim Người, thì mẹ cũng đi đến chỗ nhận ra được tiếng gọi xoa dịu nỗi khao khát của

Đức Giêsu về tình yêu trong tâm hồn những người nghèo nàn và đau khổ.

Do đó, mỗi ngày, trước khi ra đi tới các đường phố, các cộng đoàn nữ tu Bác Ái mà Mẹ Têrêsa lập ra đều bắt đầu bằng một Giờ Thánh, hầu xoa dịu nỗi khao khát của Đức Giêsu về tình yêu, và xoa dịu nỗi khao khát của Người về tình yêu nơi những người nghèo khổ nhất trong số những người nghèo. Đây chính là cách thức mà những tổ chức và những ai muốn đi làm công tác bác ái xã hội cần phải thực hiện

Nền tảng của lòng thương xót tập trung vào lòng cảm thương đối với Trái Tim khao khát của Đức Giêsu. Vì quả thật Trái Tim đau khổ, tan nát, bị tổn thương của Đức Giêsu xứng đáng nhất đối với lòng thương xót của chúng ta. Khi đến gần Trái Tim Đức Giêsu, thì Trái Tim Người chữa lành trái tim chúng ta, làm cho chúng trở nên biết thương xót hơn, và ban sức mạnh để chúng ta thể hiện lòng thương xót bằng hành động. Như vậy, lòng thương xót đối với Thiên Chúa (nơi

Đức Giêsu) chính là nền tảng của việc bày tỏ lòng thương xót đối với người thân cận.

Điểm khởi đầu trên đây đối với Trái Tim Đức Giêsu rất quan trọng. Đây là “Nền Tảng của Lòng Thương Xót”. Chúng ta hãy để cho tình yêu của mình đối với Đức Giêsu, Đầu của Nhiệm Thể, và lòng thương xót chúng ta dành cho Thánh Thể và Thánh Tâm Đức Giêsu, trở thành nền tảng cho những hành vi thương xót đối với các chi thể thuộc về nhiệm thể của Người. Nếu không có nền tảng này, thì những hành vi thương xót chỉ là những hoạt động xã hội từ thiện và việc làm tốt đẹp mà thôi.

• Lòng Thương Xót Không Đứng Trên Bệ

Trước khi đề cập đến hành vi thương xót, thì một điểm rất quan trọng để hiểu được lòng thương xót và hành vi thương xót, đó là: Lòng thương xót không thể được thực hiện từ một cái bệ! Bất cứ khi nào chúng ta đứng trên một cái bệ, rồi từ đó, chúng ta trút lòng thương xót của mình xuống người khác; bất cứ khi

nào chúng ta tự coi mình như một đại gia, đại ân nhân đi làm phúc rót của bố thí xuống cho người dưới để quảng bá thương hiệu và để tôn vinh danh mình; bất cứ khi nào chúng ta nghĩ rằng “mình tốt lành biết bao, khi giúp đỡ người nghèo” và cảm thấy hãnh diện tự hào vì việc đó,... thì đây không phải là lòng thương xót.

Tại sao vậy? Điều này nghe thật kỳ lạ, nhưng nó lại phát xuất từ chính Đức Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II.

Trong tông thư *Dives in Misericordia* Đức Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II nói rằng lòng thương xót đích thực luôn luôn là một con đường hai-chiều, một thực tế “song phương”, trong đó, cả người cho đi lẫn người nhận lãnh đều được chúc phúc. Trên thực tế, ĐTC dạy rằng nếu chúng ta không nhận ra điều này mỗi khi chúng ta thực hiện một hành vi thương xót, thì đó không phải là lòng thương xót đích thực!

Do đó chúng ta phải liên tục thanh tẩy mình khỏi mọi tư tưởng và hành động, trong đó lòng thương xót được

hiểu và thực hành theo cách thức đơn phương, khi đi làm công tác bác ái từ thiện cho những người khác. Hành vi thương xót chỉ đích xác, khi chúng ta tin tưởng sâu xa rằng lúc thực hiện hành vi đó, thì đồng thời, chúng ta cũng đang nhận được lòng thương xót từ người đang đón nhận lòng thương xót của chúng ta. Nếu thiếu phẩm chất hai-chiều này, thì những hành động của chúng ta chưa phải là lòng thương xót đích thực; chúng ta chưa thực hiện nơi bản thân mình sự hoán cải trọn vẹn mà Đức Kitô đã chỉ cho chúng ta cách thức, qua chính gương mẫu và những lời của Người; chúng ta cũng chưa chia sẻ đầy đủ nguồn tình yêu thương xót cao cả mà Người đã mạc khải cho chúng ta.

Điều đó thật ấn tượng và sâu sắc mà thường khi chúng ta không để ý đến khi đi làm công tác bác ái từ thiện. Ví thế, chúng ta hãy từ bỏ “cái bề”, bề cao hay bề vệ, khi thực hành lòng thương xót, và liên tục nhắc nhở mình rằng bất cứ khi nào chúng ta giúp đỡ người nào đó, thì chúng ta cũng đồng thời giúp đỡ chính

mình. Trên thực tế, thậm chí chúng ta có thể nói rằng người cho đi lại còn nhận được nhiều hơn. Tại sao? Vì như Đức Giêsu nói: “Cho thì có phúc hơn là nhận” (Cv 20,35), và thực ra chúng ta phải mang ơn người nhận, bởi vì người nhận cứu thoát chúng ta, theo nghĩa là những người nhận tạo cơ hội cho chúng ta được nghe Đức Giêsu nói với chúng ta khi mãn thời: “Nào những kẻ Cha Ta chúc phúc, hãy đến thừa hưởng Vương Quốc dọn sẵn cho các ngươi ngay từ thuở tạo thiên lập địa”. Họ tạo cơ hội cho chúng ta được nghe những lời chúc phúc của Chúa trong ngày phán xét: “Các ngươi đã làm cho chính Ta”. Họ tạo cơ hội cho chúng ta thể hiện lòng thương xót bằng hành động để chúng ta được Chúa xót thương. Ai mang ơn ai?

• Bên Trái, Bên Phải, hoặc Bị Vương Mắc ở Chính Giữa

Để kết luận, chúng ta đọc lại chương 25, Tin Mừng theo Thánh Matthêu:

“Khi Con Người đến trong vinh quang của Người,

có tất cả các thiên sứ theo hầu, bấy giờ, Người sẽ ngự trên ngai vinh hiển của Người. Các dân thiên hạ sẽ được tập hợp trước mặt Người, và Người sẽ tách biệt họ với nhau, như mục tử tách biệt chiên với dê. Người sẽ cho chiên đứng bên phải Người, còn dê ở bên trái. Bấy giờ, Đức Vua sẽ phán...” (Mt 25, 31-34).

Đức Giêsu nói gì ? Ai là những kẻ được chúc phúc và ai là những kẻ bị nguyên rủa ? Chúa sẽ chúc phúc bằng sự sống đời đời cho những kẻ đứng bên phải, vì họ đã từng cho Người ăn uống, chào đón Người, cho Người mặc, quan tâm đến Người và thăm viếng Người. Chúa sẽ trừng phạt bằng lời nguyên rủa là lửa đời đời cho những kẻ ở bên trái, vì họ đã không cho Người ăn uống, không chào đón Người, không cho Người mặc, không quan tâm đến Người và không thăm viếng Người.

Còn chúng ta sẽ ở đâu ? Bên trái ? Bên phải ? Hay có thể là chúng ta “bị vương mắc ở chính giữa” ? Cụm từ “bị vương mắc ở chính giữa” là sao ? Chúng ta chuẩn bị

mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót với những chương trình lễ hội rất rầm rộ, rất hoành tráng, với cờ quạt trống phách hoa nến tung bùng; rồi chúng ta tổ chức những Hội Nghị Tổng Kết báo cáo với những con số rất kêu, sau đó đưa ra những quyết tâm rất khí thế hùng hồn, thậm chí còn viết chúng ra thành những “Tuyên Ngôn Sứ Vụ”, rồi sau đó... chúng ta lại không làm gì cả! Chờ đến sang năm mừng Đại Lễ Lòng Thương Xót to hơn, mới lạ hơn. Hoặc với đầy lòng sốt sắng, chúng ta làm Tuần Chín Ngày, kết thúc bằng một kỳ tĩnh tâm, làm bảng tổng kết báo cáo thành tích rất kêu, viết một bản danh sách những quyết tâm, rồi sau đó... chúng ta lại không làm gì cả! Chúng ta quên hết tất cả những quyết tâm này. Chính vì thế, có thể chúng ta thực sự “bị vướng mắc ở chính giữa” mà không biết!

Đến ngày Phán Xét, khi tách biệt chiên khỏi dê, Chúa đi qua một số kẻ đang tự đứng dòn về phía đàn dê. Họ sẽ kêu lên: “Lạy Chúa, lạy Chúa, con đây! Chúa không biết con sao? Con ở với

chiên. Con đã có tất cả các kế hoạch để giúp Chúa. Con còn đọc những cuốn sách về việc thực hiện những hành vi thương xót. Con đã viết những quyết tâm, đã có tuyên ngôn sứ vụ. Những ý định của con đều tốt lành!...”

Đối với những người đó, Đức Giêsu nói những lời thật nghiêm: “Không phải bất cứ ai thưa với Ta: ‘Lạy Chúa! Lạy Chúa!’ là được vào Nước Trời cả đâu! Nhưng chỉ những ai thi hành ý muốn của Cha Ta là Đấng ngự trên trời mới được vào mà thôi” (Mt 7,21). Như vậy, cụm từ “bị vướng mắc ở chính giữa” ám chỉ những người sẽ “bị vướng mắc” trong sự thiếu quyết tâm, thiếu thực hiện những việc đúng đắn. Có một câu nói rằng: “Con đường đi xuống hỏa ngục được lát bằng những ý định tốt lành”. Thật vậy, có thể chúng ta có các kế hoạch cao cả và những ý định tốt lành, nhưng nếu chúng ta không thực sự THỰC HIỆN chúng, thì đây chính là vấn đề. Đây là sự khác biệt giữa “người nghe” và “người thực hiện” lời Chúa (Mt 7,24-27). Nếu chúng ta chỉ biết nghe lời

Chúa, thì điều đó có gì là tốt đẹp ? Tình trạng “bị vướng mắc ở chính giữa” thì cũng giống như bị tách biệt, bị đưa sang bên trái, và phải ở cùng với lũ dê.

“Nếu linh hồn không thực thi lòng thương xót dưới một hình thức nào cả, họ sẽ không được hưởng nhờ lòng thương xót của Ta trong ngày phán xét” (Nhật ký, 1317).

Kết luận này nhằm giúp chúng ta đừng “bị vướng mắc ở chính giữa”, nhưng trở thành người thực hiện những điều chúng ta đã học hỏi, thực hành lòng thương xót chứ không chỉ nói về lòng thương xót, hô hào cổ vũ lòng thương xót. Thật vậy, phải hành động ngay từ bây giờ. Tuy nhiên, trước khi bắt đầu, chúng ta hãy khởi sự bằng việc quan trọng nhất, đó là cầu nguyện.

Kinh Xin Cho Được Biết Thương Xót

- “Lạy Thiên Chúa Ba Ngôi Cực Thánh, bao nhiêu lần con thở, bao nhiêu lần tim con đập, bao nhiêu lần giòng máu luân chuyển trong thân con, là bấy nhiêu lần con ước muốn tôn vinh Lòng Chúa Thương Xót.

Ôi lạy Chúa! con ước ao được biến hóa toàn thân con thành Lòng Chúa Thương Xót, và trở nên hình ảnh sống động của Chúa. Nguyên xin cho mọi phẩm tính cao cả nhất của Thiên Chúa và Lòng Thương Xót khôn dò của Chúa chảy xuống trái tim và linh hồn con, để đến với anh chị em con.

Lạy Chúa, xin giúp con: cho đôi tai con được đầy Lòng Thương Xót, để con biết lắng nghe nhu cầu của anh chị em con, và không lạnh lùng làm ngơ trước những tiếng rên xiết đớn đau của họ.

Lạy Chúa, xin giúp con: cho miệng lưỡi con được đầy Lòng Thương Xót, để không bao giờ nói xấu anh chị em con, nhưng luôn nói lời an ủi và tha thứ cho tất cả mọi người.

Lạy Chúa, xin giúp con: cho đôi tay con được đầy Lòng Thương Xót, để con mau mắn ra tay giúp đỡ anh chị em con, thắng vượt ngay cả sự mệt nhọc của con. Xin cho con thật sự nghỉ ngơi trong công việc phục vụ tha nhân.”

- “Lạy Cha trên trời, con xin cảm tạ và ngợi khen Cha vì ân huệ sự sống của bản thân con và ân huệ sự sống mới trong Đức Giêsu Kitô, Con Cha và Đấng Cứu Độ của con. Với lòng yêu mến và biết ơn, con muốn được phục vụ Cha và thực hiện thánh ý Cha trong suốt cuộc đời con.

Lạy Cha, Cha biết rằng nếu không có Cha, thì con không thể làm gì. Ý thức về sự yếu đuối của mình, con nài xin Cha ban ơn giúp sức để con thực hiện được Thánh ý Cha trong cuộc đời.

Con nài xin Cha ban ân huệ của Thần Khí, hầu soi sáng tâm trí con, như vậy, con mới có thể nhận biết được những hành vi thương xót cụ thể mà Cha đang kêu gọi con thực hiện.

Con nài xin Cha củng cố ý chí của con, để con sẽ biến nó thành hành động.

Con nài xin Cha chúc lành cho tâm hồn con, hầu mọi hành vi thương xót mà con thực hiện sẽ không phát xuất từ sự thoải mái bản thân và phần thưởng, nhưng phát xuất từ lòng yêu mến đích thực đối với Cha và người thân cận của con.

Con cầu xin nhân danh Đức Giêsu Kitô, Đấng Giàu Lòng Thương Xót, qua lời chuyển cầu của Đức Maria, Mẹ của lòng xót thương. Amen”

CHỨNG NHÂN SỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT

Thương xót là tình yêu tìm cách xoa dịu nỗi đau khổ của những người khác. Đây là một lòng yêu mến tích cực, tuôn đổ trên những người khác, để chữa lành, an ủi, dỗ dành, tha thứ, loại bỏ nỗi đau đớn. Đây chính là tình yêu mà Thiên Chúa trao ban cho chúng ta, và Người đòi hỏi chúng ta phải có tình yêu này đối với nhau.

“Thầy ban cho anh em một điều răn mới, là anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em” (Ga 13,34). “Anh em hãy có lòng nhân từ, như Cha anh em là Đấng nhân từ” (Lc 6,36).

Chúa cũng nói với Thánh nữ Faustina về tầm quan trọng của việc sống lòng thương xót :

“Ta đòi hỏi những hành vi thương xót nơi con phải phát xuất từ lòng yêu mến của con đối với Ta. Con phải luôn luôn bày tỏ lòng thương xót đối với người lân cận ở khắp nơi. Con không được lùi bước trước việc này, hoặc tìm cách biện hộ cho mình... Ngay cả đức tin mạnh mẽ nhất vẫn không có kết quả, nếu không có hành động... Nếu linh hồn nào không rèn luyện lòng thương xót bằng cách nào đó, thì linh hồn đó sẽ không nhận được lòng thương xót của Ta trong ngày phán xét” (NK, 742; 1317).

Lòng Chúa Thương Xót thúc đẩy thiện nguyện viên đến chia sẻ với những người ốm đau, bệnh tật nghèo khổ, già yếu, neo đơn... Họ đang cần lắm những lời động viên an ủi, chia sẻ; đang cần lắm những bàn tay đưa ra để nắm lấy, dù chỉ đơn giản là để truyền cho nhau một chút hơi ấm của tình người, tình của Lòng Chúa Xót Thương.

1. Ung Thư Vú Giai Đoạn Cuối

Người chị em hôm nay chúng tôi đến thăm có gia cảnh khá đặc biệt. Chị Teresa Trần Thị Bích, 35 tuổi, có 3 đứa con, ở xứ Thánh Mẫu, Lộc Phát, Bảo Lộc. Chị có chồng mà cũng như không, vì anh chị đã ly thân cách đây 7 năm rồi. Anh chị chia tay



nhau. Chị một nách ôm 3 đứa con về sống với ông bà ngoại và người chị gái độc thân, hàng ngày chăm chỉ làm mướn nuôi con ăn học.

Sau khi bà ngoại chết được 6 tháng vì bệnh ung thư hậu môn thì chị cũng phát hiện ra mình bị ung thư vú giai đoạn cuối. Khô u đã bể ra với đầy máu mủ khi chị đang cố

gắng khiêng bao chèn quá nặng. Thế là hết!

Chị gạn lấy hết sức lực và trang bị cho mình vũ khí để chiến đấu với căn bệnh quái ác này đó là lòng thương xót Chúa, để sống và để là chỗ dựa cho 3 đứa con nhỏ.

Sau gần 3 năm chiến đấu không mệt mỏi, chị nằm đây trên giường bệnh. Dù sức tàn, lực kiệt, bờ môi khô vẫn mấp máy theo lời kinh khi chúng tôi cùng cầu nguyện với chị: "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương xót chúng con và toàn thể giới" và "Kính lạy Máu và Nước đã tuôn tràn từ Trái Tim Chúa Giêsu Kitô như thác nguồn thương xót chúng con, con tín thác vào Chúa"

Vâng! Chị nằm đó với niềm tín thác vào lòng thương xót của Chúa. Chị tin chắc rằng, dù sao đi nữa, dù như thế nào đi nữa, Chúa cũng không bỏ chị và vẫn xót thương chị. Chúa cần những đau khổ của chị để cứu lấy những người bị ung thư tâm hồn. Dù thân xác họ vẫn khỏe mạnh đấy, nhưng tâm hồn đã bị ung thư rất nặng, cần phải được cứu chữa. Chị ra đi bình an, trong một buổi chiều mưa cao nguyên, trên môi vẫn mấp máy

câu "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa". Đó là lễ dâng đẹp lòng Chúa nhất.

2. Cô Bán Ve Chai Ngoại Đạo

Ngôi nhà nhỏ, cánh cửa khép hờ với chiếc xe đạp cà tàng dựng trước, chúng tôi gõ cửa. Một người phụ nữ trạc ngũ tuần ra mở cửa, khuôn mặt nhăn nhó đau đớn. Đó là cô Lý mua bán ve chai, ở giáo xứ Kitô Lộc Phát, nhưng là người theo đạo Phật. Cô bị bệnh đau dây thần kinh mặt từ 5, 6 năm nay rồi. Mỗi lần cơn đau lên cô chỉ biết khóc, có khi đau giật méo cả mặt. Nhà chỉ có hai mẹ con, nhưng năm ngoài thằng con trai hai mươi mấy tuổi tự nhiên lăn đùng ra chết chẳng biết nguyên do tại sao. Cô đau buồn, khóc lóc, bệnh của cô ngày càng nặng hơn.

Nhóm thiện nguyện Tín Thác đến thăm và tặng cô món quà của lòng Chúa thương xót là gạo, mì, nhu yếu phẩm. Và hơn hết là món quà tinh thần, một máy nghe MP3 có 300 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót để trở thành người bạn hữu sớm tối với cô.

Dù không cùng tôn giáo, nhưng chúng tôi vẫn đến với cô bằng tình của con người với con người. Khi đi công tác bác ái thực hành lòng thương xót, nhóm thiện nguyện luôn cầu xin Chúa, Đấng thấu hiểu tính cách và hoàn cảnh cá nhân của mỗi người, để giúp chúng tôi nhận ra những cách thức khác nhau để có thể thực hành lòng thương xót trong đời sống hằng ngày của mình.

3. Ung Thư Dạ Dày Giai Đoạn Cuối

Trong thánh lễ sáng hôm nay tôi bật khóc, một cảm xúc dâng trào nghẹn trong cổ, nước mắt trào ra khi nghe cha xứ thông báo: "Xin mọi người hiệp dâng thánh lễ cầu nguyện cho ông Phêrô Trần Văn Định, mới về nhà Cha đêm hôm qua...."

Tôi khóc một phần vì thương cảm cho chú Định, nhưng tôi cũng khóc vì cảm nghiệm được Thiên Chúa giàu Lòng Thương Xót tỏ tình thương và quyền năng của Ngài trên người anh em của chúng tôi. Vì từ lúc ngã bệnh, chú đã được nhóm

thiện nguyện Tín Thác Bảo Lộc tặng cho một máy nghe 300 bài giảng và giờ kinh Lòng Chúa Thương Xót. Hằng ngày chú vẫn nghe giảng và hiệp thông với cha và cộng đoàn qua giờ kinh Lòng Thương Xót.

Nghen ngào nhớ lại, mới ngày hôm trước, nhóm thiện nguyện đến thăm gia đình chú để chia sẻ món quà của Lòng Chúa Thương Xót. Chú gầy lắm, ốm lắm, đôi mắt sâu hoắm. Vợ chú cho biết đã phát hiện ung thư bao tử giai đoạn cuối cách đây 6 tháng. Suốt mấy ngày nay chú chẳng ăn uống được gì, chỉ uống nước, nhưng uống vào được một hồi lại nôn ra hết, người bần thần, mệt bã bọ, truyền dịch, truyền đạm cũng không được nữa vì ven đã khô hết lại rồi. Một là mệt vậy đó nhưng nằm trên giường bệnh chú vẫn một lòng tin tuyệt đối vào Thiên Chúa giàu lòng thương xót. Chú an ủi vợ: "Bà bình tĩnh đi! Ai chẳng một lần phải chết! Chúa cũng đã nói rồi: Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất không chết đi, thì nó chỉ tro tơi một mình. Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất mà chết đi, thì nó mới sinh ra nhiều bông hạt..."

Tạ ơn Chúa đã ban hạt lúa mì sinh ra 2 bông hạt là 2 đứa cháu xinh xắn sinh năm con ngựa, thay thế cho “ngựa ông nội” đã già yếu, và hôm qua cũng là ngày rửa tội của hai bé. Đêm đó chú đã ra đi bình an trong vòng tay của lòng Chúa Xót Thương.

4. Hoa Hy Sinh Dâng Chúa

Con đường nghèo nghèo Chúa dẫn chúng tôi đến thăm một hang Belem theo đúng nghĩa của nó. Một người phụ nữ nằm trên giường khua tay khua chân và bên cạnh là một người phụ nữ khác đang chăm sóc cho bệnh nhân. Hỏi ra thì được biết họ là hai chị em. Người bệnh là Anna Vũ Thị Trọng, 62 tuổi. Còn người nuôi bệnh là Anna Vũ Thị Tuyết, 48 tuổi, hiện ngụ tại số nhà 49 Đường Châu Văn Liêm, P. Lộc Tiến, Tp. Bảo Lộc.

Hỏi chị Tuyết nuôi bệnh nhân bao nhiêu năm rồi, chị hồn nhiên trả lời: “Dạ, mới có 10 năm à!” Câu trả lời tưởng như đơn giản thế, mà chất chứa biết bao khó khăn vất vả mà chị Tuyết phải gánh vác, phải hy sinh để nuôi người chị và người mẹ già 86 tuổi.

Cách đây 10 năm, chị Trọng bị té lầu, đập não, liệt toàn thân và sống đời thực vật 3 tháng, tất cả ăn uống, thở đều bằng ống. Thế là chị bị chồng bỏ rơi, không đoái hoài gì đến. Khi biết người chị bị tai nạn như vậy, chị Tuyết nghĩ: “Chị mình, giờ ai nuôi đây?” Nghĩ tình chị em ruột rà máu mủ, không bỏ được, và thế là cô em gái, lúc đó 38 tuổi, đã gắn chặt đời mình với một bệnh nhân mà chị biết rằng không bao giờ có thể đi lại được, phải nằm liệt suốt đời. Tuyết ở vậy nuôi chị, ròng rã đến nay đã 10 năm.

Từ lúc nghe chị bị bệnh, Tuyết đã xin Chúa cho mình được luôn “Tin Yêu Phó Thác” để làm hành trang cho cuộc đời nuôi chị của mình. Những người đến thăm, xót xa cho cả hai chị em, thường nói sao chị Trọng không chết đi thì đỡ đau đớn cho người bệnh và đỡ vất vả cho người thân. Nhưng Tuyết nói: “Sinh tử là trong tay Chúa. Bây giờ Chúa để cho chị mình như vậy thì mình cứ chăm sóc, cứ làm theo Chúa dạy, mọi việc dù khó khăn khổ đến mấy cũng sẽ qua hết thôi!”

Chúa nói *“Ai cho người bé mọn, dù chỉ một chén nước lã thôi, là trao ban cho chính Chúa, là giờ tay đón nhận Người”* Chị không chỉ trao cho chị và mẹ của mình một chén nước lã, nhưng trao cho họ cả tuổi xuân, cả cuộc đời của mình...

Chắc nhờ món quà hy sinh của Tuyết mà Chúa đã cho chị Trọng tỉnh lại sau hơn 3 tháng nằm liệt không biết gì. Chị Trọng tỉnh lại và nhớ lại được tên mẹ và các anh chị em, nói được một số từ, khỏe hơn, tự thở và ăn uống bằng miệng được. Alleluia. Tạ ơn Chúa!

Suốt bốn năm trời, hằng đêm chị Tuyết gần như là chiếc gối ôm cho chị của mình. Nếu chị Trọng gác tay hoặc ôm lên người của mình thì chị Tuyết phải nằm im một tư thế suốt đêm, vì nếu nhúc nhích thì chị Trọng sẽ tỉnh dậy, mất giấc ngủ.

Chăm một bệnh nhân nằm liệt tại chỗ đã vất vả rồi, khoảng 5 năm sau, mẹ của chị Tuyết bị bệnh khớp và gãy chân, không đi lại được, phải bò, chị phải cõng mẹ trên lưng trong nhu cầu sinh hoạt hằng ngày. Không những phải chăm sóc mà chị

Tuyết còn phải lo kiếm tiền nuôi mẹ và chị bị bệnh. Chị đi làm mướn, ai mướn gì làm nấy, cuộc sống rất vất vả và thiếu thốn.

Chị liền li cầu xin Chúa cho mẹ chị đi lại được, và Chúa cũng nhận lời. Sau 4 tháng điều trị, mẹ chị khắp khiêng đi lại trong nhà được. Hằng ngày, buổi sáng chị Tuyết cho chị và mẹ ăn uống, rồi làm vệ sinh cho chị, sau đó Tuyết để mẹ và chị ở nhà rồi đi làm. Buổi trưa, mẹ dứt cơm cho chị Trọng ăn. Buổi chiều, Tuyết đi làm về, lo bữa cơm chiều cho mẹ và chị.

Chị giỏi quá, kiên cường quá. Người phụ nữ ấy nhanh nhẹn, nhỏ nhắn, lúc nào cũng thấy vui tươi, không phàn nàn, ca thán gì cả.

Có người khêu chị: *“Thánh giá của chị nặng quá! Sao không cắt bớt đi cho đỡ nặng, đỡ dài lê thê?”*

Chị Tuyết vui vẻ đáp: *“Thánh giá là cầu nối để tôi lên thiên đàng với Chúa. Nếu cắt bớt đi, tôi lấy gì mà đến với Chúa được?”*

Được hồi sức mạnh nào giúp chị vượt qua bao khó khăn thử thách mà vẫn vui tươi. Chị trả lời: *“Đúng là ơn Chúa ban. Nếu không có ơn Chúa, mình không làm được gì đâu!”*

Trong suốt 10 năm chăm sóc người chị nằm liệt, cũng có lúc chị Tuyết cảm thấy rất buồn, kiệt sức. Lúc đó, chị lại nhìn lên Chúa Giêsu đang treo trên thập giá, thì thầm: *“Chúa ơi! Chúa chịu được 10 phần, không lẽ con không chịu được 1 phần, hoặc chỉ là một tí xiu so với Chúa sao? Dù thế nào đi nữa con cũng sẽ bầu vùi vào Chúa. Con không bao giờ buông ra. Nếu Chúa đẩy con ra, nhất định con vẫn bám chặt lấy Chúa, vì bỏ Chúa thì con biết theo ai? Nếu Chúa thử thách con như vậy thì con sẽ gánh chịu, và cứ để mọi việc cho Chúa an bài mà thôi...”*

Sống đời tín thác là như vậy đó! Mọi việc để Chúa lo. Mình lo không xong đâu. Con đường dẫn đến Nước Trời không phải là đường thênh thang trải thảm đỏ đầy hoa mà là những chông gai, hy sinh, những oan khiên, những tủi nhục, những vất vả mà mình phải gánh chịu và vượt qua hằng ngày, hằng giờ. Chúa đã nói *“Hãy chiến đấu để qua được cửa hẹp mà vào được*

Nước Trời” và sức mạnh để chiến đấu là cầu nguyện liên li không ngừng.

Những đêm không ngủ được, chị Tuyết ngồi kẻ nhạc viết lời thánh ca cho các ca đoàn trong giáo xứ. Những lời trong bài hát cũng là lời Chúa nói với chị mỗi ngày. Những nốt nhạc lúc trầm lúc bổng như cuộc đời của chị sống tin yêu và phó thác vào quyền năng và lòng thương xót của Chúa. Chính những nốt nhạc trầm bổng đó mới làm cho bài hát có hồn, và tạo thành bản nhạc hoàn hảo cất tiếng ngợi ca tôn vinh Thiên Chúa. Chính niềm tin yêu và cuộc sống hy sinh của chị làm cho những bài thánh ca không phải chỉ để hát, mà còn là món quà thiêng liêng dâng lên Thiên Chúa, trong đó chị gói gắm tất cả những khó khăn, những vất vả thiếu thốn, bệnh tật đau đớn thân xác cũng như tâm hồn, những yếu đuối và cả những tội lỗi của kiếp người.

Nhóm thiện nguyện Tín Thác tặng chị một chút gọi là quà để chia sẻ với gia đình chị. Không thể thiếu món quà tinh thần là một máy nghe 300 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Đó là người bạn tâm tình cho bệnh nhân nằm liệt trên giường để họ không cảm thấy cô đơn trống vắng lẻ loi. Nhờ đó, hàng ngày họ vẫn nghe được Lời Chúa, vẫn được nghe các chứng nhân chia sẻ, vẫn được nghe giảng về Lòng Chúa Thương Xót, và vẫn được hiệp thông với cộng đoàn khắp nơi trong chuỗi kinh Lòng Thương Xót để khẩn cầu cho chính họ và cho toàn thể giới...

5. Một Gia Đình-Ba Mái Đầu Bạc

Lòng vòng qua các con hẻm nhỏ, thiện nguyện địa phương dắt chúng tôi vào một ngôi nhà gỗ cũ rích vắng hoe. Gọi mãi mới có người ra mở cửa. Trong ngôi nhà này chỉ có hai người. Một người phụ nữ nhỏ bé với mái tóc bạc phơ, và một người đàn ông cũng với mái tóc bạc. Nhìn thân hình gầy guộc nhỏ bé của người phụ nữ như đã nói lên phần nào cuộc sống vất vả khó khăn. Vợ chồng chị đang phải chăm sóc một người con gái bị liệt suốt 27 năm, là Vũ Thanh Mai, 42 tuổi. Người mẹ dắt chúng tôi qua phòng bên, một người con gái đang nằm chèo queo

trên chiếc giường gỗ cũ kĩ. Đờ chị dậy, người mẹ ngân ngân nước mắt kể lại câu chuyện thương tâm.

Tại nạn đến bất ngờ lúc bé Mai được 3 tuổi. Khi qua chị bạn chơi, nhà có cầu thang lên lầu, do người mẹ bất cẩn nên để bé bị té từ trên cầu thang xuống đất. Bé Mai bất tỉnh phải đem đi cấp cứu. Sau đó bé tỉnh lại và khỏe mạnh bình thường, nhưng di chứng để lại. Đến năm 15 tuổi, tự nhiên bé Mai nằm liệt từ ngày đó, và không biết gì nữa.

Mai nằm đó, trông đẹp như một thiên thần, đôi mắt rất đẹp, sống mũi cao và nụ cười rất tươi. Khuôn mặt xinh như một thiếu nữ mười mấy tuổi, nhưng mái tóc thì bạc phơ! Căn bệnh quái ác vậy đó!

Ba mái đầu bạc, gồng gánh cuu mang nhau bữa rau bữa cháo qua ngày thấm thoát đã hơn 27 năm. Thu nhập hàng ngày của họ là đám chè tiên trước nhà mà ông bố hằng ngày chăm sóc để kiếm đôi ba chục ngàn, phụ giúp vào tiền nhật chè hàng ngày của bà vợ khoảng hai ba chục ngàn gì đó. Nhà nghèo, không có tiền mua tã cho bệnh nhân, vì thế hằng ngày hằng đêm, hai vợ chồng phải thay nhau cho chị Mai đi vệ sinh và chăm sóc tắm rửa cho chị, nhưng ông mới bị té nứt xương, không thể nâng phụ vợ được. Thế là gánh nặng lại đè nặng lên vai người vợ. Những lúc bế con lên, lưng bác đau lắm, bác lại cầu xin Đức Mẹ nâng phụ bác, và bác cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Bác nói đùa: “Bệnh nhân thì 38 ký, còn người nuôi bệnh chỉ còn 36 ký hà!”

Hằng ngày gia đình bác vẫn cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót lúc 3 giờ chiều để xin Chúa thêm sức mạnh cho bác chăm sóc con cho tốt hơn bằng cả tấm lòng hy sinh và yêu thương vô bờ bến của người mẹ.

Thiện nguyện viên đến chia xẻ chút quà của Lòng Chúa Thương Xót và tặng gia đình bác món quà thiêng liêng là một máy nghe 300 bài giảng lòng thương xót. Tuy nhỏ bé thôi, nhưng đó là tấm lòng của chúng tôi vì Lời Chúa nói với Thánh nữ Faustina về điều này thật mạnh mẽ biết bao!

“Ta đòi hỏi những hành vi thương xót nơi con phải phát xuất từ lòng yêu mến đối với Ta. Con phải bày tỏ lòng thương xót

đối với người lân cận luôn luôn và ở khắp nơi. Con không được chùn bước hoặc tìm cách tự biện hộ khỏi điều đó” (Nhật ký, 742).

Trong những ngày chuẩn bị mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót, chúng tôi tự hỏi: trong đời sống hằng ngày, chúng tôi có càng ngày càng phát triển như những người biết thương xót không? Hay chúng tôi chỉ dành cho lòng thương xót của Thiên Chúa cách **“phục vụ trên môi mép”**?

Khi cầu xin Lòng Chúa Thương Xót, tín thác nơi lòng thương xót của Người, và chân thành cố gắng sống lòng thương xót của Người trong đời sống hằng ngày, thì chắc chắn chúng ta sẽ không bao giờ nghe thấy Chúa nói với mình: **“Tâm hồn chúng xa cách Ta”**, nhưng đúng hơn, là lời hứa: **“Phúc thay ai thương xót người, vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương ”**

*Thiện Nguyễn Tín Thác Bảo Lộc
Những ngày chuẩn bị
mừng Đại Lễ Kính Lòng Chúa Thương Xót 2015*

LÒNG THƯƠNG XÓT THẮNG VƯỢT NỖI SỢ HÃI

“Ở đây đa số bệnh nhân từ các tỉnh dồn về, đã nghèo bệnh nặng càng nghèo hơn, gánh nặng khó khăn cần được mọi người cùng sẻ chia...”

Đó là lời tâm huyết bác sĩ Nguyễn Quốc Dũng, đại diện ban giám đốc bệnh viện Nhiệt Đới Sài Gòn, chia sẻ với chúng tôi vào buổi trưa hè chúa nhật, khi nhóm thiện nguyện Tín Thác xin được vào thăm hỏi, tặng quà, an ủi những bệnh nhân nặng có hoàn cảnh rất khó khăn.

Là một bệnh viện đầu ngành của phía nam, bệnh viện Nhiệt Đới chuyên trách chữa trị các bệnh nhiễm trùng, bệnh

truyền nhiễm đặc thù của miền nhiệt đới, đó là các chủng bệnh mang tính lây nhiễm cao, có khả năng bùng phát thành dịch, thậm chí là đại dịch như viêm gan siêu vi B, sốt xuất huyết, HIV, cúm A/H5N1... vì tính cách lây nhiễm, nên bệnh viên và bệnh nhân cũng thiệt thòi vì rất ít các nhóm mạnh thường quân tới thăm. Vị bác sĩ đáng kính cười thật hiền, cho biết mọi qui tắc cách ly để chống nhiễm trùng lây lan ở đây vô cùng cẩn trọng.

Được sự giúp đỡ của bệnh viện, dù không tới thăm hỏi bệnh nhân từng khoa, chúng tôi được tạo điều kiện tập kết quà và đón bệnh nhân hoặc người nhà bệnh nhân tới nhận thay ở khoa dinh dưỡng.

An toàn thực phẩm là cần thiết, sửa Ensure chúng tôi đặt từ công ty, hạn sử dụng an toàn tới cả năm sau, kể từ khi tặng quà tới bệnh nhân, và cũng có một phần tiền mặt.



Riêng bệnh nhân nhi, còn có thêm một trái bóng bay, cho trẻ nó vui, niềm vui bao giờ cũng là một phần của quà tặng Tín Thác.

Vì tính cần trọng cần thiết đối với bệnh nhân, mọi công tác chuẩn bị danh sách bệnh nhân, thiện nguyện Tín Thác đều cậy nhờ nơi các y bác sĩ. Các anh chị cũng đã nhiệt tình kỹ càng phân tách danh sách tới từng khoa, lựa địa điểm, có bóng mát thoáng đãng để chúng tôi trao quà và kịp thăm hỏi người bệnh.

Trong chuyến công tác này Tín Thác ghi nhận một điểm son về tâm tình, đạo đức cao quý nơi các lương y. Một môi trường gian khổ, bệnh nhân nặng, đa số xa quê, bệnh thì toàn những chủng lây nhiễm qua mọi con đường, hô hấp, chất dịch, máu... nhưng các anh chị đã gắn bó bằng cả trái tim, như chị Thu Anh từ một điều dưỡng phòng cấp cứu dần dần đi lên gắn bó và là điều dưỡng trưởng. Chị đã giúp chúng tôi rất nhiệt tình trong chuyến thiện nguyện này.

Hay như chị Lê Hồng, hộ lý khoa D, một con người coi bệnh viện là gia đình, bệnh nhân là người thân. Chị đã được thành phố vinh danh là một nhân viên y tế gương mẫu và tận tụy.

Khi gặp lại, thiện nguyện viên Tín Thác không khỏi xúc động nhắc lại kỷ niệm của 6 năm trước: một bệnh nhân HIV là nữ được mang tới cấp cứu từ trại Mai Hòa, cô bị tụt hồng cầu và chàm cửa tử nếu không được truyền máu.

Ngay lập tức các bác sĩ đã ra y lệnh truyền máu tức thời, mọi hồ sơ giấy tờ bổ sung sau, kể cả viện phí cũng xét sau, cứu người là cần thiết. Ngày đó một thiện nguyện viên Tín Thác được chứng kiến và nhớ mãi. Còn vị bác sĩ hiền từ lại mỉm cười. Cứu người là việc làm mỗi ngày và ông không thể nào nhớ hết. Bác sỹ Nguyễn Quốc Dũng cũng là một người có tâm thiện, ông thường cùng bạn bè mình ở một số viện như 175, thỉnh thoảng tỏ chức khám chữa bệnh cho người nghèo miễn phí. Xin cảm ơn các lương y - thiên thần áo trắng!

Quay lại với các bệnh nhân và người nhà của họ, trong lúc chuẩn bị đợt trao quà, chúng tôi gặp chị Bùi Thị Hoa, 57 tuổi ở Bà Rịa, lên chăm sóc người cha là cụ Nguyễn Đình Hòe. Cụ Hòe bị nhiễm trùng uốn ván, phải nhập viện và nằm trong phòng cấp cứu cách ly đặc biệt suốt hai tháng nay. Dòng dãi hai tháng trời, người con gái ngồi ngoài cửa ngóng tin cha. Đến giờ thăm nuôi, chị được bác sĩ hướng dẫn mặc đồ cách ly, đi vào chỉ được nhìn thấy cha qua lần kính. Hai tháng là hồi hộp lo sợ, hao bạc tiền, mà cha chị vẫn bần bật giấc vàng chưa một lần mở mắt nhìn con. Gặp chúng tôi, chị vừa tủi vừa mừng khi chúng tôi nắm tay chị, âm thầm hướng vào cửa phòng cấp cứu đóng chặt, và cùng nhau cầu nguyện thì thầm : Lạy Chúa Giê su, con tín thác vào Chúa...

Một hình ảnh rất thương tâm : một nữ bệnh nhân hồn hên tới nhận quà, chỉ vừa kịp đưa tay nhận phần sữa Ensure, chị bỗng ngồi thụp xuống, nét mặt xanh mét vì đau. Chị là Nguyễn Thị Thu Hồng, 52 tuổi, quê Bình Dương. Chị bị nhiễm siêu vi gan, vì nghèo, vì thiếu hiểu biết để bệnh phũ ra thành xơ gan, nhập viện

là đã quá trễ tràng, song y bác sĩ cũng hết sức cố gắng cứu chữa cho chị. Thiện nguyện viên đã chẳng nề hà dìu chị về phòng. Gửi chị tràng chuỗi Mân Côi, thôi thì những lúc đốn đau, chị ráng lần chuỗi nhờ Mẹ cầu bầu cùng Thiên Chúa.

Thời gian và điều kiện của bệnh viện nghiêm ngặt không cho phép chúng tôi trao đổi nhiều với bệnh nhân, song qua chút đổi trao cũng hiểu rằng đã tới đây là các bệnh nhân đều thập tử nhất sinh, vốn đã nghèo, bệnh lại ngặt, khiến cho gia cảnh thành ra mạt. Nên sự sốt chia đôi với họ là cần thiết vô cùng. Hi vọng sẽ có nhiều tấm lòng, cùng với thiện nguyện Tín Thác vượt qua nỗi sợ lây nhiễm, tới đây sẽ chia nỗi khó khăn với họ.

Thật là Chúa thương xót, để trong khuôn viên bệnh viện này có một đài Đức Mẹ khoan nhân, để các bệnh nhân đạo Công Giáo, và kể cả ngoại giáo, có nơi gửi gắm nỗi đau buồn, nỗi tuyệt vọng về cái ngặt nghèo đang gánh chịu.

Chia tay bệnh nhân và y bác sĩ nơi này, thiện nguyện viên cùng nhau quây quần dưới tượng đài, dâng lên Mẹ lời ca, chuỗi kinh lòng thương xót, xin Mẹ thương cầu bầu cùng Thiên Chúa phù trợ bệnh nhân, và cũng phù trợ cho thiện nguyện viên trên con đường dài đến với anh em cùng khổ.

Chúa Giêsu nói với thánh nữ Faustina: *“Ta ban cho con 3 cách thức để thực thi lòng thương xót đối với người lân cận: thứ nhất – bằng hành vi, thứ hai – bằng lời nói, và thứ ba – bằng lời cầu nguyện. Trong 3 mức độ này, đều chứa đựng đầy đủ lòng thương xót, và đây là một bằng chứng không thể bác bỏ về lòng yêu mến đối với Ta. Bằng phương tiện này, linh hồn tôn vinh Ta và bày tỏ lòng tôn kính đối với lòng thương xót của Ta”* (Nhật

Ký, 342)



Thương xót bằng hành động là thương xót trong lời nói, hành động và lời cầu nguyện, chứ không phải trên giấy tờ, trên bục giảng, trên biểu

ngũ, trên lý thuyết, hay trên báo cáo tổng kết hội nghị, đại hội... Bất cứ khi nào tâm hồn thiện nguyện Tín Thác xúc động vì lòng trắc ẩn, dù bất cứ nơi đâu, dù khó khăn hiểm trở thế nào, dù nguy cơ lây nhiễm cao cách mấy, được tình yêu thúc đẩy, họ không sợ hãi, dấn thân lên đường bày tỏ lòng trắc ẩn qua hành động, hoặc hành vi nào đó giúp xoa dịu nỗi đau khổ của người khác, nếu không thì cũng bằng lời nói an ủi, hoặc bằng lời cầu nguyện.

Chúa nói: **“Đừng sợ hãi!”** Vâng! Không có gì cản được những bước chân thiện nguyện lên đường với một niềm Tín Thác, đem lòng thương xót của Chúa đến cho nhau, đem tình người đến với người, để những nỗi thương đau được dịu bớt.

Lòng thương xót thắng vượt mọi nỗi sợ hãi!

Thiện Nguyện Tín Thác

THƯ GỎI THÁNH GIUSE

Cha Thánh Giuse kính mến,

Con mới đọc được câu chuyện này trên mạng, thấy hay hay, con kể lại cho cha nghe nhé.

Cha Gioan Tauler, là một linh mục đạo đức luôn cầu xin để gặp được người chỉ cho biết thiên đàng ở đâu. Một ngày kia, có tiếng lương tâm giục ngài ra trước cửa nhà thờ để gặp vị quân sư đó. Nhìn trước nhìn sau, cha chẳng thấy ai, ngoại trừ một người ăn mày, quần áo rách rưới, mặt mũi bẩn thỉu, hôi thối.

Cha đến gần chào người hành khất: “Chào ông, chúc ông may mắn.”



Người ăn mày thần nhiên trả lời: “Chào cha, tôi có bị rủi ro bao giờ đâu!”

- Vậy thì xin Thiên Chúa ban cho ông mọi điều sung sướng.

- Ô, thưa cha, đời tôi chưa bao giờ thấy khổ cả!

Rất ngạc nhiên về cách nói năng của người này, cha Tauler hỏi tiếp: “Nếu Chúa bắt ông xuống hỏa ngục, ông có buồn khổ không?”

Người hành khất trả lời không cần suy nghĩ: “Nếu Chúa làm như vậy thì tôi sẽ ôm ghì lấy Chúa và đưa Chúa xuống hỏa ngục luôn. Tôi thà ở hỏa ngục với Chúa còn hơn ở Thiên Đàng mà không có Ngài”.

Vị linh mục càng ngạc nhiên hơn nữa, hỏi tiếp: “Này ông, ông có thể cho tôi biết ông từ đâu tới đây?”

- Thưa cha, tôi từ Thiên Chúa mà đến.

- Nhưng ông tìm thấy Thiên Chúa ở đâu?

- Ở ngay khúc quẹo, chỗ mà tôi từ bỏ mọi của cải vật chất trên đời này.

Tới đây, không thể chờ đợi thêm được nữa, cha Tauler hỏi nhanh: “Thế thì, ông là ai?”

Người ăn mày nói một cách trịnh trọng: “Tôi là Vua”

Cha Tauler quỳ xuống trước mặt người ăn mày: “Tâu Đức Vua, Ngài có thể cho con biết vương quốc ngài ở đâu không?”

Người ăn mày đáp: “Vương quốc của Ta ở ngay trong tâm hồn Ta”

Câu chuyện này làm con nhớ đến cha. Trong gia phả, cha cũng thuộc “gia đình dòng tộc vua David” (Lc 2,4) như người hành khất trong câu chuyện xưng “Tôi là Vua”. Người ta thường nói: “Con vua thì lại làm vua. Con sãi ở chùa thì quét lá đa”. Ấy thế mà cuộc sống của cha sao chẳng thấy có chất “vua” chút nào cả. Cha chẳng có nhà lầu xe hơi, chẳng áo mao cân đai, vòng lọng đưa đón, kẻ hầu người hạ. Cuộc đời cha thâm lặng quá, chẳng nổi đình nổi đám, chẳng có một chút chức tước địa vị nào, chẳng “có danh gì với núi sông” là sao?

Như người hành khất trong câu chuyện, cha đâu có thấy rủi ro, đau khổ, buồn khổ, và có nghe thấy cha kêu ca bao giờ đâu, vì cha luôn “ôm ghì lấy Chúa”, vì “Chúa luôn ở trong cha” và “Vương quốc Thiên Chúa” đã ở trong tâm hồn cha rồi, thế nên cha có màng chi đến “cái vòng danh lợi cong cong”. Thế nhưng, xin lỗi cha, nói theo kiểu thế gian thì không biết các gia trưởng thời nay có chịu noi gương cha như thế không. Này nhé :

- Nếu nói về mặt xã hội thì cha quả thật là một gia trưởng đã thất bại nặng nề trên đường đời. Nhiều gia trưởng thời đó cũng như ngày nay đã làm cho gia đình họ được sung túc, cơm no áo ấm, cửa ăn cửa để, nhà cao cửa rộng hơn cha nhiều lần.

- Nếu nói về công danh sự nghiệp ở đời thì rất nhiều gia trưởng đã làm rạn vỡ cho gia đình vì chức tước thế giá địa vị của họ. Có khi “một người làm quan, cả họ được nhờ!” Vợ con của những người gia trưởng này hãnh diện vì địa vị của cha/chồng họ trong xã hội. Họ còn sẵn sàng “hy sinh đời bố, củng cố đời con” nữa là khác. Con cái họ dựa vào thế giá của họ mà leo lên nấc thang danh vọng, và thừa hưởng gia tài kếch xù họ để lại. Phần cha, suốt đời chẳng có được chức tước địa vị nào, chẳng có của chìm của nổi. Cha bị khinh rẻ, coi thường, không những ở Nazaret, mà còn ở khắp vùng Galilê. Khi Đức Giêsu đi rao giảng, những kẻ chống đối đã miệt thị : “Ông này chẳng phải là ông Giêsu, con ông Giuse đó sao?” (Ga 6,42; Lc 4,22). Thật buồn cha nhỉ, Đức Giêsu chỉ là “con bác thợ mộc”, chứ nếu là “con ông cháu cha” thì chắc sẽ được người đời trọng vọng đón tiếp lắm đấy!

- Còn về vấn đề lao động, cũng phải công nhận rằng không cần có cha làm gương về lao động, thì mọi người cũng đã phải “tay làm hàm nhai, tay quai hàm trễ” và phải “hai bàn tay đen dôi lấy bát cơm trắng”. Vì lao động là quy luật gắn liền với con người kể từ khi Adam bỏ Chúa mà đi phạm tội, “mồ hôi đầm mặt, người mới có bánh ăn cho đến lúc người về lại bụi đất, vì tự đất, người đã được rút ra” (St 3,19). Theo dõi tin tức trên các phương tiện truyền thông, con thấy ngày nay có những người

chồng, người cha nhọc nhằn mưu sinh cơ cực để lo cho vợ con đầu thua gì cha ngày xưa, phải không cha?

- Xét về mặt gia đình, thật sự con thấy cha là một gia trưởng “lép vế” nhất. Khi bằng an thì âm thầm làm việc sau bốn bức tường. Khi tai biến phải trốn chui trốn nhủi thì thiên thần kêu cha “đem Hài Nhi và mẹ Người trốn sang Ai Cập” (Mt 2,13). Sau đó cha lại tất tả “đem Hài Nhi và mẹ Người về đất Israel vì những kẻ tìm giết Hài Nhi đã chết rồi” (Mt 2,20). Nhưng lúc giao dịch với bên ngoài thì vai chính lại là Đức Maria và Hài Nhi Giêsu. Khi các nhà hiền sĩ đến bái lạy Đức Giêsu thì Kinh Thánh chép : “Vào nhà, họ thấy Hài Nhi cùng Maria Mẹ Người, và họ phục mình xuống bái yết Người” (Mt 2,11). Không thấy nhắc gì đến cha !

Khi cha cùng với Đức Mẹ đem Hài Nhi Giêsu lên Giêrusalem để tiến dâng cho Thiên Chúa, tiên tri Simêon chỉ nói với Đức Mẹ : “Còn chính bà, một lưỡi gươm sẽ đâm sâu tâm hồn bà.” (Lc 2,35). Còn cha, chỉ là cái bóng mờ bị lãng quên!

- Còn trước mặt Thiên Chúa, với cái nhìn trần gian thì coi như cha là một người bị bạc đãi! Công nghiệp như thế, tận tụy như thế, mà cha xem ra còn kém cạnh với các tông đồ và các thánh khác. Vì suốt đời cha không làm được một phép lạ nào. Đọc suốt 4 sách Tin Mừng, không thấy cha nói một lời nào. Và khi Đức Giêsu sống lại trong vinh quang thì chắc cha đã qua đời rồi, không kèn không trống, không thấy nhắc gì tới!

Cha Giuse kính yêu của con ơi,

Cha đã sống âm thầm, chết cũng âm thầm, thậm chí ngày hôm nay người ta cũng chẳng biết nắm mồ của cha ở đâu. Nhưng có một điều con chắc chắn là cha đã an nghỉ trong bàn tay Đức Giêsu và đã được chôn cất trong sâu thẳm của trái tim Đức Giêsu Kitô (Lc 10,20). Viết đến đây, con chợt nghĩ lại khi thấy mình còn quá lo âu và quá tốn phí trong việc ma chay mồ mả giỗ chạp. Cứ phải làm đám tang cho thật to, kèn trống linh đình, cờ quạt vòng hoa tốn phí, ăn uống tiệc tùng linh đình tốn kém. Đã có những người sẵn sàng “vung tiền qua cửa sổ” thi nhau làm những nắm mồ tốn kém hàng tỉ đồng cho những người quá cố trong gia

đình mình trong trong các “Thành Phố Ma”. Mục đích chỉ để lấy tiếng như “con gà đua nhau tiếng gáy”, mà nào có hiểu để gì?

Thưa cha,

Hôm nay, trong Nước Thiên Chúa, ngoài Đức Maria Nữ Vương trời đất, Thiên Chúa đặt cha làm đáng cao trọng trên tất cả. Trong Kinh Nguyên Thánh Thể II, tên của cha đã được kêu cầu ngay sau tên của Đức Mẹ rồi đó!

Như con đã liệt kê ở trên, về mọi mặt cha đều thua thiệt hết, vậy bởi đâu mà cha được như vậy ?

Muốn nhìn một vị thánh đích thực, Hội Thánh chỉ nhìn vào Đức Giêsu. Những ai muốn được gọi là thánh đều phải dính liền thành một thân mình với Đức Giêsu. Không ai ở ngoài Đức Giêsu, dùng công lao khó nhọc giữ đạo của mình để làm thánh được “Ai ở lại trong Thầy và Thầy ở lại trong người ấy, thì người ấy sinh nhiều hoa trái, vì không có Thầy, anh em chẳng làm gì được.” (Ga 15,6).

Bây giờ ai cũng phải công nhận cha là một vị đại thánh. Cha đã làm trọn mọi điều Thiên Chúa giao phó, như bức bình phong che chở Hai Nhi Giêsu và Mẹ Ngài, để Thánh Thần đưa được Đức Giêsu lên tới chóp đỉnh cứu chuộc là cuộc tử nạn thập giá và phục sinh cứu chuộc nhân loại.

Làm được công việc lớn lao ấy không phải do tài năng đạo đức của cha, nhưng nhờ bác thợ mộc Giuse đã đặt trọn đời mình vào bàn tay Thiên Chúa. Cha tín thác vào Thiên Chúa, vâng theo ý Chúa, như Đức Giêsu đã nói : “Tôi tự trời xuống, không phải để làm theo ý tôi, nhưng để làm theo ý Đấng đã sai tôi.” (Ga 6,38). Cha biết mình chỉ là một dây tợ vô dụng, tất cả đều cậy nhờ vào Thiên Chúa (Lc 17,10). Cha đặt mình trước Thiên Chúa như bông huệ ngoài đồng để Thiên Chúa nuôi dưỡng mặc đẹp cho (Lc 12,27).

Cha là người đã cảm nghiệm được mỗi phúc đầu tiên “Phúc cho ai nghèo khó trong tinh thần...”. Đó cũng là đề tài Đức Thánh Cha Phanxicô chọn cho Ngày Giới Trẻ Thế Giới lần thứ 24 năm 2014. Ôi, thời buổi ‘tiền là tiên là phật, là sức bật của tuổi trẻ, là mát mẻ của tuổi già, là cái đà cho danh vọng, là cái

lọng để che thân, là cán cân của công lý, có tiền là...hết ý!” thì làm sao có thể coi nghèo khổ là một phúc đức được chứ ?

Thú thật, con chẳng biết giải thích thế nào, vì con cũng là con người “tham sân si” đầy mình, con tìm được lời giải thích thỏa đáng nơi ĐTC :

“Khi Con Thiên Chúa hóa thân làm người thì Người đã chọn đường lối nghèo khó và tự hủy bản thân mình. Như Thánh Phaolô viết trong thư gửi tín hữu thành Philiphê: "Anh em hãy có những tâm tình như chính Đức Kitô Giêsu. Đức Giêsu Kitô vốn dĩ là Thiên Chúa mà không nhất quyết phải duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa, nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân, sống như người trần thế” (Pl 2,5-7). Ở đây, chúng ta thấy việc Thiên Chúa chọn trở thành nghèo hèn: Người là Đấng giàu có nhưng đã trở thành nghèo hèn để cho chúng ta trở nên phong phú nhờ cái nghèo của Người (2 Cr 8,9).

“Tinh từ Hy Lạp ptóchós (nghèo) không chỉ có ý nghĩa thuần thể chất. Nó có nghĩa là "một kẻ hành khất - a beggar", và nó cần phải được liên kết với ý niệm Do Thái về anawim, "kẻ nghèo của Thiên Chúa". Nó gợi lên cho thấy những gì là thấp hèn (lowliness), một cảm quan về những gì là hạn hẹp và nghèo khó trong cuộc sống. Kẻ nghèo - the anawim là thành phần tin tưởng vào Chúa và họ biết rằng họ có thể cậy dựa vào Ngài.”

Bác thợ mộc Giuse, người đầy tớ vô dụng của Thiên Chúa, đã được Thiên Chúa yêu mến và gọi : “Giuse là người công chính” (Mt 1,19). Cha chỉ là người bình thường như bao gia trưởng khác, nhưng luôn vâng phục ý Chúa, chấp nhận cộng tác vào công trình cứu độ của Thiên Chúa. Như Đức Mẹ đã thưa XIN VÂNG với Thiên Chúa, lời thưa XIN VÂNG của cha được thể hiện qua những biến cố con đọc thấy trong Tin Mừng thời thơ ấu Chúa Giêsu. Cha luôn sẵn sàng bỏ ý riêng mình để làm theo ý muốn của Thiên Chúa qua những lần thiên sứ báo mộng. Qua đó, cha đã chu toàn vai trò của mình như một người làm cha làm chồng gương mẫu trong gia đình Nazareth. Cha là người

nghèo của Thiên Chúa, hoàn toàn tin tưởng và cậy dựa vào Thiên Chúa. Ai cũng thấy rõ, cha nghèo thật !

Đến đây con lại tự hỏi vậy con phải làm gì để noi gương của cha trong việc “biến cái nghèo khó trong tinh thần trở thành một lối sống, một phần thực sự của đời sống mình”.

ĐTC nhắc nhở con trước tiên hãy cố gắng trở nên thanh thản đối với những gì là vật chất, không chiều theo thứ văn hóa hưởng thụ. Hãy quan tâm đến những gì là thiết yếu và xa tránh việc chiếm hữu cũng như việc sùng bái tiền bạc và tiêu xài phung phí. Muốn được như vậy con phải đặt Chúa Giêsu lên trên hết, chỉ có sức mạnh của Chúa mới giải phóng con khỏi tôn thờ ngẫu tượng khiến con trở thành nô lệ cho tiền của. Nếu không, con sẽ lao đầu vào ăn nhậu, liên hoan tiệc tùng. Người ta có đủ mọi lý do để đãi tiệc với “bia bọt”, nào là bồn mạng, khánh thành, khánh dòng, chịu chức, ngân khánh, sinh nhật... Theo thống kê của tổ chức nghiên cứu thị trường Eurowatch, năm 2013 Việt Nam đã tiêu thụ hết 3 tỉ lít bia, tương đương 3 tỉ USD. Như vậy trung bình mỗi người Việt tiêu thụ khoảng 32 lít bia mỗi năm. Với mức tiêu thụ này, Việt Nam nằm trong top 25 nước uống bia khủng khiếp nhất thế giới, đứng thứ ba ở Châu Á, và đứng đầu khu vực Đông Nam Á. Cha thấy nể Việt Nam chưa ?

Chính vì vậy, ĐTC nhắc nhở nếu con muốn sống theo Phúc Đức Trọn Lành này thì “cần phải chăm sóc và nhạy cảm trước những nhu cầu tinh thần cũng như vật chất của người nghèo, cần phải tỉnh táo và tránh khuynh hướng sống dửng dưng lạnh lùng, cần phải biết ở về phía người nghèo, chứ đừng chỉ biết nói năng về người nghèo! Hãy tiến ra gặp gỡ họ, nhìn vào mắt của họ và lắng nghe họ”.

Con thấy có những mục tử đã “ở về phía người nghèo” như cha Frans van der Lugt, một linh mục người Hà Lan đang bị mắc kẹt tại Homs, nói với thông tấn xã Fides và tờ The Telegraph là các cư dân của thành phố Syria đang chết đói dần : "Thành phố của chúng tôi đã trở thành một khu rừng vô luật lệ. Chúng tôi đang cố gắng hết sức để kêu gọi con người hành xử trong tình huynh đệ với nhau và không giết nhau vì đói... Sáng

nay tôi đến thăm một trung tâm cho người khuyết tật. Trong ba ngày qua họ đã không còn gì để ăn ngoài mấy trái ô liu. Chúng tôi đang cố gắng hết sức để giúp đỡ, nhưng chúng tôi không thể làm được gì nhiều."

Homs là một thành phố cổ, nơi trước đây có ít nhất là 60,000 Kitô hữu.

Cha Frans van der Lugt nói: "Bây giờ chỉ còn một mình tôi và 66 Kitô hữu khác. Chúng tôi sợ cộng đồng quốc tế bỏ rơi chúng tôi. Họ tìm kiếm những lợi ích chính trị trên những đau khổ của người dân Syria"

Mới đây, con cũng đọc được một "câu chuyện cổ tích của thế kỷ 21", có giá trị rất lớn trong một xã hội mà văn hóa, đạo đức đang xuống cấp, đảo ngược mọi trật tự giá trị như câu ví "thứ nhất quan hệ, thứ nhì ngoại tệ, thứ ba công nghệ, và thứ tư mới là trí tuệ"! Thật mỉa mai quá phải không cha ?

"Chị mua 10 tờ vé số, đem tặng một vé cho bạn nghèo. Chiều hôm ấy, 10 tờ vé số đều trúng. Bảy tờ trúng độc đắc trị giá hơn 10 tỷ đồng (mỗi tờ 1,5 tỷ đồng), ba tờ trúng an ủi (mỗi tờ 100 triệu đồng). Tờ vé số mà chị tặng người bạn nghèo là một trong ba tờ trúng an ủi.

Sáng hôm sau, chị đi tìm gặp người bạn nghèo. Câu đầu tiên chị nói với bạn là: "Ông trả lại tờ vé số cho tui!"

Sau khi cầm lại tờ vé số trúng an ủi từ người bạn, chị bèn rút một tờ trúng độc đắc tặng lại và nói: "Tui đổi cho tờ trúng độc đắc để hai ông bà mua cái nhà". Bởi chị biết người bạn nghèo ấy đang không có nhà ở.

Đây là câu chuyện thật 100%, mà người được tặng chiếc vé số - "ông bạn nghèo" trong câu chuyện - chính là nhạc sĩ Hữu Phần, em ruột của nghệ sĩ Quốc Hòa đã mất, cựu giám đốc Nhà Hát Ca Múa Nhạc Bông Sen Sài Gòn. Hiện nhạc sĩ Hữu Phần đang đi tìm mua nhà bằng số tiền từ chiếc vé số độc đắc mà người bạn vàng đã tặng.

Con có làm được như vậy không ?

Trong sứ điệp Ngày Thế Giới Truyền Thông Xã Hội lần thứ 48, được tổ chức hằng năm vào Chúa nhật trước lễ Chúa

Thánh Thần Hiện Xuống, ĐTC nói rằng mặc dù chúng ta đang sống trong một thế giới ngày càng “nhỏ bé hơn”, một thế giới mà “những phát triển về giao thông và công nghệ truyền thông đang làm cho chúng ta xích lại gần nhau và gắn kết với nhau hơn” nhưng “vẫn còn những chia rẽ, có khi rất trầm trọng”. “Trên bình diện toàn cầu, chúng ta thấy khoảng cách đáng hổ thẹn giữa sự xa xỉ của người giàu và cảnh cơ cực của người nghèo... Thế giới chúng ta đang phải chịu đựng nhiều hình thức loại trừ, gạt ra bên lề và nghèo đói”.

“Truyền thông có thể giúp chúng ta cảm thấy gần gũi nhau hơn, đặc biệt là internet đem lại những khả năng lớn lao cho gặp gỡ và liên đới”, đó là “món quà của Thiên Chúa”.

Con có biết sử dụng món quà ấy để loan báo Tin Mừng, để làm cho con người gần gũi nhau, hiểu nhau, và cảm thông nhau, hay chỉ để “lướt web”, chơi game, tìm bạn bốn phương. Con có thấy hổ thẹn khi sống giàu có xa hoa giữa những người nghèo khổ cơ cực, khi xây dựng những cơ sở đồ sộ lộng lẫy, xài toàn “hàng độc”, không đụng hàng, dù giá thành mắc gấp mấy lần “hàng dạt”. Mục đích chơi trội như thế để làm gì, chắc cha biết rõ rồi!

Để chúng con đừng có thái độ kẻ cả tự mãn của người đi “làm phúc bố thí”, coi thường người nghèo khó, ĐTC nhấn mạnh : “Người nghèo là thành phần cống hiến cho chúng ta một cơ hội cụ thể để gặp gỡ chính Chúa Kitô và chạm đến xác thịt đau thương của Người. Người nghèo có thể dạy chúng ta nhiều về lòng khiêm nhượng và niềm tin tưởng vào Thiên Chúa...”

Để giúp con theo gương cha, sống gần bó với Đức Giêsu, trong bài giảng sáng 11-1-2014, tại nguyện đường thánh Marta, ĐTC căn dặn anh em linh mục chúng con: “Linh mục chân chính là người được Thiên Chúa xức dầu để phục vụ Dân Chúa. Vì thế linh mục phải có quan hệ mật thiết với Chúa Giêsu. Khi thiếu quan hệ này thì linh mục trở thành người không còn được xức dầu nữa, thành người thờ ngẫu tượng, tôn thờ tà thần là chính cái tôi của mình.”

ĐTC nhấn mạnh, những linh mục đặt sức mạnh của họ nơi những điều hời hợt, trong sự háo danh, huênh hoang, không có quan hệ với Chúa Giêsu nữa thì đã đánh mất sự xúc dầu. Họ sẽ tìm bù trừ tình trạng này bằng những thái độ phàm tục khác, vì thế có những thứ linh mục áp-phe, linh mục kinh doanh.

Con nghe ĐTC tha thiết kêu gọi: “Điều cứu chúng ta khỏi những sự trần tục, khỏi sự thờ thần tượng khiến chúng ta bị “giải dầu”, điều giữ chúng ta trong tình trạng được “xúc dầu”, chính là quan hệ với Chúa Giêsu Kitô... Anh em hãy đánh mất mọi sự trong cuộc sống, nhưng đừng bao giờ đánh mất quan hệ này với Chúa Giêsu Kitô! Đó chính là chiến thắng của chúng ta!”

Cha ơi,

Cha cầu cho con chấp nhận đánh mất mọi sự trong cuộc sống này, nhưng đừng bao giờ để con đánh mất quan hệ với Chúa Giêsu, lạc mất Chúa Giêsu, cha nhé!

Ngày 4-2-2014, Đức Hồng Y Robert Sarah, người Guinée Xích Đạo, bên Phi châu, Chủ tịch Hội đồng Tòa Thánh Cor Unum, đã giới thiệu sứ điệp Mùa Chay đầu tiên của ĐTC Phanxicô. Chủ đề sứ điệp xoay quanh một câu trong thư của Thánh Phaolô gửi tín hữu thành Côrintô “Thực vậy, anh em biết lòng quảng đại của Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta: Ngài giàu sang, nhưng đã trở nên nghèo vì anh em, để anh em trở nên giàu sang nhờ cái nghèo của Ngài” (2 Cr 8,9)

“Thiên Chúa đã không làm cho ơn cứu độ rơi xuống trên chúng ta từ trời cao, như kẻ thương người lấy của dư thừa của mình mà làm phúc bố thí. Đó không phải là tình yêu của Chúa Kitô! Khi Chúa Giêsu bước xuống sông Giordan và chịu phép rửa của Gioan Tẩy Giả, Ngài không hành động vì thấy cần phải thống hối, hoán cải. Ngài làm như thế để hòa nhập giữa dân chúng là những người đang cần ơn tha thứ. Ngài ở giữa chúng ta là những người tội lỗi, và gánh lấy tội lỗi của chúng ta. Như thế, chính nhờ cái nghèo của Ngài mà chúng ta được trở nên giàu sang, tức là được trở nên đồng thừa tự với Chúa Kitô trong danh phận là con Thiên Chúa...

Mùa Chay là một thời gian thích hợp cho việc từ bỏ bản thân mình; cần tự vấn là chúng ta có thể từ bỏ những gì để giúp đỡ và làm cho người khác trở nên giàu có nhờ cái nghèo của chúng ta. Đừng quên rằng cái nghèo thực sự là những gì gây đớn đau. Không có chuyện bỏ mình thực mà lại thiếu chiều kích này. Tôi không tin vào một thứ bác ái không phải trả giá gì và không gây đau đớn chi.”

Thưa cha kính yêu,

Khép lại lá thư, con xin mượn lời của ĐTC Phanxicô để nhắc nhở chính con hãy biết noi gương cha, vững bước trên con đường loan truyền lòng Chúa xót thương, con đường yêu thương phục vụ trong niềm tín thác, bất chấp mọi khó khăn trở ngại.

“Trong việc rao giảng các Phúc Đức Trọn Lành này, Chúa Giêsu muốn chúng ta hãy theo Người và cùng Người đồng hành dọc theo con đường yêu thương, con đường duy nhất dẫn đến sự sống đời đời. Đó không phải là một con đường dễ đi, nhưng Chúa đã hứa ban cho chúng ta ân sủng của Người và Người không bao giờ bỏ rơi chúng ta.

“Chúng ta đang đương đầu với rất nhiều thử thách trong đời như nghèo khổ, buồn đau, ô nhục, tranh đấu cho công lý, bị bách hại, khó khăn trong vấn đề đối thoại hằng ngày, nỗ lực để trung thành với ơn gọi nên thánh của chúng ta, và nhiều thử thách khác nữa. Thế nhưng, nếu chúng ta mở cửa cho Chúa Giêsu và để cho Người trở thành một phần đời của mình, và nếu chúng ta chia sẻ niềm vui nỗi buồn với Người, thì chúng ta sẽ cảm nghiệm được an bình và niềm vui mà chỉ duy một mình Thiên Chúa là tình yêu vô cùng mới có thể ban cho chúng ta mà thôi.”

*Sài Gòn, lễ Thánh Giuse 19-03
Lm. Giuse Trần Đình Long, sss*

CÓ NHỮNG NGƯỜI CHA BIẾT XÓT THƯƠNG

*M*ấy hôm rày ít thấy ông đi lễ nhà thờ, anh em trong ban mục vụ vẫn thi thoảng trao đổi hỏi thăm ông. Người đàn ông ấy vẫn giữ trên môi nụ cười vui vẻ chan hòa, nhưng ai cũng biết là ông đang gặp những thử thách khó khăn.



Đã có những người cha như thế...

Trong Ngày Lễ Kính Cha Thánh Giuse Bỏ Mạng của các Gia Trưởng, hãy phó thác những người cha ấy cho lòng thương xót của Chúa để Ngài lo toan.

• Nỗi Đau Mất Người Thân

Ông Nguyễn Văn Thông là con trai trưởng trong một gia đình có tới 11 người con.

Cuộc sống với khó khăn gánh nặng của mưu sinh khiến anh em ông phải xé bầy mỗi người mỗi ngả.

Nhưng các em của ông rất quý trọng anh mình. Dầu nghèo, người anh luôn thương yêu các em, một tình yêu thương đong đầy, độ lượng.

Trong đàn em út, ông Thông có một người em trai mà ông rất mực thương. Cuộc sống khó khăn đưa đẩy anh ấy đi làm ăn mãi miệt biên giới Campuchia, và đã nên vợ nên chồng với một cô gái gốc Miên nơi xa lạ đó. Tình yêu và nghĩa vợ chồng quán quýt, họ có với nhau một đứa con trai. Đến đứa thứ hai, đột nhiên sức khỏe của người vợ suy sụp.

Thương em, vợ chồng ông Thông nhất mực yêu cầu em trai đưa người em dâu về thành phố sinh nở cho an toàn. Sét đánh giữa trời quang, bác sỹ báo hung tin người em dâu mang trong mình căn bệnh thế kỷ! Có lẽ cái mầm sống nhỏ bé mà chị mang trong bụng giúp chị lướt thắng tử thần. Thương em dâu, xót cháu, nhưng không nỡ làm đau em trai, ông bà Thông gọi em trai về nhẹ nhàng "tra vấn ":

- Thím nó mang bệnh, thật là thương, chú phải xét mình xem có làm gì sai quấy khiến vợ con lâm trọng bệnh như thế ?

Người em trai thề sống thề chết không làm gì lỗi đạo với vợ hiền. Ông Thông lặng đi vì đốn đau, căn dặn em:

- Thôi bây giờ sự đã thế, cũng không truy xét cho rõ kéo thím ấy buồn. Còn sống với nhau được ngày nào, chú phải thương yêu chăm sóc thím và cháu bé.

Sau ngày sinh nở chẳng bao lâu, chị phụ nữ bạc mệnh ra đi, bỏ lại chồng, con thơ và tấm lòng thương xót của vợ chồng người anh. Lúc đó tất cả họ đều nghèo, nghèo tới xác xơ ...

Nghèo thì nghèo, không nỡ để em dâu nằm nơi đất khách quê người và em trai u sầu xót vợ vì người em dâu lìa đời ở vùng biên giới Châu Đốc giáp xứ Miên, ông bà Thông đã vét tới những đồng bạc còm sau cùng (thậm chí cái cà vẹt xe máy ông Thông cũng đem cầm mấy trăm ngàn) cùng em trai đưa em dâu về thành phố làm ma chay cho tươm tất.

Bà Thông lại thay em dâu làm mẹ, bông cháu bé về nhà chăm sóc như con ruột. Xót thương thay! Tám tháng sau em bé qua đời. Lại thêm một lần mất người và tổn của.

Lúc này thì ông bà Thông đều đã biết đứa em trai của mình và thằng con cả của nó cũng đều mang bệnh trong mình. Bệnh thì bệnh, vẫn phải làm phải ăn. Anh em vẫn phải kẻ xứ Đoài, kẻ xứ Đông. Cái nghèo khiến người ta vẫn phải xa nhau dẫu lòng nặng tình yêu thương máu thịt.

Chia tay, ông bà Thông bùi ngùi dặn em :

- Chú mang bệnh trong người, phải biết thương lấy thân, ráng gìn giữ sức khỏe để sống mà nuôi con. Nghe trở bệnh trong mình thì phải về với anh. Dứt khoát phải về với anh nhé!

Người em tiếp tục bôn ba với cuộc mưu sinh. Cuộc sống của anh ấy cũng thêm được tám năm. Thằng cu lớn của anh giờ cũng 14 tuổi. Lúc này căn bệnh quật ngã anh.

Thương lắm khi một ngày đầu xuân năm 2012 mấy ngôi nhà lá ven kênh xóm nhỏ xứ nghèo bãi rác Đông Thạnh có thêm một thành viên tới nhập xóm trong tình trạng nằm thở oxy bất tỉnh nhân sự.

Đó là người em trai ông Thông theo ước hẹn đã trở về. Anh ấy về để được nằm âu yếm trong tay anh trai. Con đường trước nhà ông Thông xuôi xuống một bờ sông lớn và mát mẻ. Bà con tôi tôi thường đi dạo bờ sông qua lại, rất xúc động khi thấy ông Thông ngồi túc trực cạnh em trai mình suốt đêm, lau cho em mỗi khi lên cơn khó thở trào đờm dãi, bón cho em từng muỗng nước cầm hơi. Và rồi trong thương yêu ấy người em về với Chúa.

Không thể nói hết lời cảm phục khi ngày đám tang, một Áo Xanh của cộng đoàn lòng thương xót tới chia buồn với gia đình, khi ra về, ông Thông bỗng rung rung lệ sẻ chia : Nó mất thì tôi lo, chứ tôi mà đi thì không biết lấy ai lo đây?

Cảm phục hơn nữa khi hai tháng sau Áo Xanh ghé thăm gia đình này, vợ chồng ông rạng rỡ reo mừng báo tin : Mừng lắm cô ạ, tôi đã mua cạnh bố nó một cái huyết mả rồi, để sau này cháu có đi thì nó được gần gũi bố nó !

Những Cánh Chim Xanh đã từng đi công tác bác ái nơi góc cùng ngõ hẻm, từng thấy người ta vui khi tậu nhà, sắm xe, khi thăng chức đổi đời, chứ chưa bao giờ thấy một niềm vui nào đẹp lạ lùng, đẹp tới xót xa đến thế, vui vì mua được huyết mả cho đứa cháu thân yêu. Và niềm vui của ông bà mới chính đáng làm sao, cao quý làm sao khi được biết gia đình ông bà ấy đang thực sự khánh kiệt.

• Đối Mặt Với Sự Khánh Kiệt

Các em và cháu chết vì bệnh đã đành, đứa con trai cũng mất vì một căn bệnh hiểm ác, bỏ lại hai đứa cháu thơ dại.

Tài sản duy nhất là một ngôi nhà lá ven kênh, loại nhà tạm bợ sẽ chẳng bao giờ được cấp chủ quyền, và che vá bằng những tấm tôn, tấm bìa chấp vá.

Nguồn sống duy nhất của họ là một giỏ hàng xôn gồm những nơ ghim kẹp tóc. Chiều chiều hai vợ chồng chở nhau đi bán dạo ở những chợ vùng ven. Mấy hôm nay buôn bán khó quá ông quay qua nấu nồi cháo lòng đây đi bán sớm ở cổng một xí nghiệp.

Chưa hết sự bất cực !

Có người bạn thân ở mãi Vũng Tàu chạy tới khóc than, họ gặp sự xui rủi nào đó cần vay giắt gấp một món tiền. Họ năn nỉ ỉ ôi, mềm lòng ông bà đứng ra vay giúp của người cho vay bạc lãi.

Thế là thêm một cái tròng vào cổ vợ chồng con người tốt bụng và hào hiệp ấy. Bạc lãi ba mươi phân, vợ chồng ông bảo lãnh thì giờ đây phải gánh !

Không thể tả hết sự cơ cực.

Lạ lòng thay, hai vợ chồng ấy tịnh không than thở bi thương. Họ vẫn tin và rất tin Thiên Chúa giàu lòng thương xót sẽ giang tay che chở họ.

Lạ lòng hơn nữa họ vui và rất vui, niềm vui trẻ thơ khi mua được cho đứa cháu thơ đại nhiễm bệnh thể kỷ thời kỳ cuối cái lở huyết.

Lạ lòng hơn nữa, ông ấy chỉ tiếc là không còn cơ hội cống hiến tiếp cho công việc của nhà thờ, bởi suốt sáu năm qua ông là một thành viên rất tích cực của giáo xứ, là người đọc lịch thánh lễ mỗi chiều chủ nhật, và sốt sắng trong phong trào đọc kinh nguyện tại gia. Giờ đây gia cảnh héo hon, dù cha xứ và bạn bè trong các hội đoàn nâng đỡ rất nhiều trong việc tang ma, giúp đỡ vật chất, cũng như đỡ nâng tinh thần, song gia cảnh ngặt quá ông đành phải ngưng công việc nhà Chúa mà ông yêu thích.

Và ông ấy quyết định sang nhượng lại nửa căn nhà lá ọp ẹp của mình để nhẹ đi gánh nặng cho người vợ hiền đảm đang cả đời héo hon vì chồng con, em út. Người vợ cũng đồng ý để chồng được thanh thản đầu óc mà lo toan. Ông bà ấy bảo nếu hết nợ thì thông dong, lại cày cuốc tiếp thì sẽ có. Song le kinh tế suy thoái, ô nhà đã ngăn, kêu mấy chục triệu đồng mà chưa có ai mua, thành ra vợ chồng nhà ấy vẫn cứ còn lận đận.



• **Và Mơ Ước**

Thật lạ lùng khi được hỏi, vợ chồng ông Nguyễn Văn Thông đã nói lên mơ ước của mình : Mong những gia đình có con em nhiễm căn bệnh thể kỷ, dù bởi bất cứ lý do nào kể cả lý do nghiện ma túy chẳng nữa, thì hãy cảm thông và dành cho họ niềm thương yêu chứ đừng kỳ thị, khinh chê. Chính tình thương yêu sẽ khiến người bệnh sống vui và sống lâu thêm nữa.

Khi hỏi về vấn đề khó khăn của gia đình, thì ông bà đều vững tin và kiên tâm phó thác cho lòng thương xót của Chúa. Hóa ra trong cái cơ khổ đức tin vẫn cứ cháy lên, và đức tin trong cảnh cơ hàn thì thực sự đã biến thành nguồn vui sống, nếu không sẽ rất khó lý giải vì sao con người ta có thể vui được, sống được trong quá đổi ngặt nghèo.

Tín thác vào lòng thương xót của Thiên Chúa và biết xót thương nhau. Đó quả thật là hoa trái lòng xót thương mà không phải ai cũng có !

Thảo Nguyên

Trang thơ

Dẫn Thân

*Xin Chúa cho con tay nối dài
Bàn tay của Chúa giữa trần ai
Lau giùm nước mắt người than khóc
Nâng dậy những người đang yếu đau.*

*Ngõ hẻm quanh co trắc trở thay
Làm con cứ muốn chùn bước đây
Nhưng nhờ Chúa giúp, noi gương Mẹ
Con lại hăng say, ngày nối ngày.*

*Xin Chúa cho con mắt mở to
Để con nhìn thấy những âu lo
Trong lòng người lạ quanh con đây
Và biết ủi an dù đến giờ.*

*Có những Giêsu thân rất gầy
Đang lê chân bước trong đời đây
Mồ hôi và máu đang tuôn chảy
Ai sẽ đưa khăn lau mặt Thầy.*

*Xin Chúa cho con tay nối dài
Bàn tay của Chúa giữa trần ai
Đưa tay nâng dậy ai cùng khốn
Đang khát khao cần một đỡ nâng.*

*Đây đồi núi thẳm nơi xa xôi
Quanh năm thiếu vắng bóng chân người
Cho con tìm đến con an ủi
Thiên Chúa, Người không quên anh đâu.*

*Xin Chúa cho con dù đường xa
Vẫn luôn nắm vững lấy tay ga
Không hề chùn bước luôn đi tới
Con ước mong sao Người nhận lời.*

(Vu Vơ - Mến tặng nhóm thiện nguyện Tín Thác
Đại Lễ LCTX 2015)

MỖI THÁNG MỘT CHUYỆN:

Linh mục Jack Fullen – “NGƯỜI TÔI TỚ DỐT NÁT”

“Đức Thánh Giáo hoàng Gioan Phaolô II đã từng nói rằng ngày nay, chúng ta sẵn sàng lắng nghe các chứng nhân, hơn là các thầy dạy, và nếu chúng ta lắng nghe các thầy dạy, thì bởi vì các vị ấy chính là chứng nhân. Tác giả Felix Carroll đưa ra cho chúng ta 17 chứng nhân trong cuốn sách thật hay này, qua những câu chuyện, họ cho chúng ta thấy rằng lòng thương xót của Thiên Chúa vẫn sẵn có cho chúng ta. Thiên Chúa có thật, Người gần gũi với chúng ta, và Người đang thực hiện những điều kỳ diệu trong cuộc sống con người”

Lm. Joseph G. Roesch, MIC

Đức Giêsu nói với Thánh nữ Faustina:

“Nỗi khôn nạn tội tệ nhất cũng không ngăn cản Ta kết hợp với một linh hồn, nhưng ở đâu có kiêu ngạo, thì ở đó không có Ta” (Nhật ký, 1563).

Linh mục Jack Fullen chỉ có một yêu cầu khi thuật lại câu chuyện của mình: “Xin vui lòng đặt tựa đề cho câu chuyện của tôi là: ‘Người Tôi Tớ Dốt Nát’”.

Jack Fullen là một bằng chứng sống động về sức mạnh can thiệp của Đức Mẹ Lộ Đức, người đã đưa anh đến chân Đức Giêsu, Đấng Giàu Lòng Thương Xót. Anh không dốt nát. Ngẫm lại, anh chỉ chậm hiểu thôi.

Jack được nuôi dạy trong gia đình nghèo khổ ở Brooklyn. Hai đêm trước đám cưới của anh vào năm 1962 (Vâng, Jack đã kết hôn), chàng thanh niên Jack đã có một dự đoán thật táo bạo với hôn thê của mình. Anh nói rằng: “Tôi đã hứa với Sandy là tôi sẽ kiếm được hàng triệu đô la trước năm tôi 30 tuổi”.

Thời điểm đó, Jack 22 tuổi.

Đến năm 30 tuổi, Jack không phải là triệu phú. Thay vào đó, anh lại bị chẩn đoán là mắc bệnh ung thư. Thiên Chúa có một kế hoạch khác hẳn đối với anh.

Lần đầu tiên Jack để ý đến Sandy là tại Trường Đại Học bang Connecticut. Đó là một buổi tối thứ bảy. Đang trên đường trở về ký túc xá sinh viên, Jack nhìn thấy Sandy, một cô gái xinh đẹp, với mái tóc vàng hoe. Nàng đang ra khỏi xe và có vẻ bực bội.

Tóm tắt về Sandy: Cô được nuôi dạy theo đạo Tin Lành, nhưng cô nàng này lại kiên quyết trong tất cả mọi việc, kể cả đức tin. Bề ngoài, cô thật lộng lẫy, tràn đầy sức sống.

Tóm tắt về Jack: Anh được nuôi dạy theo Công Giáo, nhưng anh chàng này lại bỏ mặc đức tin của mình. Jack đầy tham vọng. Anh thân thiện và lời cuốn, mọi người đều thích anh, đặc biệt Sandy.

Sau khi tốt nghiệp rồi đến đám cưới, Jack chính thức trở thành “một người đàn ông”, như anh nói, do kết quả của ba yếu tố: Jack gia nhập Lực lượng Hải quân Mỹ, anh là một người chồng, rồi trở thành một người cha. Pam là con đầu lòng của họ. Jack trở nên say mê con, anh đã khóc vì vui mừng khi lần đầu tiên ẵm bé Pam trên tay.

Cuối cùng, với tư cách là một nhân viên truyền tin, Jack tận dụng kinh nghiệm của mình trong quân đội, để đưa vào một nghề nghiệp trong lãnh vực riêng tư. Tiền lương thật hậu hĩnh. Theo những thông tin thu thập được – ngoại trừ về mặt thiêng liêng –, thì Jack Fullen là một người thành công. Nhưng chẳng bao lâu sau, các sự việc hóa ra lại đang tan vỡ – ngoại trừ về mặt thiêng liêng.

Ngày 15 -11-1969, ở tuổi 29, Jack cảm thấy có một cái bướu trong cổ. Anh bị chẩn đoán là mắc chứng bệnh Hodgkin, một hình thức ung thư trong hệ thống bạch huyết. Dưới đây là các sự kiện xảy ra sau đó:

Sandy hoảng hốt.

Jack bị sa thải việc.

Hai vợ chồng rơi vào cảnh túng thiếu.

Jack nói: “Khi bạn có đời sống thiêng liêng, thì các sự kiện rủi ro không đánh bại bạn. Nhưng khi bạn không có đời sống thiêng liêng, như bản thân tôi vào thời điểm đó, thì các sự kiện này hạ gục bạn”.

Bước vào tuổi 30, không trở thành triệu phú, Jack trở nên trầm cảm. Sandy khuyến khích anh tham dự buổi chiếu phim dành cho giới truyền thông. Một công ty từ Washington, D.C. đã tuyển mộ anh. Rõ ràng công ty này đã hiểu lầm thuật ngữ “chứng bệnh Hodgkin”.

Jack cười nói: “Chắc hẳn họ nghĩ rằng Hodgkin chỉ là một chứng ợ nóng thôi”.

Đó là năm 1971. Lúc đó, Jack và gia đình sống tại Washington, D.C. Jack vẫn đang trải qua quá trình điều trị bệnh ung thư. Mặc dù bệnh ung thư của anh được theo dõi, nhưng anh vẫn liên tục cảm thấy cái chết cứ vây quanh mình. Năm 1973, cuộc hôn nhân của anh sắp đổ vỡ. Hầu như anh không chú ý đến các con.

Sandy thuyết phục anh tham dự nhóm “Cuộc Gặp Gỡ Hôn Nhân” vào cuối tuần. Cuộc gặp gỡ này đã mở ra một cánh cửa. Jack đi xưng tội lần đầu tiên, sau ít nhất 12 năm. Kỳ cuối tuần này còn mang lại cho Jack và Sandy những tầm cao mới, trong mối quan hệ của họ và quan hệ với Thiên Chúa. Khi kết thúc kỳ cuối tuần, hai vợ chồng anh đều tham dự Thánh lễ. Jack tràn ngập niềm vui vì anh có thể được Rước lễ. Khi Jack trở lại ghế ngồi, thì Sandy đang khóc. Cô cũng muốn đón rước Đức Giêsu, nhưng cô không phải là người Công Giáo, vì thế, cô biết rằng dù sao mình chưa thể được Rước lễ.

Sau kỳ nghỉ cuối tuần, Sandy tiếp tục thúc đẩy Jack nói về Thiên Chúa. Sự kiên quyết của cô như đe dọa anh.

Một đêm, Sandy chạy lên cầu thang, lao vào Jack đang nằm trên giường, cô thoi vào anh và gọi anh bằng đủ mọi loại tên: “Anh đã hứa, anh hứa rằng tối nay chúng ta sẽ nói chuyện mà”.

Jack đẩy cô ra. Anh đứng hẵn trên giường, và bắt đầu hét vào cô:

“Sandy! Cô là một ‘người Công Giáo’ tốt hơn tôi mà! Cô vẫn đưa bọn trẻ đến nhà thờ, trong khi tôi còn nằm ườn trên giường. Cô đã dạy cho chúng về đạo Công Giáo. Hãy gọi cha Brooks và xin cha một cuộc hẹn để trở thành người Công Giáo, rồi để cho tôi yên!”.

Jack nằm xuống, kéo chăn lên tới mắt và nghĩ: “Ôi! Chao ơi! Mình vừa mới tự biến thành một con lừa”. Sandy nằm xuống bên cạnh chồng và thì thầm vào tai anh: “Cám ơn anh. Em vẫn chờ đợi lời mời gọi này suốt 11 năm nay”.

Sandy hẹn gặp cha Brooks. Ngài bị sốc khi cô không phải là người Công Giáo. Chắc hẳn cô có vẻ giống như người Công Giáo. Năm 1974, Sandy đã trở thành người Công giáo.

Giống như hầu hết những người Tin lành, Sandy có ba vấn đề: Bí tích Hòa giải; Đức Mẹ; Đức Thánh Cha.

Những hoài nghi của Sandy về từng vấn đề sẽ sớm được khắc phục đầy đủ. Cô đi xưng tội và được giải thoát. Cô đến Roma và cảm thấy yêu mến vị lãnh đạo Giáo hội toàn cầu. Đức Mẹ là một vấn đề phức tạp hơn.

Trong khi đó, năm 1975, bệnh ung thư của Jack đã lan tới bên dưới cơ hoành. Anh đang trải qua cuộc hóa trị. Mặc dù khối u rút lại, nhưng kích thước của nó vẫn lớn bằng một quả cam to. Các bác sĩ đều khuyên anh đến xạ trị tại Trung tâm Ung thư Sloan Kettering ở New York, nhưng Jack lại từ chối.

Đó là Năm Toàn Xá của Giáo hội. Thời điểm đó, Jack và Sandy đã trở thành các tư vấn viên của nhóm “Cuộc Gặp Gỡ Hôn Nhân”, và họ đang tổ chức một chuyến hành hương đến Roma. Jack biết rằng nếu anh bắt đầu điều trị, thì anh sẽ không thể đi hành hương. Các bác sĩ của anh đều bức bối. Tuy nhiên, Jack đã đi, và sau chuyến hành hương, cuộc đời anh thay đổi hoàn toàn.

Thay vì trực tiếp tới Roma, cả nhóm lại quyết định trước hết ngừng lại tại Lộ Đức ở bên Pháp, một địa điểm nơi Đức Maria đã hiện ra với Thánh nữ Bênađetta. Cả Jack lẫn Sandy đều không tán thành chặng dừng chân tại Lộ Đức của chuyến hành hương. Đối với Sandy, mặc dù đã hoán cải sang đạo Công Giáo, nhưng cô vẫn không muốn tham gia vào điều mà cô vốn coi như

“ngẫu tượng” của Đức Mẹ. Cô vẫn coi lòng sùng kính đối với Đức Mẹ là rời xa Thiên Chúa. Chính Jack cũng coi việc sùng kính Đức Mẹ như “vô nghĩa và rất mê tín”. Tại Lộ Đức, kế hoạch là cả nhóm vẫn ở lại trong phòng khách sạn, cho đến khi đi Roma.

Nhưng mọi việc lại không diễn ra theo kế hoạch này.

Sandy và Jack tìm đường đi xuống hang đá nổi tiếng. Chỗ này thật huyền ảo. Nhưng sau khi bước qua Cổng Thánh Giuse, thì cả hai vợ chồng đều cảm thấy một sự thanh thản không thể diễn tả nổi.

Jack nói: “Từ khi bị chẩn đoán là mắc chứng bệnh Hodgkin, tôi chưa bao giờ cảm thấy thanh thản. Toàn bộ sức ép, toàn bộ sự trầm cảm chỉ làm cho tôi bị kiệt quệ”.

Sáng hôm sau, Sandy và Jack tìm cách đến bể tắm, nơi nhiều cuộc chữa lành đã được tường thuật, từ khi Đức Maria đã hiện ra với Thánh nữ Bênađetta năm 1858. Jack nhận thấy ngay một điều khác thường: Mọi người đều có tràng hạt, nhưng hai vợ chồng anh lại không có.

Họ mua tràng hạt, chỉ để cho có vẻ hòa hợp với mọi người. Sau khi xếp hàng để vào bể tắm, Jack hỏi Sandy: “Em có vào bể tắm không?”. Sandy nói: “Không, việc tắm dành cho anh, chứ không dành cho em”.

Sau khi vào bên trong, đứng trong bể tắm, Jack nhìn ra và thấy Sandy đang lần Chuỗi Mân Côi.

Jack nói: “Tôi còn nhớ mình nghĩ rằng: ‘Nếu có bất cứ phép lạ nào xảy ra, thì chính là đây. Đứng là một phép lạ, người vợ đạo Tin Lành của tôi vốn không muốn liên quan đến Đức Mẹ lại đang lần Chuỗi Mân Côi!’. Và khi bước ra khỏi bể tắm, thì Jack không tìm thấy Sandy, nên anh phải đợi.

Jack nhớ lại: “Sau đó, hoàn toàn đột ngột, cô nàng tóc vàng nổi bật này xuất hiện giữa đám đông và la lên: ‘Anh được chữa lành rồi! Anh được chữa lành rồi!’”. Cô ấy nhảy lên ôm hôn tôi và lại la lên: ‘Anh được chữa lành rồi!’”.

Jack nói: “Tôi bị đánh bại vì tôi không tin rằng mình được chữa lành. Tôi nghĩ rằng không thể như thế được. Vợ tôi

sắp mất đức tin. Tôi sẽ trở lại New York. Tôi vẫn còn bị ung thư. Tôi sẽ xạ trị. Cô ấy chỉ nói đùa thôi. Vì thế, tôi bảo vợ: ‘Em đừng la lên nữa, đừng la lên nữa!’”.

Sau đó, chúng tôi đến với các bạn trong nhóm, nhưng cô ấy vẫn la lên: ‘Anh Jack được chữa lành rồi! Anh Jack được chữa lành rồi! Chúng ta sẽ đi Roma và cảm tạ Đức Giêsu vì ơn chữa lành của anh ấy!’”.

Khi hai vợ chồng trở lại Mỹ, việc đầu tiên mà Jack phải làm là tới Bệnh viện George Washington ở Washington, để chụp hàng loạt các hình ảnh X-quang, nhằm xác định mức độ của chứng bệnh. Cuộc hẹn mất một giờ, rồi sau đó, Jack còn phải bay đến New York để điều trị tại Bệnh viện Sloane Kettering. Cuộc hẹn kéo dài ba giờ. Anh bị trễ chuyến bay. Người ta chụp X-quang quá nhiều, đến nỗi Jack cho rằng bệnh ung thư của mình đã phát triển. Anh hết sức lo lắng, nên đã yêu cầu gặp bác sĩ.

Cuối cùng, bác sĩ X-quang đến. Ông là người Do Thái. Ông ấy bắt đầu đưa ra hàng loạt các hình ảnh X-quang mà Jack đã chụp trước đây mấy năm. Sau đó, bác sĩ thông báo kết quả X-quang của hôm đó và nói: “Anh Fullen à, hãy nói cho tôi biết, anh không nhìn thấy cái gì?”

Jack nói: “Tôi không hiểu mình phải nhìn cái gì và không nhìn cái gì?”.

Bác sĩ nói: “Được, tôi sẽ nói cho anh biết anh không thấy gì: Anh không thấy khối u nữa”. Rồi ông ngừng lại một lát và hỏi Jack: “Như vậy, anh đã tới đâu?”

Jack đáp lại: “Tôi không tới đâu cả”.

Bác sĩ nói: “Anh Fullen à, đáng lẽ anh vẫn còn khối u. Ngoài ra, đáng lẽ anh còn bị nhiều khối u hơn. Như vậy, anh đã tới đâu?”.

Thánh Phêrô từng chối Đức Giêsu ba lần. Jack đã chối Đức Maria hai lần.

Một lần nữa, Jack nói: “Tôi không tới đâu cả”.

Bác sĩ X-quang đã gọi là Jack “mashugana”, một cô ngu Do Thái, có nghĩa là “đốt nát”.

Jack nhớ lại: “Sau đó, bác sĩ bảo tôi ra khỏi phòng. Thậm chí ông ấy còn không đưa cho tôi những kết quả X-quang”.

Bác sĩ nói: “Anh không cần đến kết quả X-quang nữa”.

Jack phản đối: “Tôi phải đi New York mà!”.

Bác sĩ nói: “Anh không cần phải đi New York! Nếu muốn tới New York, thì anh cứ đi, nhưng tôi sẽ gọi cho Bệnh viện Sloane Kettering và hủy bỏ việc hóa trị. Khối u không còn nữa. Đây là một phép lạ!”

Jack tức điên lên với ông bác sĩ này. Anh không thể tưởng tượng là khối u không còn nữa.

Jack nhớ lại: “Tôi xuống thang máy, rồi bước ra bên ngoài và nhìn bầu trời. Bầu trời thật trong xanh, đẹp không thể tưởng tượng nổi, và Mẹ Chí Thánh nói trong tâm hồn tôi: ‘Con đã được chữa lành’. Giây phút đó, tôi cảm thấy hoàn toàn hồ hởi và vui mừng”.

Jack cảm thấy mình phải nói chuyện với người nào đó. Anh gọi điện thoại về nhà. Anh nói: “Sandy! Sandy! Họ không thể tìm thấy khối u của anh! Họ không thể tìm thấy khối u! Mẹ Chí Thánh nói là anh đã được chữa lành rồi!”.

Sandy nói: “Em biết mà, anh đúng là dốt nát!”. Sau đó, Sandy đưa cho Jack một bản danh sách những thứ mà cô ấy cần mua từ cửa hàng tạp phẩm.

Toàn bộ nỗ lực của anh chàng Jack Fullen, vốn không phải là triệu phú, nhằm hướng tới sự nghiệp và thành công đều ngừng lại. Thiên Chúa sử dụng anh và Sandy để loan truyền Tin Mừng và mang người khác đến với Đức Giêsu, thông qua nhóm “Cuộc Gặp Gỡ Hôn Nhân”. Nhưng đây chỉ là bước khởi đầu của một cuộc hành trình thiêng liêng đặc biệt.

Năm 1981, Jack tham dự Thánh lễ tại Vương Cung Thánh Đường Thánh Điện Quốc Gia Vô Nhiễm Nguyên Tội ở Washington, D.C. Sau Thánh lễ, anh cầu nguyện lần Chuỗi Mân Côi, cầu xin Mẹ Chí Thánh dẫn dắt vợ chồng anh đến với giai đoạn kế tiếp trong cuộc đời họ.

Jack nhớ lại: “Sau đó, tôi nghe thấy một tiếng nói thật lạ lùng bên trong: ‘Con phải trở thành linh mục’. Tôi không thể tin nổi. Tôi nghĩ: ‘Điều này thật vớ vẩn, thật điên rồ. Mình đã kết hôn. Mình đã có con rồi. Đúng là ma quỷ!’”. Jack không bao giờ nói với Sandy về kinh nghiệm này. Nhưng điều gì đó bên trong anh đã thay đổi. Anh bắt đầu đọc các sách thiêng liêng. Thỉnh thoảng, anh còn kín đáo đọc các sách về ơn gọi nữa.

Trong một kỳ nghỉ hè, Sandy và Jack sang Đức, Sandy bị nhiễm lạnh. Tình trạng cảm lạnh của cô trở nên cực kỳ tồi tệ. Tại thành phố Mannheim, Sandy bị chẩn đoán là viêm cả hai lá phổi. Tối hôm đó là lần cuối cùng cô rước Chúa Giêsu Thánh thể.

Jack nói: “Tôi còn nhớ trước khi Sandy rước Chúa Giêsu, nàng đã đọc Kinh Lạy Cha, và nàng giống như một cô bé gái đang ngồi trên giường. Sandy được gắn các ống vào mũi để thở. Hôm sau, đội ngũ bác sĩ đành phải gây mê cho Sandy, vì cô đã bị hội chứng kiệt sức về đường hô hấp của người lớn, gần như luôn luôn gây chết người. Sandy đang hấp hối.

Jack hồi tưởng hôm đó tại Vương Cung Thánh Đường, anh nghĩ rằng: “Lạy Chúa! Chúa quá đúng. Chúa có một kế hoạch cho con để con trở thành linh mục. Có thật thế không? Có phải đúng là kế hoạch của Chúa không?”.

Giữa lúc Jack đang buồn phiền, Thiên Chúa đã ban cho anh ơn nhận biết rằng Người sẽ mang lại điều tốt lành từ toàn bộ nỗi đau khổ này.

Jack đến nhà nguyện của bệnh viện. Anh khóc nức nở dưới chân tượng Đức Trinh Nữ Maria, đến nỗi không thể kiềm chế được. Một vị linh mục tới ôm lấy anh và an ủi anh. Jack đi vào phòng của Sandy, hầu như anh không thể nhận ra cô ấy. Sandy đang trải qua những giây phút cuối cùng. Jack ngồi xuống giường với vợ, ôm lấy cô và bắt đầu cầu nguyện lần Chuỗi Mân Côi. Anh muốn dâng Sandy lên Đức Giêsu và Mẹ Chí Thánh, một cách cụ thể thông qua Mùa Mừng. Nhưng khi Jack lần Chuỗi xong, thì Sandy chưa chết. Vì thế, anh cầu nguyện bằng Mùa Vui, Sandy vẫn chưa chết. Anh không muốn lần Chuỗi Mùa Thương, vì nỗi đau khổ của Sandy gần như kết thúc. Nhưng anh

phải cầu nguyện bằng các Mầu nhiệm này, vì như anh nói: “Tôi là đàn ông, nên tôi phải hoàn tất mọi việc”.

Sandy trút hơi thở cuối cùng lúc Jack đọc đến Mầu Nhiệm thứ bốn Mùa Thương: Chúa Giêsu vác thánh giá!

Jack nhớ lại: “Tôi ngã lăn xuống sàn nhà và liên tục kêu lên với Thiên Chúa trong lòng: ‘Tại sao thế? Tại sao là Mầu nhiệm thứ bốn Mùa Thương? Tại sao Chúa lại cất Sandy đi vào Mầu nhiệm thứ bốn Mùa Thương?’. Rồi tôi nghe thấy trong tâm hồn: ‘Đây không phải là thánh giá của Sandy. Đây là thánh giá của con’. Tôi cảm thấy như thể một con dao đâm vào thân thể mình, và tôi bị chẻ ra phân nửa, hai chúng tôi đã nên một nhưng lại bị cất đôi, để rồi chỉ còn lại một mình tôi thôi!”.

Nhưng khi Jack đứng dậy, thì lòng anh lại tràn đầy niềm vui.

Jack nói: “Tôi biết rằng nàng đã chết an bình”.

Như trong một giấc mơ, anh thấy Sandy đang đứng bên cạnh mình. Hai người từng chia sẻ với nhau các sự việc một cách rất thân mật, về tình yêu Thiên Chúa, và về chính họ. Jack nói: “Đó là giây phút ‘vượt thời gian’. Linh hồn Sandy đang hoàn toàn lìa khỏi thân xác nàng. Nhưng nàng vẫn đứng bên cạnh tôi và chia sẻ, nên tôi không thể hiểu tại sao những người khác trong phòng đều nhất định bảo rằng nàng đã chết, tôi nói: ‘Sandy vẫn đang đứng bên cạnh tôi!’. Người ta bảo tôi ra khỏi phòng để họ rút các ống ra, sau đó, tôi có thể trở lại và chào tạm biệt nàng. Tôi nói: ‘Tại sao thế? Sandy không còn nữa sao?’. Tôi cứ tiếp tục chỉ vào xác nàng. Tôi vẫn đứng chết lặng”.

Người ta đưa thi hài Sandy về nhà. Cùng với ba đứa con mình, Jack đã chôn cất Sandy.

Khi Jason, con út của Jack, đủ lớn để có thể tự lập, thì Jack cầu nguyện, quyết định chọn con đường linh mục, và đã được truyền chức ngày 27 tháng 5, 1995, tại Vương Cung Thánh Đường Đức Maria Nữ Vương ở Baltimore, Maryland, một ngày sau sinh nhật của Sandy.

Sau khi rút lui khỏi thừa tác vụ tại Tổng Giáo Phận Baltimore, thì cha Jack được chuyển đến Giáo Phận Arlington,

nơi cha đồng sáng lập nhóm “Các Nhà Truyền Giáo Đức Bà của Lòng Chúa Thương Xót”, chuyên phục vụ người nghèo, qua các hoạt động thương xót thể xác và tinh thần.

Cha Jack nói: “Mẹ Chí Thánh đã đưa tôi đến với Đức Giêsu, Lòng Chúa Thương Xót. Tôi biết rằng Người vẫn luôn luôn ở đó chờ đợi tôi. Cũng giống như bạn nhìn thấy Người trong Ảnh Lòng Chúa Thương Xót, cho thấy Người đang đi về phía chúng ta. Chúng ta nhận thấy Lòng Chúa Thương Xót thay đổi cuộc sống như thế nào. Đây là một hành động từ từ, phần khích, có tác động mạnh của Thiên Chúa đối với thế giới – một sự can thiệp giúp mọi người trở lại với Thiên Chúa. Việc này không có nhiều ‘lời reo hò’, nhưng mỗi lần lại cứu độ một linh hồn. Đây là Thánh ý Thiên Chúa, hầu thực hiện các hành vi của lòng thương xót và phân đầu nên thánh”.

Cha Jack Fullen qua đời ngày 7 tháng 5, 2010 vì bệnh đau tim.

Cha đã từng nói: “Giây phút tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi là được nhìn thấy nhan thánh Thiên Chúa – nhan thánh yêu thương của Người. Và giây phút tuyệt vời thứ hai là nhìn thấy gương mặt của Sandy”.

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 4-2015

“Ta mong ước Chúa Nhật I sau Lễ Phục Sinh trở thành Lễ kính Lòng Chúa Thương Xót” (NK, 299)

“Nhân loại sẽ không được bình an, cho đến khi nào quay về với Lòng Thương Xót của Ta với niềm tín thác”(Nhật ký, 300).

“Hỡi ái nữ của Ta, con hãy nói cho cả thế giới biết về Lòng Thương Xót khôn lường của Ta. Ta ước mong đại lễ kính Lòng Thương Xót của Ta trở thành chỗ nương náu và trú ẩn cho mọi linh hồn, nhất là các tội nhân đáng thương.

Trong ngày hôm ấy, lượng thương xót dịu hiền thăm sâu của Ta sẽ được khai mở. Ta trào đổ cả một đại dương ân sủng xuống cho các linh hồn tìm đến với nguồn mạch xót thương của Ta. Người nào xưng tội và rước lễ sẽ được lãnh nhận hồng ân thứ tha mọi tội lỗi và mọi hình phạt.

Ngày hôm ấy, mọi chốt ngăn những nguồn thác ân sủng đều được tháo mở. Dòng linh hồn nào sợ đèn bên Ta, cho dù tội lỗi họ có đổ thắm như điều. Lòng nhân ái của Ta bao la đến nỗi cho đến đời đời, không một trí năng nào, dù nhân loại hay thiên thần, có thể dò thấu được.

Tất cả những gì đang hiện hữu đều phát xuất từ lòng thương yêu sâu thẳm rất dịu dàng của Ta. Mọi linh hồn kết hợp mật thiết với Ta sẽ được chiêm ngắm tình yêu và lòng thương xót của Ta cho đến muôn đời.

Đại lễ kính Lòng Thương Xót của Ta phát xuất từ tình dịu dàng sâu thẳm của Ta. Ta mong ước đại lễ ấy phải được cử hành trọng thể vào Chúa Nhật sau lễ Phục Sinh. Nhân loại sẽ không được bình an cho đến khi nào trở về với nguồn mạch thương xót của Ta” (NK, 699).

“Mọi linh hồn, đặc biệt tu sĩ, cần suy niệm lòng thương xót của Ta. Trái Tim Ta tuôn chảy lòng thương xót và trắc ẩn

cho tất cả. Trái tim của kẻ yêu dấu của Ta phải giống Trái Tim của Ta. Trái tim của kẻ ấy phải tuôn ra dòng suối lòng thương xót của Ta cho các linh hồn; nếu khác đi, Ta sẽ không nhận kẻ ấy thuộc về Ta” (NK, 1148).

“Con hãy nói cho thế giới về Lòng Thương Xót của Ta. Hãy để cho toàn thể nhân loại nhận ra Lòng Thương Xót khôn dò của Ta. Đây là một dấu chỉ đối với thời sau hết: Sau đó, sẽ đến ngày phán xét” (NK, 848).

“Các linh hồn nào loan truyền vinh quang Lòng Thương Xót của Ta, thì Ta sẽ che chở họ suốt đời, như một bà mẹ dịu hiền đối với con mình; và trong giờ chết, Ta sẽ không là một thẩm phán đối với họ, nhưng là Đấng Cứu Độ đầy Lòng Thương Xót” (NK, 1075).

“Con hãy nói với các linh mục của Ta rằng: Kẻ tội lỗi chai đá cứng lòng sẽ ăn năn sám hối, khi nghe các ngài nói về lòng thương xót khôn dò của Ta, về lòng trắc ẩn trong Trái Tim Ta đối với họ.

Những linh mục nào rao giảng và tán dương Lòng Thương Xót của Ta, sẽ được Ta ban cho quyền năng thần diệu: Ta sẽ làm cho lời lẽ các ngài nói ra mượt mà, và gây chấn động trong trái tim những ai nghe các ngài nói” (NK, 1521).

“Vinh quang lòng thương xót của Chúa ngay lúc này đang vang lừng bất chấp nỗ lực của các kẻ thù và của chính Satan, kẻ hết sức căm hận lòng thương xót Thiên Chúa.

Công cuộc này sẽ giật khỏi nanh vuốt hắc rất nhiều linh hồn, và đó là lý do khiến thần dữ nhiều khi cũng ra sức căm dỗ những người lành ngăn trở công cuộc.

Nhưng tôi đã thấy rõ thánh ý Chúa đang và sẽ được thực hiện đến từng chi tiết cuối cùng. Những nỗ lực điên

cuồng của kẻ thù không cản trở nổi chi tiết nhỏ nhất nhất trong những điều Chúa đã tiền định.

Có hệ gì nếu có những lần công cuộc dường như hoàn toàn bị tiêu tan; vì chính khi ấy, công cuộc lại càng được củng cố hơn nữa” (NK, 1659).

“Giáo Hội phải coi sứ vụ này như một trong các bổn phận chính của mình – trong từng giai đoạn lịch sử, và đặc biệt trong thời đại chúng ta – hầu loan truyền và giới thiệu trong cuộc sống về mầu nhiệm của Lòng Thương Xót, được mạc khải tột bậc nơi Đức Giêsu Kitô.

“Điều quan trọng là chúng ta đón nhận toàn bộ sứ điệp đến với chúng ta từ Lời Thiên Chúa trong Chúa Nhật II Phục Sinh này, mà từ nay, trên toàn Giáo Hội, sẽ được gọi là ‘Chúa Nhật kính Lòng Chúa Thương Xót’”

“Ngoài lòng thương xót của Thiên Chúa, không có nguồn hy vọng nào khác dành cho nhân loại”

(Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II)

“Hãy ra đi và trở thành nhân chứng cho Lòng Thương Xót của Thiên Chúa, nguồn hy vọng cho mọi người và toàn thế giới”

(ĐTC Benedicto XVI)

“Thiên Chúa là người cha yêu thương luôn tha thứ. Ngài có một trái tim đầy lòng thương xót dành cho tất cả chúng ta. Và chúng ta cần học và thương xót người khác.

Lòng thương xót có thể làm cho thế giới trở nên ấm áp và công bằng hơn. Lòng thương xót tốt đẹp biết bao! Lòng thương xót có sức biến đổi thế giới!”

(ĐTC Phanxicô)



HOA LÒNG THƯƠNG XÓT

Mẹ yêu quý!

Tháng năm – tháng hoa lại về, những đứa con của Mẹ muốn dâng lên Mẹ những đóa hoa tươi nhất, thơm nhất, đẹp nhất.



Mùa Hoa về, trong công viên, nơi phố chợ, trên lề đường, hoa ly vàng, hoa huệ trắng, hoa hồng, hoa lan, hoa cúc vàng... đang đua nhau khoe sắc. Những người bán hoa thấy mặt cũng tươi tươi, nhờ Mẹ, tháng này bán gỡ gạc bù những ngày ế ẩm.

Thiếu nhi các nhà thờ tíu tít tập dâng hoa, các đài, tòa, kiệu Mẹ bắt đầu có những trang hoàng rực rỡ...

Tín Thác chúng con - cái nhúm thiện nguyện bé tí bé con, chẳng có nổi một chốn nương thân mà người ta gọi là “văn phòng”, “trụ sở”. Chúng con chỉ là những con người tội lỗi, nghèo khổ, bệnh tật, quê mùa, dốt nát, vô danh tiểu tốt, thấp cổ bé miệng, tài sản không có gì ngoài lòng Chúa thương xót.

Chúng con không có tiền để mua những lẵng hoa bạc triệu, không có khả năng để may những bộ đồ đẹp sang trọng rực rỡ để dâng hoa hay múa hoa, không có điều kiện để tổ chức những cuộc kiệu cờ quạt trống phách linh đình. Thú thật với Mẹ, con chán ngấy những buổi dâng hoa, ở trên cung thánh các em ăn mặc đủ kiểu đủ màu, lượn lên lượn xuống, ở dưới thì phụ huynh đua nhau lấy Ipad, Iphone, Video... nháy nháy chớp chớp, chạy tới chạy lui chỉ để chụp cho được tấm hình con mình đang dâng hoa. Thử hỏi người biểu diễn và kẻ đi xem dâng hoa, có ai có được chút tâm tình yêu mến gẫm suy học được gương nhân đức của Mẹ không? Sau những buổi dâng hoa đó, còn gì đọng lại trong tâm hồn để có giờ tĩnh lặng như Mẹ “ghi nhớ và suy niệm trong lòng”? Chúng con thấy mình lạc lõng chơi vơi trong những buổi dâng hoa như thế! Buồn thật! Biết lấy gì để dâng Mẹ trong tháng Hoa này đây?

Miễn man suy nghĩ, chợt con nhớ lại bài hát xa xưa mà con rất thích mang tựa đề “Hoa Tình Thương”. Con hát Mẹ nghe nhé!

“Có một loài hoa không hương, không sắc màu, không tàn hay vàng úa. Hồn hoa hơn những cánh phong lan, tươi hơn loài hoa cúc, mặn mà hơn thủy tiên hay dạ lý. Hoa không thấy không trông, không nở trên đất mềm, không theo gió theo mưa, không đợi cho đúng mùa, mà hoa vẫn nở đậm đà trong lòng ta, bao la niềm thương mến. Hoa ấy gọi Tình Thương...”

Ồ! Hay quá! Vậy là chúng con có hoa dâng Mẹ đây rồi. Dâng Mẹ những đóa “Hoa Tình Thương”, “Hoa của lòng xót thương”.

Mẹ nhận cho chúng con nhé!



Mẹ ơi,

Tháng Hoa kính Mẹ, giáo hội không muốn chúng con dừng lại “ở những tình cảm vô bổ chóng qua” với hương hoa lễ bái rình rang lễ lạc tốn kém, nhưng muốn chúng con sau khi dâng hoa kính Mẹ, thì phải thể hiện lòng mến đó bằng những hành động cụ thể, phải ra đi đến với những người con của Mẹ còn đang lâm than khốn khổ để thực hành lòng thương xót. Thế là nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con ra đi đem “Hoa Lòng Thương Xót” đến trao tặng con người, để làm đẹp cuộc đời.

• **Trăm Năm Trồng Người**

Muốn thu hoa, hái trái thì phải gieo, phải trồng. “Muời năm trồng cây, trăm năm trồng người”. Nói thì như thế, nhưng thực tế người ta chỉ thích thu mà không thích trồng, muốn thu hoạch mà không chịu chăm sóc, chỉ muốn hưởng hoa lợi mà không chịu vất vả đổ mồ hôi.



Nói về việc “trồng người”, chúng con thấy day dứt xiết bao. Trong hỗn mang loạn xạ ngẫu chôn nhân gian, người trẻ hôm nay chính là đối tượng bị tấn công dữ dội nhất của sự dữ.

Suy nghĩ rồi cũng thấy là phải quan tâm tới sự nghiệp trồng người, tới việc chăm sóc trẻ thơ, thừa Mẹ. Giáo dục cho những em gia đình có đạo thì còn dễ, vì các em được đến nhà thờ, được học giáo lý, có các mục tử giảng dạy khá qui củ. Còn các em tôn giáo khác thì sao đây ? Những cây đại mộc ven đường, rơi rớt bên ngoài khu vườn, chẳng lẽ bỏ hoang, không chăm sóc? Chúng cũng là con cái Thiên Chúa, chúng cũng là con của Mẹ, chúng cũng cần được thương xót, đâu lẽ chúng con phân biệt, bỏ rơi, không xót thương ?

Mẹ ơi,

Được lòng Chúa thương xót thúc đẩy, nhóm thiện nguyện Tín Thác tìm cách cộng tác với các thầy cô ngành giáo dục, chuyển tải đi những thông điệp yêu thương qua những chương trình nho nhỏ, quan tâm tới các thí sinh có hoàn cảnh khó khăn khi thi cử tuyển sinh. Mấy năm trước, chúng con làm chương trình “tiếp sức mùa thi”. Năm nay ngành giáo dục cải cách sự học sự thi, việc tuyển sinh cũng khiến học trò bối rối và tốn kém. Khi nghe chúng con trình bày ý tưởng muốn hỗ trợ các thí sinh tiền xe tiền ăn khi đi thi, những nhà giáo có tâm huyết với việc giáo dục lấy làm mừng vui và tích cực cộng tác với chúng con.

Nhà giáo Đào Thị Kim Nhi, hiệu trưởng một trường trung học phổ thông cho biết, thí sinh trong 3 ngày rời nhà đi thi theo cụm tuyển sinh, mà có được suất trợ cấp của nhóm thiện nguyện Tín Thác như vậy là rất quý, phụ huynh nghèo đỡ được tiền xe, tiền ăn trưa, các em được ăn uống đầy đủ chuẩn bị chu đáo cũng an tâm mà thi cho tốt !

Cứ nghĩ góp một phần nhỏ, giúp cho một công dân lương thiện có học hành có trí tuệ vào đời, chúng con cảm thấy lòng nhẹ và vui. Công sức gieo trồng hôm nay, ngày mai sẽ gặt được hoa thơm trái ngọt. Ai gặt cũng được. Thế là vui rồi. Chúng con vui vì cảm thấy đã góp thêm một hoa nhỏ, đơn sơ dâng lên Mẹ.

• Vòng Tay Nối Tiếp Vòng Tay

“Phúc thay ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp. Phúc thay ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an”. Nhưng ở cuộc đời tạm bợ đầy bất công này, có những con người sống rất hiền lành, vậy mà phải chịu sầu khổ triền miên. Tại sao vậy Mẹ?

Chúng con không ngồi đó mà hỏi “tại sao”, nhưng dẫn thân tìm đến với những mảnh đời bất hạnh ấy trao tặng họ những bông “Hoa Tình Thương”, “Hoa Lòng Thương Xót” để họ biết rằng họ vẫn đang được Thiên Chúa ủi an, được Mẹ xót thương.

Thưa Mẹ,

Một buổi sáng Chúa Nhật, nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con quay lại tìm gia đình chị Huệ, người phụ nữ mà nói như những người trần tục hay chê bai là cô ấy bị “Trời đày”. Nói là “Trời đày”, vì người đàn bà có cái tên của một loài hoa đó bị đủ thứ bệnh đeo bám trên người, không bộ phận nào trên cơ thể là không có bệnh: hen suyễn, tim mạch, rồi thì u não, u bướu đủ kiểu. Đã thế chị còn phải cuu mang 3 đứa con đang tuổi ăn tuổi học. Xem thì có vẻ quá là bất hạnh, nhưng trước mặt Chúa thì ai mang khó nhọc, đau khổ, thì ấy vẫn là người được Chúa thương hơn cả. Làm sao hiểu được đau khổ bằng lý luận của con người, hả Mẹ?

Chúa thương chị theo cách của Ngài. Mỗi lần gặp khó khăn, mỗi lần bản thân chị trải qua giông tố của bệnh tật, của làn ranh sinh tử, thì phép màu từ trong tay Thiên Chúa mang tên thiện nguyện Tín Thác lại có mặt, chia sẻ những phần quà giúp gia đình nhỏ của chị qua cơn khó ngặt.



Lần này cũng vậy Mẹ ạ! Người thiện nguyện viên già đang tất tả đến nhà chị, mang theo một chút hỗ trợ từ những người từ tâm xa xôi để giúp cho đứa con gái lớn của chị đang vào những năm cuối đại học. Chúng con giúp cháu một phần để cháu có điều kiện hoàn thành nốt chương trình đại học. Rồi như những người trẻ khác, cháu sẽ đi làm, rồi sẽ có phương kế mà phụng dưỡng lại người mẹ yếu đau. Đó cũng là một hạnh phúc.

Chúng con không thể quên giây phút nhận phần học phí cháu đã nợ lại cho tới giáp ngày tốt nghiệp, vì nếu không có tiền đóng học phí thì cháu không thể ra trường được. Mấy mẹ con xúc động dạt dào, nước mắt rung rung nhận món quà của lòng thương xót. “Hoa tình thương”, “Hoa lòng thương xót” đã nở rồi, gian khó đã qua rồi, cháu sẽ ra trường và trở thành một nhân viên hải quan lương thiện có ích cho đời, và làm rạng danh Thiên Chúa.

Chúng con sẽ đem “Hoa lòng thương xót” đến những góc khuất của thành phố, xa lắm, nơi mà những ánh đèn phố thị không tỏa bóng tới. Ở những nơi đây, chỉ có đau đớn, tối tăm, u buồn và tiếc nuối thôi Mẹ ơi!

Mẹ yêu dấu,

Hoa dâng Mẹ tháng năm, chắc Mẹ sẽ vui khi nhóm thiện nguyện Tín Thác dâng lên Mẹ những bông hoa dập nát tả tơi, mà chúng con cố gắng với sức mọn hạn hẹp của mình, dành lấy từ bàn tay của tử thần, từ đáy trần gian đau khổ và tội tình. Chắc

chấn Mẹ sẽ xót thương, sẽ cầu bầu với Chúa để những hoa ấy nên tốt xinh vạn bội.

• **Bông Hoa Tín Thác**



Khi viết đến dòng này, thiện nguyện viên chúng con không khỏi nao lòng khi nhớ tới hình ảnh bé Yến nơi một vùng ven. Cô gái trẻ chớm tuổi đôi mươi, vừa rời trường phổ thông, chạm cửa trường đại học. Một thân xác đã hóa ra như một cái cây khô bởi một căn

bệnh lạ lùng có cái tên là Wilson, gần như vô phương cứu chữa.

Từ thông tin của một cô giáo đang giảng dạy tại trường THPT Nguyễn Hữu Tiến, nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con đã tìm đến hoàn cảnh rất đáng thương của em Đặng Thụy Hải Yến, ở địa chỉ 256/39/15 ấp 2 xã Đông Thạnh - Hóc Môn, TPHCM.

Hiện tại bệnh tình của em Yến đã chuyển sang giai đoạn cuối. Em gần như bị liệt, chân tay co quắp và mọi sinh hoạt đều phải phụ thuộc vào người thân. Em cũng thường xuyên bị lên cơn động kinh và không thể nói (do biến chứng làm cổ họng teo lại), ăn uống rất khó khăn (chỉ uống sữa và ăn chút bánh). Các khớp xương của em rất đau đớn, chỉ chạm nhẹ cũng đau. Ngoài ra do biến chứng về gan nên da dẻ trên người cô bé cũng dần chuyển sang một màu vàng bệch.

Cô bé chỉ vừa mới 19 tuổi, vừa tốt nghiệp xong cấp 3 thì bệnh đột ngột trở nặng, từ một cô bé xinh xắn chỉ sau nửa năm phát bệnh nay em đã thành người tàn phế, tương lai chưa biết kéo dài được bao lâu.

Căn bệnh thật khủng khiếp và kỳ lạ, chất đồng kim loại không được bài tiết khỏi cơ thể mà sẽ tích lũy trong từng sợi cơ, từng ô khớp, khiến tay chân em cứng lại, các ngón chia ra như rễ

cây, các cơ cũng bị kim loại hóa khiến cơ miệng cứng lại. Em mất dần ngôn ngữ và cử động khủng khiếp nhất là những cơn đau, một chạm nhẹ cũng đau, thành ra sự chăm sóc cho em quả là quá khốn khổ cho người thân thiết.

Cuộc đời Yến vĩnh viễn sẽ là chấm dứt, bởi tiền thuốc giải độc một ngày lên tới cả trăm đô la, cầm cự ở Chợ Rẫy được mấy hôm cha mẹ đành đưa Yến về nhà. Họ hoàn toàn kiệt quệ...

Và Yến nằm đó trong góc xó nhà, trần trối nhìn lên tượng Chúa chịu nạn. Em hoàn toàn đã cách ly với thế giới bên ngoài.

Mẹ em nhận lấy phần đi kiếm gạo cơm bằng cái nghề giặt thuê. Người bố xộm đi sau căn bệnh của con gái, bất đắc dĩ trở thành hộ lý. Ông thở dài đau đớn nhìn đứa con đang quần quai: “Thà vác tạ gạo còn dễ hơn là nâng giắc chính con gái mình. Người con bé cứng đờ, chạm nhẹ là đau rất. Chăm nó mẹ nó cũng kiệt quệ luôn. Tôi lại thay bả gánh phần chăm con, để bà đi xoay xỏa kiếm bữa cơm bữa cháo!...”

Cô bé đó, giờ đây nằm co quắp, khóc không thành tiếng trên chiếc nệm dúm dỏ nơi góc phòng. Có gì đau đớn hơn khi chứng kiến con gái mình suy sụp vì bệnh tật chỉ trong thời gian ngắn như thế? Có đau khổ nào dày vò bậc làm cha làm mẹ nhiều hơn khi phải chứng kiến con gái ngày một lụi tàn dưới lưỡi hái của tử thần? Mẹ ơi, chúng con muốn giang vòng tay ôm Yến vào lòng, muốn dành cho Yến những lời an ủi tận đáy lòng trong thần thức. Biết nói gì để vơi bớt khổ đau lúc này?

Cũng như có duyên có nợ với nhau, Tín Thác hay tin, đến với em. Chúng con thấy ngay gánh kinh tế gia đình này suy sụp đã đành, nhưng khủng khiếp hơn là chính Yến và người thân hoàn toàn mất phương hướng và cùng quẫn.

Gia đình nay khánh kiệt đành để em nằm nhà tự chữa trị, tiền đâu nữa khi mà gia sản đã cầm cố hết theo những ngày Yến nằm ở BV Chợ Rẫy. Nhà em là một gia đình Công Giáo mẫu mực, khi người bố mở cuốn album ra, chúng con không khỏi xót xa khi bức ảnh chụp lại gương mặt một cô bé mặc váy trắng như thiên thần trong khoảnh khắc rước lễ nơi thánh đường.

Vậy là chúng con cắt cử nhau đến với em và gia đình, khai thông tư tưởng cho chính em và cha mẹ. Cha lắng tai gởi tặng em một cái máy nghe “300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót” để em và gia đình nghe mỗi ngày, để Yến hiểu và tin tuyệt đối vào Lòng Chúa Thương Xót, rằng qua dấu chỉ là căn bệnh trần gian quá kinh hoàng, Chúa muốn Yến kết hợp đau đớn của em với đau đớn của Chúa trên thập giá hồng hoán cải những tâm hồn khô lạnh. Và Chúa cũng muốn qua vất vả nhọc nhằn của bậc làm cha mẹ, làm sáng lên cái hi sinh cao cả của Mẹ khi nhận lời “xin vâng” cứu mang Đấng Cứu Thế.

Và khi cái tinh thần thông thoáng thì sự chịu đựng đau khổ bỗng nhẹ nhàng. Nhìn Yến cố gắng gơ hay tay gầy như củi khô không thể chấp lại hướng lên trời cầu nguyện với Đấng Xót Thương, chúng con bỗng nhận ra đây là hình ảnh của một loài hoa không tên mà rất đẹp và kỳ lạ, hoa của lòng Tín Thác.

Quả là Chúa đã lắng nghe, Mẹ đã nhận lời, đã tuân ban tình thương xuống cuộc đời của Yến. Câu chuyện về cô bé có căn bệnh lạ mòn mỏi nơi một góc xó xa tù mù từ thiện nguyện Tín Thác lan tỏa ra đánh thức bao bạn bè, thầy cô và rất nhiều người tưởng như xa lạ tìm đến với Yến. Nào địa phương, nào đoàn thể, nào các hội đoàn, có cả các tu sĩ cũng tìm tới chia sẻ khó khăn vật chất, và nâng đỡ tinh thần cho Yến. Và chính họ cũng lại được Yến đỡ nâng cách thâm sâu: đây một nữ sinh tàn tạ, và bị "kim loại hóa" cái xác thân, nhưng tinh thần em đã bay bổng hân hoan bên Đức Mẹ cùng Thiên Chúa. Dù mất ngôn ngữ, mất cử động, song Yến đánh vần tên cô giáo bạn bè qua ánh mắt. Sau cặp kính trong veo, Yến diễn tả niềm khát khao sống và niềm tin vào cuộc đời cho tất cả mọi người. Góc xó của Yến giờ bùng lên niềm vui, và có cả những nụ cười rất âm !

Xin báo cho Mẹ một tin vui. Được biết cho đến lúc này, tinh thần của Yến và gia đình rất kiên định, ông bố đã hứa rằng, với sự giúp đỡ của mọi người, ông sẽ bồi con trở lại bệnh viện, bởi sự sống là do Thiên Chúa trao ban, các phương tiện trần gian cũng do Chúa tặng, ngõ hầu nâng niu sự sống. Ông không thể vì sự tuyệt vọng mà đánh mất cơ hội sống của con cái mình, bởi chỉ

cần một đức tin bằng hạt cải, con người ta hoàn toàn có thể chạm tới thiên đàng, Chính Chúa và Mẹ đã thổi vào gia đình tưởng như kiệt quệ này một sinh lực mới.

Mẹ ơi, đó là “Bông Hoa Tín Thác”, rất đẹp, rất dễ thương, và Mẹ sẽ đón nhận, phải không?

Tháng Hoa về, xin Mẹ đón nhận tấm lòng của chúng con dâng Mẹ những bông hoa “*không thấy không trông, không nở trên đất mềm, không theo gió theo mưa, không đợi cho đúng mùa, mà hoa vẫn nở đậm đà trong lòng ta, bao la niềm thương mến. Hoa ấy gọi Tình Thương...*”

Xin Mẹ giúp sức cho thiện nguyện viên Tín Thác chúng con vượt qua những khó khăn thử thách và cả những phút nản lòng. Chúng con tiếp tục ra đi giữa lòng trần gian, kết nối những yêu thương giữa người với người, để Lòng Chúa Thương Xót được tôn vinh, len lỏi vào từng ngõ ngách trần gian.

Xin Mẹ thương nhận.

Thiện Nguyễn Tín Thác

Ngoại Thành

TB: *Khi viết lá thư này, chúng con vẫn còn ám ảnh vì ánh mắt trong veo chảy ra hai dòng nước mắt mà không thể khóc thành lời của cô bé tuổi 19 trắng tròn, phải chịu đau đớn dày vò mỗi phút giây vì chứng bệnh lạ lùng trên đời. Chúng con thầm nguyện trong lòng: Mong Chúa Xót Thương giang rộng vòng tay thay cho vòng tay trần thế bé nhỏ của các thiện nguyện viên chúng con chỉ có thể đỡ giúp em nằm xuống, mà không thể cắt đi bệnh tật thay cho em được. Vòng tay Chúa Thương Xót giang tới đâu, hạnh phúc và bình an sẽ tuôn đổ đến đó.*

THƯ GỎI ĐỨC MẸ THÁNH HOA

Lm. Giuse Trần Đình Long

Mẹ kính yêu,

Hôm nay con viết thư cho Mẹ khi mùa hè bắt đầu. Ngược lên thấy những chùm hoa phượng đỏ rực rỡ như những đám cháy trên không báo hiệu “hè về”, cũng báo cho chúng con biết mùa hoa dâng Mẹ đã đến. Ngày xưa còn bé con rất thích mùa này, vì được nghỉ hè, không phải đến trường, được xếp sách vở vào ngăn, vui chơi thoải mái. Không như tụi nhỏ



bây giờ, mùa hè phải lo học hè, học thêm, học nữa, học còn vất vả hơn cả mùa...không hè! Nhưng thích nhất là mùa này con được cùng với bạn bè đi hái hoa về dâng Mẹ. Tội nghiệp tụi nhỏ bây giờ lo học quá, nhồi nhét đủ thứ vào đầu mà đánh mất cả tuổi thơ hồn nhiên vô tư chạy nhảy. Chúng đâu còn cái thú của trẻ thơ leo trèo lên cây, đi vào cánh đồng, băng qua con suối, để tìm hái những chùm hoa đủ loại đem về dâng lên Mẹ.

Văn chương thi ca âm nhạc viết về Mẹ chẳng bao giờ cạn. Có rất nhiều điều có thể nói về vai trò của Mẹ trong đời sống chúng con và đời sống Giáo Hội. Thánh Phaolô nhắc nhở các tín hữu Philípphê: “Những gì là chân thật, cao quý, những gì là chính trực, tinh tuyền, những gì là đáng mến và đem lại danh thơm tiếng tốt, những gì là đức hạnh, đáng khen, thì xin anh em hãy để ý” (Pl 4,8). Con thấy nơi Mẹ có đủ những gì là chân thật, cao quý, chính trực, tinh tuyền, đáng mến, đức hạnh, danh thơm tiếng tốt. Đúng là một kiệt tác của Thiên Chúa. Nói không hết, suy không cùng, con chỉ xin được nói về vai trò của Mẹ là Mẹ Thánh Thể và Mẹ Xót Thương.

Trong Thông điệp Ecclesia de Eucharistia, ĐTC Gioan Phaolô II viết: “Nếu chúng ta mong ước tái khám phá được toàn bộ sự phong phú trong mối quan hệ sâu xa giữa Thánh Thể và Giáo Hội, thì chúng ta không thể bỏ qua Đức Maria, Mẹ và gương mẫu của Giáo Hội... Đức Maria có thể dẫn dắt chúng ta đến với Thánh Thể, vì chính Mẹ có một mối quan hệ sâu xa với Bí Tích Cực Thánh này”.

Đọc trong các sách Tin Mừng, tường thuật về việc lập bí tích Thánh Thể đêm thứ Năm Tuần Thánh, con không thấy chỗ nào đề cập đến Mẹ. Tuy nhiên, con vẫn thấy Mẹ hiện diện giữa các tông đồ trong cộng đoàn đang “đồng tâm nhất trí” cầu nguyện mong đợi Chúa Thánh Thần hiện xuống (Cv 1,14). Như vậy chắc hẳn Mẹ cũng từng hiện diện trong các buổi cử hành Thánh Thể của các Kitô hữu tiên khởi, những người siêng năng tham dự “lễ bẻ bánh” (Cv 2,42). Và ngày hôm nay Mẹ cũng vẫn có mặt với chúng con trong những buổi cử hành Thánh Thể để giúp con ý thức hơn về lời thưa “Amen” khi nghe những lời: ‘Mình Thánh Chúa Kitô’, ngay trước khi đón rước Bánh Thánh.

Khi thưa “Amen”, con tuyên xưng niềm tin chắc chắn tâm bánh con cầm trên tay là chính Mình Thánh Chúa, như Mẹ bồng ẵm Hài Nhi Giêsu trên tay mà tin chắc đó là Con Thiên Chúa. Tiếng “Amen” ấy cũng là lời xác tín rằng khi rước Bánh Thánh là con được kết hiệp mật thiết với Chúa Giêsu như Mẹ cư mang Chúa trong cung lòng, đồng thời con cũng được kết hiệp với những người cùng rước Chúa như anh em một nhà với nhau, như Mẹ vừa đáp tiếng xin vâng trong biến cố “truyền tin” thì Mẹ cũng hối hả đi thăm bà Isave để đem Chúa đến cho người chị em ấy, đồng thời cũng nhận ra Chúa ở trong người chị em của mình. Có một sự tương tự sâu xa giữa lời Mẹ thưa xin vâng ‘Fiat’ để đáp lại thiên sứ khi truyền tin, và lời con thưa ‘Amen’ mỗi khi đón rước Mình Máu Thánh Chúa.

Không biết con so sánh như vậy có khập khiễng không ? Thú thật với Mẹ, vì “đây là mầu nhiệm đức tin” “Mysterium fidei!” cho nên con phải “lấy đức tin bù lại” nếu giác quan không

cảm thấy gì, hoặc nếu trí khôn nông cạn không thể giải thích thấu đáo tường tận được.

Trong Thông điệp về Thánh Thể Ecclesia de Eucharistia, khẩu hiệu Totus Tuus Mariae của ĐTC Gioan Phaolô II vang vọng những điều ngài viết về Mẹ trong mối tương quan với Thánh Thể.

Theo ĐTC, nếu Thánh Thể là một màu nhiệm đức tin vốn vượt quá sự hiểu biết của chúng con, thì không thể có ai như Mẹ, trở thành người hỗ trợ và hướng dẫn chúng con trong việc đạt được thiên hướng này.

Khi lập lại các việc Đức Giêsu đã làm trong Bữa Tiệc Ly, với sự vâng phục mệnh lệnh: ‘Hãy làm việc này để nhớ đến Thầy!’, thì con cũng chấp nhận lời mời gọi của Mẹ trong việc vâng phục Đức Giêsu mà không do dự: “Người bảo gì, các anh cứ việc làm theo” (Ga 2,5). Nghe và làm theo lời Mẹ dạy chính là nghe và làm theo lời Chúa, như thế con cũng được phúc như Mẹ, vì Chúa nói “Ai thi hành ý muốn của Thiên Chúa, người ấy là anh em chị em tôi, là mẹ tôi” (Mc 3,21). Với cùng mối quan tâm của tình mẫu tử mà Mẹ đã bộc lộ trong tiệc cưới Cana, dường như Mẹ đang nói với chúng con ngày nay: “Đừng nao núng! Hãy tin vào những lời Con của Mẹ. Nếu Người có khả năng biến nước lã thành rượu, thì Người cũng có khả năng biến bánh và rượu thành Mình và Máu Thánh Người. Và cũng có khả năng làm cho những người thông phần Mình và Máu Thánh Người được hiệp nhất với nhau”.

Mẹ đã sống đức tin của Mẹ nơi Thánh Thể, ngay cả trước khi lập phép Thánh Thể, qua chính việc Mẹ dâng hiến cung lòng đồng trinh của mình cho Ngôi Lời Thiên Chúa Nhập Thể. Trong khi Thánh Thể tưởng nhớ cuộc thương khó và sống lại, thì Thánh Thể cũng nối tiếp việc nhập thể. Khi Mẹ mang trong cung lòng mình Ngôi Lời đã hóa thành người phàm, thì bằng cách nào đó, Mẹ trở thành một ‘nhà tạm’ mà qua đó Con Thiên Chúa, dù vẫn còn vô hình trước mắt con người, đã tự để cho bà Isave thờ phượng trong biến cố Thăm Viếng. Khi con nhìn Mẹ chiêm ngắm khuôn mặt của Hài Nhi Giêsu và đang đưa âu ơ trong vòng

tay Mẹ, thì chính cái nhìn đắm say của Mẹ truyền cảm hứng cho con khi đón rước Thánh Thể đây!

Thánh Faustina đã cảm nghiệm sự hiện diện sống động của Thiên Chúa liên lỉ trong linh hồn mình sau khi rước lễ. Chị nhìn nhận “trái tim tôi là một nhà tạm sinh động cất giữ Bánh Thánh sinh động. Tôi không bao giờ đi tìm Thiên Chúa ở đâu xa xôi, nhưng ngay trong lòng tôi” (NK, 1302).

Mẹ ơi,

Con rước Chúa mỗi ngày, nhưng con có là ‘nhà tạm’ cho Chúa ngự đâu! Con chạy đi tìm thế gian chứ không đi tìm Chúa. Buồn thay, Chúa chỉ được “tạm trú” trong linh hồn con thoáng chốc khi rước lễ thôi, sau đó là chỗ “thường trú” của tiền tài danh vọng địa vị chức tước quyền lực. Con nghe lời Chúa than thở với chị Faustina: “Cha khát khao được kết hợp với các linh hồn; niềm vui sướng lớn lao của Cha là được kết hợp với các linh hồn. Con hãy biết khi đến với một linh hồn lúc hiệp lễ, tay Cha đầy ấp mọi ân sủng Cha muốn trao tặng cho linh hồn ấy. Nhưng các linh hồn không màng đến Cha. Họ để Cha lủi thủi một mình vì bận rộn những chuyện khác. Ôi, Cha buồn sầu biết bao vì các linh hồn không nhận ra tình yêu! Họ xử với Cha như một vật vô hồn” (NK, 1385). Trong khi con xử tệ với Chúa như vậy thì Faustina xác tín: “Tất cả sức mạnh của tôi đều bắt nguồn từ bí tích Thánh Thể. Tôi dùng mọi giờ phút rảnh rỗi để tâm sự với Người. Người là tôn sư của tôi” (NK, 1404).

Phần con, trong đời mục vụ, những lúc rảnh rỗi con dùng thời giờ làm gì ? Đi câu, đi săn, đi nhậu, đi coi xe, coi đất, coi phim, ngồi lê đôi mách, xăm soi chuyện người khác rồi sinh ra bao nhiêu chuyện, vì ‘nhàn cư vi bất thiện’ ! Thậm chí có khi rảnh quá đến nỗi ‘không biết làm gì’ ! Cuộc sống dửng dưng như thế thật vô vị và vô nghĩa. Điểm dừng chân thường xuyên của con là các nhà giàu, các đại gia, biệt thự nguy nga hoành tráng với yến tiệc linh đình chứ đâu phải ‘nhà tạm’, đâu phải nhà tranh vách đất, hay những khu nhà ổ chuột. Cánh cửa đầu tiên con mở

khi đi về là cửa nhà bếp, cửa tủ lạnh, chứ đâu phải cửa nhà nguyện, nhà tạm !

Muốn nói về Đức Mẹ Thánh Thể, kêu cầu Đức Mẹ Thánh Thể thì cuộc sống của con phải bén rễ nơi Thánh Thể. Con mong ước mình có thể nói như thánh Ignatiô: ‘Đức Giêsu trong Nhà Tạm là Thiên Chúa, và là tất cả của tôi ! Người là thiên đàng dưới thể của tôi’. Hoặc như thánh Phanxicô Xaviê, sau một ngày làm việc cho phân rỗi các linh hồn thường dùng cả đêm cầu nguyện trước Thánh Thể. Khi không vượt qua được giấc ngủ, thánh nhân đã thả mình ở bậc bàn thờ nghỉ một chút rồi lại bắt đầu lại cuộc chuyện vãn với Chúa. Thánh Phanxicô Regis cũng như thế. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, thánh nhân cho phép mình được nghỉ một lát trước Nhà Tạm. Nếu nhà thờ đã đóng cửa, ngài sẽ quỳ trước cửa nhà thờ. Thánh Ignatiô và thánh Stalislo Kostka dành mọi giờ rảnh trước Nhà Tạm. Trong những lần thăm người nghèo khổ, thánh Vincent de Paul đã ghé vào mọi nhà thờ dọc đường, nhớ khi nhà thờ đóng cửa, ngài làm các việc đạo đức ngay bên ngoài cửa. Mỗi khi về thành phố, thánh Leonard of Port Maurice và thánh Benedicy Labre trực chỉ đầu tiên tới một nhà thờ có lưu giữ Thánh Thể.

Con yêu quý một người bạn nào đó vì những phẩm chất và các đức tính tốt của bạn ấy, nếu người ấy càng thân thiết và quảng đại với con thì con càng yêu người ấy. Vậy tại sao Chúa thân thiết và quảng đại với con như thế, Chúa yêu thương con như thế, mà con thường chối từ tình yêu đó ?

Buồn vì sự bội bạc của con người đối với tình yêu Chúa, thánh Phanxicô Assisi, thánh Têrêsa Avila, thánh Mary Magdalen Pazzi và các thánh khác phải khóc lên vì đau đớn và kêu lên : ‘Ôi, Tình yêu không được yêu ! Tình yêu không được yêu !’

Con nghe thánh Alphonsô nói: ‘Một linh hồn dành chút thời gian hồi tâm sốt sắng trước Thánh Thể sẽ nhận được sự an ủi của Chúa lớn hơn mọi niềm vui thế gian có thể ban tặng. Đức Giêsu trong Thánh Thể là nguồn của mọi sự thiện’.

Còn cha thánh Vianey thì quả quyết: “Hiện nay, hỡi các con nhỏ của ta, khi ta giữ Chúa trên đôi bàn tay là lúc Người ban phúc cho ta. Hãy xin Người mở đôi mắt tâm hồn của các con và nói như người mù thành Jêrichô rằng: ‘Lạy Chúa, xin cho tôi nhìn thấy!’ Nếu kêu cầu chân thành, các con sẽ nhận được điều mình mong ước, bởi Người chỉ mong hạnh phúc cho các con. Bàn tay của Người tràn đầy ân sủng đang tìm ai đó để ban phát, nhưng than ôi chẳng có được ai! Ôi sự dửng dưng và vô ơn ! Hỡi các con của ta, chúng ta thật vô phúc nếu không hiểu được những điều này. Chúng ta sẽ hiểu rõ vào một ngày nào đó, nhưng nếu vậy thì quá trễ mất rồi.”

Trong cuốn sách nhỏ có tựa đề : Quỳ gối trước Thánh Thể, tác giả Gaumes kể lại câu chuyện một người Tin Lành trở lại Công Giáo nhờ tấm gương yêu mến kính trọng Thánh Thể của một giám mục Công Giáo.

‘Đức giám mục Mermillod, một tông đồ thánh thiện và có tài hùng biện. Ngài kể lại khi còn là đại diện tại Geneva, ngài đã làm cho một người Tin Lành trở lại mà không hay biết do việc quỳ gối cách kính cẩn trước Thánh Thể.

‘Vị giám mục ấy có thói quen viếng Thánh Thể vào mỗi tối để chăm sóc đèn châu và xem cửa nhà thờ đã gài kỹ chưa, cũng như có còn ai ẩn nấp trong nhà thờ chẳng, vì ngài sợ kẻ trộm phạm thánh. Khi đã xem xét cẩn thận mọi thứ, ngài quỳ tại bậc bàn thờ một lát, sau đó cung kính bái gối và hôn đất như biểu hiện cung kính sâu thẳm trước Thánh Thể rồi ra về.

‘Một tối nọ, tin rằng chỉ còn một mình trong nhà thờ, ngài kết thúc việc đạo đức của mình như thường lệ. Vừa nhắc gối lên, ngài nghe thấy một tiếng động. Đột nhiên cửa tòa giải tội mở ra và một phụ nữ có cung cách đoan trang bước ra. Mermillod liền hỏi: ‘Này bà, bà làm gì ở đây vào giờ này?’

Bà trả lời: ‘Tôi là một người Tin Lành. Tôi đã tham dự các buổi chia sẻ của ngài nói về sự hiện diện thật sự của Chúa Giêsu trong Thánh Thể. Các luận chứng của ngài đã thuyết phục tôi về chân lý của học thuyết này. Xin lỗi ngài, chỉ còn lại một nghi ngờ là không biết chính ngài có tin điều mình giảng hay

không. Tôi muốn được nhìn xem khi ở một mình, ngài có cư xử trước Thánh Thể như một người tin thực sự hay không. Tôi sẽ quyết định trở lại Đạo nếu tư cách đạo đức của ngài đi đôi với lời của ngài. Tôi đã đến, đã thấy và tôi tin’.

‘Người phụ nữ này sau đó đã trở thành một tín hữu Công Giáo rất nhiệt thành ở Geneva.’

Giảng điều mình tin và sống điều mình giảng. Con có làm như vậy không ? Hay những điều con giảng chỉ là một mớ lý thuyết không hồn, những bài viết sẵn trên web được đọc lại y chang với cung điệu nhún nhá như thử là của mình. Đọc mà không hiểu mình đọc gì thì làm sao truyền đạt cho người nghe? Giảng mà chính mình không xác tín thì làm sao thuyết phục thính giả ? Khó nhất vẫn là sống điều mình giảng. Người phụ nữ ấy trở lại Đạo vì thấy tư cách đạo đức đi đôi với lời người giảng, trong khi có nhiều người tín hữu ngày nay bỏ Đạo vì thấy tư cách đạo đức của con đi ngược lại với lời con rao giảng. Con giảng về Thánh Thể, cung nghinh Thánh Thể, Châu Thánh Thể, cử hành Thánh Thể mà không sống Thánh Thể, không yêu thương hiệp nhất với nhau, không tha thứ đón nhận nhau, thậm chí muốn loại trừ nhau, thì còn có nghĩa gì không ? Làm như thế là con chuốc lấy án phạt cho chính mình !

Mẹ ơi,

Thánh Phêrô Giuliano Eymard, tổ phụ Dòng Thánh Thể, khuyến khích con đi theo Mẹ đến phòng Tiệc Ly để cầu nguyện với Thánh Thể. Ở đó, con có thể “suy nghĩ bằng tư tưởng của Mẹ, nói bằng những lời yêu thương của Mẹ, noi theo cách thức sống của Mẹ, thực hiện những hành động của Mẹ, chia sẻ những nỗi đau khổ của Mẹ”. Khi con làm được như thế thì toàn bộ điều này sẽ nói lên cho con về Đức Giêsu, và con sẽ đi đến chỗ nhận biết Chúa hơn, nhờ trái tim của Mẹ.



Trong cuộc đời Mẹ, con tìm được gương mẫu và niềm an ủi cho cuộc đời mình. Khi cùng với Mẹ quỳ gối trước Nhà Tạm, con sẽ tiếp tục đời sống Thánh Thể của Mẹ trên trần thế. Không gì có thể làm cho Đức Giêsu hạnh phúc hơn là nhận thấy nơi chính bản thân con, hình ảnh Mẹ yêu dấu của Chúa. Và cũng không gì làm cho Mẹ hạnh phúc hơn là thấy nơi chính bản thân con, hình ảnh Con yêu dấu của Mẹ!

Cha thánh Eymard kêu cầu: “Ôi! Lạy Đức Maria! Xin dạy cho chúng con đời sống thờ phượng! Xin dạy chúng con nhận thấy giống như Mẹ, tất cả các màu nhiệm và các ân huệ trong Thánh Thể; hầu chúng con sống lại những câu chuyện Tin Mừng, và đọc lại Tin Mừng dưới ánh sáng đời sống Thánh Thể của Đức Giêsu. Ôi! Lạy Đức Mẹ của Bí Tích Cực Thánh, xin hãy nhớ Mẹ là Mẹ của tất cả những người thờ phượng Thánh Thể” (Thánh Phêrô Julianô Eymard, Đức Mẹ của Bí Tích Cực Thánh).

“Trong đời chúng ta, tất cả phải là tôn thờ. Giờ Châu-Cầu Nguyên phải kéo dài trong Giờ Châu-Cuộc Sống. Lúc nào tôi cũng có thể thờ lạy Chúa Giêsu Thánh Thể. Mọi hành động của tôi đều có thể là tôn thờ. Không ai có thể tách lìa tôi ra khỏi Giêsu Kitô. Không ai có thể lấy mất Giêsu Kitô của tôi” (Linh Đạo của cha Thánh Phêrô Giuliano Eymard. Rôma, 1956, tr. 380).

Là con cái của cha Thánh Eymard nhưng con chưa thấm nhuần được bài học này. ‘Giờ Châu-Cầu Nguyên’ của con chỉ đóng khung trong nhà thờ, nhà nguyện mà không kéo dài trong ‘Giờ Châu-Cuộc Sống’. Thế cho nên ‘cuộc sống trần thế’ của con chẳng mang đậm nét ‘cuộc sống Thánh Thể’. Con hay nói về ‘sứ vụ Thánh Thể’ mà thực ra con chẳng hiểu sứ vụ đó là như thế nào và thực hiện ra sao.

Biệt tính đặc thù của các tu sĩ Thánh Thể nằm ở điểm này: “Đời hoạt động của Tu Sĩ Dòng Thánh Thể nhằm mục đích là làm cho Chúa chúng ta trong Thánh Thể được phụng sự hết mức và vương quyền của Người được rộng mở cùng khắp: mọi người phải nhận biết, yêu mến và phục vụ Người. Bất cứ phương thức nào mà lòng nhiệt thành thuần túy và vô vị lợi của chúng ta

có thể sáng nghĩ ra, chúng ta cũng phải tận tình tận sức mà vận dụng để đạt mục đích này.” (Linh Đạo của cha thánh Phêrô Giuliano Eymard. Rôma, 1956, tr 390).

Theo lời dạy của cha thánh Tổ Phụ thì mọi tu sĩ Thánh Thể phải hết lòng dốc sức vận dụng ‘bất cứ phương thức nào mà lòng nhiệt thành thuần túy và vô vị lợi của chúng ta có thể sáng nghĩ ra’ để đạt mục đích là làm cho mọi người nhận biết, yêu mến và phục vụ Chúa nơi Thánh Thể. Cha tổ phụ đâu có giới hạn hoạt động tông đồ của tu sĩ Dòng Thánh Thể trong lãnh vực nào, cũng đâu cấm sử dụng phương thức nào. Như thế việc loan truyền lòng thương xót Chúa được biểu lộ nơi Thánh Thể và dân thân thực hành lòng thương xót quả đúng là sứ vụ Thánh Thể mà con phải thực hiện, đúng không Mẹ?

Người ta bảo “Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh”, thế nhưng cách suy nghĩ, nói năng, hành động của con chẳng giống Mẹ chút nào, cũng chẳng theo linh đạo của cha thánh Eymard nữa. Như vậy con có thực là con của Mẹ không? Con có còn là con cái của cha thánh tổ phụ Dòng Thánh Thể nữa không ?

Chính ĐTC Gioan Phaolô II trong thông điệp về Thánh Thể Ecclesia de Eucharistia cũng nhấn mạnh đến việc cần phải thay đổi cách thức thờ phượng: “Cách thức thờ phượng của Đức Maria không theo sáo mòn. Suốt một thời gian, Mẹ thờ phượng Người trong cung lòng mình; lúc khác, Mẹ thờ phượng như một người nghèo nàn và thấp hèn tại Bêlem; lúc khác nữa, Mẹ lại thờ phượng trong khi lao động tại Nagiarét; và sau này, Mẹ thờ phượng như người truyền bá Phúc Âm trên đất nước và hoán cải các tội nhân. Cách thức thờ phượng của Đức Maria luôn luôn theo kịp những tình cảm nơi Người Con Thần Thánh của Mẹ, rõ ràng đã được mặc khải cho Mẹ. Tình yêu của Mẹ làm cho Mẹ hoàn toàn phù hợp với Đức Giêsu trong tư tưởng và đời sống.

“Đối với anh em, những người thờ phượng, chúng tôi xin nói: ‘Anh em hãy luôn luôn thờ phượng Đức Giêsu, nhưng hãy thay đổi cách thức thờ phượng, như Đức Trinh Nữ Rất Thánh đã làm. Anh em hãy ghi nhớ trong tâm trí mình tất cả các màu

nhệm nào của đạo liên quan đến Thánh Thể, nhằm tránh được lỗi mòn. Nếu lòng yêu mến của anh em không được nuôi dưỡng bằng một hình thức đạo đức mới, một tư tưởng mới, thì anh em sẽ trở nên ngớ ngẩn trong việc cầu nguyện.”

Mẹ dấu yêu của con,

Con đọc thấy trong thông điệp Ecclesia de Eucharistia, ĐTC Gioan Phaolô II nói về lời kinh Magnificat của Mẹ trong tương quan với Thánh Thể:

“Khi Mẹ thốt lên ‘Linh hồn tôi ngợi khen Đức Chúa, thần trí tôi hớn hở vui mừng vì Thiên Chúa, Đấng Cứu Độ tôi’, thì Mẹ đã mang Đức Giêsu trong cung lòng mình. Mẹ ngợi khen Thiên Chúa ‘thông qua’ Đức Giêsu, nhưng Mẹ cũng ngợi khen Thiên Chúa ‘trong’ Đức Giêsu và ‘cùng với’ Đức Giêsu. Tự thân việc này là ‘thái độ Thánh Thể’ đích thực. Đồng thời, Mẹ còn gọi lên những việc kỳ diệu mà Thiên Chúa đã làm trong lịch sử cứu độ, khi kiện toàn lời hứa mà Người đã từng thực hiện với cha ông (Lc 1,55), và công bố điều kỳ diệu trội vượt trên mọi điều kỳ diệu, đó là việc nhập thể cứu độ”.

“Lời kinh ấy còn phản ánh áp lực cánh chung của Thánh Thể. Mỗi khi Con Thiên Chúa đến với chúng con trong sự ‘nghèo nàn’ của những dấu chỉ mang tính cách bí tích của bánh và rượu, thì những hạt giống của lịch sử mới đều được bén rễ sâu, trong đó, người quyền thế bị ‘hạ bệ’, và những ‘kẻ khiêm nhường được nâng cao’ (Lc 1,52). Kinh Magnificat diễn tả linh đạo của Mẹ, và không gì cao cả hơn linh đạo này, qua việc giúp chúng con trải nghiệm được mầu nhiệm Thánh Thể. Thánh Thể đã được ban cho chúng con, để rồi giống như cuộc đời của Mẹ, cuộc đời chúng con hoàn toàn có thể trở thành một Kinh Magnificat”!

Cuộc sống với nhiều khó khăn thử thách làm con dễ thành người ưa cảm ràm than thân trách phận thay vì ngợi khen ‘Chúa đã làm cho con những điều kỳ diệu’ như Mẹ hằng chúc tụng Chúa trong lời kinh Magnificat. Con ngại khó, sợ khổ, không dám hy sinh, không muốn cho đi, thì làm sao mà ‘sống

Thánh Thể’ được. Con hay suy ngắm sự ‘thương khó’ rồi dừng lại ở đó để trở thành con người ‘khó thương’ !

Linh hồn càng có tình yêu Thánh Thể ngự trị thì càng sẵn sàng đón nhận hy sinh, vì biết nhìn đến góc cạnh vinh quang của nó. Con đọc trong một lá thư linh hướng đề ngày 10-10-1867 (chỉ 10 tháng trước khi qua đời), cha Thánh Phêrô Giuliano Eymard đã viết những dòng đáng trân trọng này: “Được lắm, con có thể suy niệm sự thương khó Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, nhưng đừng chiêm ngắm như mẫu mực hy sinh đền tội, mà đúng hơn, hãy chiêm niệm ở đây một bằng chứng của tình yêu Người dành cho con và cho tất cả chúng ta. Thập giá không thể tách rời cuộc sống này. Để cho cây thập giá mất đi vẻ xù xì ghê sợ của nó, tình yêu Đức Giêsu đã gắn những đoá hoa Thiên Đàng để trang điểm cho nó.” (Thư Eymard, tập IV, tr. 212).

Thánh thi của Byzantine, thế kỷ V mời gọi con tung hô Mẹ: “Ôi lạy Mẹ Thiên Chúa cao cả, trong khi chúng con ca ngợi Người Con Thần Thánh của Mẹ, chúng con ngợi khen Mẹ như đền thờ sống động của Người. Chúa đầy quyền năng đã đến ngự trong cung lòng Mẹ, thánh hóa, tôn vinh và dạy cho tất cả mọi người kêu lên Mẹ: Mừng vui lên, hỡi Nhà Tạm của Ngôi Lời Thiên Chúa! Mừng vui lên, hỡi người phá hủy tất cả những kẻ tấn công chúng con! Mừng vui lên, hỡi Đấng chữa lành tâm trí và cơ thể! Mừng vui lên, hỡi ơn cứu độ của các linh hồn!”

Những người con của Mẹ, con của Chúa Giêsu Thánh Thể phải là chứng nhân của niềm vui, bình an, phục vụ trong hân hoan, và nhất là chứng nhân của lòng thương xót trong thời đại này.

Quả là Thiên Chúa mong muốn con hân hoan đón nhận muôn phúc lành mà Người đã mạc khải rõ ràng và tuyệt vời cho thánh Mechtilde. Một lần, khi thắng được nỗi sợ đến trước mặt Chúa, sợ bất xứng với ân thánh, thì bà nghe thấy tiếng Cha trên trời phán: ‘Hãy tới với Mẹ của Con Thiên Chúa, xin Mẹ ban Hài Nhi có mọi kho tàng của Ta để lãnh nhận ơn cứu độ’.

Thánh nhân thấy Chúa Hài Nhi được cuốn khăn nằm trong máng cỏ cùng tiếng nói:

‘Này đây, khi Ta vào thế giới, Mẹ đã bọc tấm tã bao quanh để Ta không xê dịch được bằng tay chân. Đó cũng là cách Cha Trên Trời muốn: Hãy tới gần, hãy ôm lấy những kho tàng từ Trời mà Chúa Con ngay thuở mới sinh đem đến, đang có tay chân bị bó chặt, đâu bảo vệ được gì !

‘Lại nữa, trong giờ chết, Ta bỏ lại thế gian. Những kẻ bách hại dùng đinh sắt đóng chân tay Ta vào thập giá. Cha Ta dường như cũng nói: Hãy tới gần gom lấy hết những kho tàng ân sủng của Chúa Con trao ban nhờ sự sống, thương khó và sự chết của Người. Tất cả những ai bị đóng đinh chân tay vào thập giá đâu thể ngăn nổi người khác tước mất tài sản của mình !

‘Chính trong Thánh Thể, Ta gởi trọn những ân huệ của cuộc sống tại thế, thương khó và sự chết. Đó là tất cả tài sản trên trời, dưới thế của Ta. Bởi thế, nhân loại có thể tin tưởng chạy đến lấy đi mọi sự của Ta. Ta ước muốn mọi người biết sử dụng kho tàng này cho phần rỗi của mình.’

Ước chi con người có thể hiểu được ngôn từ này của trời cao, Mẹ nhỉ !

Con xin hiệp ý với Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II trong Huấn dụ Tông đồ Giáo dân Christifidelis, ngày 30 tháng 12, 1988 kêu xin Mẹ:

“Ôi! Lạy Đức Trinh Nữ đầy can đảm, xin cho sức mạnh thiêng liêng và niềm tin thác của Mẹ nơi Thiên Chúa truyền cảm hứng cho chúng con, hầu chúng con biết cách khắc phục tất cả những trở ngại gặp phải trong việc thực hiện sứ mạng của chúng con! Xin dạy chúng con cách xử lý những công việc trần thế, với một ý thức thực sự về trách nhiệm Kitô hữu, và với một niềm hy vọng vui tươi về Nước Thiên Chúa đang đến và về một ‘trời mới đất mới’.

“Ôi lạy Mẹ Đồng Trinh, xin hướng dẫn và nâng đỡ chúng con, hầu chúng con có thể luôn luôn sống như những con cái đích thực trong Giáo Hội của Con Mẹ. Xin tạo khả năng cho chúng con thiết lập nền văn minh tình yêu và chân lý trên trái đất, như Thiên Chúa muốn, vì vinh quang của Người. Amen”

“Hoa Thương Xót” trên rừng Bù Đăng

T háng năm, tháng của ngàn hoa bùng sắc dâng lên Đức Maria, Mẹ của Lòng Xót Thương, thiện nguyện Tín Thác chọn cách dâng hoa của riêng mình dâng lên Mẹ, đó là đến với rừng núi đại ngàn, chăm sóc những bông hoa rừng hoang sơ là đồng bào các dân tộc thiểu số anh em.



Người ta vẫn nói “sức khỏe là vàng”, thế nhưng trong thực tế biết bao nhiêu “thỏi vàng” bị bỏ phí, bỏ bê, không được chăm sóc, chỉ vì những “thỏi vàng” ấy không có tiền, không có quyền, không có thế! Chỉ những “thỏi vàng” có tiền thì mới được nâng niu chăm sóc đến... tận răng!

Để chuẩn bị mừng Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã đến thăm nom chia sẻ tặng quà cho những bệnh nhân nghèo ở Khoa Phỏng bệnh viện Chợ Rẫy, khoa nhi bệnh viện Ung Bướu, bệnh viện lao Phạm Ngọc Thạch, khoa lây nhiễm bệnh viện Nhiệt Đới, bệnh nhân bị tai nạn nghề nghiệp bệnh viện Phục Hồi Chức Năng quận 8... Có đến thăm tận nơi, thấy tận mắt mới thấy cảnh cơ khổ của những người bệnh và những người nuôi bệnh, nhất là những người bệnh nặng ở các tỉnh không chữa được nữa chuyển lên thành phố. Người bệnh mà phải nằm 2, 3 người một giường. Trong phòng không còn chỗ, đem giường bệnh kê cả ngoài hành lang, lối đi. Còn người nuôi bệnh thì vật vờ nằm la liệt bất cứ chỗ trống nào, gầm cầu thang, lối đi, xó xỉnh nào nhét được thì nhét. Bệnh viện nào cũng quá tải cho người...nghèo! Nếu có tiền thì một mình một phòng rộng rãi đầy đủ tiện nghi, được bác sĩ y tá chăm sóc chu đáo cẩn thận hết sức, với cái tên là “dịch vụ”!

Nghĩ cũng lạ! Bệnh viện nào cũng quá tải, cần phải xây thêm, mở rộng thì nói là không có đất, không có kinh phí, thủ tục rườm rà trì trệ, còn nhiều khó khăn, thế nhưng làm sân golf, khu vui chơi, tụ điểm ca nhạc, nhà hàng, khách sạn... thì đất đai dư



thừa, rộng rãi, thủ tục dễ dàng, có đủ mọi tiện nghi. Sao vậy nhỉ? Vẫn cứ nói “Sức khỏe là vàng” cơ mà? Phải chăm sóc “cục vàng” đó trước chứ? Phải ưu tiên dành đất đai mặt bằng, kinh phí cho bệnh viện, trạm xá hơn là cho nhà hàng khách sạn chứ? và nhất là người nghèo phải được ưu ái chăm lo sức khỏe trước hết chứ?



Dem “thắc mắc biết hỏi ai” đến với lòng Chúa thương xót để tìm câu trả

lời, thì được Chúa cho biết “Con hãy làm tất cả những gì trong sức của con... nếu ai không thực hành lòng thương xót dưới một hình thức nào cả, họ sẽ không được hưởng nhờ lòng thương xót của Ta trong ngày thẩm xét...” (Nhật Ký Faustina, 1317)

Thế là thay vì ngồi đó mà bàn luận, đặt vấn đề, nói xuông, lý thuyết dài dòng... thiện nguyện Tín Thác lên đường đến với các bệnh nhân nội thành để có chút quà dâng Chúa trong ngày Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót. Và bây giờ qua tháng năm, tháng Hoa Đức Mẹ, cũng phải dâng lên Mẹ những bông hoa nhân ái là đến thăm viếng các bệnh nhân nghèo khổ ở vùng sâu vùng xa, không có điều kiện về thành phố khám bệnh.

Những con người ở vùng sâu vùng xa cả đời chẳng có dịp tiếp xúc với nền văn minh, sự đơn sơ hoang dã của họ thật dễ thương, xong xét về mặt cuộc sống thì họ chịu rất nhiều thiệt thòi. Những “bông hoa rừng” hoang dã ấy rất cần được chăm

sóc, những “túi vàng” sức khỏe ấy cần được giữ gìn. Đã có một chuyến công tác của nhóm thiện nguyện Tín Thác đi khám chữa bệnh phát thuốc miễn phí cho bà con nghèo ở Bù Đăng, tỉnh Bình Phước, như là “hoa rừng thương xót” của đoàn con nghèo khổ dâng lên Mẹ.

Hãy để sẻ chia của chính người trong cuộc như một lời thăm thì dâng lên Mẹ trong tháng Hoa này.

Trích nhật ký công tác của một bác sĩ thiện nguyện:

“Mình là bác sĩ, nhưng cũng là một tín đồ Công Giáo. Vẫn ước ao ngoài công việc ở cơ quan, có thể đóng góp chút công sức vào công cuộc đem lòng thương xót của Chúa đến cho những người nghèo khổ bằng những hành động cụ thể, như ao ước của Mẹ. Cứ âm thầm giấu ước mơ riêng, cho đến khi gặp được người mà họ gọi ông là linh mục lãng tử. Ông lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm tìm đến những con chiên ốm o gầy còm nghèo khó bệnh tật. Ông rủ rê mình đi với nhóm vài chuyến cho biết. Kể từ đó mình thỏa phần nào tâm nguyện, thỉnh thoảng sắp xếp đi công tác xã hội với nhóm thiện nguyện, một nhóm nho nhỏ mà dễ thương lạ!

Lòng rộn vui khi nhận được tin nhắn: “Tháng năm, làm chút gì đó thiết thực dâng Mẹ đi bác sĩ ơi! Đi xa đây, chuẩn bị tinh thần nhé!” Đọc tin nhắn đó mà mình cứ nôn nao như trẻ mong nhận được quà.

Đi khám bệnh phát thuốc vào thời điểm này quả là thích hợp. Thời tiết bắt đầu chuyển mùa, nơi thâm sơn cùng cốc sẽ chịu những thử thách rất khắc nghiệt, những bệnh nhiễm trùng bệnh theo mùa như sốt rét, sốt xuất huyết, tiêu chảy có nguy cơ tăng cao... cho nên chuyến đi công tác bác ái tháng hoa này, việc chăm sóc sức khỏe cho đồng bào được đặc biệt chú trọng.

Bên bếp lửa, bà cụ Thi B’Rôi, dân tộc Stiêng, dặn cháu gái:

“Con ở nhà canh liếp thóc cho nội, được nắng trút vô khạp đập kỹ vô nhé! Nội với con gái mẹ bây sáng mai đi gặp bác sĩ thành phố rồi. Họa mà Đức Mẹ thương cầu bầu Chúa chữa cho con gái mẹ bây hết đau cái cổ tay, và nội dễ thở chút cháu ơi!

Chứ thế này, sáng sớm ngồi bên bếp lửa ôm cái ngực mà ho khan, nội mệt quá!”

Trích ghi chép của thiện nguyện viên - bác sĩ đi cùng đoàn thiện nguyện :



“Hôm nay ở Bù Đăng, nhóm y bác sĩ 7 người chúng tôi đã khám bệnh và phát thuốc cho 320 bệnh nhân. Điều xúc động nhất trong chuyến công tác bác ái này là chúng tôi đã thực sự chạm tới tận đáy cùng của cái nghèo, trăm phần trăm là đồng bào dân tộc. Đa phần trẻ con suy dinh dưỡng. Ngay người lớn cũng còm hom. Có lẽ họ ăn uống quá thiếu chất, thiếu cả vệ sinh nữa...”

“Đi với các đoàn khác, số thuốc có giới hạn nên chúng tôi bị hạn chế về chuyên môn rất nhiều. Liều lượng thuốc không đủ thì làm sao khỏi bệnh được. Lần này nhóm Tín Thác cung cấp thuốc men dư giả, chúng tôi cho toa thuốc đúng liều lượng, cho nên chắc chắn kết quả sẽ cao hơn, và chúng tôi cũng thấy thoải mái khi khám bệnh phát thuốc, đỡ áy náy hơn. Phần thuốc còn lại sẽ gởi vào tủ thuốc của giáo xứ để giúp cho bà con khi ốm đau.

“Nơi đây có bệnh mà được đi khám và cho thuốc miễn phí là quý lắm rồi. Có người cả đời có biết bác sĩ là ai! Những khái niệm như y tế dự phòng, phòng chống dịch đường như xa vời quá. Chúng tôi thích những việc làm thiết thực. Có lần vợ chồng tôi đi theo một đoàn công tác nhà đạo có danh nghĩa bằng tên tổ chức hẩn hời (không tiện nói tên). Tổ chức khám bệnh cho có 60 người mà mất cả 4 tiếng, vì bắt họ phải ngồi nghe thuyết trình về vấn đề vệ sinh thực phẩm, y tế dự phòng, những vấn đề

y khoa, ăn uống, môi trường, kiêng cử thức ăn... Những vấn đề chuyên môn đó họ đâu có hiểu. mà đâu có hiểu thì cũng chẳng có thể áp dụng được. Ăn còn chưa no, mặc còn chưa ấm, nước sạch không đủ dùng, lấy gì mà dự phòng với đề phòng, có gì để chọn lựa thực phẩm ngon bổ sạch. Có miếng ăn là may lắm rồi! Họ chỉ cần đến để được khám bệnh phát thuốc, rồi mau về để lao vào công việc đồng áng, giờ đâu mà ngồi nghe thuyết trình viển vông! Từ đó chúng tôi không tham gia vào những nhóm công tác bác ái nặng lý thuyết, trọng hình thức như vậy nữa.”

Một nữ y tá lau mồ hôi rịn trên trán, chia sẻ:

“Mình không phải là người Công Giáo nhưng được bác sĩ mời đi công tác chuyên này. Ban đầu cũng hơi ngỡ ngàng vì sợ phải vào nhà thờ đọc kinh mà mình không có đạo. Nhưng khi vừa đến nơi, thấy bà con đang đợi, cả đoàn lao xuống, kẻ mang thuốc, người kê bàn, người phát sổ đọc tên. Phải công nhận nhóm Tín Thác làm việc rất nhịp nhàng và chuyên nghiệp, những thao tác rành rọt chính xác, đỡ mất thì giờ mà hiệu quả, lại có tình hòa đồng vui vẻ, không phân biệt tôn giáo, làm mình thấy có cảm tình với cái đạo này! Mà những bệnh nhân ở đây cũng nhiều người đâu có đạo!

“Thương thật, khi khám bệnh cho một đứa trẻ dân tộc Mạ, chừng sáu tuổi thôi. Hỏi ngày sinh, mẹ nó bảo không biết tờ lịch là gì, chỉ biết sinh con theo mùa con trắng sáng. Đứa bé bị dị tật sinh dục. Giải thích cho mẹ nó từ ngữ khoa học thì chị ấy chẳng hiểu đâu. Ông linh mục lắng từ biết chuyện liền giúp chị đưa cháu về Bệnh viện Nhi Đồng ở thành phố để khám về chuyên môn, có thể phải phẫu thuật.

“May quá, trong khi khám bệnh, chúng mình phát hiện ra hai bà cụ người Stiêng có vấn đề rất nặng về hô hấp. Nếu không phát hiện kịp và cho dùng đỡ cơ sở thuốc trong 10 ngày, thì không biết sau vài cơn mưa, nhiễm lạnh, hai cụ sẽ ra sao! Ở chôn sơn lâm cùng cốc này biết đem đi đâu mà cấp cứu? Có nhiều người thiệt mạng chỉ vì không cấp cứu kịp thời! Biết làm sao đây? Xót xa! Giá trong đạo có nhiều đoàn công tác như nhóm Tín Thác này thì hay biết bao!”

Bà cụ Thị B' Rôi ngồi xuống một góc điều thờ hỗn hên:

“Ồ! Cái liều thuốc bác sĩ cho đến là hay. Mà bác sĩ cũng tài, nó lấy cái cục tròn tròn nghe qua cái dây thoi, mà biết rõ trong cái ngực mình có cái bệnh nó phá. Nghe mình khó thở, nó cho uống có một liều thoi, mà thấy nhẹ cái ngực rồi. Uống hết bịch thuốc này, là mình sẽ khỏe luôn. Sẽ trông cửa nhà cho cháu con lên rẫy mần an tâm, nhà thêm vài khạp lúa là không lo đói cái bụng.

“Mà hồi nãy vừa khám bệnh, vừa nghe cái thiện nguyện viên thành phố trò chuyện đến là vui. Các cô cậu áo đỏ bảo mình là hoa rừng đẹp nhất dâng Đức Mẹ rồi. Sao lạ vậy ta? Lão này hơn chín mươi tuổi rồi, cả đời chẳng ra khỏi các sóc Bầu Cá Rô, giờ chỉ đợi ngày Chúa cất đi, sao có thể là hoa đẹp dâng Đức Mẹ được?”

Chuyến đi công tác xã hội của thiện nguyện Tín Thác ở Bù Đăng trong tháng hoa dâng Mẹ có những nét rất dễ thương, như anh bác sĩ đi cùng, như tâm sự của bà cụ già người Stiêng lần đầu tiên được đi khám bệnh.

Cũng xin chia sẻ đôi chút về bác sĩ đi cùng đoàn. Khi xe sắp khởi hành anh bỗng đề nghị nán lại để anh đi mua ít bánh và kẹo sữa. Không ai hiểu anh mua làm gì. Đến khi đoàn phát thuốc khám bệnh cho đồng bào, anh dặn thiện nguyện viên gặp trường hợp nào có phụ nữ đẻ trẻ con với lũ khỉ bé em níu chân thì cứ phát cho các em phần bánh và kẹo sữa, khi trẻ con có đủ thì thêm phần cho phụ nữ.

Lúc nghỉ giải lao, nghe anh chia sẻ, mới thấy được cái tâm của người lương y có Lòng Chúa Thương Xót thật là sâu sắc và cũng thật là ấm cúng:

“Mình biết đồng bào dân tộc đơn sơ hồn nhiên như hoa đồng cỏ dại. Lễ sáng thì họ sẽ nhịn ăn từ khuya hôm trước. Xong lễ, đợi khám bệnh, lãnh quà xong cũng mấy tiếng đồng hồ, hẳn các trẻ và đồng bào sẽ đói bụng, cho nên cần có chút gì cho họ lót dạ”.

Người bác sĩ cũng cho hay anh rất tâm đắc đoạn kinh thánh Chúa Giêsu hóa bánh ra nhiều giúp năm ngàn người đàn

ông, không kể phụ nữ trẻ em ăn no và còn dư ra mấy thúng... Đoạn kinh thánh đó cho anh bài học về tính thiết thực trong công tác cộng đồng, tình yêu thương cần phải được tỏ lộ bằng những hành động cụ thể, tưởng nhỏ mà không nhỏ.

Nhóm thiện nguyện Tín Thác cùng với các y bác sĩ đã lặn lội đến tận vùng sâu vùng xa hái những đóa “Hoa Rừng Thương Xót” đẹp nhất dâng lên Mẹ trong tháng Hoa rộn ràng. Đó chẳng phải thứ hoa trần gian trong những lễ hội, trong những buổi dâng hoa, múa hoa, với đủ thứ phụ tùng như quạt, lụa, vải, nến, nón, đèn, nhang nghi ngút... nhanh nở chóng tàn, một chút mùi hương làm say lòng người trần trong chốc lát rồi vụt tan đi mất, không để lại chút dư âm.

“Hoa Rừng Thương Xót” là chính tấm lòng xót thương của họ - những con người tưởng chỉ biết sống ở nơi cao trọng sạch sẽ - đã dám dấn thân đến những vùng đất nơi hoang sơ còn ngự trị. Những viên thuốc, những lời dặn dò đến bệnh nhân là người dân tộc thiểu số nơi đây đã hóa thân thành những bông “Hoa Rừng Thương Xót” mà hương sắc của nó đã vượt lên trên cả giá trị vật chất nhỏ nhoi tính bằng hiện kim. Những bông “Hoa Rừng Thương Xót” đẹp nhất dâng lên Mẹ Maria đã tỏa sáng chính trong tấm lòng và hành động của những y bác sĩ đi cùng đoàn thiện nguyện hôm nay.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Bù Đăng Tháng 5- 2015*



Chứng Nhân Tháng Hoa

**HỒNG ÂN
NHỜ MẸ ĐẾN VỚI CHÚA**



• **Australia**

Con tên là Lê Thị Kim Oanh,
đang ở bên Úc.

Khi con bệnh đã viết thư nhờ cha và cộng đoàn cầu nguyện. Hôm nay con khỏe nên viết đôi lời đến với cha. Con mới biết đến cha hồi tháng 3. Sau khi trải qua cuộc phẫu thuật, về nhà dưỡng sức thì con mới mở băng đĩa “CD 20 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót” của cha, do một người bạn tặng cho con, vì biết con có đạo.

Thời gian dưỡng bệnh, nghe những bài giảng về lòng Chúa Thương Xót, con thấm đậm hồng ân Thiên Chúa nhiều hơn. Những bài giảng của cha làm con suy nghĩ rất nhiều. Suốt mấy chục năm qua, bao nhiêu buồn phiền, oán hận từ người thân, bà con họ hàng, bạn bè... con cứ mang trong lòng, giờ thì con đã chôn chửng trong cuộc tử nạn của Chúa Giêsu, cho nên con đã nhẹ lòng rất nhiều. Tạ ơn Chúa đã cất gánh nặng giận hờn thù oán suốt mấy chục năm qua ra khỏi lòng con.

Con sống bên Úc này cô đơn lắm, không có người thân. Gia đình chỉ có 4 người, hai vợ chồng và hai đứa con. Con nay đã lớn tuổi lại hay đau yếu, 2 đứa con còn nhỏ. Cháu gái tên là Maria Võ Lê, 17 tuổi, năm nay cháu thi tốt nghiệp lớp 12. Cháu trai tên là Giuse Võ Lê Kevin, 15 tuổi. Các con của con giữ đạo cũng tốt nên cũng cũng đỡ lo, con chỉ lo lắng cho người anh và đứa em trai con ở Việt Nam, họ khô khan lắm. Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho gia đình con. Nguyên xin hồng ân Thiên Chúa đổ tràn đầy trên cha và cộng đoàn.

*Lê Thị Kim Oanh - Australia
Oanh Le thikimoanhle@hotmail.com*

• **Canada**

Con là Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi, đang làm việc ở Canada. Con được nghe nhiều bài giảng của cha trên web muoichodoi.info về Lòng Thương Xót của Chúa. Tất cả những bài giảng của cha thật là ý nghĩa và hấp dẫn tuyệt vời đối với con. Con ghiền nghe cha giảng lắm rồi.

Con bắt đầu nghe những bài giảng của cha từ hồi cuối năm ngoái. Lúc đó con vẫn còn đang đi học, còn chị của con thì đã tốt nghiệp nhưng lúc đó vẫn chưa kiếm được việc làm. Hai chị em sống hơi vất vả, lo sợ sẽ đến ngày không có tiền xài, thế rồi con được nghe những bài giảng của cha và rồi con trông cậy và tín thác vào Chúa. Tối nào con cũng nghe và cầu nguyện cùng Chúa.

Hiện tại, con và chị con đã kiếm được việc làm. Hai chị em cùng làm trong một công ty, tuy là công việc nhỏ thôi, cộng với việc hai chị em không có kinh nghiệm làm việc trong văn phòng nên đồng lương không cao bằng những người ở đây, nhưng công việc cũng giúp cho hai chị em kiếm thêm thu nhập để trang trải cuộc sống. Tuy nhiên nhờ làm công việc văn phòng nên hai chị em học được thêm nhiều điều, và có thêm kinh nghiệm làm việc.

Con được biết cha hay làm việc bác ái, con cảm động vô cùng. Qua những bài giảng, con thấy mình còn hạnh phúc hơn nhiều người lắm. Chính vì vậy, con muốn làm việc bác ái, giúp những người nghèo, những người có hoàn cảnh khó khăn ở bên Việt Nam.

Tạ ơn Chúa, qua những bài giảng lòng thương xót, con đã biết yêu thương tha nhân nhiều hơn, biết rung động với những hoàn cảnh khó khăn của người khác, biết yêu thương và giúp đỡ những người xung quanh, biết thấy những gì mình đang có là đủ và hạnh phúc.

Nhờ những bài giảng lòng thương xót, mà ba mẹ con sống vui vẻ, hạnh phúc, trông cậy và tín thác vào Chúa.

Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi

• **Suisse**

Con là Thúy ở Thụy Sĩ (Suisse). Hôm nay Lễ Chúa phục sinh là đúng một năm Chúa đã cứu chồng con sống lại về tâm linh, biết nhìn nhận tội lỗi của mình, ăn năn sám hối trước tấm ảnh Lòng Chúa Thương Xót.

Cũng vào mùa Phục Sinh năm nay, con có một cô em dâu là người luôn thờ Phật và tin bói toán mà hôm nay đã cùng với con quỳ trước ảnh LTXC lằn hạt và đã rơi nước mắt. Cô ấy về nhà bỏ tất cả ảnh tượng Phật rồi treo hình Chúa Thương Xót lên. Bây giờ cô ấy đang đọc sách và tìm hiểu về Chúa Thương Xót bằng tiếng Đức vì cô không hiểu tiếng Việt nhiều.

Khi đọc câu Chúa nói Chúa lấy Máu chuộc tội cho loài người, cô đã cảm nhận tội lỗi của chính bản thân mình, cô không muốn sống trong tội nữa, chỉ muốn chỉ thờ phượng một Chúa mà thôi. Con mừng rơi nước mắt!

Có phải là phép lạ không ? Con sung sướng quá! Con nghĩ cha còn vui hơn nữa vì chính cha là người dẫn chúng con trở về với Chúa và Mẹ.

Xin Chúa Lòng Thương Xót và Mẹ Maria luôn chúc lành và gìn giữ cha mỗi ngày bình an. Mọi sự vui buồn mọi ngày đều dâng cho Chúa.

Thúy

Tran Pham Le Thuy <lethuy@bluewin.ch>

• Japan

Con là Antôn Nguyễn Minh Chiến, thuộc cộng đoàn Công Giáo Sendai, Nhật Bản, là đưa con hoang đàng, đã sa vào cờ bạc, rượu chè và đề đóm, làm cho cha mẹ và vợ con rất đau buồn và gây ra một khoản nợ gần một tỉ đồng.

Vợ đã khuyên con đi Nhật Bản để xa lánh bạn bè xấu và để có cơ hội trả nợ. Vợ con đã cầu nguyện cho con rất nhiều. Trong thời gian học và chờ đợi để đi Nhật con vẫn đánh bài và số đề rất dữ.

Tháng 11/2013, Chúa đã cho con sang được Nhật, nhưng chúng nào vẫn tật nấy, con không sao bỏ cờ bạc được.

Đến ngày 27/7/2014 con đi lễ tiếng Việt, và là lần thứ hai con đi lễ sau khi đặt chân đến nước Nhật.

Chúa đã chữa lành cho con! Hôm đó con được sơ Hoa đưa cho con tờ kinh lòng thương xót nhỏ gấp làm năm. Đó là Chuỗi Kinh Lòng Thương Xót, và trên tờ kinh gấp năm, sơ có ghi tên trang web: muoichodoi.info

Khi về nhà, con mở thử coi trang web muoichodoi.info có gì hấp dẫn không, và con đã được Chúa biến đổi từ đó. Con đã khóc mỗi lần nghe cha giảng, và nghe các nhân chứng kể lại những việc Chúa làm.

Chúa đã thánh hoá con. Thật lạ lùng, con đã từ bỏ được bài bạc và rượu chè rồi!

Xin tiếp tục cầu nguyện cho con, vì khi con quay về với Chúa rồi thì ma quỷ nó phá con dữ quá!

Xin cầu cho con ơn khôn ngoan, lòng tin thác, sự tự bỏ và lòng nhiệt tâm cho công việc nhà Chúa. Và xin cho vợ con con được khoẻ mạnh, bình an, và biết tin thác vào lòng Chúa thương xót.

Xin cũng cầu nguyện cho cộng đoàn chúng con ở bên Nhật. Khi cầm trên tay tờ kinh gấp năm đó, con đã được Thần Khí Chúa biến đổi liền. Chúa Thánh Linh đã thúc giục con trong buổi họp sau thánh lễ tiếng Việt đã nêu ý kiến thành lập nhóm lòng thương xót để quy tụ các bạn lại với nhau.

Ở bên này mọi người chỉ sống vì công việc và tiền bạc, họ không đi lễ mà có đi thì lâu lâu mới đi một lần. Ngày 28/9/2014, Chúa đã nhận lời cầu nguyện của con, đã cho chúng con quy tụ bên nhau và lập lên nhóm Tin Mừng, ban đầu được 20 thành viên. Chúng con đã sinh hoạt chung, sau mỗi Thánh lễ Chúa Nhật đã cùng nhau lên nhà nguyện để lần chuỗi thương xót. Đôi khi chỉ có được 3-4 người, chúng con vẫn cầu nguyện.

Từ cuối tháng này sơ Hoa phải chuyển đi Osaka rồi, mọi việc trong cộng đoàn sơ giao lại cho con, mà làm sao con làm nổi, vì lúc này con rất nhiều việc phải lo, nhất là lo số nợ và tiền lãi hàng tháng. Nhìn vợ con vì lo lắng mà gầy héo đi, con đau

lắm! Con trách mình đã không làm tròn bổn phận một người chồng và người cha, và không xứng đáng để được gọi là chồng và cha trong gia đình. Đôi lúc con nghĩ hay mình chết đi ở bên này thì vợ và con con sẽ có tiền bảo hiểm và có tiền trang trải cuộc sống, đã nhiều lần con nghĩ như thế rồi!

Con muốn cầu nguyện, nhưng không sao cầu nguyện được, giờ con mới cảm nhận được việc cầu nguyện không dễ chút nào.

Rồi giờ lại đến việc của cộng đoàn nữa, đôi lúc con như ngã quỵ và muốn từ bỏ hết. Mỗi tối đi làm về con phải mở web muoichodoi.info nghe để át tiếng xóc đĩa đánh bài ở phòng bên cạnh, vì nó làm con khó chịu lắm! Con đã phải cố cố gắng rất nhiều.

Con nghe bài giảng lòng thương xót Chúa trên trang web muoichodoi.info mỗi ngày. Từ ngày 27/7/2014, bắt đầu biết đến Lòng Chúa Thương Xót đến bây giờ con chưa bỏ ngày nào không vào trang web để nghe giảng. Vì điều kiện thời gian hạn hẹp, con đi làm từ 5 giờ sáng cho đến 8 giờ tối mới về, nên con chỉ nghe được vào thời gian nghỉ trưa và buổi tối thôi.

Xin cầu nguyện cho con thêm kiên nhẫn và tâm hồn tĩnh lặng để lắng nghe lời Chúa. Xin cầu nguyện để con dũng cảm bước tiếp và đừng từ bỏ, cho con hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Chúa và cộng đoàn đã giao phó.

Xin Chúa và Maria luôn đồng hành cùng cha và ban cho cha ƠN NHIỆT THÀNH vì sứ vụ rao giảng lòng thương xót Chúa đến cho tất cả mọi người.

Người con hoang đàng được Chúa thương.

Antôn Nguyễn Minh Chiến

<minhchientb1985@gmail.com>

• United State of America

Con tên Nguyễn Lan Phương, 51 tuổi. Con lập gia đình đã nhiều năm, có một con gái năm nay 20 tuổi. Chồng con là người Ý. Chúng con cư ngụ ở quận Cam, miền nam tiểu bang California Hoa Kỳ. Chúng con làm marketing cho các công ty

chuyên về ngành computer. Hiện nay con ở nhà, chỉ có chồng con đi làm.

Bạn của con là Thur ở Cali đã gửi điện thư xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con trong cuộc giải phẫu. Hôm nay con khỏe hơn và xin ghi lại những hồng ân Chúa ban cho con trong những ngày tháng qua. Con tin những ân huệ này có được là do lời cầu nguyện của rất nhiều người, nhiều hội đoàn, và giờ cầu nguyện xin chữa lành với chuỗi Lòng Thương Xót của cha và cộng đoàn. Con học được rất nhiều điều hay lạ bổ ích trên web muoichodoi.info về Thánh Thể và lòng thương xót của Chúa.

Khoảng hơn 2 năm trước, con bắt đầu nhận thấy mình có bướu ở trong bụng, khi sờ vào thấy không lớn nên con cũng không lo lắng lắm vì nghĩ chắc tự nó sẽ tiêu đi, hơn nữa con cũng không có bảo hiểm sức khỏe nên không muốn đi khám với bác sĩ.

Đến cuối năm 2013, thấy bướu đã khá lớn, khi sờ vào con thấy cứng và to nên hơi sợ. Con bắt đầu cầu xin Chúa cho bướu tiêu đi và không bị giải phẫu, nhưng cầu nguyện không sốt sắng lắm. Khi đi dự khóa linh thao, cha linh hướng khuyên con nên cầu nguyện nhiều và thật lòng để biết được thánh ý của Chúa. Cha cho con 1 thí dụ "khi mình bị bệnh gì đó, mình cầu nguyện xin Chúa chữa lành, và mình cũng cần có trách nhiệm, đi gặp bác sĩ xem chữa trị cách nào, nếu bác sĩ nói cần phải giải phẫu thì hỏi Chúa xem có cách nào khác không, khi cầu nguyện rồi mà không có cách nào khác thì bằng lòng đi mổ, xin vâng lời dù sợ lắm và xin mọi người cầu nguyện cho mình". Khi nghe lời này, con ngạc nhiên và nhận ra sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần. Từ đó con cầu nguyện nhiều hơn cho sức khỏe và xin ơn chỉ bảo vì con cũng chưa có bảo hiểm sức khỏe và tài chánh cũng không rộng rãi lắm. Con cũng sợ bị ung thư.

Qua năm 2014, con vẫn âm thầm cầu nguyện và xin phó thác mọi sự trong tay Chúa.

Năm 2014 chính phủ Hoa Kỳ có luật về bảo hiểm sức khỏe: mọi người đều phải ghi danh vào chương trình bảo hiểm,

nếu không sẽ bị đóng phạt, thế là con phải ghi danh và với hoàn cảnh tài chánh, gia đình con được sự trợ giúp của chính phủ để có bảo hiểm sức khỏe.

Những tháng kế tiếp, con đã được khám nghiệm với bác sĩ gia đình. Ông ta giới thiệu con đến gặp bác sĩ chuyên môn về khoa chữa trị ung thư bướu cho đàn bà, thử máu hai lần, siêu âm và chụp MRI. Trong thời gian này, con sợ sẽ bị ung thư và bắt đầu cầu nguyện thật nhiều. Kết quả cho thấy con có bướu khối lớn 17cm, có thể trong tử cung hay buồng trứng. Bác sĩ nói với con vì bướu quá lớn nên phải cắt đường dài, ông ta sẽ cố gắng nếu được thì sẽ cắt ngang phần dưới bụng, khi lành sẽ bớt đau hơn và về thẩm mỹ cũng tốt hơn là cắt dọc phần trên bụng.

Chúa nhân lành đã cho con 1 cuộc giải phẫu tốt, tất cả các bác sĩ và y tá tận tụy, đường cắt tuy dài nhưng ở bụng dưới, giải phẫu nghiệm bướu chứng nhận là bướu lành. Tất cả đều tốt đẹp.

Thiên Chúa đã sắp đặt mọi việc cho con thật hoàn hảo. Tự sức mình con không chọn được bảo hiểm tốt, không chọn được bác sĩ tốt, và cũng chẳng có thể bình phục mau chóng. Không những thế, Chúa còn ủi an con qua tình thương yêu của gia đình, bạn bè, bằng những chăm sóc và những lời cầu nguyện.

Con xin cảm ơn cha cho con cơ hội được lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày với cộng đoàn.

Nguyện xin Thiên Chúa ban phúc lành cho cha, dẫn dắt cha trong việc quảng bá Lòng Thương Xót Chúa.

Jacqueline Nguyen
<jacquelinep.nguyen@gmail.com>

Góc Đời Sống Dân Hiến

Chúa Nhật Chúa Chiên Lành

“3 LÊN - 1 XUỐNG”



Tín Thác

Sau những ngày Đại Lễ Phục Sinh, Lễ Lòng Chúa Thương Xót, ai cũng thấy mệt mỏi, có người kiệt sức phải đi nghỉ, đi khám bệnh. Kết quả khám sức khỏe cho biết “3 lên, 1 xuống”: máu lên, mỡ lên, đường lên, nhưng lượng oxy trong máu xuống. Căn bệnh này càng nặng thêm khi bị tác động của môi trường chung quanh, về vật chất cũng “3 lên, 1 xuống”: gạo lên, điện lên, nước lên, nhưng lương xuống; về tinh thần cũng “3 lên, 1 xuống”: tội ác lên, sự dữ lên, án tù lên, nhưng đạo đức xuống, xuống thậm tệ, xuống chạm đáy!

Cái gì lên cao quá cũng không tốt, và cái gì xuống quá cũng không hay. Phải cân bằng lại thì mới tốt cho sức khỏe. Còn đời sống tâm linh thì thế nào? Trong năm Đời Sống Dân Hiến phải chịu khó rà soát lại coi có căn bệnh thiêng liêng nào

không. Chắc ăn nhất là chạy đến “bác sĩ giáo hoàng” Phanxicô ở Roma để nhờ bắt mạch hốt thuốc. Kết quả lần này cho thấy những người sống đời dân hiến thường mắc vào căn bệnh số 7 và số 15 trong số 15 bệnh nan y được ĐTC liệt kê trong buổi tiếp kiến ngày 22/12/2014 dành cho những người lãnh đạo các cơ quan trung ương tại giáo triều Rôma, trong đó 60 Hồng y và 50 Giám mục. Căn bệnh đó mang tên: **“cạnh tranh và háo danh”**; **“tìm kiếm lợi lộc trần tục và phô trương”**. Cũng lại “3 lên, 1 xuống”: danh lên, lợi lên, quyền lên nhưng lòng thương xót xuống! Hám danh, hám lợi, hám quyền, nhưng chẳng có lòng xót thương !

Theo ĐTC, người mắc bệnh “háo danh” chỉ lo đi tìm cái vẻ bề ngoài. Những hình thức màu mè rầm rộ, cờ quạt chiêng trống rước sách âm ỉ,

những buổi trình diễn đầy màu sắc, các huy chương, bằng khen, tưởng lục, dấu hiệu vinh vang thế trần... trở thành đối tượng ưu tiên của cuộc sống. Họ làm việc tông đồ bác ái mà luôn muốn được nêu danh, được ghi công, được có bằng ân nhân. Khi làm như thế, họ quên đi lời thánh Phaolô: “Anh em đừng làm gì vì cạnh tranh hoặc háo danh, nhưng mỗi người với tất cả sự khiêm tốn, hãy coi người khác hơn mình. Mỗi người đừng tìm tư lợi, nhưng hãy tìm lợi ích của người khác nữa” (Pl 2,1-4).

Bệnh “háo danh” thường có di căn là bệnh “cạnh tranh”. Vì thích danh, muốn được nhiều người biết đến, thích chơi trội, xài hàng độc, cho nên không muốn ai hơn mình. Khao khát tìm mọi cách để hơn người, sẽ đi đến chỗ cạnh tranh không lành mạnh, bất chấp mọi thủ đoạn, miễn sao hơn được người khác. Cái gì của mình cũng phải nhất, cũng phải đạt kỷ lục: nhà thờ to nhất, tháp chuông cao nhất, ca đoàn hát hay nhất, giáo dân đông nhất, nhà dòng đẹp nhất, số lượng tu sĩ đông nhất, đài Đức Mẹ cũng

phải cao nhất, bàn thờ cũng phải đất nhất, đọc kinh to nhất, rồi mình cũng phải giảng hay nhất! Thậm chí khi chết rồi mà căn bệnh này cũng chưa chết! Phải làm đám tang lớn nhất, nhiều vòng hoa nhất, quan tài đẹp nhất, nhiều hội kèn nhất, các cha đồng tế đông nhất, ngôi mộ kỳ vĩ nhất, và chôn trong nghĩa trang cũng phải... đẹp nhất! Cái gì không nhất, không hơn người là không chịu được. Toàn là những cái hơn thua thế gian, hết sức trần tục! Danh thì có lên, tiếng thì có nổi, nhưng đời sống nội tâm lại đi xuống không phanh, vì quá chú trọng đến hình thức thì còn giờ đâu mà gọt dũa cái bên trong.

Căn bệnh **“háo danh-cạnh tranh”** sẽ làm cho bệnh nhân trở thành những con người giả dối, giả hiệu, giả tạo, giả hình, giả nhân, giả nghĩa... Chính thánh Phaolô đã định nghĩa họ là “những kẻ thù của Thập Giá Chúa Kitô” vì họ “kiêu hãnh về những điều mà lẽ ra họ phải hổ thẹn và chỉ nghĩ đến những điều thuộc về trần thế này” (Pl 3,19)

Đáng sợ thật, khi lao mình vào những việc mục vụ tông đồ, tốn công, tốn sức, tốn tiền của, nhưng mục đích chỉ để làm vinh danh mình mà ta trở thành “kẻ thù của Thập Giá Chúa Kitô”. Thật là luống công vô ích. Những điều lẽ ra phải hổ thẹn vì sự huênh hoang phô trương rỗng tuếch, chỉ có số lượng không có chất lượng, thì ta lại hãnh diện vì những thứ đó, vì đầu óc tâm trí của ta chỉ biết nghĩ những gì thuộc về thế gian này mà thôi.

Cứ nhìn những đoàn dâng hoa kính Đức Mẹ trong tháng hoa sẽ thấy. Dâng hoa kính Đức Mẹ là việc đạo đức tốt lành của con thảo đối với Mẹ đã dần dần bị biến thái thành những buổi trình diễn và cạnh tranh. Đoàn hoa nào cũng phải tìm những kiểu mới lạ, không “đụng hàng” với đoàn khác. Người ta thi nhau khoác lên các em dâng hoa những bộ đồ đủ kiểu đủ màu sắc sỡ tốn kém, cho đánh son đánh phấn màu mè còn hơn thi hoa hậu, rồi lượn qua lượn lại như một buổi trình diễn thời trang. Thêm vào đó hoa nền hương, kèn trống, đèn màu

chớp sáng làm cho cung thánh trở thành sân khấu biểu diễn. Đoàn hoa này, xứ đạo này tìm đủ cách tranh hơn tranh thua với đoàn hoa kia xứ đạo kia. “Dâng hoa kính Đức Mẹ”, hay “dâng hoa kính danh mình”?

Cứ nhìn vào những Đại Lễ, Đại Hội, cũng sẽ thấy “căn bệnh” này lây lan khắp nơi. Sau những lễ hội tung bừng tốn kém nặng phần trình diễn, những người tham dự ra về có cảm nhận được gì không? Đời sống thiêng liêng có được thăng tiến không? Có chút thay đổi gì trong suy nghĩ và hành động không? Cuộc sống có biến đổi nên tốt hơn không? “Cây lòng thương xót” có được chăm sóc tưới bón bằng hy sinh nhẫn nhục mồ hôi nước mắt, hay lại biến thành cái “bánh lòng thương xót” để người ta chia năm xẻ bảy?

Còn một thứ bệnh nữa trong căn **bệnh “3 lên, 1 xuống”** cũng nguy hiểm không kém là **“hám lợi, hám quyền”**.

ĐTC cho biết, người ta phát hiện ra bệnh này khi thấy “người tông đồ biến việc phục vụ của mình thành quyền lực,

và biến quyền lực của mình thành hàng hóa để kiếm được những lợi lộc phàm tục, và được nhiều quyền thế hơn. Đó là bệnh của những người tìm cách gia tăng vô độ quyền lực, và để đạt được mục tiêu đó, họ vu khống, mạ lỵ và làm mất thanh danh của người khác, thậm chí trên cả các nhật báo và tạp chí, dĩ nhiên là để biểu dương và chứng tỏ mình có khả năng hơn người khác”.

Căn bệnh này gây hại rất nhiều đến sức khỏe tinh thần, vì nó làm cho con người đi tới độ “mục đích biện minh cho phương tiện”. Họ sử dụng bất kỳ phương thế nào để đạt cho được mục tiêu ấy, thường là nhân danh công lý và sự minh bạch.

ĐTC nhớ đến có một linh mục đã gọi các ký giả đến để kể cho họ những điều bịa đặt chuyện riêng tư của những linh mục khác và của giáo dân. Linh mục ấy chỉ muốn được xuất hiện trên những trang nhất của báo chí, và như thế cảm thấy mình có quyền năng và chiến thắng, nhưng tạo ra bao nhiêu đau khổ cho những người khác và cho Giáo Hội!

Ôi, căn bệnh “hám lợi, hám quyền” này cũng nguy hiểm chết người chứ chẳng phải chơi, nhất là nơi những người lãnh đạo.

ĐTC nhắc họ nhớ rằng việc chăn nuôi đàn chiên của Chúa Giêsu không phải bằng quyền năng của sức mạnh loài người hay bằng sức mạnh của riêng mình, mà bằng quyền năng của Thần Linh và tấm lòng yêu thương của Chúa Giêsu “Giám mục, linh mục, phó tế cần phải chăm nuôi đàn chiên của Chúa bằng tình yêu thương. Nếu họ không làm bằng tình yêu thương thì thật là vô dụng!”

Những ai được đặt “làm đầu” cộng đồng, phải sử dụng quyền bính của mình để phục vụ, như chính Chúa Giêsu đã làm và dạy: “Các con

biết rằng các kẻ cai trị thuộc dân ngoại thì làm chủ trên họ, và thành phần làm lớn của họ thì hành quyền bính trên họ. Nhưng nơi các con lại không như thế; ai muốn làm lớn trong các con thì phải làm đầy tớ của các con, và ai muốn làm đầu trong các con thì phải làm tôi mọi cho các con; như

chính Con Người đã đến không phải để được hầu hạ, mà là để hầu hạ và hiến mạng sống mình làm giá chuộc cho nhiều người" (Mt 20,25-28; Mc 10,42-45). ĐTC nhấn mạnh: "Một Giám Mục không phục vụ cộng đồng thì chẳng ích gì, một linh mục không phục vụ cộng đồng thì chẳng lợi chi, chỉ là làm lạc!"

Chúa Nhật IV Phục Sinh 11-5-2014 là Chúa Nhật Chúa Chiên Lành, ĐTC đã đưa ra lời kêu gọi cầu nguyện cho các chủ chăn, cho các Giám Mục, gồm cả Giám Mục Roma, và cho tất cả các linh mục. Noi gương Chúa Giêsu mỗi chủ chăn "đôi lần phải đi trước để chỉ đường và nâng đỡ niềm hy vọng của dân chúng. Những lần khác phải ở giữa tất cả với sự gần gũi đơn sơ và lòng thương xót. Và trong vài hoàn cảnh phải bước đi đằng sau dân chúng, để trợ giúp những ai ở lại đằng sau" (Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng, 31) Các chủ chăn, những người đứng đầu trong cộng đoàn có được như thế không? Hay là đi trước để được người ta đón rước long trọng chào mừng; đi giữa để

được an toàn bảo bọc, là trung tâm của mọi chú ý; và đi sau để ra lệnh, hò hét, thúc người khác làm còn mình chỉ tay năm ngón.

Lúc 9g30 sáng Chúa Nhật 11-5-2014, tại Đền Thờ Thánh Phêrô, ĐTC Phanxicô đã truyền chức linh mục cho 13 phó tế, trong đó có thầy Phaolô Nguyễn Thiên Tạo thuộc giáo phận Vinh. Giảng trong thánh lễ ĐTC đã nhắc ni các tân linh mục: "Ở đây cha muốn dừng lại, và xin các con, vì tình yêu Chúa Giêsu Kitô: đừng bao giờ mệt mỏi thương xót! Các con hãy có khả năng tha thứ như Chúa, là Đấng không đến để lên án, nhưng để tha thứ! Các con hãy thương xót thật nhiều! Cha nói thật với các con, cha đau lòng lắm, khi thấy giáo dân không đến xưng tội vì họ đã từng bị quát bằng gậy, bị la mắng trong tòa giải tội. Thật là xấu. Họ đã cảm thấy cửa nhà thờ đóng sầm trước mặt họ. Cha xin các con, chớ làm như vậy! Thương xót! Thương xót! Mục Tử Nhân Lành vào qua cửa, và cửa của lòng xót thương là các vết thương của Chúa: nếu không bước vào

chức thừa tác của các con qua các vết thương của Chúa, thì các con sẽ không phải là các mục tử tốt lành”.

Các mục tử ngày nay bước vào chức thừa tác qua cánh “cửa lòng thương xót” hay “cửa hám lợi hám quyền”?

“Ý thức chức thừa tác là một ơn Chúa ban chứ không phải vì mình thông minh, tài giỏi, tốt lành hơn người khác, giúp các Giám Mục, Linh Mục và Phó Tế biết sống khiêm tốn, cảm thông, thương xót, biết lắng nghe và học hỏi từ người khác, chứ không độc đoán, làm như thể cộng đoàn là của riêng mình và mọi người phải quỳ phục dưới chân mình...”

ĐTC Phanxicô đã nói như trên với hàng chục ngàn tín hữu và du khách hành hương tham dự buổi gặp gỡ chung tại quảng trường thánh Phêrô sáng thứ tư 12-11-2014.

Trong các “thư mục vụ” gửi Timôtê và Titô, Thánh Phaolô khuyên các môn đệ và những ai được thụ phong chức thừa tác mục tử, phải luôn ý thức rằng mình không phải là giám mục, linh mục hay phó

tế bởi vì mình thông minh hơn, tài giỏi hơn, hay tốt hơn các người khác, nhưng chỉ vì đó là một ơn, một ơn của tình yêu Thiên Chúa đã rộng ban, trong quyền năng Thần Khí của Người, cho thiện ích của dân Người (X. 1 Tm 4,14; 2 Tm 1,6).

ĐTC nói: “Ý thức rằng tất cả là quà tặng, tất cả là ơn thánh, sẽ giúp một mục tử không rơi vào chước cám dỗ đặt mình làm trung tâm sự chú ý và chỉ tin tưởng nơi chính mình. Chúng là các khuynh hướng hoang tưởng, kiêu kỳ, tự mãn, ngạo mạn.

Thật khốn cho một giám mục, một linh mục, hay một phó tế nghĩ rằng mình biết hết mọi sự, luôn luôn có câu trả lời đúng cho mọi chuyện, và không cần tới ai hết! Trái lại, ý thức mình là người đầu tiên là đối tượng lòng thương xót và cảm thương của Thiên Chúa phải dẫn đưa một vị thừa tác tới chỗ luôn luôn khiêm tốn và cảm thông khi đối xử với người khác”.

Bây giờ thì ta tìm được toa thuốc trị căn bệnh nan y “hám danh, hám lợi, hám

quyền” là “lòng thương xót”. Vì không có lòng thương xót nên người ta ham mê quyền lực để thống trị, áp đặt, chà đạp hay loại trừ những người hơn họ. Vì không có lòng thương xót nên người ta phô trương quyền lực để thị oai, dùng quyền lực để thu lợi, gia tăng vô độ quyền lực để biểu dương và chứng tỏ mình hơn người khác.

Hơn bao giờ hết, ngày nay con người rất cần đến lòng thương xót, vì Chúa Giêsu đã quả quyết với chị thánh Faustina: “nhân loại chỉ tìm được bình an đích thật nếu họ quay về với Lòng Chúa Thương Xót với trọn niềm tín thác” (NK,300). Và thế là có “Năm Thánh Lòng Thương Xót”

ĐTC đưa ra lý do tại sao lại có “Năm Thánh Lòng Thương Xót” trong bài giảng giờ kinh tối thứ bảy 11-4-2015, vọng lễ Lòng Chúa Thương Xót. Vì ở vào thời điểm đổi thay lịch sử, Giáo Hội được kêu gọi để công hiến những dấu hiệu hiển nhiên hơn nữa về sự hiện diện và gần gũi của Thiên Chúa. Giáo Hội tái nhận thức ý nghĩa của

sứ vụ được Chúa ký thác là trở thành dấu chỉ và dụng cụ cho tình thương của Chúa Cha (Ga 20,21-13). Một Năm Thánh được Chúa Giêsu chạm tới và được tình thương của Người biến đổi, nhờ đó chúng ta có thể trở thành những chứng nhân cho tình thương. Đây là thời điểm của tình thương. Đây là thời điểm thuận lợi để chữa lành các vết thương.

Chiều thứ bảy 11-4-2015, Tông sắc “Misericordiae Vultus” (Khuôn Mặt Thương Xót) của ĐTC Phanxicô ấn định Năm Thánh Ngoại Thường về Lòng Thương Xót của Chúa từ 8-12-2015 đến 20-11-2016, đã được công bố tại Đền thờ Thánh Phêrô. Tại tiền đường Đền thờ gần cửa Năm Thánh, trước sự hiện diện của 40 Hồng Y, 30 giám mục, cùng các chức sắc khác, ĐTC đã đọc lời nguyện rồi trao Tông Sắc cho ĐHY Giám quản Đền thờ Thánh Phêrô, và 3 Đền thờ khác, 3 Hồng Y Tổng trưởng Bộ Giám mục, Đông Phương và Truyền giáo, cũng như cho đại diện các Giáo Hội rải rác trên thế giới, và cho 7 Đức

Ông Công Chứng Viên Tông Tòa.

Khẩu hiệu của Năm Thánh là: “Hãy có lòng thương xót như Chúa Cha”

ĐTC viết: lòng thương xót là con đường liên kết Thiên Chúa với con người, vì mở rộng tâm hồn cho niềm hy vọng được yêu thương mãi mãi, mặc dù có những giới hạn do tội lỗi chúng ta. Lòng thương xót là “luật căn bản ở trong tâm hồn mỗi người”; là “xà nhà nâng đỡ cuộc sống của Giáo Hội”; “là lý tưởng sống và là tiêu chuẩn xác định xem niềm tin của chúng ta có đáng tin nhiệm hay không”.

ĐTC nhấn mạnh một điều quan trọng: lòng thương xót “không phải chỉ là hành động của Chúa Cha, nhưng còn trở thành tiêu chuẩn để hiểu ai là những người con đích thực của Chúa”. Trong thực hành, “tất cả chúng ta đều được kêu gọi sống lòng thương xót, vì lòng thương xót đã được áp dụng cho chúng ta trước tiên... Uy tín, sự đáng tin nhiệm của Giáo Hội cũng tiến qua con đường từ bi thương xót và cảm thương... Nơi nào Giáo Hội hiện diện,

thì nơi đó lòng thương xót của Chúa Cha phải trở thành điều hiển nhiên tỏ tường, và nơi nào có các tín hữu Kitô, thì bất kỳ ai cũng có thể tìm được một ốc đảo từ bi thương xót”.

Trong bài giảng Lễ Lòng Chúa thương Xót Chúa Nhật 12-4-2015, ĐTC cho biết sự dữ của nhân loại xuất hiện trên thế giới vì trống rỗng yêu thương (empty of love), trống không thiện hảo (empty of goodness), trống trơn sự sống (empty of life), chỉ một mình Thiên Chúa, bằng thăm sâu tình thương Người, mới có thể lấp đầy cái trống không do sự dữ mang đến cho tâm can của chúng ta và cho lịch sử của nhân loại mà thôi.



Để trở thành dấu chỉ, dụng cụ, chứng nhân cho lòng thương xót của Thiên Chúa trong một thế giới trống rỗng yêu thương và thiếu vắng thiện hảo, người môn đệ của Chúa phải trị tận gốc căn bệnh

“3 lên, 1 xuống”: danh lên, lợi lên, quyền lên, lòng thương xót xuống, bằng toa thuốc “3 xuống, 1 lên”: danh xuống, quyền xuống, lợi xuống, lòng thương xót lên!

"Sở dĩ tôi được thương xót , là vì Đức Giêsu Kitô muốn tỏ bày tất cả lòng đại lượng của Người nơi tôi, mà đặt tôi làm gương cho những ai sẽ tin vào Người, để được sống muôn đời." (1Tm 1, 16)

Con yêu,
LÒNG THƯƠNG XÓT của Cha là vô hạn. Cha không thể từ chối một linh hồn đang quy hướng về Cha, một linh hồn đang nhìn về phía Cha mà bước.

Hãy loan báo cho mọi người biết về Tình Yêu không bờ bến của Cha, về lòng Khiêm Hạ của Cha, về Ôn Cứu Độ của Cha cho mọi loài thụ tạo.

Hãy đem Cha đến với tha nhân, đến với mọi kẻ thù, mọi kẻ có lòng tị hiềm ganh ghét, mọi kẻ vô thần, để họ dần lánh xa tội lỗi, để họ được Ôn Cứu Độ.

Hãy yêu thương những kẻ không yêu con,

Hãy che chở những kẻ coi thường con,
Hãy bênh đỡ những kẻ hắt hủi con,

Hãy chăm sóc những kẻ khinh rẻ con.

Để họ thấy Cha qua con
Để họ biết Cha qua con,
Để họ hiểu Cha qua con,
Để họ yêu Cha qua con,
Và để họ tin Cha qua con.

Những kẻ “Hám Danh” hay ganh ghét, dè bĩu, cạnh khoé đâm thọc, lúc nào cũng muốn hơn người. Thật đáng tội nghiệp! Vì họ chẳng bao giờ được BÌNH AN

Những kẻ “Hám Quyền” hay biểu lộ quyền hành, dùng quyền để hành hạ, áp bức, hiếp đáp người khác. Thật đáng tội nghiệp! Vì họ cũng đâu được BÌNH AN

Những kẻ “Hám Lợi” hay vợ vét, trục lợi, ích kỷ, ham muốn vô độ, chỉ muốn chiếm đoạt của người khác. Thật đáng tội nghiệp! Vì họ làm gì có BÌNH AN.

Con yêu,

Cha muốn tỏ bày cho con hiểu hơn về Cha, để con có đủ TỰ TIN mà bước theo Cha.

Cha muốn tỏ bày cho con thâm nhuần hơn về Lòng Thương Xót của Cha, để con có đủ sâu sắc trong TÌNH YÊU mà dẫn thân cho Cha.

Cha muốn tỏ bày cho con nhiều hơn về Cha, để con TẬN HIẾN cuộc đời con cho Cha, mà không còn bất kỳ tính toán bần khoản lo lắng nào khác.

Con hãy DỪNG CẢM ra đi LOAN BÁO và LÀM CHÚNG cho Lòng Thương Xót của Cha, nguồn hy vọng cho mọi người và toàn thể giới.

“Hãy có lòng thương xót như Cha”
Cha luôn yêu con.

Nhật ký Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót 2015

MỪNG SINH NHẬT CÁC LINH MỤC

Con yêu quý của mẹ,

Mẹ tin khi đọc được những dòng chữ này, con sẽ hết giận mẹ.

Vì con đã mời mẹ thứ năm đi lễ thiếu nhi. Với con đó là ngày trọng đại vì lần đầu tiên con được hát lễ cùng ca đoàn thiếu nhi trong thánh lễ chiều Thứ Năm Tuần Thánh, có nghi thức rửa chân cho các tông đồ. Và con muốn có mẹ cùng đi.

Thật đáng tiếc, chiều hôm đó mẹ không đi lễ với con được, vì phải tham gia công tác bác ái với nhóm thiện nguyện Tín Thác. Mẹ hi vọng khi biết lý do, sự mừng vui của con được nhân lên gấp nhiều lần, và con sẽ hết giận mẹ.



Con gái nhỏ,

Thứ Năm Tuần Thánh, kỷ niệm việc Chúa Giêsu lập bí tích Truyền Chức và bí tích Thánh Thể, cho nên hôm đó chính là ngày sinh nhật của tất cả các linh mục trên toàn thế giới, vì có bí tích Truyền Chức mới có chức linh mục, không biết con có biết điều đó không? Đường như ít ai nghĩ hôm đó là sinh nhật của các linh mục. Là sinh nhật của các linh mục đang hoạt động mục vụ trong các xứ đạo, trong các dòng tu, trong các cánh đồng truyền giáo dưới nhiều lãnh vực... Và cũng là sinh nhật của các linh mục "dở" đến độ chẳng còn sức để dâng được một thánh lễ nào nữa, và "tệ" đến độ chẳng còn đọc được dù chỉ một chữ, một câu của Tin Mừng.

Con sẽ bảo mẹ hoang đường, sao mà lại có linh mục tệ gì mà tệ thế !

Có đấy con ạ! Có một lớp linh mục "dở" và "tệ" vậy đó! Con lắng nghe mẹ kể nhé:

Con gái yêu quý,

Khi ngân nga những bài thánh ca cùng ca đoàn thiếu nhi của con, có nhiều bài hát do linh mục viết ra, bây giờ tác giả của những bài hát đó già yếu về hưu rồi. Hưu dưỡng của các linh mục, không hề giống hưu dưỡng của ngoại con, được quây quần bên gia



đình, con cháu. Nghĩa là các cha đi tu thì không lập gia đình, sống độc thân suốt đời để phục vụ Chúa và tha nhân, khi đến tuổi già, các cha về ở chung trong một nơi, gọi là nhà hưu dưỡng các linh mục. Cha này cũng về ở đó, chân yếu tay run, căn bệnh của tuổi già gọi là enzymơ xóa hết trí nhớ rồi, một nốt nhạc cũng quên, làm sao còn hát nổi một bài hát như các con đang vui hát ngân nga.

Và con ạ, cách đây hàng mấy chục năm có một "chàng linh mục" trẻ trung đã cặm cụi miệt mài giam mình trong phòng tu đơn lạnh, chuyển ngữ từng chữ la tinh của bộ Thánh Kinh sang tiếng Việt. Cha không làm một mình, có nhiều cha khác giúp sức với cha trong bao năm trời. Nếu có gặp, như lễ đời thường, con phải cúi mình chào cha ấy bằng ngôi vị ông sơ ông cố. Người linh mục một đời chuyên chăm dịch Kinh Thánh, ước mong cho người công giáo Việt Nam có thể đọc và hiểu Kinh Thánh dễ



dàng, sau khi đã hoàn tất công việc, rút vào bóng tối, giam mình trong một ô phòng đầy sách ở tầng ba cũ kỹ của nhà hưu, tóc bạc trắng, chân thì không thể bước nổi một bậc cầu thang. Năm ngoái khi mẹ và các anh chị trong nhóm

thiện nguyện Tín Thác đến thăm thì cha cũng gần trăm tuổi rồi. Cha ở trong phòng đó, thờ còn khó khăn, thì thoảng lại nhắc về “một lối giảng bình dân giản dị, thuần tiếng Việt, các cha trẻ đừng xen tiếng nước ngoài vô bài giảng cho ra vẻ sành sỏi trí thức, đừng giảng cao quá triết lý thần học quá, giáo dân nghe các có vất vả chẳng hiểu gì cả. Giảng Lời Chúa mà người khác không hiểu thì giảng làm gì?...”

Thế con có thấy cha già đó khó tính quá không ? Con có thấy cha già ấy nói đúng không? Đã nhiều lần mẹ kêu con đi lễ, con cần nhận: “Con chán đi lễ lắm, vì cha giảng con chẳng hiểu gì cả!” Thú thật lúc đó mẹ cũng chẳng biết nói sao, vì chính mẹ

đôi khi cũng ngáp vặt khi nghe những bài giảng trên mây trên gió, những bài giảng không phải là giảng mà là đọc bài, đọc những bài chia sẻ Lời Chúa được viết sẵn trên mạng. Những bài đó dù văn chương chữ nghĩa có hay cách mấy, dù trích dẫn có chính xác cách mấy, thì cũng đâu phải là cảm xúc, cảm nghĩ, cảm nhận của người giảng, vẫn là sao chép vay mượn, như thế thì làm sao truyền cảm hứng cho người nghe?

Không biết có mấy vị linh mục rao giảng Lời Chúa chịu nghe và thực hành điều nhắn nhủ của cha già “lắm cảm” ấy? Cha già đó lắm cảm, hay những cha trẻ mà giảng lắm cảm như cha già? Có muốn học lấy cái “lắm cảm” của cha già ấy bây giờ cũng không được nữa. Không và



không bao giờ còn được nghe một lời, dù một lời, từ môi miệng già cả đó thốt lên nữa, bởi vì... lần này mẹ tới thăm, căn phòng đó đã trống không!!! Cha già đã được Chúa gọi về rồi con ạ. Có lẽ dấu tích còn lại trên

đời chính là công sức hoàn thành trọn bộ cuốn thánh kinh cho lớp người mai hậu...

À, còn chuyện này nữa, mỗi lần tới thăm nhà hưu dưỡng các linh mục, thiện nguyện viên ai cũng được cười và trẻ trung ra, bởi có một cha già như cụ cổ rồi, nhưng một hai cha bảo mới có “15 tuổi” thôi. Với cha vùng ký ức chỉ còn lại mơ màng thuở là cậu bé giúp lễ 15 tuổi ở vùng quê nào đó nơi cha mẹ sinh ra. Cha già “15 tuổi” ngỡ ngàng đó, khi trẻ trung là một linh mục quản xứ tài hoa, lo xây dựng nhà thờ nhà xứ, thành lập các hội đoàn, hướng giáo dân về các hoạt động đầy tính bác ái và sống đạo hạnh theo lời Chúa. Khi tới tuổi về hưu, mọi sự hoàn thành, cha thanh thản rũ áo ra đi, không chần chừ, không cầm giữ, không níu kéo, không tiếc nuối, giao nhà thờ lại cho một linh mục trẻ. Về nhà hưu thì cha bệnh... và làm một trẻ thơ mãi “tuổi

15” ở cùng với các linh mục già, yếu đau, mà mỗi vị là cả một trời tâm sự.

Cả nhóm không cầm được nước mắt khi đứng trước giường của một cha bị tai biến. Từ đó đến nay, cuộc sống của cha chỉ là những ngày tháng nằm chờ vợ đếm thời gian trôi lặng lẽ. Cha vẫn ý thức được mọi sự, nhưng không thể làm được điều gì khác, ngoài đôi mắt có thể đưa qua đưa lại. Thời oanh liệt của cha không còn nữa khi cơn tai biến bất thành linh ập tới lấy đi hết mọi sự. Chức vụ, tài năng, hoạt động, những dự án, công trình, bạn bè, hội đoàn, giáo dân... tất cả đều rời bỏ cha mà đi, chỉ còn lại nơi góc phòng này là một thân hình tiều tụy. Phũ phàng quá phải không con? Mắt mẹ cay xè và cổ họng khô đắng khi viết những dòng này! Miếng chanh đã vắt hết nước rồi thì bỏ vỏ vào thùng rác chứ làm gì được?

Các linh mục từ ngày về nhà hưu dưỡng, danh tiếng cha nào cũng phai nhạt. Chẳng mấy ai còn để ý đến các cha. Người ta còn bận rộn việc đón tiếp các cha mới trẻ trung, với bao chương trình dự án hào nhoáng hấp dẫn, chẳng có thì giờ để hỏi xem giờ

đây cha xứ cũ đang làm gì, sống ra sao. Các cha già hưu chỉ còn lại một mình ngày ngày gặm nhấm sự bạc bẽo của nhân tình thế thái. Chẳng phải lỗi của ai. Chẳng dám trách ai. Quy luật đào thải của cuộc sống là thế thôi. Các cha cũng hiểu và dần quen với điều đó. Thiện nguyện Tín Thác được cha linh hướng nhắc nhở “quy luật đào thải” khắc nghiệt đó, nên cứ “đến hẹn lại lên”, chốn hẹn hò của lòng Chúa thương xót nơi các cha hưu dưỡng.



Con gái nhỏ!

Chính các cha già hưu đó là lý do mà mẹ không đi cùng con trong thánh lễ Thứ Năm Tuần Thánh. Mẹ có hẹn với bạn bè trong nhóm thiện nguyện Tín Thác rồi. Các cô chú anh chị sẽ cùng nhau đi thăm 3 nhà hưu dưỡng đó con. Một chút phần quà bổ dưỡng, đặc biệt là một bộ sách nho nhỏ xinh xinh màu đỏ mang hàng chữ **“Tư Liệu Lòng Thương Xót Chúa- Mừng Đại Lễ Kính Lòng Chúa Thương Xót và năm Thánh Lòng Thương Xót 2015-2016”** trong đó có 3 cuốn sách bỏ túi: cuốn 1: Tiếng Gọi Lòng Thương Xót; cuốn 2: Lòng Thương Xót Trong Thời Đại Ngày Nay; cuốn 3: Đường Về Thiên Đàng, để các cha đọc, suy niệm và cầu nguyện, vì bây giờ còn làm gì được nữa. Chính vì thế, điều quan trọng hơn cả là nhóm thiện nguyện đến để chuyện trò, lắng nghe, san sẻ cái buồn, cái cô đơn của các cha nơi những nhà hưu dưỡng.



Con gái ơi, con còn quá nhỏ, nếu lớn hơn chút nữa, con sẽ hiểu rằng “mọi sự đều có buổi có thời”. Cái lá xanh mơn hóm nay đang hào hứng vẫy vùng trên cành cây cao tí tắp, mai lại sẽ úa vàng im lìm nơi gốc cây mà người ta đi qua chả

ai nhìn ngó. Ai cũng long trọng ngược lên cao cả cao vời, chẳng mấy ai cúi mình xuống thấp, vậy sẽ lấy ai quan tâm nâng niu cánh lá vàng, cũng một thời vì vu cao cả?

Và còn nữa, con có dám suy nghĩ thế này không. Theo thời gian, một ngày kia chắc chắn cha sở bây giờ sẽ già nua, không còn là “bố”

mà hôm nay các con thần tượng. Ngài cũng sẽ phải về sống trong nhà hưu dưỡng, lúc đó các con có đến thăm ngài không? Yêu thương ngưỡng mộ của các con có bị cạn vơi vì sức hủy diệt của thời gian không nhỉ...? Có lẽ mẹ nghĩ hơi xa, vì tuổi nhỏ của các con cứ vui với những lời hát ngân nga, những sắc màu mà các con thỏa thích, nhưng mẹ nghĩ, hướng các con tới cái suy nghĩ sâu sắc cũng là cần thiết.

Cũng như các cha trẻ ngày nay đang vùng vằng hoạt động mục vụ sôi nổi, thường kêu ca các cha già là “cổ hủ, lạc hậu, lậm cảm, chậm chạp, tham quyền cố vị...” thế nhưng liệu khi các cha đó tới tuổi già hưu, có được tinh thần tông đồ và lòng đạo đức như các cha già bây giờ không? Có mấy “cha sở đương kim” dắt con chiên của mình đến thăm các “cha sở về hưu” trong ngày sinh nhật các linh mục hôm nay? Chối non chả lẽ cứ non hoài, không bao giờ thành cây cổ thụ? Lá xanh không lẽ cứ mãi mơn mớn không bao giờ thành lá vàng úa? Người trẻ không nghĩ đến người già, đến khi mình về già mong chỉ có ai nghĩ đến mình?

Vậy con gái, con hết giận mẹ rồi phải không? Đọc xong lá thư này, chắc con cũng thấy yêu mến, tôn quý cái “dở tệ” của các cha hưu. Một hôm nào đó, con xin phép cha sở, rủ bạn bè, cùng mẹ và các anh chị trong nhóm thiện nguyện Tín Thác đến thăm các cha hưu, thay vì đi chơi đi nhảy nhót thì sẽ vui và có ý nghĩa hơn. Chắc hẳn cha sở cũng sẽ rất vui, rất hài lòng vì các con nhỏ bé của ngài, con nhỉ!

Con gái yêu quý của mẹ,

Hãy hát lên một khúc ca vui, thấp lên một ngọn nến tin yêu để Mừng Sinh Nhật Các Linh Mục trong ngày Thứ Năm Tuần Thánh, mà trước tiên là mừng sinh nhật các cha già đang sống âm thầm trong các nhà hưu dưỡng...

Thiện Nguyễn Tín Thác
Chí Hòa 2015

KHÁCH MỜI DANH DỰ ĐẠI TIỆC LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT

• Thanh Tâm - Mái Nhà của Tình Yêu và Lòng Thương Xót

Dưới bóng mát của cây si lớn, những chiếc bàn nhựa được xếp thành hàng ngay ngắn. Cô bé cắt tóc búp bê tươi rói nhắc các bạn chào khách. Em vui vẻ lễ độ:

- Thưa cô, đây là lớp năm. Hết năm nay chúng con RA TRƯỜNG. Vì thiếu phòng học cho nên chúng con học ở dưới gốc cây này, mát lắm ạ. Nếu mưa thì chúng con dời bàn vào hiên học tiếp ạ.

Cách đó một quãng, cái chòi nhỏ lợp tranh, người phụ nữ gầy mảnh mai đang trò chuyện với một cậu bé đen gầy, nhưng ánh mắt sắc lẹm. Thằng bé đang phân bua, như cố chứng minh với người phụ nữ một chuyện gì đó.

Người phụ nữ mảnh mai chính là nữ tu phụ trách “lớp học đặc biệt” này. Còn cậu bé đó là một học trò rất lý và bướng, sắp vào mùa thi cậu trốn học đi chơi game. Dĩ nhiên cậu sẽ bị phạt. Và hình phạt dành cho cậu chính và cuộc chuyện trò riêng trong căn chòi nhỏ. Không có cảnh bị nêu tên phê bình trước bạn



bè, đòn roi, khiếp sợ, những lý giải đầy lòng thương mến của sự phụ trách đủ để cậu bé tâm phục khẩu phục...



Bọn trẻ tràn ra sân nghỉ giữa giờ, ríu rít tiếng cười, làm rạng rỡ khoảng sân nhỏ bởi mỗi đứa một màu áo khác nhau. Có đứa mặc áo đồng phục thêu một cái tên một trường học lạ hoắc trong nội thành. Một phụ huynh nào đó gửi cho bé chiếc áo mà con họ không dùng. Có mấy đứa lại mặc những chiếc áo thun vàng rực, có hình ông NenXơn Mandela mãi Châu Phi với khát vọng tự do. À, có khách tới trường chơi, và chia cho chúng những chiếc áo với hình ngộ nghĩnh làm quà tặng.

Nếu bạn là người lần đầu tiên biết tới thiện nguyện Tín Thác, và lần đầu tiên chia sẻ với chúng tôi về câu chuyện ngôi trường này

thì sẽ lấy làm ngạc nhiên, còn với thiện nguyện viên, nơi này đã thành thân quen: trường tình thương Thánh Tâm, nơi nuôi dạy những em mồ côi, trẻ có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn. Hoàn cảnh khác biệt, nên ngôi trường, rồi phương cách dạy các em cũng khác.

Ngoài dạy chữ theo giáo án, ở đây các nữ tu dòng Đức Bà Truyền Giáo còn cố gắng dạy các em những kỹ năng sống cho các em thích nghi, hoàn thiện bản thân, để khi rời khỏi sân trường vui vẻ bình yên, các em có chút kiến thức tồn tại ngoài

cuộc đời, nơi các em luôn bị thiệt thòi, luôn chịu những tổn thương mặc cảm.

Và trên hết là lòng thương xót. Tiếp cho các em tình thương, bằng bố xoa dịu những trái tim bé bỏng sớm bị tổn thương bởi hoàn cảnh gia đình đổ vỡ tan nát, để các em được tận hưởng những phút giây thơ trẻ bình an. Để các em tin rằng các em rất xứng đáng được yêu thương, các nữ tu đã cố gắng xiết bao để dành cho các em những yêu thương vô cùng thiếu thốn nơi cuộc đời !

Hiểu được điều đó, thiện nguyện Tín Thác về đây, trong phút giao lưu và tặng quà, muốn chuyển tới các em niềm vui lớn lao này : toàn giáo hội đang hân hoan đón mừng đại lễ Lòng Chúa Xót Thương, thì chính các em, những mầm non non nhỏ nơi mái trường mồ côi Thanh Tâm, các em rất xứng đáng được những thương yêu ngọt ngào nhất. Và nếu có tổ chức Đại Tiệc Lòng Chúa Thương Xót thì các em mồ côi này phải là “Khách Mời Danh Dự”, có chỗ dành riêng cao nhất, đẹp nhất, sang nhất.

Đôi khi nghĩ cũng thấy buồn buồn tủi tủi. Những dịp Lễ Trọng, những Đại Hội, những dịp Lễ Lớn, Khánh Thành, Truyền Chức, Khấn Dòng, những buổi Hội Thảo, Diễn Nguyện, Trình Diễn Thánh Ca... luôn có thiệp mời, có phù hiệu, có ghế dành riêng cho những “khách mời danh dự” là các đại gia, các đại ân nhân, các chức sắc, những người có vai vế, có quyền thế... còn chỗ đâu cho những người nghèo khổ, thấp cổ bé miệng, không có tiền bạc đóng góp. Đứng ra những con người đó mới cần được thương xót, phải được ưu tiên, có chỗ dành riêng, có vé mời đặc biệt... thay vì phải đứng mãi ở xa ngẩn cổ ngó vào nhà thờ, hoặc đứng nằng đội mưa chen chúc lớp ngóp sau hàng rào trật tự hùng hổ bảo vệ các đẳng bậc, và cuối cùng phải ôm bụng kẹp lép ra về sau buổi lễ, vì không có vé mời vào dự tiệc liên hoan. Họ buồn tủi ra về, “không có lòng thương xót, ở những nơi đáng ra cần phải làm chứng cho lòng thương xót”!

Ôi sao mà bất công thế! Sao mà có sự phân biệt đối xử trong cộng đoàn dân Chúa như thế. Chúa bảo: “người làm đầu phải hầu thiên hạ” và “ai nâng mình lên sẽ bị hạ xuống” cơ mà!

Chúa còn khẳng định rõ ràng những gì ta làm cho những người bé mọn nhất là làm cho chính Chúa. Chẳng lẽ chỉ đón tiếp những người giàu có, quyền cao chức trọng, mới là tiếp đón Chúa sao? Không lẽ làm cho những người bé mọn, những người vô danh tiểu tốt, khổ rách áo ôm, thì không phải là làm cho Chúa à?

Chính Đức Giáo Hoàng Phanxicô luôn dành chỗ ưu tiên cho những người vô gia cư, cho các em mồ côi lang thang bụi đời, trong các thánh lễ Đại Trào tại Rôma. Lo cho họ có chỗ tắm rửa, ăn uống, cắt tóc cạo râu, và cho đi vào tham quan trong đền thờ thánh Phêrô, viện bảo tàng, điện Vatican. Tất cả đều hoàn toàn miễn phí, và họ luôn được làm “Khách Mời Danh Dự” trong những buổi Đại Lễ và yến tiệc liên hoan. Quá hay! Có cộng đoàn tu nào, nhà thờ nào, xứ đạo nào, làm theo gương của người lãnh đạo giáo hội chưa?

Sao thế nhỉ? Sao thì sao, thiện nguyện Tín Thác, con cái của lòng thương xót, nhất quyết chọn đối tượng ưu tiên để phục vụ là những con người nghèo khổ tội lỗi, bị xã hội, cộng đoàn, gia đình ruồng bỏ. Chính vì thế để chuẩn bị tâm hồn mừng đại lễ Lòng Chúa Thương Xót, họ tìm đến những mảnh đời rách nát, đau khổ, bệnh hoạn tật nguyền, và hôm nay họ đến mời các em mồ côi làm “Khách Mời Danh Dự” trong “Đại Tiệc Lòng Chúa Thương Xót”.

Nhận quà, và hân hoan với bóng bay đủ màu trên tay, các em rạng rỡ cười, những nụ cười ngây thơ như mọi nụ cười của trẻ em. Nỗi đau, sự thiệt thòi cũng không thể lấy hết đi sự hồn nhiên. Giữ cho những nụ cười ấy còn thơ ngây, những ánh mắt còn trong trẻo ngời lên, các nữ tu ở nơi này đã dành cho các em cả một tuổi xuân để làm mẹ những trẻ con mình chẳng đẻ chẳng sinh, bất hạnh và đầy tổn thương. Chỉ mong sao những thiện lành sẽ đến và ở lại cùng các trẻ.

• Thiên Phúc –

Những Mầm Non Bất Hạnh Từ Khắp Miền Đất Nước

Chia tay những đứa trẻ dễ thương ở mái ấm Thánh Tâm, đoàn người Tín Thác lại đến một mái ấm nữa mang tên Thiên Phúc. Người thiện nguyện già trong nhóm Tín Thác bất ngờ khi thấy cả trăm đứa trẻ ùa ra từ cửa mái ấm, bất ngờ vì thấy các em... nói nhiều thứ tiếng quá. Hỏi ra mới biết mái ấm hiện đang cư mang hơn 100 em nhỏ mồ côi, nhiều em khuyết tật bị cha mẹ bỏ rơi rất đáng thương. Đặc biệt hơn, các em lại có nhiều nguồn gốc dân tộc khác nhau trên cả nước Việt Nam. Thành ra khi có khách đến, các em vui mừng quá nên lời chào pha tiếng Kinh lẫn tiếng dân tộc hết cả.



Các nữ tu và các thầy tại đây luôn đau đầu câu hỏi, làm cách nào để hoàn cảnh xuất thân không phải là rào cản ngăn các em phát triển toàn diện, và lớn lên cống hiến được cho cuộc đời, cho xã hội. Chính vì thế ở đây, học vẫn luôn là ưu tiên dành cho các em, với phương châm “học cao tới đâu tốt tới đó”. Thực tế, các em ở mái ấm Thiên Phúc luôn được các nữ tu và thầy khuyến khích học hết sức mình. Những em có tố chất học, sẽ được khuyến khích và hỗ trợ lên tận bậc đại học, sau khi ra trường lại quay về đây, dìu dắt những lớp đàn em nhỏ khác. Nhiều em cũng đã học xong trung cấp, có nghề nghiệp ổn định. Chẳng phải là quá tuyệt vời sao?

Vừa may khi đoàn thiện nguyện đến thì các em đang trong giờ ăn trưa. Theo chân các em, thiện nguyện viên được dẫn vào một bữa “đại tiệc xa hoa”. Nơi bàn ăn, hơn một trăm em nhỏ ngồi ngay ngắn. Các em cất lên những lời ca ngợi Thiên Chúa và tụng ca cuộc sống tươi đẹp vẫn còn dành ra một mái nhà ấm áp để các em trú ngụ, quên đi nỗi bất hạnh của trẻ mồ côi mồ cút. Người thiện nguyện viên tóc bạc trắng tay lập cập vừa trao quà cho các em, vừa hào hứng hát theo các em. Tuổi tác chẳng còn là rào cản trong bữa tiệc bất ngờ này. Những phần quà chính là tấm lòng mà những thiện nguyện viên của Lòng Chúa Thương Xót muốn trao đến tay các em. Cùng với tràng chuối, sách lòng thương xót Chúa, tập vở, bánh kẹo, bong bóng... thì nụ cười, tiếng hát ngay lúc này đây là món quà vô giá.

Sau những phút giây rộn rã giao lưu trò chuyện giữa các em và thiện nguyện Tín Thác, tất cả cùng yên lặng để lắng nghe tiếng hát của em Hơ Reng, giọng hát trong veo thánh thót trong khu nhà ăn của mái ấm. Nghe trong đó là âm giọng của núi rừng, của bình nguyên đất đỏ bạt ngàn. Lòng Thương Xót của Chúa đang ở nơi đây, tiếp sức cho em, tiếp sức cho những giấc mơ của em vượt qua sự u tối của quá khứ bất hạnh, của nỗi cô đơn không mẹ cha. Con cái của Lòng Chúa Thương Xót tiếp nối chấp cánh cho các em nơi đây sức mạnh và trí khôn để trưởng thành.

Lời tâm tình của người tu sĩ trẻ phụ trách mái ấm Thiên Phúc với thiện nguyện viên trước lúc chia tay, làm tất cả chúng ta phải suy nghĩ: “Vì các em, chúng tôi không quản ngại tuổi trẻ và sức lực”. Phải, phải có những người dám hy sinh, dám thiêu đốt bản thân mình, thiêu đốt cuộc sống mình, như xơ Hào ở mái ấm Thanh Tâm, hay thầy Trần Văn Long – người tu sĩ trẻ đang chào tạm biệt chúng tôi ở mái ấm Thiên Phúc này. Họ âm thầm dâng hiến đời mình thành phân bón, chăm sóc tưới tẩm cho những mầm non bị cuộc đời làm gầy dẹt, bị nghịch cảnh làm cho tàn héo.

Đức Thánh Cha Phanxicô nhận xét: “Ngày nay có quá nhiều trẻ em bị loại bỏ ngay từ trong trứng nước, bị coi thường, bị tước đoạt tuổi thơ và tương lai, đói khát, nghèo túng, dốt nát,

không biết đến trường học là gì, quá nhiều em bị bỏ rơi trên các đường phố.

Đó là những lý do để chúng ta thương các em hơn, với lòng quảng đại lớn lao hơn.

Chúng ta đang làm gì trong những tuyên ngôn long trọng về nhân quyền của con người và của các trẻ em? Tất cả những người lớn có trách nhiệm đối với các em, và mỗi người hãy làm những gì có thể để thay đổi tình trạng này.

Mỗi một em bị bỏ rơi, gạt ra ngoài lề xã hội, sống trên vỉa hè ăn xin, không học hành, không có sự săn sóc thuốc men, đang kêu lên đến Chúa và tố cáo hệ thống mà những người lớn chúng ta đã xây nên.

Tuy nhiên, Chúa Cha là cha trên trời không bỏ quên một em nào trong các em! Không giọt nước mắt nào của các em bị lãng quên.

Và Ngài cũng không bỏ qua trách nhiệm của mỗi người chúng ta, trách nhiệm của xã hội, và của các quốc gia.

Thiên Chúa phán xét đời sống chúng ta bằng cách lắng nghe những gì các thiên thần trình lại cho Ngài về các trẻ em, các thiên sứ “hăng chiêm ngưỡng nhan Chúa Cha, Đấng ngự trên trời” (Mt 18,10).

Chúng ta phải luôn luôn tự hỏi: Các thiên thần của các em sẽ nói gì với Thiên Chúa về chúng ta?”

Chính những trẻ thơ đó, những con người nghèo khổ thấp cổ bé miệng đó, mới là “Khách Mời Danh Dự” của “Đại Tiệc Lòng Chúa Thương Xót”. Nếu không chung tay cứu giúp các em, không thực hành lòng thương xót với những người nghèo khổ một cách cụ thể, thì mọi bài giảng, mọi suy niệm, mọi lý thuyết thần học triết học “cao vời khôn vơi”... kể cũng là vô nghĩa!

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Củ Chi 2015*

LÁ THƯ KHÔNG GỬI TỪ BỆNH VIỆN PHỤC HỒI CHỨC NĂNG

Em yêu,

Nhớ lại khoảnh khắc em thờ dài và quay đi trong bàng hoàng, lòng anh cũng nhói đau. Nhưng anh lại thấy nhẹ lòng, vì sau đó em sẽ dễ dàng quên anh đi, sau khi nhìn thấy anh trong bộ dạng tàn phế, 2 chân không còn cảm giác, và nhất là nhìn thấy bộ mặt ngây dại như người mất trí lâu năm mà anh dày công diễn tạo, thì em sẽ không phải day dứt, không phải sợ anh đau khổ, vì lời chia tay nghiệt ngã ấy. Vì anh muốn như vậy, anh không muốn làm khổ em. Anh không còn là chàng trai cường tráng, là người đàn ông mạnh mẽ của đời em như gần một năm trước...



Một năm trước đây, anh cũng như bao chàng trai khác, hôn tạm biệt em trước cổng trường đại học, về nhà và tận hưởng một buổi tối yên bình. Bầu trời Sài Gòn tối ánh sao đêm mà vẫn rực rỡ. Trên đường về nhà, anh miên man nghĩ về những điều chúng ta hò hẹn, những ước mơ sau khi ra trường. Cuộc tình sẽ có kết đẹp khi chúng ta tay trong tay dắt nhau đến thánh đường trong tiếng chuông rộn rã để cử hành bí tích hôn phối, có Thiên Chúa và gia đình bà con bạn bè chứng giám cho lời kết ước chung sống trọn đời của chúng ta...

Ước mơ của anh bất chợt dừng lại khi ánh đèn từ phía đối diện lao đảo đâm sầm vào anh. Trong khoảnh khắc ấy, anh không ngờ đời mình về sau cũng tối tăm dài dằng dặc y như lúc anh ngã xuống vậy.

Mở mắt tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong bệnh viện với nỗi đớn đau vô hạn. Anh nghe loáng thoáng tiếng của y bác sĩ: “Ca này bị tông xe, nhân chứng nói do mấy thằng cha say rượu đâm phải” - “Chúng nó bỏ chạy rồi” – “Chụp X-Quang cột sống đi...” Anh thều thào mấy tiếng “Chúa ơi cứu con!” rồi lại thiếp đi.

Rồi thì anh cũng tỉnh, nhưng thân thể ra tàn phế. Một mảnh sọ phải gọt bỏ, cột sống bị tổn thương làm đôi chân bại liệt vĩnh viễn, vệ sinh nhiều khi mất tự chủ. Sau đó, anh được chuyển về Bệnh Viện Phục Hồi Chức Năng- Điều Trị Bệnh Nghề Nghiệp ở quận 8 để tập vật lý trị liệu. Thoạt đầu, anh cứ nghĩ ở đây chỉ một hai tháng rồi sẽ khỏe, sẽ về với em và gia đình. Vậy mà, thời gian ở đây đã tính bằng năm...

Hằng ngày anh chứng kiến biết bao mảnh đời tan nát được đưa vào trong bệnh viện này. Những thanh niên to cao trẻ khỏe, chỉ vì một phút bốc đồng hơn thua với bạn bè, một chút tự ái, nóng giận, một khoảnh khắc sa đà bia rượu không làm chủ tay lái, hay lúc làm việc bất cẩn bị máy móc nghiền vào... hóa ra tàn phế.

Lúc bốc đồng muốn làm “anh hùng xa lộ” đua xe lạng lách như bay, lúc bị khích nổi máu ăn thua đủ tức giận đánh nhau, chém giết nhau, lúc say men bia rượu lái xe như điên... họ đâu có nghĩ đến ngày này. Hậu quả thì cũng đã rõ : Nhẹ thì tay cụt chân què, nặng hơn thì liệt lao bán thân bất toại, hay đỉnh điểm khổ đau là chấn thương sọ não rồi ra ngơ ngẩn. Những con người ấy ngày đêm vật vờ trong đau đớn – có người ở đây đã 10 năm – tức là gần 4 ngàn ngày đêm!

Nằm cạnh giường anh là một anh bạn 25 tuổi ở quê lên thành phố làm nghề cắt kiếng. Một buổi trời mưa chở kiếng đi lắp ráp cho một nhà đại gia. Đường trơn trượt, xe lật, kiếng đổ xuống cắt ngang thắt lưng, chấn thương, nguyên nửa thân dưới hoàn toàn tê liệt, không đi đứng được, khổ sở nhất là bộ phận tiêu hóa cũng không hoạt động nữa, phải dùng đôi tay để giải quyết mọi chuyện. Người yêu của anh đến thăm một vài lần rồi bất tin luôn.

Phòng kế bên là một thanh niên phải nuôi ông bố 70 tuổi nằm liệt, ngay giường bên cạnh là chị ruột của anh bị tai biến nằm ngu ngơ không biết gì. Một mình anh chăm sóc 2 người bệnh cũng hơn 4 năm rồi. Bao nhiêu vốn liếng đổ ra chạy thầy chạy thuốc hết.

Chuyện cô bé 17 tuổi học lớp 12 ở tỉnh Đồng Tháp bị một xe hơi tông rồi bỏ chạy mới thật thương tâm. Cô bé nằm bất tỉnh được người đi đường tốt bụng đưa vào bệnh viện. Cô bị chấn thương sọ não, nằm mê man mãi tới bây giờ chưa tỉnh. Người nhà đi tìm suốt 10 ngày mới thấy. Bác sĩ cho biết chỉ có một phần trăm phục hồi, nhưng rất tốn kém, người chị đã phải năn nỉ bác sĩ cố chữa cho em mình, dù phải bán nhà bán đất cầm cố cũng chịu...

Âm thanh quen thuộc anh nghe mỗi ngày là tiếng thở dài náo ruột của những người nuôi bệnh, tiếng kêu la rên rĩ đau đớn vì những vết thương hành hạ ngày đêm, là tiếng la hét của bệnh nhân khi nghiêng răng toát mồ hôi tập những bài vật lý trị liệu... Nhưng không thể thì làm sao có hy vọng phục hồi, làm sao có hy vọng rời khỏi nơi toàn đau khổ thế trần này?

Em ơi,

Gia đình lên thăm anh cũng ngày một thưa thớt. Cũng phải thôi, chăm nuôi một đứa con liệt lao chẳng thấy đâu cơ hội phục hồi khỏe mạnh như xưa, cũng là một gánh nặng. Chỉ có em là đều đều đến thăm anh, và mỗi lần về là em lại khóc rất nhiều. Nên cuối cùng anh phải diễn vở kịch giả điên giả khùng đuổi em đi... để mong em quên anh, quên hẳn anh mà không phải đau khổ, khỏi phải tổn hao tuổi xuân cho thân thể tàn phế là anh đây.

Sau ngày em về, anh trở nên hận người và hận đời. Anh hận kẻ tông vào anh ra nông nổi này rồi bỏ chạy không một lời xin lỗi. Anh giận gia đình anh vì không thương yêu anh như trước. Anh sợ thấy bóng bác sĩ. Anh ghê sợ những mảnh đời tàn phế - anh sợ anh sẽ trở thành giống như họ. Anh ghét bản thân mình vì hèn yếu. Riết rồi anh đã từng chột nghĩ quần rằng Chúa đã bỏ rơi anh, Ngài đã quên mất anh ở đâu đó nơi cuộc đời này

rồi – thế thì anh chẳng còn lý do gì để kéo dài cuộc sống đau khổ nơi trần thế này nữa, cho đến một ngày...

Một ngày nọ phòng bệnh nhân nơi anh điều trị bất ngờ rộn rã hẳn lên. Có một nhóm thiện nguyện viên mang áo đỏ, trên áo thêu hình đôi bàn tay kết lại thành hình trái tim màu trắng tinh khôi cùng dòng chữ “Tín Thác”. Họ mang đến những phần quà nhỏ, những hộp sữa dinh dưỡng, phong bao lì xì đỏ, tràng hạt, CD bài giảng lòng thương xót, và đặc biệt là một bộ sách nhỏ nhỏ xinh xinh màu đỏ mang hàng chữ “Tư Liệu Lòng Thương Xót Chúa- Mừng Đại Lễ Kính Lòng Chúa Thương Xót và năm Thánh Lòng Thương Xót 2015-2016”. Tò mò anh mở ra và thấy trong đó có 3 cuốn sách bỏ túi: cuốn 1: Tiếng Gọi Lòng Thương Xót; cuốn 2: Lòng Thương Xót Trong Thời Đại Ngày Nay; cuốn 3: Đường Về Thiên Đàng.

Kể cũng lạ thật em ạ! Từ xưa đến giờ anh thấy lâu lâu có nhóm từ thiện đến thăm bệnh nhân ở đây, hầu hết họ chỉ tặng quà vật chất thôi, chỉ có nhóm Tín Thác mới đem theo những món quà tinh thần quý giá này. Anh thấy các bạn thiện nguyện đến từng giường vui vẻ thăm hỏi trò chuyện với bệnh nhân chẳng có chút ngại ngùng e dè, khiến cho người bệnh cảm thấy tự tin xóa đi khoảng cách và phần chần chừ tinh thần hơn lên. Tiếng cười nói chuyện trò rộn rã phá tan đi bầu khí u uẩn nặng nề thường có nơi bệnh viện.

Sau những giờ phút rộn ràng thăm hỏi tặng quà, ai nấy đều hớn hởi. Những gương mặt trước giờ dóm đó lại vì đau đớn và sầu đời, nay giãn hẳn ra trong mừng vui. Vui vì còn có người quan tâm đến mình, vui vì những bệnh nhân có đạo nhưng vì hoàn cảnh bệnh ngặt mà đành bỏ qua việc đạo lễ, thì nay bên mình đã có kinh sách, tràng chuỗi, CD bài giảng lòng thương xót, và bộ sách “Tư Liệu Lòng Chúa Thương Xót” được tặng từ nhóm thiện nguyện Tín Thác, giúp an ủi nâng đỡ những tâm hồn đau khổ buồn sầu thất vọng. Nơi đâu giường những bệnh nhân nặng, thiện nguyện viên quây nhau lại, có những lời kinh nhỏ nhẹ thiết tha cất lên, khẩn cầu lòng Chúa thương xót bổ sức cho

những linh hồn yếu đuối. Hình như anh thấy trong đó có một linh mục, vì ông ta ăn mặc rất bình dân, cứ lặng lẽ theo sau nhóm thiện nguyện, anh chỉ nhận ra khi ông ta đặt tay cầu nguyện và ban phép lành cho bệnh nhân.

Ồi! những con chiên ốm đau bệnh tật cần những vị mục tử đến thăm nom chăm sóc biết bao! Ước gì các mục tử dành thì giờ đánh cờ, đánh dominô, lướt web, chơi game, cà phê, bia bọt... để đến thăm những con chiên đau ốm lạc đàn bị bỏ rơi chốn này. Ước gì các chủ chiên bớt chi tiêu xây cất phung phí, tiệc tùng lễ hội, múa hát cờ quạt ăn uống linh đình... để chia sẻ cho những bệnh nhân bị gia đình người thân bỏ rơi, không ai chăm sóc, không tiền thuốc, không tiền ăn, chỉ nằm một mình chờ chết. Ước gì còn có nhiều nhóm thiện nguyện nữa đến đây, không chỉ tặng những món quà vật chất, nhưng còn những món quà tinh thần nuôi dưỡng đời sống tâm linh của bệnh nhân nữa, vì họ rất cần, rất cần những của ăn thiêng liêng này. Mấy ai để ý đến nhu cầu này hả em?

Ước gì! Ước gì! Em thấy những “ước gì” của anh có ngoài tầm tay với không em?

Em yêu,

Khi những con người thiện nguyện ấy ra về rồi, anh bần thần một lúc. Hóa ra Chúa không bỏ rơi anh. Ngài hóa thân vào những dáng áo đồ ấy, để hóa giải đau khổ của những bệnh nhân nơi đây, để đem lại cho họ chút niềm vui nơi quà tặng, vật chất lẫn tinh thần. Và Chúa ở lại với mọi người, với chính anh – trong tràng chuỗi, sách ảnh, tài liệu lòng Chúa thương xót, CD bài giảng, và nhất là chiếc máy nghe giảng bé xíu. Chiếc máy nằm trong phần quà mà thiện nguyện để lại, có lời giảng của một linh mục mà anh nghĩ là ông hẳn khá đặc biệt – lời giảng của ông tự nhiên và hào sảng giống như ta đang nghe một người lẳng tử kể lại chính hành trình đời mình vậy. Trong hành trình ấy phủ bóng Chúa nhân từ, lòng thương xót của Đấng sẵn sàng tha thứ và chờ che cho những đứa con lầm đường lạc lối.

“Hãy đến với Ta tất cả, hỡi những ai khó nhọc và gánh nặng, Ta sẽ nâng đỡ bổ sức cho các ngươi. Hãy mang lấy ách của Ta và hãy học cùng Ta, vì Ta hiền lành và khiêm nhượng trong lòng, và tâm hồn các ngươi sẽ gặp được bình an. Vì ách của Ta thì êm ái và gánh của Ta thì nhẹ nhàng”.

Anh thấy mình đúng là đứa con lầm đường lạc lối ấy thật. Anh đang cố gắng thay đổi những thứ không thể thay đổi và quên mất bản thân mình đang có những gì. Anh vui mừng, vì những lời giảng trong chiếc radio nhỏ bé kia đã đem anh trở về gần với Lòng Chúa Xót Thương, để từ nay anh sẽ suy nghĩ, và sống lại một cuộc đời mới. Cuộc sống mới của anh sẽ tích cực hơn, quên đi khổ đau bản thân và cống hiến những gì mình còn lại cho cuộc đời. Anh sẽ cố gắng luyện tập vật lý trị liệu, và uống thuốc đều đặn, mong là sớm được xuất viện, tìm một công việc phù hợp với sức khỏe, làm lại cuộc đời. Anh sẽ tham gia nhóm cầu nguyện lòng Chúa thương xót để tìm được sự an bình trong tâm hồn, và nói cho những thanh niên hôm nay biết rằng: “Đừng ham mê rượu bia, cũng đừng hơn tranh hơn thua bằng mọi cách, bốc đồng, giận mất khôn, để rồi trả giá bằng chính thân thể, sức khỏe của mình – hay tệ hơn là làm những người vô tội bị gánh họa oan uổng... Hãy nhìn vào câu chuyện của tôi!”

Anh sẽ cất bức thư này đi, và suy nghĩ nhiều hơn về chính bản thân mình. Hai chữ “Tín Thác” ẩn hiện trước mắt như một dấu chỉ tốt lành. Phải, anh sẽ sống tín thác và yêu thương, trọn cuộc đời còn lại.

Văn Mãi Yêu Em
2015

HOA THƯỜNG XÓT TRÊN SÓC BÀU CÁRIO

Tôi rất thích hoa, rất yêu hoa, thích ngắm hoa, thích những bài hát về hoa. Những lúc rảnh tôi thường đi ngắm hoa trong khu vườn nhỏ, hoặc nghe ngao những bài hát về hoa, như “Hoa Biển”, “Hoa Xuân”, “Hoa Mười Giờ”, “Hoa Soan Bên Thềm Cũ”... Một trong những ca khúc tôi thích nhất đó là “Hoa Trinh Nữ”



*“Qua một rừng hoang, gió núi theo sang, rũ bụi đường trên vai.
Hái cây hoa dại, lẻ loi bên đường gọi Hoa Trinh Nữ.*

Hoa Trinh Nữ không mặn mà bằng nàng hồng kiều sa,

Hoa đâu dám khoe màu cùng nàng cúc vàng tươi,

Hoa không bán hương thơm như nàng dạ lý trong vườn,

Nhưng hoa trinh nữ đẹp tựa chuyện tình hai chúng ta....

Tôi không phải là vua nên mộng ước thật bình thường,

như yêu một loài hoa trên vùng đá sỏi buồn phiền.

*Loài hoa không hương, không sắc màu, nhưng loài hoa biết xếp
lá ngậy thơ.*

Tôi không phải là vua nên nào biết đến sa hoa.

Không ngọc ngà kiêu hoa, không nệm gấm, không cung son...”

Đang thả hồn theo bài hát, bỗng điện thoại tí tít với hàng tin nhắn:

“Thánh Hoa dâng Mẹ đã về, liệu thiện nguyện Tín Thác có dám rời bỏ ‘đền Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ’, đến với ‘đền Bù Đăng ngọn tổ ngọn lu’, chẳng có hoa đền rực rỡ. Liệu Tín Thác có dám đến đó kiếm hoa dâng Mẹ không nhỉ ?”

Tin nhắn bí mật này cần giải mã hay là một thách đố?

• Đền Bù Đăng Ngọn Tổ Ngọn Lu



Nghe nói đến hoa là mắt tôi sáng lên rồi, phải lên đường thôi. Hoa đèn rực rỡ đô thị chán lắm rồi, đi xem các em dâng hoa càng chán thêm. Cứ để các em hồn nhiên dâng hoa đơn sơ giản dị mà đậm tâm tình con thảo với Mẹ hiền có hay hơn không? Sao người lớn lại biến các em thành những “vũ công chuyên nghiệp” với son phấn lòe loẹt, lượn lên lượn xuống như những con rối theo bài nhạc thu sẵn hoặc người hát kể bên còn các em chỉ nhép miệng? Gọi là dâng hoa kính Mẹ mà sao đưa đủ thứ lên cúng thánh vậy? Nào là nón, quạt, vải lụa, khăn von, đèn, nhang, khói, nến, chiêng trống... rồi đèn pha, đèn màu, đèn điện tử, video, chụp hình nhấp nháy còn hơn một buổi trình diễn

ca nhạc ngoài trời nữa. Những người đi tham dự buổi Dâng Hoa kính Mẹ mà có được “dự phần” gì đâu, chỉ là khán giả đi xem một buổi dâng hoa thì đúng hơn. Hoàn toàn thụ động. Họ chỉ biết ngồi xem, rồi thêm lời nhận xét bình phẩm khen chê. Sau đó ra về mà chẳng có được chút tâm tình nào, chẳng thêm lòng mến Mẹ, nhất là chẳng theo gương bắt chước được các nhân đức của Mẹ chút nào.

Thôi thì tạm giả từ chốn phồn hoa của những kẻ “không phải là vua nên nào biết đến sa hoa. Không ngọc ngà kiệu hoa,

không nệm gấm, không cung son...” theo chân nhóm thiện nguyện Tín Thác một lần “Qua một rừng hoang, gió núi theo sang, rũ bụi đường trên vai. Hái cây hoa dại, lẻ loi bên đường” để dâng Mẹ vậy.

Thế là tôi nhắn máy: “Mình sẵn sàng lên đường, nhưng làm ơn cho biết ‘Đền Bù Đấng ngọn tỏ ngọn lu’ là ở đâu vậy?”

Giáo xứ Bù Đăng, thuộc huyện Bù Đăng, tỉnh Bình Phước, giáo phận Ban Mê Thuột. Xứ này có 11 ngàn giáo dân, ở rải rác chu vi 60 Km, với 18 giáo họ. Ngoài 6 giáo họ có nhà nguyện, còn một số giáo điểm xa xôi như Phú Sơn, Thọ Sơn, Thống Nhất... là nơi tập trung toàn đồng bào dân tộc như Stiêng, Mạ, Chăm, Mơ Nông... với vô vàn gian khó trong công việc truyền giáo. Điểm đến của nhóm thiện nguyện lần này là giáo họ Thống Nhất.

Mới ba giờ sáng các thiện nguyện viên đã lục tục kéo đến điểm hẹn, vận chuyển quà tặng thuốc men lên xe rồi ra đi khi trời chưa sáng, bỏ lại thành phố phía sau lưng với muôn ngàn đèn hoa rực rỡ. Liệu có là điên rồ khi bỏ lại hào nhoáng phố phường, lạng lẹ đi vào một vùng tối tăm chưa từng đặt chân tới.

Trời còn tối mịt, chỉ thấy lờ mờ cây cối hai bên đường. Xe lắc lư trôi lên trụt xuống cho biết điểm đến hẳn là hoang sơ lắm. Và khi ánh ban mai tỏ lộ thì vùng đất của tỉnh Bình Phước hiện ra với màu xám bạc của đất đã gồng mình nuôi những thân cây điều xơ xác. Bình Phước không có cái may mắn hưởng phẩm chất trù phú của đất đỏ bazan Tây Nguyên. Bụi thì lắm đường nhưng sao mà cần cỗi. Lướt qua kính xe thấy lác đác vài chú bò gầy nẹp mình bên những chú bé dân tộc chân đất, lưng trần, gầy nhom đen đui, ngẩng đầu hít đám bụi mờ mịt khi xe chạy qua.

Tới được giáo điểm Thống Nhất thì nắng ban mai vừa lên. Cả nhóm lao khỏi xe và bắt tay ngay vào việc vì cha sở và bà con dân tộc đến đây từ sáng sớm dự lễ, tất cả đang ngóng chờ nhóm công tác. Thú thật là cả nhóm không ai nhận ra cha sở, vì nhìn cha ai cũng tưởng là một giáo dân nghèo đến lãnh quà hoặc xin khám bệnh lãnh thuốc! Ngài khắc khổ hòa trong đám đồng

bào đủ mọi dân tộc. Ở đây có nhiều dân tộc sống cùng nhau như Stiêng, Mơ Nông, Chăm, Mạ...

Giữa khung cảnh là vườn điều bạt ngàn phủ bóng là ngôi nhà nguyện tiền chế bằng sắt lợp tôn như một xưởng thợ. Đồng bào dân tộc lúi rúi xếp hàng dưới tán cây tựa như bàn tay của Chúa Giêsu vỗ về mọi người - trong tiết trời oi nực. Những bàn tay thô mộc cả đời quen với cây cuốc xẻng đào nay lóng ngóng, vụng về giờ cao tằm ảnh Lòng Thương Xót, rồi lại lóng ngóng ngắm nhìn những tràng chuỗi Mân Côi lóng lánh, tay mân mê tràng chuỗi lòng thương xót, miệng cứ lắp bắp: “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!”. Bà con dân tộc nơi họ đạo nghèo đón rước Lòng Chúa Thương Xót đơn sơ hồn nhiên như vậy đó. Không kèn trống linh đình, không cờ quạt hoa nến chói chang, không thánh đường cao ngất nguy nga lộng lẫy hào nhoáng. Chỉ có bạt ngàn những cây điều và một ngôi giáo đường tôn sắt vây quanh như xưởng thợ là minh chứng cho một giáo điểm ngày đêm thao thức mang ánh sáng Tin Mừng đến những đồng bào Stiêng nơi Bù Đăng này.



Nơi giáo điểm này, hôm nay cũng chẳng có đâu những giàn nhạc ngân nga. Hòa nhịp trong buổi tặng quà dưới cái nắng chói chan mật mù bụi đỏ, chỉ có tiếng vo ve của bầy ong quanh những bông hoa điều. Thiện nguyện Tín Thác thấy mình cũng giống như những con ong chăm chỉ kia đi góp mật cho đời, gom những nét đẹp cuộc đời, góp những bàn tay nhân ái sẻ chia, kết những tấm lòng quảng đại, thành những tràng hoa ngào ngọt là

những việc làm bác ái đến người nghèo. Thay vì tốn kém biết bao nhiêu công sức tiền của vào những buổi dâng hoa, hãy dùng để làm việc bác ái, đi trao quà cho những bà con nghèo vùng sâu vùng xa. Những “bông hoa nhân ái” nơi rừng thẳm ấy chẳng quý giá hơn vạn lần những bông hoa rực rỡ xa hoa chỉ để chưng để ngắm rồi bỏ đi thôi sao? Mẹ sẽ vui lòng với những đứa con của Mẹ biết chăm lo cho nhau, hay Mẹ hài lòng với vô vàn hoa nến tốn kém dâng Mẹ trong khi con cái của Mẹ đang nghèo đói không cơm ăn áo mặc. Có người mẹ nào có thể vui vẻ nhận quà ẽ hê dư thừa, khi con cái mình đang túng đói không?

Ngôi nhà nguyện như xưởng thợ ấy kê toàn ghế nhựa lớn nhỏ, vừa làm nhà nguyện, vừa làm nhà giáo lý. Khi dự lễ, người lớn ngồi ghế to, trẻ em ngồi ghế bé. Lễ xong, mỗi em vác 2 cái ghế ra rừng cao su học giáo lý. Ghế to kê làm bàn, ghế nhỏ ngồi học giữa trời. Nắng thì nóng bụi, nhưng cũng còn đỡ hơn mưa bùn đỏ dính đặc quánh, xe honda phải gắn xích vào bánh xe mới chạy được. Và khi mưa thì cha con thầy trò chạy lúp xúp vào nhà nguyện tránh mưa, mặt lem luốc nhìn lên ảnh Lòng Chúa Xót Thương bạc phếch bạc phơ, nhẩn nại thân thưa: “Lạy Chúa Giêsu, con Tín Thác vào Chúa!”

Khi đồng bào địu con, tíu tít gùi mì, gạo, nhu yếu phẩm, phát phới bóng bay rộn ràng đi về các phum sóc, thì cha sở mời thiện nguyện viên lên đường tiếp tục thăm viếng phát quà ở một nơi có cái tên rất đặc biệt là sóc Bầu Cá Rô.

• **Bầu CáRô, bầu khô là... đói!**

Dịch thân cha sở lái xe tải chở hàng đi trước dẫn đường cho thiện nguyện viên đến Sóc Bầu Cá Rô. Bụi cuốn đỏ mù mịt theo dấu đoàn người trong khắp khênh đường trường, bụi đến nỗi xe sau không thấy xe trước, dù chỉ chạy cách nhau có mấy thước.

Anh chàng dân tộc hỗn hển kể cho chúng tôi nghe về “người mục tử trong sương mù đỏ”:

“Đó là chánh xứ đây, mà thành người đồng bào rồi. Cả tuần cha chỉ về nhà thờ xứ một buổi thôi. Cha giao nhà thờ xứ to lớn cho cha phó coi sóc, rồi cha đi... cấm bản! Nghĩa là cha ở đây

luôn với bà con dân tộc! Ở thì người đồng bào chúng tao không có xé tờ lịch tính ngày như người thành phố đâu. Cứ cái rẫy xanh là chúng tao đi. Khi nào thóc vô gùi thì chúng tao mới về. Cha muốn gửi Chúa tới cho chúng tao thì cha cũng phải theo đồng bào thôi. Cứ khi nào thấy bếp lửa có dăm mái đầu thì y rằng có thêm một mái đầu bụi ngầu của cha sở...”

Sóc Bàu CáRô sẽ là sự rất ngạc nhiên với người thành phố. Giữa sóc có một cái vũng trũng xuống, đồng bào gọi là cái bầu. Bầu ngập nước mùa mưa, cá rô theo những con nước li ti từ suối róc về, cá mẹ nhờ nhờ mang theo rất nhiều cá rô con tý hin. Tí hin thì tí hin, đó cũng là lộc Chúa ban cách thần kỳ khiến cái



bếp của đồng bào thơm phức. Mùa nắng, bầu cạn không có nước, cá không về, vì thế mới nói: “Bầu CáRô, bầu khôn là đôi!”

Đi “con đường đau khổ” bụi đỏ mù mịt, trời lên

trụi xuống, lắc tới lắc lui với đủ thứ ổ gà ổ voi hơn 10 cây số, chúng tôi đến được một khu rừng. Ở giữa rừng là một nhà nguyện nhỏ xíu chật chội nghèo nàn như một căn nhà cấp 4. Mái nhà nguyện nửa trên lợp ngói, nửa dưới lợp tôn. Nền nhà nguyện bằng đất, phần cung thánh cũng bằng ngang với phần dưới. Chung quanh tường bằng gỗ mục nát, cánh cửa sổ xiêu vẹo, cái còn cái mất. Ghế nhà thờ là ghế đầu không có dựa bằng nhựa cái xanh cái đỏ, cái lành cái gãy, ngày chúa nhật dân đi lễ đông không đủ ghế phải ngồi đất. Tất cả đều nhuộm bụi đất đỏ au! Trông thật tồi tàn! Những ai đang cai quản những ngôi nhà thờ vững chắc còn rất tốt mà muốn đập đi xây cái mới hơn đẹp hơn sang trọng hơn, xin hãy đến đây mà coi, liệu có còn muốn đập đi xây mới nữa không? Những ai thay cả trăm cái ghế nhà thờ còn đang rất tốt, hãy đến đây mà xem, liệu có còn muốn thay mới nữa không? Những ai muốn sửa chữa cung thánh bàn thờ, hãy đến đây mà coi, liệu có còn muốn phung phí nữa không?

Hết mưa trời dội nắng, cái bầu khô queo, dân dắt vào rừng kiếm măng, nhưng vẫn quay về nhà nguyện tham dự thánh lễ. Trời nắng như lửa, trong nhà nguyện có cái quạt duy nhất cánh sắp rụng rồi. Con nhường cha, cha chẳng nỡ hưởng một mình, thôi cứ để gió muốn thổi đi đâu thì thổi. Cay mắt và xao lòng, nhóm thiện nguyện nhờ người đi mua ngay bốn cái quạt mang về gắn ở bốn góc nhà nguyện, để gió sẽ thổi mát rượi trên đầu trẻ thơ, thổi tung mái tóc dài của em gái sóc Bàu CáRô khi họp nhau lại cầu nguyện lòng thương xót Chúa.

Tại sóc Bàu CáRô, thiện nguyện viên cũng trao tặng bà con ảnh, sách, chuỗi mân côi, chuỗi lòng thương xót. Sau khi làm phép và cầu nguyện, những phần gạo, mì, nhu yếu phẩm, cùng với những trái bóng bay rực rỡ sắc màu cũng được trao tận tay cho bà con.

Sau một ngày vất vả, cả nhóm cùng họp nhau trong ngôi “nhà nguyện cấp 4” để có những phút giây lắng đọng nguyện cầu. Dâng lên Chúa lời tạ ơn vì nơi rừng hoang núi đỏ này Chúa vẫn tỏ lòng thương xót những đứa con nghèo khổ nhưng tấm lòng đơn sơ, và ban cho họ một người mục tử giàu tâm huyết. Người mục tử ấy trần trở nhiều lần. Đồng bào còn sống theo hủ tục lạc hậu, lối suy nghĩ còn nông cạn hoang vu, làm sao để cho lời Chúa thấm vào lòng, đem ra áp dụng trong cuộc sống, thật là không dễ! Muốn mọi sự sâu rễ bền gốc phải hướng tới việc giáo dục đức tin, thay đổi nhận thức, do đó cần phải đào tạo lớp giáo lý viên. Nhóm thiện nguyện xin được hỗ trợ kinh phí cho việc đào tạo giáo lý viên cho giáo họ này.

Lắng nghe chia sẻ của “người mục tử trong sương mù đỏ”, bỗng thấy ngậm ngùi, mắt cay xè. Cùng trên một quê hương đất nước VN mình, mà sao có nhiều sự khác biệt và chênh lệch thế? Nơi thì giáo đường nguy nga lộng lẫy, còn nơi thì nhỏ bé tồi tàn. Nơi thì 2 tháp chuông cao ngất ngưỡng với 7 quả chuông to đùng, nơi đây tiếng chuông gọi người ta đến dự lễ chỉ là một cái thùng tôn rách được treo tòn ten ở cái gác chuông là một ngọn cây điều. “Nơi thì ăn không hết, chỗ thì lần không ra”, sao không biết chia sẻ cho nhau nhỉ? Đó mới thực sự là “giáo hội hiệp

thông” chứ! Mang Chúa tới với đồng bào hóa ra không phải từ những long trọng nặng tính lễ nghi hình thức, mà lại từ bền vững những bước chân miệt mài cầm bản của người mục tử giờ đây đã để cuộc đời mình hòa cùng cuộc đời của những đồng bào dân tộc, đi như ngọn gió đơn cô qua từng vạt rẫy, từng bếp lửa...

Đường về thành phố còn xa lắm, phải ra về trước khi trời tối. Trong giây phút chia tay, thiện nguyện Tín Thác cùng quây quần bên nhau cầu nguyện chuỗi lòng thương xót, dâng những khó khăn và trần trở lên Thiên Chúa tình yêu, Đấng luôn xót thương và không bao giờ bỏ rơi con cái, dù chỉ là một canh giờ. Cầu nguyện và phó thác cho Ngài tất cả.

Chúng con đã tìm được hoa dâng Mẹ rồi: “Hoa Sóc Bàu CáRô”

Đó là loài hoa: *“không mặn mà bằng nàng hồng kiều sa,
“không dám khoe màu cùng nàng cúc vàng tươi,
“không bán hương thơm như nàng dạ lý trong vườn,
Loài hoa không hương, không sắc màu, nhưng loài hoa biết xếp
lá ngậy thơ.*

Đó chính là **“Hoa đơn sơ, hoa tín thác, hoa xót thương” chúng con hái được nơi “Sóc Bàu CáRô”,** xin dâng lên Mẹ của lòng xót thương.

Tạm biệt Sóc Bàu CáRô, tạm biệt người mục tử đang thiêu đốt cuộc đời mình nơi thâm sơn cùng cốc bằng chính tình yêu của thiên Chúa, để mãi giữ lửa cho một Bù Đấng rất cần được xót thương.

Và như thế tin nhắn bí mật đã được giải mã, sự thách đố đã trở nên lời mời gọi rất ngọt ngào...

*Thiện Nguyện Tín Thác
Sóc Bàu CáRô 2015*

=====

Mỗi Tháng Một Chuyện



**GIỌT NƯỚC MẮT
MUỘN MÀNG
CỦA NGƯỜI MẸ...**

Con là Maria Nguyễn Thị Thu Hà, 30 tuổi, ở giáo xứ Lập Trí, thuộc giáo phận Bắc Ninh. Con là một người mẹ tàn nhẫn và vô cùng tội lỗi. Giờ phút này, ngồi đây trước Chúa Giêsu, với những giọt nước mắt muộn màng, con viết lên những tội lỗi mà con đã phạm với

Chúa, với chồng và cả với 2 đứa con gái của con. Xin Chúa và Mẹ tha lỗi cho con, một người con đầm đìa tội lỗi.

Trước năm 1997, con là một cô gái ngoan hiền, siêng năng đi nhà thờ, đọc suy niệm Lời Chúa trong ngày Chúa Nhật (vì lúc đó ở chỗ con chưa có thánh lễ).

Năm 1997, mẹ của con được Chúa gọi về. Con ở với người anh trai và chị dâu, cùng với 2 người em.

Đến năm 1998, con lập gia đình. Cuộc sống của con vô cùng vất vả so với sức khỏe của con, nhưng như thế thì tội lỗi của con lại không đáng phải sa hỏa ngục như bây giờ.

Vào khoảng giữa năm 2010, chồng con bắt đầu yếu thận, nên anh ấy bị chứng xuất tinh sớm khi quan hệ vợ chồng. Có những thời kỳ hầu như anh ấy bị “bất lực”, và vì thế con đã trượt dài trong tội lỗi từ đó. Con đã ngoại tình, đi tìm lạc thú cho mình. Cứ mỗi lần phản bội chồng để thỏa mãn xác thịt, con rất ân hận và cảm thấy tội lỗi. Con bù đắp cho chồng con bằng cách quan tâm và chăm sóc gia đình nhiều hơn.

Con biết mỗi lần như vậy là con phạm vào điều luật của Chúa, nhưng ma quỷ luôn trỗi dậy trong con, thúc dục con, cám dỗ con, và con đã không thể từ bỏ. Tội lỗi của con không chỉ

dừng lại ở đó mà còn đi xa hơn, ghê gớm hơn. Chúa ban cho con một hồng ân vô cùng to lớn là con có thai, nhưng cũng trong tháng đó, con có quan hệ với người khác. Khi biết mình có thai, con nói cho anh ta biết, thì anh bảo: “em tự giải quyết đi!”. Thật tình, con không dám làm điều đó, vì con sợ phải tội. Hơn nữa, con cũng không biết chắc chắn thai đó là của ai. Sau đó, anh ta gọi điện hỏi thăm và biết rằng con vẫn giữ cái thai đó, chứ không phá đi như anh gợi ý. Khi thai được 12 tuần, đi khám thai, con thật vui mừng khi biết Chúa đã ban cho con một đứa con trai. Chồng và 2 đứa con gái của con cũng rất vui mừng, chăm sóc con rất chu đáo, háo hức chờ đợi ngày em bé chào đời...

Ngày 25/10/2014, anh ta gọi điện nói muốn gặp con có việc cần bàn. Khi gặp con, anh ấy đề cập đến việc phá thai. Con đã từ chối vì thai là một đứa con trai, đó là niềm khao khát của chồng con và của cả gia đình, nhất là vì cái thai đó đã lớn rồi, con không nhẫn tâm bỏ nó.

Nhưng ma quỷ lại trỗi dậy trong con, dắt con đi vào đường tội lỗi. Anh ấy bảo con: “Em suy nghĩ lại đi! Nếu chẳng may đứa bé đó là con của anh, thì nó sẽ giống anh, không giống những người trong gia đình em. Chồng của em sẽ nghi ngờ. Lúc đó cuộc sống của em sẽ rất khó khăn. Rồi đứa bé sẽ bị hắt hủi, không có được tình yêu thương của gia đình. Nó sẽ trở thành một con người hư hỏng tội lỗi!...”

Nghe những lời đó, con rất bối rối, chẳng biết làm thế nào nữa. Thế rồi trong một phút yếu lòng, con đã tàn nhẫn giết chết đứa con vô tội của mình.

Sau khi làm tội ác đó xong, con đã phải chịu rất nhiều đau khổ. Về nhà, con phải nói dối chồng và các con là con bị xảy thai. Thấy chồng con thần thờ nuối tiếc, lòng con đau như xát muối. Nhìn lại việc làm tội lỗi nhor nhóp của mình, con thấy như sắp rơi vào hỏa ngục. Con sợ hãi vô cùng. Con đau khổ và nhớ con của mình đến quay quắt. Con đã khóc rất nhiều. Tinh thần con suy sụp hoàn toàn. Con đã từng muốn tìm đến cái chết, nhưng không thành.

Những ngày sau đó đối với con như một địa ngục trần gian. Lúc nào con cũng giày vò bản thân mình vì tội lỗi. Lúc nào con cũng khóc. Tâm trí con hoảng loạn. Con như người bị bệnh tâm thần, ngơ ngáo, không nhớ được gì cả. Chồng và các con của con thương con, chăm sóc động viên con bao nhiêu, thì con lại càng đau khổ bấy nhiêu. Con chỉ biết ngồi trong góc tối, tự giày vò mình, gặm nhấm những tội lỗi của mình. Khi nằm xuống, con không muốn tỉnh lại, chỉ muốn ngủ luôn một giấc ngủ ngàn thu. Sức khỏe và tinh thần con suy sụp. Nước mắt con đã chảy rất nhiều và ngay cả lúc này nữa. Tim con như bị bóp nghẹt mỗi khi nhớ lại tội lỗi của mình. Khi ngồi vào mâm cơm, nước mắt con lại trào ra, tim nghẹn lại, và cổ họng đắng chát. Con muốn gào lên xin chồng và các con tha thứ, nhưng cổ họng con khô cứng lại.

Cuộc sống của con trong những ngày qua như rơi xuống vực thẳm địa ngục. Thế nhưng, Chúa đã ban cho con một người chồng tuyệt vời. Thấy tình trạng của con như vậy, anh ấy động viên con rất nhiều. Anh ấy nói:

“Chúa không để con mình được làm người, thì vợ chồng mình xin Chúa ban cho lần sau lại có con. Chúng mình sẽ yêu thương và chăm sóc nó!”

Ôi! Đâu phải Chúa không để cho con của con được làm người, mà là chính con đã nhẫn tâm không cho nó được chào đời. Con đã bóp chết nó từ trong trứng nước.

Nghे những lời an ủi của chồng, con càng thấy sợ hãi, càng đau khổ, càng suy sụp và không muốn sống nữa...

Thế rồi một ngày kia, có người bạn đến thăm, tặng gia đình con 2 “CD 20 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót”. Mỗi buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, chồng con mở đĩa cho con nghe. Khi nghe cha giảng, con cảm nhận được Lòng Thương Xót Chúa đối với con người thật vô cùng lớn lao. Con đã nguôi ngoai và khô dần nước mắt, nhưng con vẫn luôn sợ hãi vì con biết tội lỗi con quá nhiều. Cứ nghĩ đến cảm giác phải vào hỏa ngục là con run sợ co quắp lại. Con biết và con tin rằng nếu con cầu xin

Lòng Chúa Thương Xót thì Chúa sẽ tha tội cho con. Nhưng còn đưa con mà con đã nhẫn tâm phá bỏ thì nó có tha tội cho con không ? Mỗi lần nhắm mắt lại, con lại thấy nhớ con mình đến quất.

Giờ đây con chẳng biết làm thế nào nữa. Con chỉ muốn xin Chúa tha tội cho con, để con không phải rơi vào hỏa ngục. Chúa đã ban cho con một đứa con trai, nhưng con đã mù quáng không đón nhận, nay con nài xin Chúa sớm ban cho con có được đứa con khác, để con yêu thương và chăm sóc nó, để đền vì tội lỗi mà con đã gây ra cho anh nó. Con mắc bệnh viêm dạ dày và bị hở van tim nên không được khỏe, xin ban cho con có đủ sức để cưu mang và nuôi dưỡng các con của con, thành những đứa con ngoan hiền của Chúa và Mẹ.

Cha ơi, những lời con cầu xin với Chúa có quá nhiều so với tội lỗi của con không hả cha? Tha thiết xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cầu nguyện giúp con, chỉ như vậy lòng con mới được thanh thản, và con mới tìm lại được niềm vui trong gia đình và trong cuộc sống của con.

Sau khi viết những dòng chữ này trước bức ảnh Lòng Thương Xót Chúa, con thấy lòng mình thanh thản hơn, vì con đã nói ra được những tội lỗi và những nỗi khổ đau mà con đang gánh chịu.

“Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!”

Người con tội lỗi

Maria Nguyễn Thị Thu Hà

Nhờ Mẹ đến với Chúa



tim

TÍN THÁC

trust the heart

Số tháng 6/2015
muoichodoi.info, tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ



*“Ta sẽ ban tặng các ngươi một quả tim mới,
sẽ đặt thần khí mới vào lòng các ngươi.
Ta sẽ bỏ đi quả tim bằng đá khỏi thân mình các ngươi, và
sẽ ban tặng các ngươi một quả tim bằng thịt.”*
(Ed 36, 26)

Tháng sáu, tháng của những cơn nắng chói chang, của những trận mưa ngập đường xá, nhưng cũng là tháng của bầu trời mở rộng cho những cuộc du hành. Tháng sáu, tháng gặp gỡ bạn bè, tháng hẹn hò tình nhân, tháng của những trái tim, “tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa...”

Đối với chúng ta, tháng sáu là tháng mình nói chuyện với nhau về một trái tim: TRÁI TIM GIÊSU.

Trong cuộc đời, bạn đã gặp biết bao trái tim rồi, tháng sáu này, chúng ta sẽ được nghe nói đến một trái tim nữa : Trái Tim Giêsu.

Thực sự bạn và tôi, cũng như mọi tín hữu khác, chúng ta đã nghe nói đến trái tim ấy nhiều lắm rồi. Thế mà Trái Tim Giêsu ấy dường như vẫn xa lạ cách nào ấy đối với chúng ta hôm nay. Tại sao vậy nhỉ?

Bạn có nghĩ rằng ở trên đời này, những sự gì, những con người nào không liên quan đến chúng ta, thì mình ít để tâm để ý đến không?

Có phải những cái ta phải để tâm đến hôm nay, không gì khác hơn là cơm ăn, áo mặc, xe cộ, nhà ở, sức khỏe, công ăn việc làm; là xây cất sửa sang nhà thờ cung thánh, tháp chuông, nhà xứ, phòng giáo lý không?

Trong tất cả những cái âu lo cấp thiết và hợp lý ấy, Trái Tim Giêsu vẫn như một người khách lạ đứng bên ngoài cuộc đời tôi. Có người nói (với tôi): “Chúng tôi bù đầu kiếm gạo tối ngày, bán lưng cho trời, bán mặt cho đất, không rảnh rang gì để bàn đến chuyện trái tim!” Người khác chán nản thốt lên rằng : “Có Ngài thì tôi cũng phải lo từng ấy việc, mà không có Ngài thì cũng từng ấy việc tôi phải lo, có khác gì đâu?”

Có lẽ người ta cho rằng: Trái Tim Đức Giêsu cao trọng, phải được tôn thờ trên tòa cao trong gia đình hoặc nơi thánh đường, như vậy mới xứng đáng! Nhưng trớ trêu thay, cái người ta nghĩ thì người ta lại không làm. Khi có thì giờ đến nhà thờ, người ta lại hay đến trước tòa Đức Mẹ hoặc các thánh thì thắm khấn vái, còn trước Thánh Tâm và Thánh Thể thì vắng lặng. Có phải vì Đức Maria và một số vị thánh có liên quan đến công ăn việc làm của người ta hơn Đức Giêsu không? Nếu (đây chỉ là giả thuyết), nếu cha sở nào đó, trong một ngày nào đó, âm thầm cất hết Mình Thánh Chúa ở nhà châu vào trong phòng thánh, rồi cửa nhà tạm mở toang ra, trống không, thì có lẽ kinh sách vẫn râm ran, nghi lễ vẫn linh đình, chẳng mấy ai để ý đến có sự mất mát trống vắng lớn lao trong ngôi nhà thờ đó.

Điều này cũng dễ hiểu, vì có những người tín hữu suốt đời họ không cần đến Chúa Giêsu Thánh Thể. Nếu một năm họ có rước lễ một lần, chẳng qua là vì luật buộc thôi, chứ không phải do lòng thiết tha của họ. Nhưng đối với Hội Thánh, thật đau đớn biết chừng nào!

Tin Mừng theo thánh Gioan nói : “Người ở giữa thế gian, và thế gian đã nhờ Người mà có, nhưng lại không nhận biết Người. Người đã đến nhà mình, nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận.” Kinh Thánh nói tiếp : “Còn những ai đón nhận, tức là những ai tin vào danh Người, thì Người cho họ quyền trở nên

con Thiên Chúa.” (Ga 1, 10-12) Hôm nay người ta có muốn làm con Thiên Chúa nữa không?

Đức Giêsu nói với Tôma : “Chính Thầy là con đường, là sự thật, và là sự sống” (Ga 14, 6). Chúng ta là những người đau khổ, ở trong bế tắc, vì chúng ta đang đi tìm một đường lối giải quyết mọi việc cho hồn xác bằng khả năng sức lực riêng của mình, cho nên chúng ta thường đụng đầu vào ngõ cụt.

Chỉ có một cách duy nhất cho chúng ta và cho mọi người trên thế giới hôm nay là: đặt tất cả vận mệnh của từng người vào trong bàn tay của một Con Người. Con Người ấy đã chết, đã phục sinh, và hiện nay vẫn đang sống giữa chúng ta. Chỉ có một Con Người ấy mới thực sự là Con Đường, là Sự Thật, và là Sự Sống cho thế giới. Con Người ấy là Giêsu, Đấng Thiên Chúa có trái tim thể lý như mọi người, nhưng khác trái tim mọi người về bản chất, là vì trái tim ấy là trái tim của tình yêu.

Trái Tim ấy đang là Con Đường cho chúng ta phải đặt cuộc sống mình suốt đời trên con đường ấy. Là Sự Thật, vì chỉ nơi trái tim ấy mới tỏ hiện được sự thật nhần tiền này là: hôm nay Thiên Chúa đang có mặt giữa loài người, và nhất quyết cứu loài người. Và tất cả sự thật đều phải phát xuất từ Con Người này. Là Sự Sống, vì những ai ở ngoài Đức Giêsu là những kẻ ở trong sự chết.

Chính Con Người Giêsu ấy hôm nay có mặt, đang cầm vận mệnh của lịch sử nhân loại cũng như của từng người, và có quyền năng làm cho cuộc đời của từng người thoát ra khỏi mọi bế tắc.

Chúng ta khổ vì chúng ta không gặp được Con Người Giêsu ấy, hoặc có gặp rồi thì cũng chỉ gặp được một Giêsu giả, một người nào đó giống như Ngài mà không phải Ngài, vì người ta không giới thiệu Ngài cho chúng ta như “Chính là Ngài”. Chính vì thế mà đi đạo Chúa Kitô tôi thấy mình vẫn khổ như hoặc khổ hơn những kẻ không đi đạo. Vì, nếu nói theo xác thịt, thì những người kia không bị một lề luật nào ràng buộc cuộc sống họ, không bị ám ảnh bởi hình phạt của hỏa ngục như tôi. Họ

không phải vất vả để cố chiếm cho được nước Thiên Đàng (như tôi), một nước ở cõi xa xăm mơ hồ nào đó mà không bao giờ tôi có thể tưởng tượng ra nó như thế nào.



Từ bé tẮc này đến bé tẮc kia, tôi không muốn đến nhà thờ nữa. Sự thể bi đát như vậy vì tôi đã đi theo một tôn giáo, mà không đi theo một Con Người (Ga

3, 16; 4, 42; 14,1). Tôi đã đi theo một tôn giáo “có qua có lại”, xin ơn rồi tạ ơn. Nhưng nếu rủi tôi sinh ra kiếp nhà nghèo, không phải là “đại gia” hay “doanh nghiệp”, hai bàn tay đen suốt ngày lam lũ, không đủ làm đầy cái miệng, thì lấy gì mà “lễ lạt”, mà “có đi có lại”, mà có bia đá tri ân? Lúc ấy cái cơ khổ của tôi không thần thánh nào đoái hoài tới hay sao?

Cái khổ của tôi là do chính tôi tự đặt ra cho mình một thứ tôn giáo, rồi “suy bụng ta ra bụng... các Đấng”! Như vậy, tôi đã tự chắt trên đôi vai tôi những gánh nặng mới, làm khổ thêm cho tôi, và còn làm đau lòng Đức Mẹ và các thánh nữa. Đau lòng hơn cả là Con Người Giêsu, Đấng có một Trái Tim chỉ biết yêu. Bởi khi nào Người không yêu tôi, thì Người không còn là Giêsu Kitô nữa. Nói một cách khác, khi nào Trái Tim Đức Giêsu không thổn thức trên những khổ đau đời tôi, thì Ngài không còn là Ngài nữa, vì Ngài là thiên Chúa tình yêu mà! (1Ga 1, 7; Rm 8, 35)

Kinh Thánh quả quyết : “Chính người đã mang lấy các bệnh tật của chúng ta, đã gánh chịu những đau khổ của chúng ta” (Is 53,4). Ngài đến trong thế gian chỉ có một mục đích đó thôi: yêu thương, mang vác tất cả tội lỗi của tôi, chữa lành, cho ăn no nê, khoác tôi lên vai và đưa tôi về. Tất cả mọi biến cố lớn nhỏ trong đời tôi, như như một sợi tóc trên đầu rớt xuống, cũng đều rơi vào trong tình yêu Giêsu. “Trước khi cho người thành hình trong dạ mẹ, Ta đã biết người.” (Gr 1, 4). Nên chú ý chữ “biết”

trong Kinh Thánh. Thiên Chúa biết ta thiếu thốn mọi sự, và Ngài đã sẵn sàng tất cả để đặt ta trong tình yêu của Ngài.

Chỉ một giây thôi, cuộc đời tôi không có sự “biết” của Giêsu, lúc ấy tôi chẳng còn là tôi nữa, tôi trở thành một tạo vật tối tăm, vô cùng khốn đốn, vì “đã bị tước mất vinh quang Thiên Chúa” (Rm 3, 23), và đã bị văng ra khỏi quỹ đạo tình yêu rồi.

Thưa bạn, vì lòng mến Đức Giêsu Kitô, tôi xin bạn đừng nhìn vào những đạo đức mà bạn đã lao công khổ sức luyện tập, mà chỉ nhìn vào Trái Tim Giêsu với lòng thành tín đón nhận tất cả những gì Ngài muốn trao ban, bạn sẽ thấy.

Bạn và tôi đau khổ, chán chường, nghi ngờ mọi sự, chẳng còn biết tin vào ai trên đời này. Những cáiidou là có thật, nhưng đó không phải là sự thật mà bạn và tôi phải chịu như thế, vì đã có một người gánh chịu cho chúng ta, xin bạn hãy đọc những lời này: “Mọi lo âu, hãy trút cả cho Người, vì Người chăm sóc anh em.” (1Pr 5, 7). Xin bạn nhớ cho, Kinh Thánh nói “hãy trút cả”, chứ không nói “trút một phần”.

Có cha mẹ nào nói với con cái mình như thế không? Có người yêu nào dám nói câu đó với nhau không? Chỉ có Giêsu mới có tình yêu ấy, chỉ có mình Ngài mới thương bạn và tôi đến như thế, nên Ngài lo đến bạn và lo cho tôi.

Trái Tim Đức Giêsu liên quan mật thiết đến cuộc đời mọi người và từng người. Nếu tôi thật lòng ký thác đời tôi cho Ngài làm chủ, thì những lo âu, bệnh hoạn, những bế tắc cùng đường, những cô đơn sầu tủi của tôi là của Ngài. Những lo toan cơm ăn áo mặc, sức khỏe, nhà xứ nhà thờ của tôi là của Ngài. Chính Ngài đã nói với tôi : “Đừng sợ, hỡi đoàn chiên nhỏ bé” (Lc 12, 32) “Trong Thầy, anh em được bình an. Trong thế gian, anh em sẽ phải gian nan khốn khó” (Ga 16, 33).

Muốn biết người chồng thế nào thì hỏi người vợ. Muốn biết Đức Giêsu thế nào thì hỏi Hội Thánh, vì Hội thánh là hiền thi Đức Giêsu Kitô.

Bây giờ chúng ta đặt vấn đề với nhau. Nếu có người đến yêu cầu : “xin nói về tấm lòng Đức Giêsu cho chúng tôi nghe”, lúc ấy chúng ta sẽ nói thế nào?

Muốn nói về Trái Tim Giêsu, phải đụng vào con người ấy. Phải ngỡ ngàng : “Quả thật, Con Người ấy hôm nay có thật trong cuộc đời tôi!” Phải nghe được tiếng của Ngài trong chính con tim của tôi. Khi ấy Thánh Thần sẽ thôi thúc tôi nói. Sức Thánh Thần mạnh đến nỗi Phêrô và Gioan phải thốt lên : “Chúng tôi không thể không nói.”

Vậy bây giờ tôi phải làm gì (Cv 2, 37)? Chúng ta chẳng có khả năng để làm gì cả. Nếu chúng ta có được khả năng làm cho mình và người khác yêu mến Trái Tim Chúa Giêsu, thì quả thật trái tim ấy nghèo nàn và không hấp dẫn bao nhiêu. Kinh Thánh nói : “Ai yêu thì biết Thiên Chúa” (1Ga 4, 7). Muốn biết Thiên Chúa, muốn biết Trái Tim Chúa Giêsu thì phải yêu. Học giả, tiến sĩ, khoa học kỹ thuật không thể nào biết Trái Tim Giêsu. Yêu thì biết, vì “Thiên Chúa là Tình yêu” (1 Ga 4, 8).

Vậy chúng tôi có khả năng yêu không? Nếu nói là không thì bạn không hài lòng. Vì sống trên đời này, phàm là con người thì phải biết yêu. Ai không yêu đó là một quái vật. Tuy nhiên, đối với Thiên Chúa, tình yêu của loài người đã méo mó lệch lạc vì bị nhuốm tội rồi.

Muốn yêu Thiên Chúa thì phải yêu bằng chính tình yêu của Thiên Chúa. Muốn nhìn thấy Thiên Chúa thì phải nhìn trong ánh sáng của Ngài. Kinh Thánh nói : “Vì Thiên Chúa đã đổ tình yêu của Người vào lòng chúng ta nhờ Thánh Thần mà Người ban cho chúng ta” (Rm 5,5)

Đức Giêsu có tài năng, không liên quan gì đến tôi. Đức Giêsu là Thiên Chúa, không liên quan gì đến tôi. Tấm lòng của Ngài thế nào? Ngài có yêu tôi không? Biết được tấm lòng của Ngài, tôi mới trao thân gởi phận cho Ngài.

Muốn biết được Đức Giêsu thì phải nhìn kỹ, chiêm ngắm hằng ngày trong chính đời tôi mới thấy được tấm lòng của Ngài. Làm được như vậy, phải cậy nhờ Thánh Thần bằng cầu nguyện.

Lạy Trái Tim Giêsu, tình yêu điên dại của đời con, Ngài đã ban tất cả mạng sống Ngài cho con, mà chỉ nhận được một trái tim đen đui vô ơn lạnh nhạt của con. Xin thương xót con.

**Ôi Trái Tim Giêsu đáng yêu, đáng mến,
con yêu mến Ngài!**

*Sài gòn, đầu mùa mưa
Lm. Giuse Trần Đình Long*

Tim Tín Thác

*T*ình nào bát ngát ngàn khơi
Tim nào chan chứa một trời yêu thương ?
Đầu nào trán buốt gai vương
Ngực nào nước đọng lười dòng xuyên thấu ?
Mắt nào mờ dăm lệ đau
Bờ môi tắt nắng nhạt màu tà dương ?
Chân tay đình nhon thê lương
Toàn thân giã giụa trong dòng máu tươi...
Con người làm khổ Con Trời
Mà Trời chỉ đáp bằng lời thứ tha.
Tình Trời ôi quá bao la
Tim Trời cơ huyết toàn là xót thương...
Cho đời thêm sức cậy trông
Một niềm tín thác đến cùng làm vui.

Paris, tháng Thánh Tâm
CUNG CHI

*Công tác bác ái Mừng Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống
của nhóm Thiện Nguyên Tín Thác*

hành trình TÍN THÁC

*Trong Trái Tim Chúa bao nhân hiền,
con xin được một chỗ nghỉ ngơi.
Nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi,
như nước mưa tan trong biển khơi...*



Thiện nguyện viên

Tín Thác trở về thành phố trong một đêm mưa. Lúc chúng tôi đi vào "Hành Trình Tín Thác", cũng là đêm mờ sương, và cũng đã có một cơn mưa nho nhỏ...

Ai cũng mệt nhoài, song cảm thấy vui, bởi trong "Hành Trình Tín Thác" lần này, mỗi thiện nguyện viên đã tự tìm tòi, khám phá và đón nhận một cuộc tình đạt độ sâu liên li hơn cả cuộc tình trăm năm trong lời bài hát phát ra từ chiếc xe buýt cà khồ đưa chúng tôi về lại Sài Gòn.

"Hành Trình Tín Thác" cho chúng tôi thấy trăm năm trong cõi hồng trần cũng nhẹ như gió mây, lướt qua cũng tựa một ngày. Hành trình đưa chúng tôi về quê trời trường cửu, tình sẽ bền thắm vạn thuở thiên thu. Và ngay tại cõi đời hữu hạn này, trong hành trình lòng thương xót, với Đấng Giàu Lòng Xót Thương, chúng tôi đã bắt đầu chạm vào cõi tình lạ lùng và bền vững đó trong chính cuộc sống đời thường giản dị.

• Bình Thuận Khát Mưa Xót Thương



Lễ Thánh Tâm năm nay, nhóm thiện nguyện Tín Thác vẫn day dứt về một vùng nắng cháy, vùng đất hạn nặng, thất mùa, trái cây rớt giá, nông dân gặp rất nhiều khó khăn. Tín Thác Sài Gòn liệu có bình yên đón mừng lễ Thánh Tâm như một lễ hội với rước sách rầm rộ, kèn trống cờ quạt, tiệc mừng tung bưng, khi mà đồng bào Bình Thuận đang gian nan vất vả như thế không? Khi Thánh Tâm Chúa đang thổn thức vì những đứa con Chúa đang lao đao thiếu thốn tư bề, mà mình mừng lễ như vậy có đẹp lòng Chúa không?

Vậy tại sao Lễ Thánh Tâm năm nay mỗi thiện nguyện viên Tín Thác không là những hạt mưa

nhỏ đem đến cho Bình Thuận đang khát mưa lòng thương xót? Hương hoa lễ bái nghi thức rườm rà phỏng được ích gì? Bấy nhiêu xô bồ của Sài Gòn hoa lệ không là quá dư thừa sao? Góp thêm một chút náo nhiệt vào nơi quá náo nhiệt để làm gì? Ra đi! Lên đường! Ra khỏi cửa nhà thờ. Tạm rời nơi an toàn đầy đủ tiện nghi văn minh thành phố. Thử "hóa thân" vào một thân phận khác, một vùng đất khác, một đời sống khác để cảm nghiệm được lòng thương xót là gì. Hãy là những cơn mưa nhỏ đem lòng

thương xót từ Thánh Tâm Chúa bay về Bình Thuận. Thế là "Hành Trình Tín Thác" bắt đầu!

Thuận ý Chúa đẹp lòng người, mưa nhỏ Tín Thác Sài Gòn đã bay đêm về nắng hạn Bình Thuận, đến với vùng quê nghèo gian khó là giáo xứ Sông Lũy, giáo xứ Lương Sơn, và giáo xứ Suối Nhuôm.

• Sông Lũy - 42 Năm Khao Khát

Nói cho thơ mộng là bay đêm, thực ra "Hành Trình Tín Thác" luôn luôn là một hành trình nhọc nhằn. Chúng tôi lên xe trong đêm, cũng chưa hình dung ra nơi mình sẽ tới. Thôi thì đi tới đâu hỏi tới đó chứ sao. Tài xế là một bác tài xe buýt chở học



trò, vì thương Tín Thác mà cùng đồng hành, chứ bác cũng chưa biết nơi xa xôi đó ở đâu. Thêm nữa xe buýt chở học trò thì đào đâu ra máy lạnh, đã thế Tín Thác còn "tham lam" cố gắng lèn theo quần áo quà cáp tặng thêm cho bà con (chưa kể tất cả thuốc men, nhóm y bác sĩ đã có một xe đi từ đêm hôm trước), thành ra cả nhóm đành ngồi nệm cá hộp với nhau.



Lên như cá hộp như thế mà vẫn không đủ chỗ. Đang băn khoăn không biết giải quyết thế nào, bất chợt có một cánh tay giơ lên xin... ở lại, dù tiếc hùi hụi! Đó là một bác thiện nguyện lớn tuổi đầu bạc, ngậm ngùi nói lời chia tay với lý do rất dễ thương: "Thôi, nếu xe không đủ chỗ thì già này đành nhường lại cho các bạn trẻ, vì các

bạn có sức bốc vác gạo mì, phục vụ tốt hơn. Già tiều lắm. Đến đây từ 4 giờ sáng chờ đến giờ phải ra về. Chuyển sau xe đủ chỗ, già này xin đi tiếp!"

Qua thành phố khi cái nắng bùng lên cũng là lúc chúng tôi rong ruổi trên quốc lộ 1A đang sửa chữa nâng cấp. Xe không máy lạnh, chạy gầm gừ cổ rướn lên giốc, cửa xe phải mở cho đỡ nóng, thế là bữa điểm tâm sáng miễn phí chúng tôi được thưởng thức là bụi, bụi mịn mù, và khiếp hãi nhất là gia vị khói nhựa đường. Các nữ thiện nguyện viên mặt mũi xanh dờn, nhưng vẫn làm ra vẻ khí thế không thua kém các bạn nam, lúc này cũng đã phờ rầu vì khói nhựa đường thì chả có thể thơm như thuốc lá con mèo nhâm nhi với cà phê sữa! Có mấy bạn nữ với chiều cao lý tưởng như người mẫu, khi xe dừng giải lao liền nhảy xuống đuổi vội cặp chân dài vì mỗi gồi chồn chân. Suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi ro ro cùng hàng hóa, xe chật ních, chân dài thon thả cũng đành gập xếp lại thôi! Tinh thần phục vụ của thiện nguyện Tín Thác đôi khi dễ thương vậy đó!



Chẳng là gì những sự đó, bởi vì Chúa đã ban cho một cơn mưa, hạ áp nóng bức bụi bặm; cũng chẳng là gì khi tới giáo xứ Sông Lũy gặp đồng bào đầy tình mến thương; và sự nhọc nhằn còn con lại chẳng thấm thập vào đâu khi được biết về một giáo điểm có bề dày của lao nhọc mà vẫn giữ vững đức tin suốt 42 năm đăng đẳng.

Bốn mươi hai năm trước, có 7 sắc tộc đồng bào từ mạn Tây Bắc (Tày, Nùng, Thổ, Mán, Mường...) di dân vào Nam. Họ tụ lại bên bờ Sông Lũy, gầy nên mái nhà thờ mang nét bắc bộ rất đặc trưng như một mái đình cổ. Chúa về ở với họ chưa được bao lâu, biến cố 1975, và thế là nhà thờ hoang lạnh. Khó khăn, nghèo đói và mệnh mông buồn.

Nhập chén trà xanh nơi quán nhỏ góc sang mái đình, tức nhà thờ của suốt 42 năm, bác Tanh, một người nông dân Sông Lũy, bỗng khóc rung rức khi kể cho thiện nguyện viên về nỗi đau xa vắng Chúa :

"Chiến tranh mà làm chi? Thắng hay thua ý nghĩa gì khi nhà Chúa biến thành nhà hoang? Ngày ngày tôi lên rẫy chặt củi kiếm cơm, tối về ngó cây thánh giá nóc nhà thờ mà khóc ròng: 'Chẳng lẽ Chúa bỏ chúng con thật sao?' Chỉ còn mấy nhà có đạo, ngó về nhà thờ, xúm lại đọc kinh với nhau. Chính những lời kinh



ê a mỗi tối với niềm tin thác đã giữ vững đức tin của chúng tôi suốt 42 năm qua. Rồi Chúa cũng thương mà cho cuộc sống dần ổn định, cho ngôi nhà thờ vẫn còn đó. Cách đây 6 tháng, Chúa đã thương gọi đến người mục tử sau 42 năm vắng bóng chủ chăn. Từ đó, nhà thờ đã có tiếng chuông ngân, và mỗi chiều khi nhìn mọi người lúi rúi đi lễ, tôi cảm thấy thế là rất thỏa!"



Đứng trên mặt con lộ được nâng cao lên cả thước, ngôi nhà thờ bỗng

nhiên thấp chênh vênh và tàn tạ như một kho hàng, cây thập tự thánh thiêng gầy gò, nhìn từ xa thấp xát sạt mặt đường, mới hiểu nỗi đớn đau nức nở của bác nông dân xót xa thương... Chúa!

Cha sở của Sông Lũy mới về quản xứ được 5 tháng. Nhà thờ hoang tàn, nhà xứ chưa có. Mọi sự phải bắt đầu từ con số không! Điều người mục tử trần trở là bên cạnh vấn đề cuộc sống vật chất còn khó khăn, thì đời sống tâm linh cần phải chăm sóc chú ý trước tiên. Dằng dặc hơn 40 năm, chủ chăn không có, con

chiên li tán, tan tác, nhà thờ có thể khoan sửa chữa, nhưng lòng người, ngôi đền thờ tâm hồn thì cần phải xây dựng lại cấp kỳ, không thể trì hoãn. Nếu chân ướt chân ráo mới về đã lo xây nhà thờ, nhà xứ cho khang trang, chẳng quan tâm chăm sóc đời sống tâm linh của giáo dân, coi chừng khi làm xong ngôi nhà thờ đồ sộ hoành tráng thì chẳng còn ai đến nữa, vì ngôi đền thờ tâm hồn nơi các con chiên đã bị bỏ hoang phế từ lâu rồi! Vậy thì xây nhà thờ mới để làm gì?

Và để đáp ứng nhu cầu tâm linh cấp thiết đó, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã có mặt tại nơi này. Chuyến "Hành Trình Tín Thác" đã chuyển tới bà con món quà tinh thần, lương thực nuôi dưỡng tâm linh, là những tấm hình lòng thương xót, tràng chuỗi, sách, CD, DVD, máy nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Đức Thánh Cha Phanxicô nhấn mạnh Lòng Chúa Thương Xót là xà nhà của giáo hội, cái xà cần phải vững chắc thì ngôi nhà mới vững bền. Trong xã hội hiện đại chúng ta đang sống, chỉ có Lòng Chúa Thương Xót mới đẩy lùi được lối sống vô cảm và chủ nghĩa Mackeno tưởng như đang thắng thế.

Tất nhiên, như mọi chuyến công tác xã hội vẫn thường làm hàng tháng, thiện nguyện Tín Thác cũng mang tới nơi đây 300 phần quà là lương thực và nhu yếu phẩm cần thiết khác.

Một ưu tiên cho giáo xứ Sông Lũy, khi biết rằng nơi đây đời sống khó khăn, các hộ nghèo còn rất nhiều, cho nên vấn đề y tế chuyên sâu vẫn còn là mơ ước. Con cái của Lòng Chúa Thương Xót luôn quan tâm trước hết đến người nghèo khổ bệnh tật, thế nên đoàn bác sĩ tình nguyện của Tín Thác đã lặn lội trong đêm khuya đến Sông Lũy từ tối hôm trước, để sáng sớm hôm nay lo khám bệnh, phát thuốc miễn phí cho trên 400 bệnh nhân nghèo không có điều kiện đến bác sĩ hay đi bệnh viện.

Trời càng lúc càng nắng, sau khi khám bệnh phát quà một nhòai, cả nhóm được dẫn đến nhà một giáo dân gần đó dùng cơm trưa. Đi trên triền dốc đồ nằng, thấy những cành xương rồng cằn cỗi vẫn kiên vững giữa nắng gió và bụi đỏ, nơi này, linh mục tu sĩ giáo dân, cũng như những nhánh xương rồng kia, kiên trung

chịu gian khó nhọc nhằn, cho hạt giống đức tin nảy nở đâm mầm, để cả vùng đất cằn cỗi không bị sa mạc hóa mà sẽ trở thành đồng cỏ tốt xanh ngập tràn lòng thương xót. Nhóm thiện nguyện Tín Thác xin góp một hạt mưa nhỏ vào hành trình giữ đức tin nhọc nhằn ấy!

Trong 300 phần quà, có tới 2/3 số quà trao tặng cho các gia đình lương dân khó khăn, sống đan xen với các gia đình Công Giáo. Lòng thương xót Chúa dàn trải không phân biệt. Tất cả đều là con cái Chúa, đều cần được thương xót, nhất là những người tội lỗi, đau bệnh nghèo đói, khổ đau. Vui sao đành, khi chung quanh ta còn biết bao anh em nghèo đói túng cực? Cờ quạt rước sách, lễ lạc tốn kém, tiệc tùng ăn uống phí phạm sao được, khi nơi vùng sâu vùng xa còn nhiều, rất nhiều con chiên bơ vơ tất tưởi đói ăn thiếu mặc, không có nơi thờ phượng, thiếu thốn cả vật chất lẫn tinh thần. Trái Tim Giêsu lại thổn thức, và vẫn mãi thổn thức!!!



• **Lương Sơn - Mầm Sống Mới Đang Vươn Lên**

Rời Sông Lũy, "Hành Trình Tín Thác" đưa nhóm thiện nguyện đến với Lương Sơn.

Lương Sơn là thị trấn của huyện Bắc Bình - Bình Thuận. Cảm giác đầu tiên khi tới Lương Sơn là sự trẻ trung tươi mới. Thật ngạc nhiên khi nhìn ngôi thánh đường tuy đang xây dựng dở dang nhưng đã khắc họa những nét cơ bản của cấu trúc hiện đại mang hơi thở thời đại mới. Ngay từ cổng nhà thờ chúng tôi đã được nghe người dân tâm sự: "Công cuộc truyền giáo ở vùng

này gian khó lắm, thiếu chủ chăn. Suốt 8 năm qua, 3 giáo xứ Lương Sơn, Sông Lũy và Suối Nhuôm chỉ có mỗi một mục tử. Mãi đến bây giờ, đoàn chiên các xứ phụ cận mới có người coi sóc. Tạ ơn Chúa!"

Người mục tử ấy bây giờ chỉ còn phải chăm sóc giáo xứ Lương Sơn, rất vui khi ngồi trao đổi với thiện nguyện viên và "học" cách sử dụng máy nghe 300 bài giảng Lòng Chúa Xót Thương mà nhóm gửi tặng cho những gia đình khó khăn, không có phương tiện nghe giảng qua CD hay máy vi tính.

Ghi nhận sự chia sẻ từ Tín Thác đóng góp 200 phần quà cho giáo xứ Lương Sơn, mặt trận tổ quốc thị trấn cũng có đôi lời cảm ơn cộng đoàn, bởi vì Lương Sơn đằng sau sự phát triển nóng của một thị trấn trẻ, vẫn còn nhiều hộ khó khăn, nhiều gia đình trong tình trạng không có đất phải làm thuê làm mướn rất cực.

Lương Sơn có hai câu chuyện rất đáng quan tâm:

Một gia đình lương dân, có cậu con trai hư hỏng, bố mẹ bất lực đành chạy tới nhà thờ xin cứu giúp. Cha sở đã cầu nguyện và tìm cách liên lạc với trẻ em hư. Chúa đã làm điều bất ngờ. Cậu bé đã chuyển biến, về sống làm con cái Chúa trong nhà thờ Lương Sơn. Năm nay cậu học lớp 12, và có ý xin đi tu để làm linh mục. Giáo hội lại có thêm một mầm cây tươi tốt.

Câu chuyện thứ hai là một gia đình lương dân thương phế binh của chế độ trước. Tên là bác Đỗ Bảy, bị cụt chân. Hai vợ chồng không có con, sống cô đơn. Người vợ bị gãy xương đùi, cũng thành tàn phế. Một người cụt chăm một người liệt lão. Khi biết có nhóm thiện nguyện tới Lương Sơn, bà con thương tình chỉ đường cho bác tới nhà thờ lãnh quà. Cảm phiếu lãnh quà của nhóm Tín Thác, bác bật khóc, ao ước của bác thật là bất ngờ: "Mong ước có một cái cầu tiêu!" (tức là nhà vệ sinh). Vì cả hai vợ chồng, người cụt chân, kẻ gãy xương đùi, không thể lết ra vườn đi vệ sinh được, nhất là khi trời tối hoặc trời mưa!

(Sau chuyến công tác, nghe biết chuyện, người linh mục lành tử đã giúp bác thực hiện ước mơ ấy!)

Rời Lương Sơn, sau khi trao 200 phần quà nhu yếu phẩm và quà tặng tinh thần. Chúng tôi thấy vui, một cảm giác tươi mới trẻ trung vì thấy mầm sống đang vươn lên, nhưng cũng trĩu lòng với những mảnh đời rách nát.

"Hành Trình Tín Thác" còn một nơi cần phải đến trong cái nắng gay gắt vắt cạn từng giọt mồ hôi, càng ngày càng nóng thêm. Dù gì đi nữa, cũng phải đến thôi, Suối Nhuôm bà con đang đợi!

• Suối Nhuôm - Quanh Năm Hóng Đội Nước Trời



Suối Nhuôm nghèo quả đúng nghĩa chữ nghèo, vài nóc nhà gỗ tèo hèo tụt xuống dạt đường cạnh nhà thờ, con đường mới nâng cấp nuốt chửng mấy cái nóc nhà sập xệ



Con suối Nhuôm chia cắt nhà thờ với bà con sống bên kia thung. Nếu đi đường lộ đến nhà thờ thì phải đi đường vòng cả chục cây số, bà con ngại đi bộ xa, cho nên cứ băng suối mà qua cho lẹ. Mùa này nước cạn rột lòng Suối Nhuôm, bà con tụt xuống

được suối cũng là một con dốc sâu, rồi trôi lên lòng đường thì coi như trèo một sườn đèo cũng chẳng hề thấp. Mùa mưa thì xắn quần lội qua suối, nhiều khi đến nhà thờ quần áo ướt hết, run lập cập. Trái Tim Chúa lại thổn thức!

Lòng thiện nguyện viên bỗng lắng lại, hanh hao buồn. Nghĩ tới một Sài gòn rực rỡ đèn hoa, đường xá phẳng phiu, ngày cũng như đêm xe hơi, xe ga lũ lượt ra vô. Nơi những quán xá,

nhà hàng sang trọng, người ta chen chúc ăn nhậu vui chơi phồn phơ chứ có mấy ai đến với lòng Chúa xót thương đâu! Có mấy trái tim thổn thức với những đồng bào đau khổ thiếu thuốc đói ăn đâu! Những "trái tim mùa đông" sống vô cảm thờ ơ đời tinh thần, và phung phí vật chất vào xa hoa vô vị quá. Tiếc đấy và cũng thương đấy, vì có lẽ quá họ chưa biết tới Lòng Chúa Thương Xót nên mới sống đời thờ ơ lạnh lẽo như vậy...

Quay lại bên bờ con suối Nhuôm, để nghe chuyện đất, chuyện người thật là xúc động. Đèo bờ suối thành bậc cho dân sang bờ tới nhà Chúa lại là một bà cụ còng lưng, có cái quán còm gồm dăm ba cái bánh khoai mì do bà tự làm giá hai ngàn đồng, bà đưa tay chỉ về con suối: "Các cháu không biết đó thôi, muốn biết dân Suối Nhuôm sống ra sao thì để bà kể cho mà nghe. Ở đây tứ tán quanh năm dân hóng cổ đợi nước trời!"

Thiện nguyện quá ngạc nhiên vì một khái niệm mới toanh: "nước trời"! Một "nước trời" cụ thể có thể sờ chạm được ở ngay trần gian này, chứ không phải "Nước Trời" trên thiên đàng mai sau. Nước trời này ai cũng hóng đợi, dù lương hay giáo, có đạo hay không có đạo. Lạ quá thể!

- "Không có nước trời là đói rã họng ra!" bà cụ chỉ vào những vạt mì chết khô bên bờ suối mà bảo vậy.

Ngửa cổ lên trời bà cụ vái :

- "Ngài ơi, xin Ngài xót thương! Xin Ngài ban nước trời xuống cho con dân Suối Nhuôm, không thôi chúng con chết mất! Năm nay, nóng chi mà nóng dữ!"

À! Thì ra "nước trời" là những cơn mưa từ trời xuống, đúng như dân gian vẫn kêu cầu:

"Lạy trời mưa xuống. Lấy nước tôi uống. Lấy ruộng tôi cấy. Lấy đầy bát cơm. Lấy rom đun bếp!"

Con Suối Nhuôm khô cạn không hề giúp ích gì cho những vạt rẫy cheo reo trên sườn cao. Sứ người làm sao có thể vét chút nước từ lòng suối cạn lên để mà giúp cây nẩy mầm. Dân

ở đây chỉ trông vào trời mưa. Họ trồng rau xanh, đậu bắp, khoai mì, vài vạt ngô... Hễ có mưa là có ăn. Hạn khô là... khổ!

Gặp chị Hi bên thung lợm suối sang lãnh quà, nghe chị tâm sự mới thấy thương: "Lợm suối sang nhà thờ lãnh quà của nhóm Tín Thác trao tặng thật là mừng. Mừng vì có được chục gạo, thùng mì cất đó cho ba đứa nhỏ ở nhà. Hai vợ chồng vào rẫy mía làm công cho người ta. Vậy là an tâm có lương thực cả tháng rồi. Giờ lo đi làm, kiếm ít tiền dành cho con đầu năm học tới. Mà mừng hết lớn là nghe người nhà xứ phát phiếu cho biết ngoài gạo mì nhu yếu phẩm... thiện nguyện Tín thác còn tặng tràng chuỗi, sách, ảnh, băng đĩa và máy nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót. Về mở cho mấy đứa nhỏ nghe mới được. Sống trong thung, đi đường lộ gần chục cây số mới ra thị trấn, thì làm gì có dịp nào cho con cái giải trí đâu. Chúng chỉ nghe chim kêu và suối nhuôm chảy thôi hà! Bởi vậy lợm sớm qua suối mừng là mừng quá sức, chúng ở nhà có gạo ăn và có Lời Giảng về Lòng Chúa Thương Xót mỗi ngày. Vậy là không có chi phải lo lắng chộn rộn nữa!"

Ôm gói quà trong tay, chị cười, nụ cười sáng cả con suối Nhuôm mùa nước cạn ử ê héo hắt.

Khi hỏi về lịch sử giáo xứ Suối Nhuôm, cha sở cười hiền, cho biết cha mới về được ba tháng nay không rành lắm. Cha cho vời một chị trong ban hành giáo tới kể cho chúng tôi nghe về Suối Nhuôm. Cũng rất lạ!

Hồi năm 1958, có một cha xứ dắt theo một nhóm giáo dân từ Bắc vào lập nghiệp ở bờ Suối Nhuôm. Họ giữ đạo rất tín thành, có tí tiền mang từ bắc vô, gom lại cùng nhau xây một ngôi nhà thờ nhỏ. Nhà thờ đó giờ vết tích chỉ còn lại bức tường cũ kỹ ám khói đen.

Người mục tử cùng giáo dân gặp cơn bã cực, bom đạn phá đổ ngôi thánh đường. Cha lặng lẽ dắt bầy chiên đi mất dạng về miệt Đồng Nai. Chúa hiện diện nơi này qua dấu tích bức tường ám khói.

Rồi dăm ba hộ dân phiêu dạt lại trôi về hai bên bờ Suối Nhuôm. Đầu nguồn người ta tìm ra khoáng sản nhuôm, cuối nguồn dân như củi rêu tụ lại dần dần. Nhìn bức tường cũ nhận ra dấu tích Chúa vẫn hiện diện, họ tụm nhau lại đọc kinh cầu nguyện. Đời sống đạo của nhóm người ấy như ngọt nên leo lét, mà kỳ lạ thay không tắt bao giờ. Đạo vẫn trường tồn theo từng bước chân bà mẹ điu con lội qua Suối Nhuôm sang cầu nguyện nơi bức tường đổ nát. Qua ngày qua tháng dâu bể, dân vẫn hóng đợi "nước trời". Cuối cùng đã có nhà thờ, đã có cha sở, dù giáo dân chỉ có khoảng hơn trăm người. Một giáo xứ Suối Nhuôm nhỏ bé nghèo khó thành hình, song trong cái nghèo đó thấm đậm lòng Chúa Xót Thương.

Trong khi nhóm thiện nguyện đang phát quà tặng bà con, có những hình ảnh thật là thương. Vài người mẹ Suối Nhuôm lặng lẽ ghé gửi mấy bịch xoài, ít trái bắp và khoai nướng để chiều tối người thành phố có quà đem về. Món quà này thật là nặng tình nặng nghĩa và quý xiết là bao.

Hạnh phúc cho nhóm Tín Thác kịp dâng thánh lễ chiều với bà con Suối Nhuôm. Sau bữa cơm tối, phải chia tay với Suối Nhuôm. Cha con thầy trò cùng hướng về Đức Mẹ dâng chuỗi kinh, tạ ơn, chia tay, và lên đường đầy lưu luyến!

Tạ ơn Chúa mở mắt cho chúng con thấy một vùng Suối Nhuôm với những người con dân nghèo khổ hiện hậu đang khao khát "nước trời" như chúng con khao khát lòng thương xót Chúa. Không có "nước trời", dân ở đây không sống được, cũng như chúng con không thể sống nếu không có lòng Chúa thương xót.

Xin Đấng xót thương ban cho Suối Nhuôm cơn mưa trời trong đêm nay, để những vạt rẫy trắng tới xác xơ hai bên bờ Suối Nhuôm có thể nảy chồi. Chúa đã nhận lời, bằng cơ khi xe chạm ngõ thành phố ngoài lại phía sau thấy ì ầm tiếng sấm và vùn vù những vạt mây.

Trời hỡi, hãy cứ mưa rào to cho con dân thỏa thuê hồng ân thương xót.

Nhóm thiện nguyện kết thúc một ngày "Hành Trình Tín Thác" mừng lễ Thánh Tâm Chúa, với sáu trăm cây số đường trường, ba giáo điểm, trong trọn vẹn chỉ 24 tiếng đồng hồ. Chúng con bỗng thấy mình đã thành ra hạt mưa tí hon, đầy thi vị.

Mưa thì thâm, là mưa thật gần

Tình như không nói, là tình trăm năm...

Quả thật, giao kết yêu thương giữa Đấng giàu lòng thương xót từ trời cao đã thiết lập với chúng con, và cho thấy phương thế để sống trọn vẹn tình trăm năm với anh em chúng con trên đất thấp này. Để được về trời, chúng con chỉ có một con đường, con đường lòng thương xót trong "Hành Trình Tín Thác" với anh em mình cõi trăm năm nơi đất thấp!

Tạm biệt Bình Thuận hóng đợi "nước trời"- gửi lại mưa yêu thương nhỏ bé của Tín Thác Sài Gòn.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Bình Thuận 2015*

trang thơ

THÁNH TÂM THƯƠNG XÓT

Thánh Tâm Chúa Giêsu
Bao la lòng thương xót
Nồng nàn và tha thiết
Trọn một đời hy sinh
Ngài trao ban thân mình
 Làm Cửa Lễ Chuộc Tội
 Mong chờ con sám hối
 Để ban Ôn Thứ Tha
Thánh Tâm Chúa Giêsu
Vẫn đêm ngày thao thức
Miệt mài tìm chiên lạc
Đưa về chốn an hòa
 Thánh Tâm Chúa Giêsu
 Lửa Tình Yêu cháy rực
 Muôn đời không hề tắt
 Vì con lỡ thoái hư
Thánh Tâm Chúa Giêsu
Giọt Máu và giọt Nước
Cũng chảy ra cho hết
Ôi, Tình Chúa bao la!
 Thánh Tâm Chúa Giêsu
 Xin thứ tha, thánh hóa
 Dù tim con hóa đá
 Xin thương biến ra mềm

Góc Đời Sống Dân Hiến

TRANH HƠN TRANH THUA

Tín Thác

Sau tháng hoa, mệt nhòa vì lo kiêu hoa, rước hoa, dâng hoa, tiến hoa; tất bật với biết bao việc mục vụ, biết bao mối quan hệ chẳng chặt, biết bao dịch vụ không tên, chiếm hết thì giờ ăn uống ngủ nghỉ, thậm chí không còn giờ để cầu nguyện, suy niệm, soạn bài giảng, và nhất là không còn lúc nào dành cho Chúa nữa. Tôi cảm thấy tinh thần căng thẳng, lo lắng, ho, mệt, chóng mặt, đau đầu, buồn nôn, hồi hộp, thở dốc. Rồi có cảm giác đau nhói ngực vùng trước tim, lan ra vai, tay, lên cổ, lan sau lưng, và khó thở như có ai bóp chặt quanh ngực. Tôi gục xuống. Đem đến bệnh viện, bác sĩ cho biết tôi bị “nhồi máu cơ

tim”, một căn bệnh nguy hiểm đã quá quen thuộc và đe dọa tính mạng nhiều người hiện nay. Bác sĩ chuyên



môn cho biết phần lớn “nhồi máu cơ tim” là do cục máu đông hiện diện trong lòng mạch máu nuôi tim (còn gọi là động mạch vành) làm tắc mạch máu. Mạch vành đem máu và oxy đến nuôi tim, nếu mạch máu bị tắc, tim sẽ thiếu oxy và tế bào cơ tim sẽ chết. May mà cứu kịp, nếu không thì giờ này không biết tôi sẽ ra sao.

Nằm trong bệnh viện có dịp hiểu biết thêm về căn bệnh “nhồi máu cơ tim” lại đúng vào tháng sáu, tháng Thánh Tâm, chợt liên tưởng đến căn bệnh “nhồi máu cơ tim” thiêng liêng nhiều người hoạt động tông đồ hằng quá đang bệnh mà không biết!

Bệnh phần xác còn có những triệu chứng để biết mà đề phòng hoặc chạy chữa ngay, bệnh phần hồn không thấy triệu chứng rõ ràng làm sao cứu chữa kịp, cho nên rất cần những giây phút tĩnh lặng để kiểm điểm lại đời sống thiêng liêng, góc “Đời Sống Dâng Hiến” trong một xó xỉnh nào đó xin được làm công việc nhỏ bé này.

Lòng tôn sùng Trái Tim Chúa Giêsu, một trái tim 'con người' của Đấng là 'Con Thiên Chúa', đã được thánh Gioan Eudê (1680) cổ vũ từ giữa thế kỷ XVII, và nhất là qua các thị kiến mà thánh nữ Margarita-Maria Alacoque (1690) nhận được tại tu viện Thăm Viếng ở Paray-le-Monial vào năm 1673 và 1675.

Trong các thị kiến, thánh nữ Margarita được Chúa Giêsu chỉ cho thấy Trái Tim của Chúa đã “yêu thương con người đến thế, mà chỉ nhận được sự đáp trả bạc bẽo vô ơn”. Thánh nữ còn được ủy thác việc xin thiết lập một ngày lễ kính Thánh Tâm. Tuy nhiên, phải đến gần hai thế kỷ

sau ngày thánh nữ qua đời, Đức Piô IX mới chính thức thiết lập ngày lễ này trong toàn Giáo Hội vào năm 1856.

Nền tảng Kinh Thánh cho việc tôn sùng Thánh Tâm Chúa Giêsu là đoạn Tin Mừng Ga 19,31-37, về việc xảy ra sau khi Chúa Giêsu chết trên cây thập giá, "một người lính đã lấy ngọn giáo đâm thủng cạnh sườn Người, và lập tức có máu cùng nước chảy ra".

Trong tháng kính Thánh Tâm Chúa Giêsu, có ngày lễ Thánh Tâm, cũng là ngày thánh hóa các linh mục. Ngày cầu nguyện xin Chúa ban cho các linh mục thực sự là những mục tử chăm sóc các linh hồn, biết để cho tình yêu của Chúa uốn nắn, có đầy lòng thương xót, làm cho các linh mục trở nên "những mục tử như lòng Chúa mong ước".

Làm thế nào để trở thành những “mục tử như lòng Chúa mong ước”? Người mục tử ấy phải thay “trái tim chai cứng bằng trái tim thịt mềm biết yêu thương”, phải kiểm tra sức khỏe tâm linh định kỳ để coi có triệu chứng bệnh “nhồi máu cơ tim tâm linh”

hay không? Nghĩa là coi có “cục máu đông” nào trong “động mạch vành” làm tắc mạch máu không cho trái tim đập nhịp yêu thương, làm cho họ không biết xót thương anh em mình.

Năm 1597, trên đất Nhật có lệnh bắt đạo rất gắt gao. Chỉ trong một tuần lễ, mọi cơ sở công giáo bị triệt hạ, giáo sĩ bị bắt, giáo dân bị phân tán và khủng bố.

Tại vùng Odawara, Kamakura, người ta bắt 2 linh mục trẻ tuổi là Simauchi và Uzawa cùng nhiều ảnh tượng giải về Tokyo. Quan đại thần Tsukamoto nhật trong đồng ảnh tượng một mẫu ảnh thật kỳ cục : người gì mà để trái tim ra ngoài !

Tsukamoto là một nhà nho uyên bác có óc thực tế, thích tìm hiểu. Ông cầm mẫu ảnh trái tim coi qua rồi vứt vào sọt rác, nhưng đến tối, ông nhớ lại và nghĩ bức ảnh kỳ lạ kia hẳn có một ý nghĩa nào đó. Ông lượm lại bức ảnh để trên bàn và suy nghĩ. Trời đã về khuya mà quan vẫn ngồi bất động một mình với bức ảnh trước mặt. Mãi đến gần một

giờ sáng, vị đại thần mới thở ra nhẹ nhàng khoan khoái, tay cầm bút lông ghi dưới bức ảnh mấy chữ : "đối ngoại hữu kỳ tâm - đối nội vô tâm giả"

Từ đó Tsukamoto đặt bức ảnh trái tim trên bàn làm việc một cách kính cẩn. Một hôm có ông bạn tên Osaki đến chơi, thấy vậy hỏi :

- Thế nào, bạn lại thích ảnh tượng của bọn tà đạo rồi sao ?

- Đúng về mặt chính trị của triều đình thì tôi không dám phản kháng. Nhưng về mặt văn hóa và nhân đạo thì tôi rất thích bức ảnh này. Phải chăng bức ảnh này đã nói lên chương trình và hành động cùng lời xử thế tổng quát của Kitô giáo. Đây ông bạn coi: đối với thiên hạ, tha nhân bên ngoài thì "Hữu Tâm", còn với bản thân mình thì "Vô Tâm". Cho nên họ mới vẽ trái tim để ra ngoài. Nghĩa là phải đem hết trái tim của mình mà phục vụ xã hội, giúp ích cho đời: “hữu tâm”; còn về phần mình thì hy sinh xả kỷ, đừng bao giờ lo riêng cho mình, phải diệt cái ngã vị kỷ: “vô tâm”.

Dem hết trái tim ra giúp đời giúp người.

Trong bức ảnh này, tôi thấy đầy đủ hơn cái học Từ Bi của Phật, khoan dung hơn cái Nhân Thứ của Khổng, cao siêu hơn cái Vô Ngã của Lão, mạnh mẽ hơn cái Dũng Thuật của Thần Đạo Nhật Bản. Một tôn giáo dạy phụng sự nhân loại, yêu thương mọi người, còn bản thân mình thì không màng tới, không quan tâm đến tư lợi, thì có lý do gì mà cấm cản họ chứ.

Osaki cảm phục sự điển đạt của Tsukamoto. Không ngờ đạo Công Giáo lại hàm chứa một triết lý nhân sinh cao siêu như vậy. Từ đó hai ông trở nên những người bạn chí thân và đã âm thầm nhận phép rửa tội, đồng thời vận động triều đình thả hai linh mục... (Trích "Phúc")

Tôi đọc đi đọc lại toa thuốc "đối ngoại hữu kỳ tâm - đối nội vô tâm giả": đối với tha nhân thì "Hữu Tâm", còn với bản thân mình thì "Vô Tâm", và chợt thấy dường như từ xưa đến giờ mình dùng... lộn thuốc! Cách sống của tôi là đối với tha nhân thì "Vô

Tâm", còn với bản thân mình thì "Hữu Tâm". Vậy là trái tim tôi có vấn đề rồi. Hai cục máu đông "hữu tâm" và "vô tâm" nằm không đúng chỗ cho nên trái tim tôi chẳng giống trái tim của Chúa chút nào, dù tôi vẫn vỗ ngực xưng tên là "Kitô thứ hai"!

Trái tim tôi không đập nhịp yêu thương như Chúa vì nó bị những "cục đông" nào đó ngăn chặn lại, không cho "oxy yêu thương" chảy vào tim và chuyển "máu xót thương" đến các phần khác trong cơ thể. Đức Thánh Cha Phanxicô bắt bệnh và thấy "cục đông" đó nằm trong căn bệnh số 11 : "Khi mỗi người chỉ nghĩ đến mình và đánh mất sự thành thực và quan hệ nồng nhiệt với nhau. Khi người giỏi nhất không đặt kiến thức của mình để phục vụ đồng nghiệp yếu kém hơn. Khi người ta biết được điều gì và giữ riêng cho mình thay vì chia sẻ tích cực với những người khác. Khi vì ghen tương và tinh ranh, họ cảm thấy vui mừng khi thấy người khác ngã xuống, thay vì nâng người ấy lên và khích lệ họ".

ĐTC bắt bệnh đúng quá rồi. Tôi để cục máu đông “vô tâm” chặn đường vào trái tim khi tương quan với người khác, cho nên tôi chỉ biết nghĩ đến mình mà chẳng quan tâm đến anh em. Tôi chỉ lo thu vén cho mình kiến thức, địa vị, tiền của, danh vọng, chức tước, và lúc nào cũng muốn hơn người. Nếu thấy ai có gì hơn mình là tôi không chịu được. Trong tim tôi, máu “tranh hơn tranh thua”, máu “ghen tương đồ kỵ” lúc nào cũng sôi lên sùng sục, do đó cơn “nhồi máu cơ tim” có thể xảy đến bất cứ lúc nào vì tôi luôn bất an, cảm thấy khổ sở khi thấy có những người hơn tôi về phương diện này, phương diện nọ. Tôi xay xầm mặt mày khi thấy có ai nổi hơn tôi, thu hút đám đông hơn tôi. Tôi luôn muốn mình phải hơn người khác bằng bất cứ giá nào, dùng mọi thủ đoạn để kéo người khác xuống và đè bẹp họ thì mới hả dạ. Máu trong tim tôi không có oxy yêu thương mà chỉ chứa đầy máu đen tối, có dịp là bùng lên gièm pha, khích bác, không ngần ngại “ngậm máu

phun người”. Căn bệnh ngày càng nặng khi tôi vui mừng khi họ ngã xuống; khi họ thất bại, tôi vỗ tay cười ha hả thay vì chạy đến an ủi đỡ nâng họ lên.

Máu tranh hơn tranh thua, lòng đồ kỵ có trong tôi là do ghen. Ghen với ai vì thấy mình thua kém họ, nên tôi ghét, thành ra “ghen ghét”. Ghen với ai vì không được như họ, nên tôi tức, thành ra “ghen tức”. Ghen với ai vì thấy họ hơn mình nên tôi sinh lòng tự nạnh, so kè, thành ra “ghen tự”. Tôi ghen vì cảm thấy thua kém người khác về kết quả, thành tích, hoạt động, hạnh phúc, thành công, do đó tôi thấy không vui, ảm ức, hậm hực, khó chịu, tức tối, bực bội, bất mãn, thành ra “ghen ăn tức ở”!

Trong sách Tông Đồ Công Vụ, ta thấy vị thượng tế cùng tất cả những người theo ông “đầy lòng ghen tức, họ bắt các tông đồ, nhốt vào nhà tù công cộng” (Cv 5,17-18); cũng chỉ vì ghen tức mà người Do Thái cùng với thủ lãnh của họ đã phản đối và nhục mạ Thánh Phaolô (Cv 13,45);

ngược đãi, trục xuất, làm nhục và ném đá Banaba và Phaolô (Cv 14,5). Người Do thái sinh ghen tức, “họ quy tụ một số du dân đầu đường xó chợ, họp thành đám đông, gây náo động trong thành. Họ kéo đến nhà ông Giaxon, tìm ông Phaolô và ông Xila để đưa hai ông ra trước đại hội toàn dân” (Cv 17,5).

Tính tranh hơn tranh thua, ghen tuông đố kỵ thật đáng sợ! Nó làm cho con người mù quáng, phát cuồng, chẳng còn biết phân biệt phải trái, chẳng còn nghe theo tiếng nói của lương tâm, chính vì thế, Thiên Chúa đã thẳng thắn cảnh cáo: “Ta sẽ xử sự theo cơn giận và lòng ghen ghét của người như người đã xử sự khi người ghét chúng” (Ed 35,11). Hậu quả của nó thật khôn lường như Sách Châm Ngôn viết : “Tâm hồn bình an là nguồn sống cho thể xác, nhưng lòng ghen ghét tựa chừng bệnh mục xương” (Cn 14,30).

Một môi vì lúc nào cũng bị nhồi máu bởi chứng tranh hơn tranh thua, tôi chạy đến tìm vị lang y nổi tiếng là

đạo đức, cao tay ẩn để trị căn bệnh này. Cha thánh Gioan Maria Vianney cho tôi biết:

“Ghen tị là sự buồn phiền chúng ta cảm nhận khi thấy người khác có điều tốt lành.

Ghen tị và kiêu ngạo là anh em với nhau. Ai ghen tị thì cũng kiêu ngạo. Ghen tị đến từ hỏa ngục. Ma quỷ đã phạm tội kiêu ngạo và ghen tị. Nó ghen tị vì thấy chúng ta được Thiên Chúa yêu thương, ban cho chúng ta hạnh phúc vinh quang.

Tại sao chúng ta ghen tị với hạnh phúc và sự lành của người khác? Thưa là bởi vì chúng ta kiêu ngạo; chỉ muốn mình là người duy nhất trên thế gian sở hữu những của cải, tài năng, được sự kính nể và yêu mến của mọi người. Chúng ta ghen tị với những người ngang hàng được trời vượt hơn mình. Chúng ta ghen tị với những người cấp dưới được ngang hàng với mình. Cũng thế, ma quỷ từ khi bị sa ngã, cảm thấy giận dữ và ghen tức khi thấy chúng ta được thừa kế vinh quang của Thiên Chúa. Người

ghen tị cũng cảm thấy khó chịu khi thấy những người xung quanh được giàu có về vật chất lẫn tinh thần.

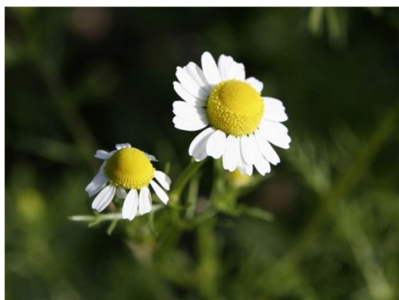
Chúng ta cũng giống ma quỷ khi bước theo vết chân của nó. Chúng ta bực tức với điều lành và thích thú với điều dữ. Nếu có ai bị mất mát điều gì, nếu họ phạm sai lầm, kém may mắn, bị sa sút thì chúng ta khoái chí. Ma quỷ cũng thế, nó thích thú khi chúng ta phạm tội, hay khi nó làm cho chúng ta sa ngã.

Ghen tị thì được lợi lộc gì? Chẳng được gì hết! Chúng ta có giàu hơn khi người khác nghèo hơn không? Chúng ta có hạnh phúc hơn khi họ đau khổ hơn không? Chúng ta bắt hạnh khi trở thành người ghen tị! Thánh Cyprian nói: “Những tội khác thì còn có giới hạn, còn tội ghen tị thì không!” Thực tế, người ghen tị còn có nhiều tội độc hại khác như: nói xấu, vu khống, xảo quyệt, lấp đi lấp lại những gì mình biết, còn điều không

biết thì bịa đặt ra, hay thổi phồng lên.

Qua sự ghen tị của ma quỷ, cái chết đã đi vào thế gian, và cũng qua sự ghen tị, chúng ta giết hại những người khác bởi những ác ý lừa dối, làm người khác mất danh dự, địa vị hay việc làm. Người tín hữu tốt lành không bao giờ làm như vậy. Họ chẳng ghen tị với ai, nhưng yêu thương mọi người; vui mừng khi người khác gặp điều tốt lành, đau xót và cảm thông khi bất hạnh xảy đến với người khác. Nếu chúng ta là những tín hữu tốt lành, chúng ta sẽ hạnh phúc biết bao!

Hãy trở nên những tín hữu tốt lành, chúng ta sẽ không còn ghen tị với người khác; chúng ta sẽ không bao giờ nói xấu ai; chúng ta sẽ hân hoan vui sướng, tâm hồn chúng ta sẽ tràn ngập bình an; và chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Đàng hiện diện ngay trong thế giới, ngay trong cộng đoàn, và ngay trong gia đình của chúng ta”.



Virus “tranh hơn tranh thua” lây nhiễm khắp mọi nơi, càng trong những nơi đạo đức, chốn tu trì, căn bệnh này càng lây lan quấy nhiễu mạnh như kinh nghiệm bản thân của thánh nữ Faustina, tông đồ lòng Chúa thương xót, viết trong Nhật Ký số 619-620:

“Khi tôi đang từ biệt chị em và sắp sửa ra đi, một chị đã đến và hết lời xin lỗi vì không đã giúp được tôi bao nhiêu trong các bốn phận, và không chỉ hờ hững trong việc giúp đỡ, mà còn cố ý tạo thêm khó khăn cho tôi nữa.

Tuy nhiên, tận thâm tâm, tôi vẫn coi chị ấy là đại ân nhân, bởi vì chị đã tập cho tôi hết sức nhẫn nhục, đến độ một chị cao niên có lần đã thốt lên: ‘Chị Faustina ắt phải là một đáng thánh, hoặc là

một người ngu ngốc, vì người thường quả thật không thể chịu nổi một người lúc nào cũng làm những điều ác ý như vậy!’

Tuy nhiên, tôi luôn luôn đến với chị ấy bằng thiện chí. Mặc dù tôi đã nỗ lực, nhưng chị ấy cố làm cho công việc của tôi trở nên khó khăn, và nhiều lúc chị đã thành công trong việc phá hỏng những gì đã được chu tất, như lời chị đã thú nhận với tôi lúc chia tay, và vì thế, chị đã xin tôi tha lỗi.

Tôi không muốn đi sâu vào những ý hướng của chị, chỉ coi đó như một thử thách do Thiên Chúa gửi đến...

Tôi rất ngạc nhiên vì sao người ta có thể ganh tị đến thế. Khi thấy điều lành của ai, tôi vui mừng như điều lành của chính mình. Niềm vui của người khác là niềm vui của tôi, và đau khổ của tha nhân cũng là khổ đau của tôi, nếu không, làm sao tôi dám kết nghĩa thân tình với Chúa Giêsu. Tình thần của Chúa Giêsu luôn luôn là đơn sơ, hiền lành, chân thành; mọi xấu xa, ganh tị, và gian tà đội

lót nụ cười thân thiện chỉ là những con quỷ nhỏ ranh mãnh mà thôi. Một lời nghiêm khắc nhưng phát xuất từ tình yêu chân thành, không bao giờ gây nên thương tích cho tâm hồn”.

Ai cảm nhận thực sự được lòng Chúa thương xót thì biết sống yêu thương, sẵn sàng thể hiện lòng thương xót, không có ý đồ kỳ ghen ghét, tranh hơn tranh thua với bất cứ ai. Họ sống bình an thanh thản, mà nếu có bị ghen ghét thì họ tin chắc cũng có ngày sẽ được Thiên Chúa giải cứu: *“Chúa cứu họ khỏi tay người ghen ghét, giải thoát họ khỏi tay địch thù”* (Tv 106,10) và *“Chúa sẽ cứu ta thoát khỏi địch thù, thoát tay mọi kẻ hằng ghen ghét”* (Lc 1,71).

Sáng thứ năm 6-3-2014, trong buổi gặp gỡ Đức Hồng Y Agostino Vallini, Giám quản Roma, 9 Giám Mục phụ tá, và khoảng 1000 linh mục và phó tế phục vụ trong 330 giáo xứ thuộc giáo phận Roma, suy niệm bài Tin Mừng theo thánh Matheo kể lại sự kiện Chúa Giêsu chạnh lòng thương khi thấy con

người mệt mỏi và kiệt lực như đoàn chiên không có mục tử chăm sóc, ĐTC Phanxicô gọi lại sứ điệp lòng thương xót của Chúa mà thánh nữ Faustina truyền bá và nói: *“Trong tư cách là các thừa tác viên của Giáo Hội, chúng ta có nhiệm vụ giữ cho sứ điệp lòng thương xót của Chúa được luôn sinh động, nhất là trong các bài giảng, các cử chỉ và dấu hiệu, các quyết định mục vụ, ví dụ trả lại sự ưu tiên cho bí tích Hòa Giải và đồng thời cho các việc bác ái từ bi”*.

ĐTC giải thích rằng Chúa Giêsu đã có tấm lòng của Thiên Chúa, nghĩa là đầy dịu dàng đối với dân chúng, nhất là những người bị loại bỏ, các tội nhân, những bệnh nhân không ai chăm sóc. Vì thế, theo hình ảnh vị Mục Tử Nhân Lành, linh mục là người từ bi và thương xót, gần gũi dân chúng và phục vụ tất cả mọi người. Bất cứ ai bị thương tổn trong cuộc sống một cách nào đó, có thể tìm thấy nơi vị linh mục sự quan tâm và lắng nghe... Linh Mục thực sự có

lòng từ bi thương xót hành động như người Samaritano nhân lành, vì con tim của linh mục ấy có khả năng cảm thương, đó là con tim của Chúa Kitô..

Trái tim của con đang bị nhồi máu bởi chứa đầy tham sân si, đầy lòng đố kỵ,

ghen ghét, tranh hơn tranh thua.

Con có lòng thương xót, có trái tim của Chúa trong con chưa? Con có là mục tử như lòng Chúa mong ước chưa?

Biết bao giờ mới được câu trả lời: “dạ có”!

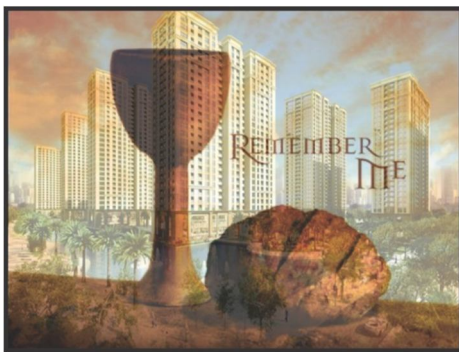
Mừng lễ Mình Máu Chúa Kytô

NHỮNG THÁCH ĐÓ CỦA THÁNH THỂ VỚI XÃ HỘI HIỆN NAY

*Lm. Giuse Trần Đình Long, SSS
(Viết theo Lm. Gabriel Forestier và James Mohler)*

Xã hội hiện nay được đánh dấu bởi một khuynh hướng mạnh mẽ về tình trạng thế tục hóa. Sự liên kết giữa tôn giáo và xã hội có một khoảng cách ngày càng lớn. Người ta có thái độ lãnh đạm với tôn

giáo rõ rệt hơn, so với tình trạng hoàn toàn thù địch. Việc phục vụ Đức Kitô trong Thánh Thể không bao giờ là một hoạt động



thể tục. Để trở thành những chứng nhân của lòng Chúa xót thương nơi bí tích Thánh Thể, chúng ta cần phải liên kết cuộc sống con người và mầu nhiệm Thiên Chúa với nhau. Chúng ta cần biết cách làm thế nào để nhận ra và sử dụng sức mạnh biến đổi của Thánh Thể nhằm đáp ứng được nỗi khao khát đích thực nhất của con người trong thời đại này.

• Khao Khát Tự Do

Khao khát này kéo dài xuyên suốt toàn bộ chân trời của cuộc sống. Con người mong muốn tự quyết định về mọi việc liên quan đến gia đình, cá nhân và cuộc sống xã hội của họ. Mỗi đề nghị đưa ra cho họ phải được trình bày như một lời mời gọi mà họ có thể đồng ý hoặc khước từ chứ không thể là những áp đặt với những quy định cứng nhắc vô hồn. Con người ngày nay nhạy cảm hơn nhiều đối với những đề nghị đúng đắn tế nhị và khéo léo. Họ hướng tới một cách đáp trả thật đáng ngạc nhiên, một sự thỏa thuận kiên trì, khi họ có khả năng chọn lựa.

Như là một cách tưởng niệm và hiện diện, cử hành Thánh Thể cách thích nghi thật phù hợp để đáp lại mong đợi này. Đức Kitô đích thực là Đấng mở ra trong tâm hồn mỗi người một không gian mà trong đó, người đó có thể phát triển mà không hạn chế, bởi vì đây là đường lối của tình yêu. Việc cử hành Thánh Thể có thể là giây phút qua đó lôi kéo được tính sáng tạo của người tham dự. Thói bảo thủ và cứng nhắc gây ra sự nhàm chán.

Trong một buổi thảo luận về việc dạy giáo lý cho tất cả mọi lứa tuổi. Câu hỏi được đưa ra: “Có thể mang lại một số cải cách trong việc cử hành (trong cách thích nghi những kinh nguyện, thay đổi hoặc bổ sung một số từ, kinh nguyện Thánh Thể ...) không?” Câu trả lời mà thuyết trình viên trong cuộc họp đưa ra là: “Chúng ta không được đụng chạm vào thánh lễ”. Thật là nỗi thất vọng lớn lao trong việc quy tụ! Một Thánh Thể lạnh cứng không thu hút được giới trẻ, cũng không thu hút cả những người lớn tuổi.

• Khao Khát Thiên Chúa

Chúng ta nên sẵn sàng hướng dẫn người đói khát đến với bữa tiệc của Đức Kitô, nơi họ sẽ được no đủ. Chúng ta có thể bày tỏ tốt nhất đường lối này bằng chính gương mẫu của mình.

Nỗi khao khát đối với Thiên Chúa thật vô biên. Trong thời đại ngày nay, hàng triệu người đã đứng lên “để tìm kiếm Người, hầu có thể được thỏa mãn nỗi khao khát của họ”. Tại sao nỗi khao khát mãnh liệt này không được thỏa mãn? Nỗi khao khát thần thánh này sẽ bị dao động, trừ khi những người Công Giáo bắt đầu nhận ra, chỗ trống cần được lấp đầy, vì nếu chân lý không lấp đầy chỗ trống trong linh hồn con người, thì chắc chắn những sự dối trá sẽ lấp đầy. Cách chúng ta có thể thất bại như thế nào trong việc nuôi sống những linh hồn đói khát? Chúa nhắc nhở chúng ta: “xưa Ta đói, các ngươi đã không cho ăn” (Mt 25:42).

Mặc dù trên khắp thế giới, hầu hết những kẻ tin đều thiếu nhiệt tình, tuy nhiên, người ta vẫn khao khát Thiên Chúa. Họ không biết tại sao. Các Kitô hữu đã không sống Tin Mừng bằng gương mẫu tốt lành của họ. Tuy nhiên, thế giới vẫn đang kêu lên: “vì tâm bánh sự sống và nước hằng sống mà Đức Kitô đã hứa”. Nhưng những kẻ sở hữu các kho tàng này lại khước từ chia sẻ với họ.

Người ta cảm thấy sự sống, cái chết và sự sống lại của Đức Kitô là vô giá trị và vô ích, tuy nhiên, đây lại là chính giá cứu chuộc của chúng ta. Ngoài ra, nỗi khao khát sâu xa nhất đối với Thiên Chúa là một nỗi khao khát đối với tình yêu. Và chúng ta có thể tìm thấy hình ảnh của Đức Kitô nơi những người khác. Khi người đó nhận biết rằng Thiên Chúa yêu thương họ, thì họ sẽ ngừng đói khát. Và họ sẽ biết rằng Thiên Chúa đã chuẩn bị cho họ một bàn tiệc để ăn bánh và uống rượu là chính mình Người.

Những người khao khát Thiên Chúa thường tìm kiếm Người một cách sai lầm trong ma túy hoặc những thú vui khác, hoặc có lẽ trong việc tìm kiếm sự tuyệt đối. Nhưng khi được đưa đến với Thánh Thể, thì họ sẽ nhận biết tình yêu là gì. Và họ sẽ

không bao giờ đói khát nữa. Vì họ sẽ hiểu rằng mình được yêu thương nhiều đến thế nào.

Thời đại này là một thể hệ yếu đuối, mệt mỏi và khao khát, khao khát Thiên Chúa và tình yêu, trong khi giúp đỡ nhau trên đường. Đặc biệt giới trẻ khao khát đời sống tinh thần. Vấn đề là các Kitô hữu chúng ta không hiểu rằng thế giới luôn luôn khao khát thực tại là chính Đức Kitô.

Đức Kitô đã để lại cho chúng ta một tấm gương, bằng cách chuẩn bị một bữa ăn ngon cho những người bạn đang đói của Người. Cũng vậy, chúng ta nên nuôi sống những anh chị em đói khát của mình. Khi một người anh em được đầy ắp những lời yêu thương của tôi, thì họ sẽ cảm thấy mình được chấp nhận và cởi mở với sự hân hoan.

Nếu ngôi nhà của tâm hồn chúng ta trống rỗng Thiên Chúa, nếu chúng ta không nhìn thấy Người nơi bản thân mình, thì làm thế nào chúng ta có thể nhận ra Người nơi những kẻ khác? Chỉ khi đó, chúng ta mới có thể đến với người nghèo để nuôi sống họ, vừa bằng tấm bánh mà họ cần thiết để sống, vừa bằng tấm bánh của sự công bằng, phẩm giá được phục hồi của họ với tư cách con người. Trên hết, chúng ta phải mang lại cho họ bánh và rượu của thân thể Đức Kitô, vì họ khao khát Người, mà thậm chí họ không nhận biết điều này.

• Cuộc Sống Thánh Thể

“Họ không làm những điều họ nói!” Người ta vẫn luôn đánh giá sự gắn liền giữa lời nói và hành động là rất quan trọng. Tuy nhiên, với sự phát triển của các phương tiện truyền thông, mối liên kết giữa lời nói và hành động càng ngày càng giảm bớt. Nghệ thuật quảng cáo, tính chất giả tạo, “vẽ bề ngoài” và “mốt” càng kích động nơi những người đương thời một sự nhạy cảm đối với những gì là xác thực. Điều này đòi hỏi chúng ta phải sống những gì mình công bố. Nếu chúng ta nói rằng Thánh Thể chính là sức mạnh của tình yêu, thì thế giới ngày nay đòi hỏi cuộc sống của những người Kitô hữu, những người lãnh nhận Thánh Thể hằng ngày, phải chứng tỏ được điều này qua chính thái độ và lối

sống của mình. Con người hôm nay vẫn đang tìm kiếm tính chất xác thực của những người môn đệ Chúa Giêsu Thánh Thể dám đưa ra những hành động phù hợp với lời nói của mình. Chúng ta thường nói về Thánh Thể, mà lại không sống Thánh Thể!

Với những căng thẳng trong thế giới chúng ta đang sống và nhịp độ rất mạnh mẽ mà nó phát sinh, thì tinh thần và thể xác con người đều cần đến sự hỗ trợ, vì những đòi hỏi nơi chúng đều cao. Thật là chuyện cũ rích khi gợi ý là cần có sẵn trong tay một người trợ giúp tinh thần, lúc có một tai nạn, một sự vi phạm đạo đức, hoặc sự kiện gây chấn thương nào đó.

Chúng ta vẫn nói Thánh Thể là nguồn gốc của sự chữa lành và ơn cứu độ. Chúng ta sống, làm chứng và trình bày thể nào để con người ngày nay xác tín Thánh Thể như là nguồn gốc của năng lực ấy ?

• Ăn Để Được Ăn

Những nguồn tài nguyên của thế giới đang được phân chia một cách bất công. Kẻ giàu thì càng giàu, người nghèo khổ càng nghèo khổ hơn. Sự cách biệt giàu nghèo càng ngày càng gia tăng trong đạo cũng như ngoài đời. Những ngôi nhà thờ ở thành phố xây cất hàng mấy chục tỉ sao không chia sẻ cho những ngôi nhà thờ ở miền quê chỉ cần vài trăm triệu cũng đủ rồi. Nhà thờ, nhà xứ, tu viện ở thành phố vẫn có khoảng cách rất xa với miền quê, vùng sâu vùng xa, miền núi. Những đại gia, doanh nhân, đại ân nhân vẫn được trọng vọng sẵn đón với chỗ ngồi dành riêng hơn những người giáo dân vô danh tiểu tốt. Sự phân biệt đối xử có mặt khắp mọi nơi. Thật khó mà nói đến sự hiệp thông và chia sẻ trong Thánh Thể khi tình trạng bất công vẫn ngự trị. Chúng ta không thể cử hành Thánh Thể, trừ phi chúng ta chọn đứng về phía những người thấp cổ bé họng bị áp bức bóc lột và bị sa cơ lỡ vận. Nếu chúng ta không chia sẻ những điều kiện sống cho người nghèo, thì chúng ta không thể công bố về Thiên Chúa, Đấng Yêu Thương Phục Vụ, trong bí tích của Người. Một lối sống Thánh Thể đích thực mời gọi ta xét lại lối sống hiện nay của mình.

Trong khi cả thế giới đều kêu la đòi hỏi bánh để sống, thì các Kitô hữu chúng ta, những kẻ sở hữu tấm bánh này, lại khước từ chia sẻ với những người khác. Chúng ta quên rằng bất cứ ai ăn bánh của Chúa thì đều phải thực sự ‘được ăn’ bởi những người khác. Khi đã nhận được tình yêu, thì các Kitô hữu phải trao tặng tình yêu.

Bà Catherine De Hueck Doherty, một nữ Nam Tước người Nga, là một phụ nữ có phẩm chất công bằng và liêm chính. Lòng thương xót của bà đối với nhân loại đau khổ phát xuất từ cuộc gặp gỡ của bà với Đức Kitô, qua sự hiến thân của Người trong Phép Thánh Thể. Sau khi chồng qua đời, bà hứa suốt đời giúp đỡ người nghèo đang sống trong những khu ổ chuột trên thế giới.

Bà Catherine ghi lại: “Tôi vẫn than khóc với Chúa thay cho các linh mục... Sao cho các ngài quên đi những nhu cầu riêng của mình, và trở thành lương thực đối với những người đói khát. Linh mục dâng Thánh Lễ hàng ngày, và phải nhận ra rằng các ngài cũng nên ‘được ăn’ bởi những người khác. Linh mục phải bỏ qua những mong ước riêng của mình, để lo lắng và héo hon vì những nhu cầu của người khác. Khi đã ăn Thiên Chúa của tình yêu, họ phải sẵn sàng để bản thân mình được ăn, giống như những của lễ toàn thiêu và các vị tử đạo. Phụng vụ Thánh Thể nuôi sống linh hồn khao khát của chúng ta, để rồi ta có thể tìm được Đức Kitô trong các anh chị em mình, đặc biệt nơi những người gặp khó khăn. “Hãy ăn để được ăn”, nghĩa là sau khi tham dự bữa tiệc thiên quốc, chúng ta hãy tự hiến thân như là lương thực cho những linh hồn đói khát khác.”

Nếu muốn sống Thánh Thể cách đích thực, chúng ta sẽ còn phải đương đầu với nhiều thách đố khác trong xã hội hiện nay, vốn tìm kiếm hiệu quả bằng mọi giá, vun trồng sự thành công về vật chất. Công đồng dạy chúng ta rằng những khao khát và niềm hy vọng của con người trong thời đại chúng ta, bất kể đó có thể là những điều gì, đều thực sự là những khao khát và niềm hy vọng của những kẻ tin. Việc phục vụ Thánh Thể có thể tạo

khả năng cho chúng ta trên hành trình hướng đến việc đáp ứng những điều đó.

Thánh Lễ đóng một vai trò chủ yếu trong cuộc đời chúng ta, giúp thỏa mãn niềm khao khát lớn lao của ta đối với Thiên Chúa. Nhờ được nuôi sống bằng thân thể Đức Kitô, chúng ta có thể mang tin vui đến cho những người khác. Hãy ăn để được ăn! Khi thân xác chúng ta được Kitô hóa bằng cách đón rước Thánh Thể, thì chúng ta trao tặng nó cho những người khác, để được sử dụng vào việc phục vụ họ, rửa chân cho nhau.

Chứng Nhân Lòng Chúa Thương Xót

CHÀNG DU CA NGOẠI ĐẠO MỘT TAY

Người đàn ông dáng người nhỏ bé khiêm tốn, mái tóc bông bênh phiêu lãng, nụ cười hiền nhẹ, khuôn mặt khắc khổ, nghiêng người xuống nắn nót phím đàn, những sợi giây đàn rung lên, và cả không gian lặng như tờ, cánh hoa lan đường như cũng không nở rung rinh, ngọn gió vờn trên chiếc lá mạn đường như cũng dừng lại:



*“Con vẫn trông cậy Chúa
Lòng con tin tưởng nơi Ngài
Con hy vọng vào Ngài
Đời con nương bóng Chúa thôi...”*

Hơn 30 thiện nguyện viên Tín Thác, trong chuyến công tác bác ái viếng thăm cơ sở Hướng Dương nuôi dưỡng trẻ mồ côi khuyết tật, như lặng đi, như được chìm vào đại dương lòng thương xót Chúa trong tiếng nhạc réo rắt dặt dìu từ cây đàn guitar và tiếng kèn harmonica. Hơn 30 con tim như nín thở rồi òa vỡ lên cùng hát theo tiếng đàn tiếng kèn:

“Con vẫn trông cây Chúa

Khác nào em bé ngủ yên trong tay mẹ hiền...”

Tiếng đàn guitar và tiếng kèn harmonica ấy đang được điều khiển bởi “chàng du ca ngoại đạo một tay”. Chàng nghệ sĩ “độc thủ” ấy đã lên chia sẻ và làm chứng trước cộng đoàn lòng thương xót Chúa nhiều lần nhiều nơi, đã cùng với ca sĩ khuyết tật Thủy Tiên đàn hát làm chứng, trước hàng chục ngàn người trong cộng đoàn lòng thương xót:

“Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng nơi Chúa.

Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa.

Vì ngoài lòng Chúa xót thương,

Không còn nguồn hy vọng nào

Chúng con đặt vào Chúa

Lòng tín thác của mỗi chúng con...”

Cặp “bài trùng” ấy đã xuất hiện trong DVD “Lời Nguyện Từ Trái Tim” trên web muoichodoi.info như là những chứng nhân lòng thương xót Chúa, và lần này anh xuất hiện trên mục “Chứng Nhân Bốn Phương Giữa Đêm Khuya”

Chàng du ca lòng thương xót Chúa, tiếp tục mê hoặc nhóm thiện nguyện Tín Thác khi được yêu cầu đưa tiếng đàn đó vào đời với những ca khúc bất hủ “Diễm Xưa”, “Hạ Trắng”...

“Mưa vẫn mưa bay, trên từng tháp cổ....

... cũng xin bạc đầu, gọi mãi tên nhau”

Và buổi chiều hôm đó, toàn cả không gian, tịnh không có một tạp âm nào ngoài tiếng nhạc từ cây đàn guitar và tiếng kèn harmonica của anh ngự trị.

Cái con người nhỏ nhắn có thể mê mị cả đám đông bằng âm nhạc ấy là “quái kiệt” Thế Vinh. Chàng trai một tay Nguyễn

Thế Vinh - giám đốc trung tâm giáo dục Hướng Dương. Một chứng nhân độc đáo của lòng thương xót !

Có năm mơ cũng khó ai có sức tưởng tượng để có thể hình dung ra cuộc đời li kỳ của Vinh. Sinh ra ở miền quê căn cổ Bắc Bình, Bình Thuận, cha mẹ mất sớm, Vinh sống với ông bà ngoại. Ở quê nghèo nào cũng thế, mọi đứa trẻ lớn lên đều là... thằng cu trâu! Đứa nào được đến trường biết đọc biết viết là may lắm rồi. Vinh thì đi....chăn bò !

Họa tai đổ xuống đời khi Vinh đang lùa đàn bò đi ăn cỏ thì bị té. Tưởng là cú té bình thường như những lần chơi đùa với đám bạn, ai dè đâu Vinh bị gãy xương vai phải. Nhà thì nghèo, vùng sâu vùng xa không có phương tiện và điều kiện chữa trị, cánh tay phải của chú nhỏ sưng rất to nhưng cũng chỉ được băng bó đắp thuốc sơ sài. Đến khi đau quá chịu không nổi, gia đình phải đưa đến bệnh viện tỉnh thì đã quá trễ. Vết thương đã bị hoại tử, chỉ còn cách tháo gỡ cánh tay phải sát tận bả vai. Thật xót xa! Miền quê nghèo luôn chịu phải gánh chịu mọi thiệt thòi. Vết thương của Vinh nếu được chữa trị ngay thì đã cứu được cánh tay, và cậu bé đâu phải mang tật suốt đời như vậy. Mất cánh tay thì chăn bò cũng thành một ước mơ hão huyền. Ở với ông bà ngoại ăn bám sao đành, thế là thằng bé chăn bò chuyển nghề đi gánh nước mướn kiếm tiền ăn học. Dù khổ cực cách mấy, cậu bé vẫn cố gắng tìm mọi cách đến trường chứ không bỏ học như bao trẻ cùng quê. Cậu cắm đầu làm việc, và học, học, học... một đam mê, một hoài bão!

Cái “tuổi thơ dữ dội” đã giúp Vinh có được sự nhẫn nại, chịu thương chịu khó, nghiên răng vượt khó, chẳng kêu khóc với ai. Chính sự chịu đựng gian khổ thiệt thòi thời thơ ấu nơi quê nghèo đã cho Vinh có được phẩm chất kiên trì sau này, và nhất là có lòng thương cảm những em học sinh mồ côi khuyết tật.

Cuộc đời cứ lầm lũi như thế thì thật buồn chán, cậu bé một tay không muốn “an phận thủ thường”, phải làm một cú “đột phá” nào đó, hoặc trông chờ một phép lạ nào đó...

Và phép lạ đã xảy ra với cậu bé gan lì đó. Năm Vinh 12 tuổi, người cậu từ trại cải tạo trở về đến thăm thằng cháu, mang

theo một cây đàn guitar. Chiều chiều cậu ngồi gảy đàn hát nghêu ngao cho thằng cháu nghe. Chính tiếng đàn ấy đã đòi đời cậu bé khuyết tật. Cậu quyết tâm phải đánh đàn guitar cho bằng được, để...giải sầu!

Người lành lặn hai tay, học đàn guitar còn khó khăn lắm, huống hồ là người chỉ còn cánh tay trái! Thoạt đầu Vinh tập đánh đàn... bằng chân! Tập mãi không xong. Phải nghĩ cách tận dụng hết công năng của cánh tay trái còn lại. Làm sao chỉ có 5 ngón tay mà vừa gảy đàn, vừa bấm phím đàn được? Chẳng có thầy nào dạy đàn guitar một tay. Chẳng có sách vở trường lớp nào hết. Phải tự học thôi. Phải sáng tạo thôi. Phải kiên nhẫn mày mò từng chút từng chút. Phải trả giá bằng mồ hôi, nước mắt, và máu nữa!

Vinh bắt tay vào tập đàn và tập miết, tập miết. Cuối cùng điều lạ lùng đã xảy ra!

Trịnh Công Sơn rất lãng mạn khi viết: “Anh ru em giấc ngủ hành trình những ngón tay”. Với Thế Vinh “hành trình những ngón tay” không phải là giấc ngủ êm đềm mơ mộng, nhưng là khổ luyện, là nghèo túng, là cô đơn, là mồ hôi nước mắt, và có khi là bật máu!

Mười lăm tuổi, Vinh đã tạm điều khiển được ngón tay mình: ngón trỏ dành cho việc gảy đàn, ngón út và các ngón khác là bấm phím. Sau khi đã đàn guitar thành thạo rồi, Vinh bắt đầu nghĩ cách học thổi harmonica! Ý tưởng quá sức táo bạo! Làm sao thực hiện? Lại mày mò suy tính tập tành sửa chữa... Cuối cùng, Vinh nhờ thợ sắt chế ra cái khung sắt gắn vào bên cạnh cây đàn guitar để có thể vừa đánh đàn, vừa thổi kèn. Một lối phối âm phối khí thật tuyệt vời!

Hành trình các ngón tay của bàn tay duy nhất ấy còn khổ luyện, còn đau đớn nhiều tháng nhiều năm, để sau này trên con đường trần gian khi gặp ca sĩ Thủy Tiên, thì cặp đôi “Thế Vinh - Thủy Tiên” thực sự đã đưa âm nhạc Trịnh Công Sơn vào lòng người cách ngoạn mục và diễm lệ. Chắc ít ai biết, khi sau này người ta gọi Thế Vinh là “quái kiệt guitar”, nghệ sĩ đầy tài năng... thì bước khởi đầu chính là nỗi đau, nỗi khát khao, sự khổ

công của một cậu thiếu niên nghèo đi chăn bò, rất thiết thòi, rất cô đơn ở Bắc Bình - Bình Thuận thuở xưa...

Trở lại cái ngày xưa gian khổ ấy, Vinh cố học hết tiểu học ở quê. Sau đó, để thực hiện ước mơ, để thoát cái bóng nghèo hèn dốt nát tâm tôi, Vinh lặng lẽ một thân một mình, rời nhà lên Sài Gòn lập thân dựng nghiệp với một cánh tay, và tài sản duy nhất là cây đàn guitare cũ kỹ. Trên thành phố, để sống còn, Vinh làm đủ mọi nghề: coi xe, phụ bàn quán ăn, chỉ để tiếp tục việc học và duy trì niềm đam mê ca nhạc.

Ngày ngày cậu học trò ở quê lên tỉnh phải đạp xe cả chục cây số đến trường, tối về đi làm đi dạy thêm kiếm cho đủ tiền ăn, tiền học, tiền nhà, còn chút giờ rảnh lại cầm đầu miệt mài khổ luyện guitare va harmonica.

Giấc mơ của thằng bé miền quê nghèo mồ côi khuyết tật đã thành hiện thực khi Vinh đậu vô đại học kinh tế. Có bao giờ thằng bé chăn bò ấy nghĩ rằng có ngày nó được đặt chân vào ngưỡng cửa đại học. Có nằm mơ cũng không dám!

Và rồi 4 năm gian khổ kế tiếp, Thế Vinh vừa làm vừa học, vừa tìm cách thỏa niềm đam mê âm nhạc, và nhất là áp ủ trong lòng lý tưởng có một Mái Ấm cho các em mồ côi khuyết tật được nuôi dưỡng ăn học để vào được... đại học như mình!

Cuộc đời mở ra với chàng trai khuyết tật khi một ngày Vinh ghé Hội Quán Thanh Đa. Thành phố xôn xao ngày giỗ nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, thế giới hiện đại mà, âm nhạc cũng hiện đại theo, nhưng bao hiện đại màu mè không hề che phủ một tài năng, một tấm lòng đơn sơ mộc mạc Vinh dành cho người nhạc sĩ tài hoa. Mà chắc có lẽ Lòng Chúa Thương Xót ghé mắt nhìn đến Vinh, để sau này Vinh ôm đàn dong duổi ca ngợi lòng thương xót Chúa với người linh mục lãng tử. Chúa thúc giục Vinh chẳng? Bỗng dưng Vinh mạnh dạn rời góc khuất đang ẩn mình, đi lên sân khấu, mượn cây đàn guitare, xin phép cho dạo một cung nhạc Trịnh !

Một khoảnh khắc, hay là một định mệnh, khi chủ quán lại là biên tập một tờ báo nổi tiếng trước kia của Sài Gòn, ông nhận ra một tài năng, một nhân cách, một tiếng đàn rất có hồn, đặc biệt

riêng với giọng nhạc Trịnh, và thế là một bước ngoặt cuộc đời mở ra...

Từ đây tiếng guitare Thế Vinh, mà khởi đi là kiếp nghèo ở Bình Thuận, chật hẹp ở căn gác ký túc xá Sài Gòn ngày nào, đã réo rắt vang lên đi vào lòng người ở các sân khấu ca nhạc trong thành phố. “Hữu xạ tự nhiên hương”, nhiều người biết tài của Vinh đã mời anh đem tiếng đàn ấy đi phục vụ cho bà con Việt Nam hải ngoại. Cặp “bài trùng” Thế Vinh- Thủy Tiên đã đi lưu diễn và chia sẻ ở nhiều nước trên thế giới. Dù vậy anh vẫn không quên được những em học sinh mồ côi khuyết tật ở quê nhà. Nỗi niềm ấy cứ đau đáu trong lòng anh. Tấm lòng biết xót thương!

Không chỉ là niềm đam mê âm nhạc đơn thuần, qua phương tiện truyền thông mang đàn đi lưu diễn, chàng du ca một tay ấy nuôi ước mơ lớn hơn: tìm những cơ hội đòi hỏi cho các em học sinh mồ côi khuyết tật ở quê nghèo Việt nam bằng con đường đại học. Trời thuận lòng người, sau biết bao gian khó, trở ngại như núi Thái Sơn tưởng như không thể vượt qua, với lòng kiên trì, lá gan thép và trái tim thật mềm đầy lòng yêu thương, Thế Vinh đã thành lập được ở Bình Dương, “Trung Tâm Giáo Dục Hướng Dương” giúp các học sinh mồ côi, khuyết tật có nơi ăn chốn ở miễn phí hoàn toàn để luyện thi vào đại học. Những năm qua, từ lò luyện thi của Thế Vinh, gần một trăm em đã đậu đại học, dường như không có em nào từ lò luyện thi này mà bị rớt đại học. Đặc biệt là có những em đang du học ở Mỹ, Nhật, Pháp... Vinh cười thật hiền: “Các em đi học ở nước ngoài thành công, sau này sẽ quay lại giúp Trung Tâm ngày một phát triển, chứ mình tôi làm mãi sao nổi!”

Đúng thật là không thể nổi! Cảnh “gà trống nuôi con” gian khó biết chừng nào. Hãy tưởng tượng người bố “độc thủ đại hiệp” ấy phải một mình chạy gạo hàng ngày cho gần 100 miệng ăn; phải lo thủ tục hồ sơ giấy tờ cho các em đi thi, lo nơi ăn chốn ở cho các em học đại học; phải lo dạy kiến thức cho các em, khó nhất là giáo dục nhân bản, dạy các em cách sống làm người tử tế trong xã hội hôm nay. Với sức người, thì đúng là một “mission

impossible” (nhiệm vụ bất khả thi), nhưng với ơn phúc nơi lòng thương xót Chúa thì mọi sự đều có thể! Và đúng là như thế!

Có một điều thú vị ít ai biết, đó là trên đường đời phiêu bạt của “chàng du ca ngoại đạo”, Thế Vinh có một tình bạn rất đẹp và lạ lùng với một linh mục. Người linh mục này luôn đồng hành với anh như một người anh, người bạn. Có những vấn đề khó khăn về tâm lý, giáo dục, anh nhờ ông làm tư vấn. Có những vấn đề khó khăn về vật chất, ông chia sẻ gánh nặng với anh. Với mô hình trung tâm luyện thi đại học Hướng Dương của Vinh,



ông cũng rất quan tâm giúp đỡ ngay từ thuở sơ khai. Một câu nói nhỏ của ông sao mà ám: “Khi nào có khó khăn, Vinh cứ gọi cho chúng mình...” Vinh cũng được mời đến làm chứng cho cộng đoàn lòng thương xót, về cái đẹp của nhân cách, biết vượt qua khó khăn thử thách, biết sống vì người khác. Một cách sống và thực hành lòng thương xót Chúa trong thời đại ngày nay.

Và buổi chiều Chúa Nhật vàng nắng, thiện nguyện viên Tín Thác đã đến thăm và tặng quà cho các em ở Trung Tâm Hướng Dương. Cả nhóm như bị mê hoặc bởi tiếng đàn tiếng kèn của chàng du ca một tay ngoại đạo, say sưa nghe anh đàn, nghe anh chia sẻ, tâm sự... rồi bỗng cảm thấy day dứt, tự hỏi lòng mình:

“Tôi có biết xót thương mình không?” Chúa ban cho tôi thân thể đầy đủ lành lặn, ấy thế mà tôi có làm được gì cho chính bản thân mình không? Tôi có chịu rèn luyện, học tập, trau dồi cho mình có được những kỹ năng, hiểu biết, trình độ, học

hành đến nơi đến chốn không? Tôi có chịu rèn luyện nhân cách, sống tử tế, sống xứng đáng làm người không? Khi gặp khó khăn thử thách tôi có kiên trì chịu đựng và tìm cách thắng vượt trở ngại không? Hay tôi ngồi đó than thân trách phận, chán nản ngã lòng bỏ cuộc?

“Tôi có biết xót thương người không?” Chúa ban cho tôi có đầy đủ cơm ăn áo mặc, nhà cao cửa rộng, tôi có biết nghĩ đến người nghèo khổ, có biết chia sẻ, có biết quan tâm đến những mảnh đời bất hạnh sống quanh tôi không? Những khi yến tiệc ăn uống thừa bừa, tôi có chút chạnh lòng vì còn biết bao người nghèo đói nơi gầm cầu xó chợ không? Những khi tổ chức lễ hội linh đình, xây cất cơ sở tôn kém, tôi có thấy hoang phí và lỗi đức bác ái vì còn bao người không cơm ăn áo mặc, mà nếu tiết kiệm trong việc tổ chức lễ nghi rườm rà, xây cất lộng lẫy phung phí, tôi cứu giúp được bao người, giúp đời bao phận người không?

“Tôi có biết xót thương Chúa không?” Sao lại xót thương Chúa? Chúa mà cần xót thương à? Đúng! Chúa đang cần tôi xót thương nơi những người anh em nghèo khổ: *“Ta đói, các ngươi đã cho ăn; Ta khát, các ngươi đã cho uống; Ta là khách lạ, các ngươi đã tiếp rước; Ta trần truồng, các ngươi đã cho mặc; Ta đau yếu, các ngươi đã thăm viếng; Ta ngồi tù, các ngươi đến hỏi han... quả thật, mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy”* (Mt 25).

Đức Kitô xác nhận người được **“chúc phúc”** là biết thương xót, và kẻ bị **“nguyền rủa”** là không biết thương xót. Tôi có phải là người biết thương xót hay không? Tôi làm thế nào để trở thành người biết thương xót?”.

Chàng du ca một tay “ngoại đạo” để lại trong chúng tôi những người “có đạo” bài học sống động về lòng thương xót!

Thiện Nguyễn Tín Thác
Bình Dương 2015

CON TIM MƠ ƯỚC



Bốn mươi năm qua rồi...

Có người không về đã đành. Có người về với một xác thân tàn, không tương lai, đầy mặc cảm và đón đau. Bốn mươi năm, không dám mơ chẳng dám ước chi nhiều, lắm rồi. Điều "con tim mơ ước" tới xót xa là có một cái nhà vệ sinh cho người đàn bà đã cả đời lắm rồi chung sống vợ chồng, không một lần hạnh phúc làm mẹ, giờ cũng thành ra lẻ lết.

Ôi, cuộc sống trần gian của những phận người đôi khi là một đày ải. Trong hành trình loan truyền Lòng Chúa Thương Xót, tiếp xúc với những mảnh đời ấy, thiện nguyện viên Tín Thác chỉ thấy cùng tận xót xa, kinh hãi những cuộc chiến nội da xáo thịt tương tàn. Quả thật là máu là thịt của đồng bào tôi từ bắc tới nam đã mất mát. Máu xương mất mát nào cũng là đón đau!

• Chuyện Người Phế Binh Không Đạo

Chúng tôi theo chân đoàn thiện nguyện Tín Thác đến thăm giáo điểm thứ 2 trong 3 giáo điểm mà đoàn tặng quà cho bà con nghèo ở tỉnh Bình Thuận: Giáo xứ Lương Sơn.

Trời đã quá trưa và cái nắng nóng vùng Bình Thuận thì khủng khiếp lắm. Nhiều thiện nguyện viên không quen với thời tiết quá khắc nghiệt nơi đây hầu như muốn ngất xỉu. Mới hôm qua nhiều người trong nhóm còn an nhàn trong các phòng làm việc máy lạnh, quạt mát êm ru, phương tiện đầy đủ. Sống trong cảnh đủ đầy thì hình như con người ta đâm ra ngần ngại đến những nơi thiếu thốn. Có một lần dám thoát ra khỏi chính mình, dám dấn thân đến những nơi đồng hoang cỏ cháy mới biết dâng lời "Tạ ơn Chúa, chúng con vẫn còn sung sướng quá!"

Nắng Sài Gòn tưởng đã là oi bức khó chịu khôn nguôi. Nhưng lên xe chạy hơn ba trăm cây số lên miền Phan Thiết thôi, bạn sẽ thấy cái nóng Sài Gòn vẫn còn dịu êm và lành lẫm. Hãy làm quen với chảo lửa Bình Thuận. Cái nắng ở đây phải nói là nung người. Người làm thiện nguyện tưởng đã vất vả, nhưng so với những con người lam lũ ngoài kia chịu khó đội nắng để tìm đến với Lòng Chúa Xót Thương, thì cũng chưa là gì cả.

Trong hàng đoàn những con người tìm đến với lòng thương xót, tôi chú ý tới dáng hình liêu xiêu đứng lom khom một mình dưới gốc cây, cách xa đoàn người đang xếp hàng đến nhận quà từ lòng Chúa thương xót. Thấy lạ, tôi tìm đến hỏi thăm.

Người đàn ông chỉ có một chân đó tên là Đỗ Bảy, là một người bên lương-tức là không có đạo. Nghe tin có đoàn thiện nguyện đến thăm, ông lê tấm thân tàn đến xem có quà hỗ trợ thì xin một suất. Nhưng đến nơi, thấy đông người, ông ngại ngùng, chẳng dám mở miệng xin hỗ trợ, cứ đứng xó rợ vạy thôi.

Tôi "nháy" thiện nguyện viên mang đến cho ông một suất quà ngay lập tức mà không cần phải xếp hàng. Đỡ ông ngồi nghỉ, lân la trò chuyện thăm hỏi. Như nắng hạn gặp mưa rào, có người lắng nghe cảm thông, ông trút hết nỗi lòng và bày tỏ "con tim mơ ước" ấp ủ suốt 40 năm qua.

• **Chuyện Tự Nhiên Ấy Khó Nói**

Ông kể lại chiếc chân cụt là hậu quả của cuộc chiến tranh mấy chục năm trước. Ra khỏi cuộc chiến, ông trở thành thương phế binh suốt 42 năm nay. Niềm an ủi của ông là có được một người vợ rất dịu dàng. Chiến tranh tàn ác không những lấy đi một cái chân, lại còn lấy luôn thiên chức làm cha của ông. Vĩnh viễn ông không thể có con được. Người vợ dù không có được hạnh phúc làm mẹ nhưng vẫn dạt dào tình yêu thương dành cho chồng mình. Thành ra bốn chục năm qua, hai con người đó luôn yêu thương gắn bó với nhau dù trong cảnh nghèo khó.

Yêu thương sẽ vượt qua mọi khó khăn trở ngại. Người vợ của ông Bảy, dù chồng tàn tật nghèo khó, lại không thể mang lại hạnh phúc con cái viên mãn, nhưng người đàn bà ấy không quản

ngại và không chê bai. Không giống như nhiều cô gái ngày nay lúc nào cũng mong kiếm cho mình một tấm chồng giàu sang, hay nhiều cô đã có gia đình vừa thấy chồng mình có chút thiếu sót sai lầm đã khăng khăng đòi đâm đơn ly dị!

Tình yêu vốn là món quà kỳ diệu mà Chúa ban cho loài người. Có tình yêu cũng chính là mang trái tim đầy lòng thương xót của Thiên Chúa trong tâm hồn và tỏ lòng thương xót ấy cho anh em. Những chứng nhân dù không mang trên mình danh hiệu Kitô hữu, đã làm rạng danh Thánh Tâm Chúa bằng chính cuộc đời mình, bằng sự hy sinh và lòng thương xót con người vô cùng vô tận.

Lúc còn khỏe mạnh thì xem ra chuyện ăn chuyện ở chẳng có gì đáng nói. Nhà nghèo xập xệ thì đã một nhẽ, nhà vệ sinh không có tiền xây, có sao đâu? Vườn tược gần nhà, xấu bụng thì chạy ra đó cho mát mẻ! Người dân quanh đó cũng vậy thôi chứ có ai quan tâm gì nhiều.

Cái chuyện tưởng như khó bàn luận này đem ra kể với người dân quê sao mà dễ thế. Thiên nhiên đầy vui luôn ban cho con người ta những phương cách xử lý thật tuyệt vời. Người thành phố thì lúc nào cũng đau đầu cái chuyện làm nhà vệ sinh cho sạch, cho sang. Nhiều người lại có sở thích quái dị, đem vàng bạc đi dát mấy chỗ đó để tỏ ra "đẳng cấp"! Một cái nhà vệ sinh của họ đáng giá hơn cả một căn nhà thường dân. Tỏ vẻ dân chơi như vậy mà mỗi mỗi khi nhắc đến thì lại đỏ mặt tía tai ra điều mắc cỡ. Cho là nhắc đến cái chuyện "tự nhiên ấy" nó thô bỉ lắm không bằng.

Câu chuyện tế nhị này chắc sẽ không có gì đáng nói nếu như vợ ông Bảy khỏe mạnh. Thế nhưng cách đây một năm, bà Bảy bị té gãy xương đùi. Nhà nghèo không đủ tiền chạy chữa, bệnh viện trả bà về trong tình trạng hai mấu xương gãy không bao giờ lành lại, thành ra hai khúc lủng lảng. Cô Thu Ba, vợ ông Bảy thành người tàn phế, chỉ lê lét được trên mặt đất mà thôi.

Người khỏe chăm sóc người bệnh liệt đã khổ lắm rồi, nay người chồng cụt chân, bước đi dật dẹo, phải chăm nom người vợ liệt còn "trần ai khoai củ" hơn biết bao nhiêu? Chuyện lo vệ sinh

cá nhân lại càng khó khăn biết chừng nào. Cứ tưởng tượng cảnh người chồng cụt chân, lồi được người vợ liệt lão ra góc vườn sau nhà cách mấy chục mét để đi vệ sinh thì nó thê thảm biết là bao. Nhiều khi bà con làng xóm thương tình mang chút đồ ăn ngon qua biếu, cô Ba cứ lắc đầu hùi hùi bảo: “Sợ ăn đồ ăn ngon quá, bụng dạ có chuyện thì khổ chồng!” Cô thiện nguyện viên ngồi cạnh rùng mình không dám nghĩ tiếp cái cảnh khổ của ông bà. Ông khẩn khoản nói với thiện nguyện viên có cách nào giúp ông xây được một cái "cầu tiêu" (nhà vệ sinh) trong nhà, để chuyện chăm sóc người vợ mình đỡ vất vả...

• Mang Niềm Vui Đến Phương Xa

Về tới thành phố, chúng tôi mang câu chuyện này trao đổi với người linh mục láng tử. Ông quyết định phải làm 3 việc giúp đỡ ông Bảy ngay. Trước là xây cho gia đình ông bà cái nhà vệ sinh, hai là cố gắng mua cho vợ ông Bảy cái xe lăn để di chuyển đỡ cực, ba là chuyển cho ông ít sách kinh, tràng chuỗi và cái máy nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót. Ông bà dù là người lương, chưa biết Chúa, nhưng khi nghe bài giảng, đọc thêm sách Lòng Chúa Thương Xót, lấy đó làm vui, lời Chúa thấm nhập vào suy nghĩ, và nhất là thấy con cái của Chúa thực hành lòng thương xót với ông bà, thì thấy đời đẹp hơn, quên đi cái khổ, cái đau hiện tại mà sống tiếp cho thanh thản.

Có khi bạn thắc mắc, thiện nguyện Tín Thác sao mà sốt sắng với những chuyện nhà vệ sinh, chuyện ông phế binh cụt chân mãi tận xứ Bình Phước xa xôi? Nhiều giáo dân còn nghèo, sao lại đi giúp người không có đạo?

Bạn ơi, Trái Tim Chúa luôn rộng mở với tất cả mọi người, đâu loại trừ ai, đâu phân biệt phân loại. Nếu như không phải ý Chúa thương xót cho cuộc gặp ân tình giữa Tín Thác Sài Gòn với người Bình Thuận, liệu có ai sẽ tiếp sức cho "con tim mơ ước" bé xiu của ông? Chính những con người cơ khổ trên mặt đất này – dù có Đạo hay chưa có Đạo – dù biết Chúa hay chưa biết – đều cần đến trái tim thương xót của Đấng giàu lòng thương xót, đúng không bạn?

Trái tim con người vốn đã nhỏ hẹp lại lắm toan tính làm cho nó càng chật hẹp hơn. Nhưng trái tim Chúa Giêsu thì to lớn mênh mông đến vô tận, và lòng thương xót của Chúa thì như đại dương bao la bát ngát không bến bờ. Bởi thế dù loài người vạn lần phải bội Ngài, dù con người nhỏ bé muôn phen khiến cho trái tim Chúa phải nhỏ máu đau đớn, thì trái tim ấy luôn chảy tràn tình yêu khoan dung tha thứ. Những trái tim nhỏ hẹp thì suy nghĩ nhỏ nhen, chỉ những toan tính vật chất tầm thường. Trái tim trần tục bị bao bọc bởi những danh giá, hào quang giả tạo, có bao giờ nghĩ đến những "con tim mơ ước" của những kẻ bé nhỏ đơn sơ khó nghèo? Những người đau khổ, những người tưởng như không còn gì bám víu ở cuộc đời này, có khi lại được Chúa ưu ái hơn cả, vì trái tim của họ không bị lấp đầy bởi tiền bạc, lợi danh. Trái tim họ trống rỗng và đơn sơ, sẵn sàng được đổ đầy bởi dòng máu yêu thương tốt lành từ Thiên Chúa.

Thiện nguyện Tín thác không dám hứa những sự to tát lớn lao, nhưng sẽ là rất day dứt trần trở, nếu không có một động thái nào, dù nhỏ, để xoa dịu cái đau cụ thể phận người. Có bao giờ bạn nghĩ ước mơ đời người chỉ là cái nhà vệ sinh mà không có nổi hay không? "Con tim mơ ước" chỉ có thể mà kéo dài tới 40 năm. Sự thật là vậy đấy!

Và có một sự thật này, dù thâm lặng, nhưng là một cam kết rất thủy chung và vững bền: Lòng thương xót của Thiên Chúa toàn năng chẳng từ chối một ai, dù phận người ấy tưởng như thấp hèn. Trái Tim Chúa Giêsu quan tâm tới mọi khát khao, dù là khao khát về một cái nhà vệ sinh mà người thế gian cho là tầm thường, thậm chí uế tạp. Không, đối với Thiên Chúa hoàn toàn khác. Lòng Thương Xót Chúa thần thức rung động với mọi sự thiết thân cho con cái Ngài, ngay cả khi người ấy chưa hề biết đến dấu chỉ thập giá. Với Chúa, mọi người đều cần được yêu thương chăm sóc mà chẳng cần xét lý lịch, hộ khẩu, hay thẩm tra các tín chỉ đạo đời. Hễ là con người, thì là con của Chúa, và cần được chở che thương xót. Bởi vậy nụ cười hân hoan của ông phê bình Đỗ Bẩy tít tập nơi Bình Thuận hoàn toàn có giá trị như một thứ dầu thơm hoan lạc làm rung động Trái Tim Chúa. Vậy nên

nhóm thiện nguyện Tín Thác sẽ vẫn tiếp tục ra đi, tiếp tục công bố màu nhiệm lạ lùng của Lòng Chúa Thương Xót trên "Hành Trình Tín Thác" không mỗi một, qua những hành động thiết thực với anh em đồng loại lao khổ của mình. Điều ấy ắt hẳn đẹp lòng Chúa và làm rạng sáng lòng thương xót nơi trần gian vốn còn nhiều khoảng tối.

Đấng Toàn Năng không đặt trái tim của mình những nơi cao sang ngọt ngào, mà bao trùm lên toàn thể nhân loại còn nhiều khổ đau. Trái Tim Chúa dào dạt dòng máu ấm áp linh thánh, đã chảy tràn trên những mảnh đời bất hạnh, lấp đầy những khổ đau bằng hạnh phúc bình an.

Trái Tim Chúa không bao giờ là chật hẹp.

Trái Tim Chúa luôn có chỗ nghỉ ngơi tuyệt đẹp cho những phận đời rách nát bần cùng.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Sài Gòn 2015*

Chứng Nhân LTX tại Hải ngoại

HỒNG ÂN TÍN THÁC

• Canada

Con là Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi, 20 tuổi, đang ở Canada. Con có nhờ cha cầu nguyện cho đôi mắt của con, nên mắt con đỡ được nhiều lắm rồi, không còn mệt mỏi như hồi trước nữa. Hallelujah. Tạ ơn Chúa.

Con vẫn nghe bài giảng Lòng Thương Xót mỗi ngày trên web muoichodoi.info nhờ những bài giảng của cha mà con biết yêu thương người xung quanh con. Mặc dù nhiều khi người khác có những lời nói hay hành động làm con buồn, nhớ tới lời cha giảng, nên con biết bỏ qua và tha thứ, và còn yêu thương những người đó như không có gì xảy ra.

Con luôn nhớ lời cha dạy là Chúa yêu thương mình, tha tội cho mình, thì mình cũng phải yêu thương, tha thứ cho người khác. Con còn quen dần với việc nghĩ tốt cho người khác chứ không còn nghĩ xấu như trước nữa. Nhiều khi đồng nghiệp hay cấp trên làm cho con buồn, con cũng bỏ qua hết, cố gắng yêu thương họ nhiều hơn nữa. Con cứ nghĩ chắc họ cũng có trăm ngàn nỗi lo buồn khác nên mới cư xử với mình như vậy, và cứ thế là con yêu thương họ hơn. Nhờ vậy mà mọi người càng yêu thương con nhiều hơn. Và chính bản thân con cũng được nhẹ nhàng vui vẻ hơn

Chúc cha luôn khoẻ mạnh, đi rao giảng Lòng Chúa Thương Xót khắp nơi để mọi người được sống vui vẻ và bình an trong tâm hồn.

Con, *Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi*
<susannguyen1122@gmail.com>

• **Hoa Kỳ**

Con là Rosa Trang Lê hiện đang sống tại Mỹ.

Qua một thời gian nghe cha giảng về Lòng Chúa Thương Xót trên trang web muoichodoi.info con quyết tâm làm theo những lời Chúa dạy.

Bị người đời loại bỏ, con vẫn cười hỏi thăm họ, cho nên họ cho là con không bình thường, đầu óc có vấn đề, con cũng cư xử bình thường với họ.

Tạ ơn Chúa. Một khi con biết tha thứ bỏ qua mọi chuyện cho tha nhân, không xen xi nữa, thì con lại trở nên quá đơn giản. Khi ai nói gì, thì con chỉ khuyên can, nhưng họ lại không cho con yên như vậy.

Hôm nay con đi làm, cô bạn cùng hãng nói xấu xếp của con, con chỉ cười, không nói gì. Vậy rồi cô ta đi nói với các bạn làm cùng phòng là con nói xấu xếp, làm cho tới tai xếp và bà ấy giận con lắm. Nhưng khổ nỗi họ không nói thẳng với con, nên con không biết làm gì, chỉ xin Chúa, Mẹ cứu con, vì do hiểu lầm mà con có thể bị cảnh cáo hoặc đuổi việc.

Sức con yếu đuối nên xin cha thêm lời cầu nguyện cho con. Xin Chúa Thánh Thần soi sáng cho con biết phải làm gì.

Nguyện xin tình yêu của Ba Ngôi Thiên Chúa đổ tràn trên cha.

Kính chào cha,

Trang Lê <rosenguyen47@yahoo.com>

• Hà Lan

Con là Bạch Mai, ở Hà Lan, con viết thư này để làm chứng về những ơn mà con nhận được từ Lòng Chúa Thương Xót nơi xứ lạ quê người.



Chúa đã ban cho con được một cháu gái. Cháu đẹp lắm và bình thường. Khi mang thai, con bị ra máu, có vấn đề về sức khỏe, nên con sợ bị ảnh hưởng tới cơ thể của cháu. Thế mà khi sinh ra, cháu không bị sao. Cảm tạ Chúa.

Khi lớn lên, cháu rất đảm tính, có một cuộc sống thầm lặng, chỉ thích đọc sách để học hỏi, không thích đi chơi. Ngoài giờ đi học và giờ học ở nhà, cháu xuống học nấu ăn và phụ với mẹ làm việc nhà. Có lần cháu nói với con rằng: “Chúa muốn con sinh ra để giúp người!”

Cháu đã cố gắng học, và hiện giờ cháu đã có được một công việc tốt. Cháu rất tận tâm giúp đỡ mọi người. Cảm tạ Chúa.

Cách đây hơn 2 năm, con của em trai con sanh ra được 3 tháng, bác sĩ phát giác tim của cháu chưa phát triển đủ 100%, trái tim có một lỗ hổng. Bố mẹ của cháu lo lắng cầu nguyện và chỉ biết phó thác cho Chúa.

Khi nghe tin, con đang đi làm, vừa làm con vừa đọc kinh cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa xin chữa lành cho cháu của con. Cháu đã được Chúa chữa lành và bây giờ rất khỏe mạnh. Tim của cháu đã từ từ liền lại. Tạ ơn Chúa.

Cháu của con cũng vậy, mới sanh khoảng 2 tuần, cháu bị bệnh tim phải vào nhà thương mổ. Khi nghe tin, chiều hôm đó

con cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, và con có nhắn tin xin cha cầu nguyện cho cháu. Buổi tối hôm đó, bố cháu gọi cho con báo tin vui là cháu không phải mổ nữa. Bây giờ cháu rất khỏe mạnh và bình thường. Tạ ơn Chúa.

Cách đây một tháng, em gái của con bị bệnh ruột (đã mổ một lần rồi, bây giờ lại bị trở lại), tưởng sẽ mổ lần này nữa, nhưng bác sĩ lại quyết định là không mổ được nữa và phải chịu đựng cho tới chết. Em con đau đớn lắm. Con đã nhắn tin xin cha cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa cứu chữa em. Nơi đây hằng ngày con cùng hiệp thông với cha và cộng đoàn xin Lòng Thương Xót Chúa cho em của con. Nhờ lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, em con đã được chữa lành. Hiện giờ em con đỡ rất nhiều. Tạ ơn Chúa.

Kể sao cho hết được những ơn mà Chúa đã ban cho chúng con. Đây chỉ là một phần thôi. Mặc dù chúng con chỉ là những kẻ tội lỗi, nhưng Chúa vẫn thương yêu và vẫn tiếp tục ban ơn cho chúng con hằng ngày. Xin cha và cộng đoàn cùng dâng lời cảm tạ Chúa với chúng con.

Xin Chúa Ba Ngôi và Mẹ Maria ban ơn lành hồn xác cho cha và cộng đoàn.

*Con Bạch Mai ở Hà Lan
<bachmai04@gmail.com>*

• Nhật Bản

Con là Maria Lưu Thị Hằng, đang sống ở Nhật.

Cách đây 2 năm 4 tháng, con có gọi điện về Việt Nam xin cha cầu nguyện cho con sinh mổ được bình an, và cho chị gái của con ở Việt nam được qua Nhật phụ giúp con lúc con sinh nở, vì thời gian đó bảo lãnh người trẻ qua đây rất khó. Tạ ơn Chúa, cảm ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho chị con đậu phỏng vấn để qua đây với con.

Ở bên Nhật, con vẫn nghe bài giảng của cha trên web muoichodoi.info mỗi ngày. Nhờ lời giảng, những chứng nhân và



sẻ chia của biết bao hoàn cảnh mà con biết cố gắng và biết tạ ơn Chúa mỗi ngày trong nỗi buồn khổ của con.

Con là tân tông. Con được rửa tội vào lễ Phục Sinh năm 1999. Mẹ con không cho con theo đạo vì mẹ nói khi nào lấy chồng thì theo bên chồng. Vì thế con đã vào Sài Gòn đi làm, học giáo lý và rửa tội ở Sài Gòn. Quê của con ở Hà Tĩnh. Nhờ chị gái con lấy chồng theo đạo, nên thỉnh thoảng con đi lễ cùng chị con, nhờ vậy mà con được Chúa đưa về làm con Chúa từ đó.

Đến năm 2002, con lấy chồng qua Nhật. Chồng con không theo đạo. Tạ ơn Chúa, con được 2 đứa con, 1 trai và 1 gái, cả 2 cháu đều đã rửa tội.

Cuộc sống của con rất mệt mỏi. Mẹ mất khi con qua đây được 8 tháng vì mẹ con bị ung thư, khi phát hiện thì đã là thời kỳ cuối. Trong 4 năm trời con sống mỗi ngày trong nước mắt. Nỗi đau mất mẹ chưa nguôi, bên cạnh đó là người chồng không biết thương yêu chia sẻ, ngoài giờ đi làm, chỉ biết đi ngủ tới 2-3 giờ sáng mới về. Tiền đi làm của anh ấy thì anh giữ. Suốt ngày con thui thủi một mình, không được đi đâu, không bầu bạn, không xe, không tiền, và không người thân.

Lúc đó con có một người con gái, cháu không bệnh gì nhưng rất ốm yếu, khó ăn và khó ngủ. Tay ôm con mà cứ ngửa mặt lên kêu: “Chúa ơi! Mẹ ơi! Sao Ngài bỏ con?” Con cứ gào lên trong lòng hỏi tại sao, nhưng chẳng có ai trả lời, rồi con lại hy vọng vào ngày mai. Con đã mang tội phàn nàn với Chúa và Mẹ rất nhiều.

Một ngày kia, con biết đến Lòng Thương Xót Chúa qua một người ở nhà thờ tặng con 3 CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa" của cha. Con đã được sống lại từ đó. Con đã biết tin thác vào Chúa mọi điều, biết cảm tạ Chúa lúc vui cũng như lúc buồn.

Giờ đây con cảm nghiệm được Chúa và Mẹ đã thương con biết bao. Thời gian đó nếu Chúa và Mẹ không gìn giữ thì con đã chết và bỏ ra đi. Con thấy mình lớn lên rất nhiều khi trải qua đau khổ. Có lẽ đây là ý Chúa muốn mài dũa con trở nên đứa con ngoan của Chúa và Mẹ. Bây giờ con đã có thêm bé trai, được vào

ở chung cư, tuy vẫn trả tiền. Con đã cho con của con tiền mua được cái xe. Con đã gởi con của con vào nhà trẻ, và đã đi làm được hơn 3 tháng rồi. Chồng con không còn đi nhậu ở bên ngoài nữa, chỉ nhậu ở nhà thôi.

Tất cả là quà tặng Chúa ban. Con tạ ơn Chúa vì được làm con Chúa và được cảm nghiệm mọi điều khi ngồi bên Chúa. Trước khi mẹ mất 1 tháng đã được cha xứ đến giải tội tại nhà. Mẹ con mất vào ngày thứ 7 tháng 10. Trước khi nhắm mắt, mẹ không còn sức nữa, nhưng vẫn còn đọc được 3 chục Kinh Mân Côi.

Bà nội con cũng đã được rửa tội khi bà bị bệnh và mất cách đây 4 năm, tên thánh là Maria. Em trai con rửa tội trước khi cưới vợ, nay em đã lấy vợ là người trong đạo. Chị gái con là người sống đạo tuyệt vời và có đức tin rất mạnh. Nhờ lời nói của chị và Chúa Thánh Thần nói trong chị mà cả nhà con có 4 người theo đạo, tính luôn chị là 5 người.

Ở nơi đây môi trường sống đạo quá khô khan. Giáo xứ con ở cũng có nhóm Lòng Thương Xót Chúa được khoảng 10 người. Mỗi tháng nhóm họp nhau đọc kinh cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót 1 lần. Xin cha cầu nguyện cho đức tin của chúng con được bền vững.

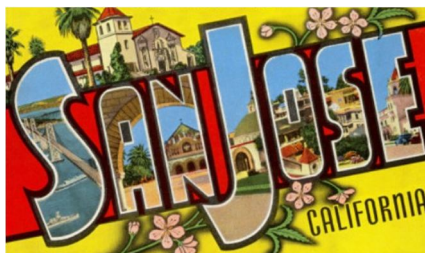
Đã 2 năm nay, dù cuộc sống của con rất vất vả mệt mỏi nhưng trong lòng rất đời bình an. Tạ ơn Chúa và Mẹ đã cho chúng con có được cha, nhờ cha mà cứu được biết bao linh hồn. Xin Chúa cho cha thật nhiều sức khỏe để chần dặt đoàn chiên của Chúa ở thế gian này, hiểu và biết được Lòng Thương Xót Chúa thật tuyệt vời.

Con Maria Lưu Thị Hằng
hangluu@yahoo.com

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

**SỨC MẠNH
CỦA LÒNG TÍN THÁC**

Con là Maria Tuyết Mai, đang sống tại San Jose, CA, Hoa Kỳ. Con là một đứa con nhỏ bé được Chúa dắt dìu, nâng niu từ khi còn trong bụng mẹ (từ năm 1954 đến nay).



Trước biến cố 1975, cuộc đời con luôn an vui với gia đình và bạn bè. Cuối năm 1975, con lập gia đình và bắt đầu trôi nổi với những thăng trầm trong cuộc sống như bao người khác. Chúa lúc nào cũng dõi theo những bước con đi trên đường đời, nhưng con nào biết! Con chỉ cho rằng hên hoặc xui mỗi khi có những biến cố xảy ra trong cuộc đời con thôi. Đi lễ thì con phải chọn xem cha nào giảng vui và ngắn. Xem lễ thì “qua loa”, và ngồi dưới gốc cây cho mát. Con thường đi lễ thiếu nhi tại nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế Kỳ Đồng vì tiếng đàn, tiếng trống “xập xình”, làm cho con cảm thấy thích thú chứ có bao giờ con nhìn thấy cha chủ tế đâu. Rước lễ cũng ở ngoài sân. Đi lễ với con chỉ là “đi cho có lệ”...

Đại lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa chính thức từ năm 2000, thế mà mãi đến năm 2007 con mới nghe nói đến, nhưng con vẫn chưa hiểu ý nghĩa của Lòng Thương Xót Chúa là gì.

Năm 2010, vì tò mò khi thấy giáo xứ của con tổ chức hành hương đi Đại hội Lòng Thương Xót Chúa tại Long Beach (South California) do các cha Dòng Chúa Cứu Thế tổ chức hằng năm. Thật tuyệt vời! Đến lúc đó, con mới cảm nghiệm được sự hiện diện của Chúa trong con. Con đã sờ chạm được Chúa. Lần đầu tiên khi quỳ gối giang tay đọc chuỗi Kinh Lòng Thương Xót Chúa mà nước mắt con cứ tuôn trào không ngơi. Mỗi bài ca tụng Chúa được hát lên, là mỗi lần nước mắt con lại tuôn rơi theo từng lời của bài hát. Bài hát Kinh Hòa Bình con đã hát theo cộng đoàn rất nhiều lần, mà chẳng bao giờ con để tâm vào những lời kinh

đó, nhưng giờ con đã biết thành khẩn van xin Chúa theo từng lời của bài hát rồi.

Khi đã biết đến Lòng Thương Xót Chúa rồi, con chuyển những bài hát về đời, thành những lời cầu nguyện của con đến với Chúa. Chẳng hạn như bài “Không”, thì con sửa lại như sau:

"Vâng! Vâng! Con xin nguyện, con xin nguyện đến với Chúa. Vâng! Vâng! Con bây giờ, con bây giờ nghe tiếng Chúa. Vâng! Vâng! Con đã thức, con đã thức nghe tiếng Chúa, Chúa ơi!

* Dù đời đổi trắng thay đen, dù đời còn lắm bon chen, dù đời còn lắm đam mê, nhưng tình Ngài vẫn theo con.

* Dù rằng tình nghĩa đổi thay, dù rằng bằng hữu đua tranh, dù rằng ai trách ai khen, nhưng lòng chỉ theo (giương) Chúa thôi.

* Vì Ngài đã thức hồn con, vì Ngài đã sống trong con, được Ngài tâm trí an vui, xin Ngài đổi mới tâm con.

* Tình Ngài đang đổi theo con, tình Ngài luôn đỡ nâng con, tình Ngài che chở thân con, xin dâng lời cảm tạ Chúa ơi.

* Vì Ngài thay mới tim con, (nên) hận thù giờ biến tan nhanh, lòng ngập những yêu thương.

Ôi! Cuộc đời đầy những hoa thơm..."

Sau lần đầu tiên được Chúa sờ chạm, lòng con luôn hân hoan, nên ngày hôm sau, trong lúc làm việc con liền sửa nhạc đời thành lời cầu nguyện của con để dâng lên Chúa.

Tuy vậy, đến năm 2012, trước khi cha qua Mỹ một tháng, con mới biết đến website muoichodoi.info do chồng con giới thiệu. Qua đó, con được “đính” với Chúa chắc hơn khi nghe những bài giảng hằng ngày của cha.

Hồng ân của Chúa ban cho con, từ ngày qua Mỹ đến nay là 17 năm, con đi làm công nhân, nhưng công việc con làm luôn luôn một mình, nhờ thế, con thoải mái nói chuyện với Chúa bằng những lời kinh hoặc những bài thánh ca.

Cách đây 4 năm, hăng con đóng cửa đẹp tiệm, bây giờ Chúa lại cho con một công việc tại nhà. Mỗi ngày, chồng con đi

làm lúc 9 giờ sáng, con lại một mình một cõi, tha hồ chuyện trò với Chúa mà chẳng sợ bị ai làm phiền. Con nghe đi nghe lại các bài giảng hằng ngày của cha mà vẫn không chán. Bài nào có hoàn cảnh phù hợp với những người thân quen thì con gọi đi cho họ. Con biết có người nghe, có người không nghe, nhưng con vẫn gọi đi, phần còn lại để cho Chúa làm việc với họ.

Ý định của con là một ngày nào đó khi có dịp về thăm gia đình, con sẽ đến gặp cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa, nhưng qua biến cố của một người bạn trong gia đình Lòng Thương Xót Chúa của giáo xứ, con đã được ơn, nên con muốn làm chứng về Chúa ngay bây giờ. Có lẽ đây là ý Chúa muốn, con xin kể lại những biến cố quan trọng trong cuộc đời con:

1- Vào năm 1982, vợ chồng con và hai cháu ra Vũng Tàu để đi tìm một cuộc sống mới. Khi ra đến nơi được 3 ngày vì có những trục trặc không như ý muốn nên chúng con lại quay về Sài Gòn với hai bàn tay trắng. Thời điểm này Chúa đã cứu gia đình chúng con khỏi sự dữ, trong khi những người cùng chung mục đích với chúng con phải đi “buôn muối” không còn một ai. Cùng vào thời điểm này, các em chồng con đã làm giấy bảo lãnh cho gia đình chúng con.

2- Năm 1990, chồng con rất khỏe mạnh, đang lái xe Honda bỗng dưng mất không nhìn thấy đường để lái nữa. May thay, lúc đó người anh họ đang ngồi phía sau liền giúp chồng con bằng cách báo cho chồng con là phía trước, phía sau, bên phải, bên trái cần phải tránh để dừng xe lại. Lúc đó, gần nhà chúng con có một ông bác sĩ về hưu, chồng con đến chữa bệnh tại nhà ông ấy. Phải mất vài tháng chồng con mới lấy lại sức khỏe bình thường. Lúc đó chồng con không thể tự điều khiển thân mình, vì cổ của chồng con không quay được. Vào thời điểm này, vấn đề tài chính của chúng con rất eo hẹp, nếu không có Chúa cứu chữa thì con cũng không thể nào đương đầu với cuộc sống khó khăn lúc đó.

3- Năm 1997, giấy tờ bảo lãnh của chúng con đến hạn được giải quyết thì căn nhà thừa kế của bố mẹ chồng con lại rơi vào khu giải tỏa để mở đường cao tốc. Ngày đi thi đến gần nhưng nhà lại không bán được, vì trong khu giải tỏa nên chẳng ai dám mua. Chồng con vì quá lo lắng nên sức khỏe bị ảnh hưởng.

Một hôm, vào khoảng 10g đêm, chồng con cứ ôm ngực kêu khó thở. Con chỉ biết kêu cầu Chúa Mẹ giúp thôi chứ chẳng biết làm sao hơn. Nhà chồng con ở Ông Tạ, lúc đó Chúa soi sáng cho con lái xe Honda đưa chồng con đến hang đá Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp ở Kỳ Đồng. Với niềm tin của chúng con, chồng con chỉ đưa tay chạm vào hang Đức Mẹ đọc kinh, thế mà Chúa đã chữa lành cho chồng con. Thật tuyệt vời tình yêu thương của Chúa! Cuối cùng Chúa cũng sắp xếp cho gia đình chúng con bán được nhà, mặc dù nhiều trắc trở về giấy tờ nhà (nhà thừa kế của 8 người con, chưa có sổ đỏ).

4- Ôn lớn nhất Chúa đã ban cho chúng con là gia đình chúng con rất hạnh phúc. Gần 39 năm chung sống với nhau, trải qua những thăng trầm của cuộc đời, chúng con chưa bao giờ cãi nhau to tiếng. Ngay cả những lúc trong túi không còn một xu, phải đi vay gạo, vay vốn để làm ăn, hoặc những lúc con cái đau ốm không có tiền mua thuốc. Chúa đã ban cho chúng con biết giữ lời hứa trước mặt Chúa trong ngày hôn phối đến nay. Lúc nào chúng con cũng tôn trọng lẫn nhau. Càng ngày chúng con càng yêu thương nâng đỡ nhau về tinh thần cũng như về vật chất.

Các con của chúng con có công ăn việc làm ổn định, 5 đứa cháu nội ngoại của chúng con rất ngoan ngoãn, biết vâng lời bố mẹ. Hằng tuần các cháu đi sinh hoạt Thiếu Nhi Thánh Thể và học giáo lý Việt ngữ. Chồng con đã qua tuổi về hưu (67 tuổi) nhưng hăng vẫn cần sự làm việc của chồng con. Chúa đã ban cho chúng con một sức khỏe tuyệt vời. Mỗi năm chúng con đi gặp bác sĩ một lần để kiểm tra sức khỏe tổng quát thôi. Tuy đang ở nhà thuê, nhưng chúng con không có gì phải bận tâm. Hằng ngày chúng con chỉ biết tạ ơn Chúa vì những ơn lành Ngài đã và đang ban cho chúng con.

5- Năm 2011, sau khi đi dự Đại hội Lòng Thương Xót Chúa về được 1 tuần. Trước giờ lễ, bỗng dung cô bé ngồi bên cạnh than thở với con rằng: “Cô ơi! Con buồn quá, lấy chồng được hơn 10 năm rồi mà không có con. Chồng con là con trai cả, nên gia đình chồng con muốn có cháu nối dõi. Chúng con đã chạy chữa nhiều nơi với những tiến bộ của khoa học hiện đại, nhưng vẫn không thành công. Gia đình chúng con có nguy cơ tan vỡ!”

Với phản xạ tự nhiên, con liền nói lớn tiếng với cô bé: “Trời ơi, Lòng Thương Xót Chúa rất tuyệt vời! Sao cháu không biết nài xin Chúa? Mỗi ngày vào lúc 3 giờ chiều, cháu chịu khó lần chuỗi Lòng Thương Xót đi, bảo đảm cháu sẽ có con trong một ngày gần đây!”

Con nói với cô bé một cách quả quyết, giống như con là người ban ơn chứ không phải Chúa. Về đến nhà con mới giật mình là tại sao mình lại nói một cách chắc ăn như thế. Lúc đó con mới khẩn khoản với Chúa: “Chúa ơi, không phải con thách thức Chúa! Nhưng xin Chúa ban cho cô bé đó có thể sinh con, để danh Chúa được cả sáng, và gia đình cô bé thêm vững tin vào Chúa, nha Chúa!” Hằng ngày đọc kinh, con luôn cầu xin với Chúa như thế.

Khoảng 3 tháng sau, khi đã nhận Mình Máu Thánh Chúa, và đang quay về ghế ngồi, bỗng dung có một người quàng tay con từ hướng đi về chỗ của hàng ghế giữa (con ngồi hàng ghế bên tay trái). Con ngược mắt nhìn lên thì thấy cô bé đang tươi cười nhìn con và đặt tay lên bụng cô bé (ý của cô bé cho con biết là cô bé đang có thai). Về đến chỗ ngồi, con bật khóc và reo lên: “Tạ ơn Chúa!” Điều lạ lùng là con không biết tên cô bé, và cô bé cũng không biết tên con. Từ lúc cô bé đó sanh đến nay con không thấy cô bé đi lễ cùng nhà thờ đó nữa. Có thể cô bé đã chuyển đi nơi khác rồi.

6- Cuối năm 2012, trước ngày lễ Giáng Sinh một tuần, vô tình con gặp lại một người quen thường gặp nhau mỗi thánh lễ

cuối tuần vào khoảng 4 năm trước đó. Khi gặp chị ấy, con lại tưởng nhầm là người khác. Sau khi đã nhận ra nhau, chị ấy lại than khổ vì có nguy cơ bị ngân hàng tịch thu nhà vì không đủ khả năng chi trả hàng tháng. Một lần nữa, phản xạ tự nhiên của con lại nói lớn tiếng với chị ta: “Lòng Thương Xót của Chúa ở đâu mà bạn không biết kêu xin?”

Khi về đến nhà, con lại tự hỏi, tại sao mình lại trách chị ấy một cách quá đáng như thế. Đang hối tiếc vì những lời nói nặng đó, con liền gọi điện cho chị để nói lời xin lỗi. Nhưng không ngờ chị ấy lại cảm ơn con, vì nhờ con, mà vợ chồng chị ta nhận ra rằng Chúa dùng con để thức tỉnh vợ chồng chị.

Một tuần sau đó con có việc phải về Việt Nam giải quyết chuyện gia đình, khi trở về Mỹ vào ngày tết Dương Lịch thì được tin chị muốn nói chuyện với con. Từ phi trường về đến nhà, hành lý con bỏ qua một bên, và gọi điện cho chị để hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra. Ngân hàng đã bằng lòng giảm số tiền phải trả hàng tháng xuống mức anh chị ấy có thể trả được. Thật tuyệt vời Lòng Thương Xót Chúa, khi ta đặt hết niềm cậy trông vào Chúa mỗi khi gặp sự dữ.

Cùng thời gian này, con đã email xin cha cầu nguyện cho một người cháu của chồng bị bệnh thần kinh, chối bỏ niềm tin vào Chúa, thờ ngẫu tượng, và thích sống trong căn phòng nóng nực tối tăm. Cùng lúc này con xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho mẹ của bạn con. Bạn này là một người Phật Giáo hằng ngày đi chùa niệm Phật, nhưng tin vào sự chữa lành của Chúa, và gọi Chúa Giêsu là Bồ Tát. Mẹ của bạn con tự xưng là quỷ dạ xoa, rồi luôn luôn quậy phá vào ban đêm. Chị em của bạn con rất mệt mỏi, đuối sức vì sự mất ngủ kéo dài.

Tạ ơn Chúa, sau một thời gian vài tháng xin cha và cộng đoàn cầu nguyện, giờ đây cháu của chồng con đã xưng tội, đã từ bỏ ngẫu tượng và đi học hỏi Kinh Thánh hằng tuần. Mẹ của bạn con giờ đây không còn quậy phá như trước nữa, nhưng sức khỏe càng ngày càng yếu đi. Xin cha và cộng đoàn vẫn tiếp tục cầu nguyện cho bà.

7- Sự kiện gần đây nhất là hôm 17/5/2014, cô bạn trong gia đình Lòng Thương Xót Chúa than thở với con sau buổi lễ: “Mai ơi, Hoa buồn quá!”

Nghe chị than buồn, con chỉ biết lấy lời Chúa ra để khuyên chị thôi. Ngay hôm sau, đang lúc sinh hoạt với những người bạn, bỗng dưng nhớ đến chị Hoa, con liền gọi điện cho chị để an ủi, ngờ đâu lúc đó chị đang khóc lóc với tám ảnh Lòng Thương Xót Chúa và Mẹ Maria. Con lại tiếp tục an ủi chị bằng việc dâng hết những nỗi khổ đau cho Chúa và Mẹ. Lúc đó trong tiếng nấc nghẹn ngào, chị bảo với con: “Chúa lại gửi con đến an ủi chị!” Mặc dù không biết chị ấy buồn vì chuyện gì, con chỉ biết cầu Chúa cho chị được bình an trong tâm hồn.

Hai ngày sau đó, chị xin nghỉ làm để đến nhà thờ cầu nguyện với Chúa. Chẳng hiểu sao bỗng dưng chị ấy nhớ đến con, và xin đến nhà để gặp con. Khi đến nhà, chị ấy vừa khóc vừa kể cho con nghe chuyện người con gái 18 tuổi duy nhất của chị đã bỏ nhà ra đi. Không cầm được nước mắt, lúc đó con chỉ biết nhìn lên ảnh Lòng Thương Xót Chúa và thiết tha nài xin Chúa ban sự bình an cho chị.

Ngoài việc cầu cùng Chúa cho chị, con chỉ biết nhắn tin, xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cùng hợp ý cầu nguyện.

Nhiệm màu thay! Ngày hôm sau, chị đến ôm con và tươi cười báo cho con biết, chị sẵn sàng vâng theo thánh ý Chúa nên tâm hồn chị rất bình an. Một lần nữa con tạ ơn Chúa với những giọt nước mắt sung sướng.

Sau hơn 4 năm thật sự cảm nghiệm được Lòng Thương Xót Chúa, con tin rằng con đang sống trong thiên đàng ở nơi trần thế này rồi. Nơi nào có Chúa đó là chốn bình an, vì “Chúa trong lòng ta, lo lắng gì hồn tôi ơi!”.

Lạy Chúa Giêsu con tín thác vào Chúa!

Người con bé nhỏ được Chúa yêu thương cách riêng.

Con Maria Tuyết Mai - San Jose USA

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 6-2015

- Những ân sủng Cha ban cho con không phải chỉ dành cho con, mà còn cho một số rất đông các linh hồn khác nữa...

Trái tim con là nơi thường trú của Cha, cho dù con rất khốn cùng. Cha liên kết con với Cha, cất đi những nỗi khốn cùng của con, và ban cho con lòng xót thương của Cha.

Cha thực hiện những công trình Lòng Thương Xót nơi mọi tâm hồn. Tội nhân nào càng khốn nạn, càng có quyền lớn hơn nơi Lòng Thương Xót của Cha. Lòng Thương Xót của Cha được xác định trong mọi công trình tay Cha thực hiện.

Ai tín thác vào Lòng Thương Xót Cha sẽ không phải hư mất, vì tất cả những công việc của họ sẽ là của Cha, và những địch thù của họ sẽ bị tan tành dưới bộ kê chân Cha (NK, 723)

- Cha sẽ liên li giữ con gần bên Trái Tim Cha, để con có thể nhận biết hơn nữa về Lòng Thương Xót của Cha.

Lòng Thương Xót Cha dành cho nhân loại và đặc biệt là cho các tội nhân đáng thương (NK, 730)

- Tôi cảm thấy mình đang bùng cháy. Tôi sẽ chiến đấu với tất cả sự dữ bằng vũ khí của Lòng Thương Xót. Tôi đang bùng cháy vì khát vọng cứu các linh hồn. Tôi sẽ đi tung hoành khắp nơi và mạo hiểm đến tận những biên cương tận cùng của thế giới, cả những miền đất hoang sơ để cứu vớt các linh hồn. Tôi làm việc này bằng cầu nguyện và hy sinh.

Tôi muốn mọi linh hồn đều tán dương Lòng Thương Xót Thiên Chúa. Mỗi người đều cảm nhận những hiệu quả của Lòng Thương xót ấy nơi bản thân họ. Các thánh trên thiên đàng tôn thờ Lòng Thương Xót Chúa. Còn tôi muốn tôn thờ ngay ở dưới thế, và truyền bá Lòng Thương Xót Chúa theo cách thế Chúa truyền cho tôi. (NK, 745)

- Tôi sẽ không bao giờ nói về những kinh nghiệm bản thân. Trong đau khổ, tôi phải tìm sự khuây khỏa trong cầu

nguyện. Trong nghi nan, ngay cả với điều nhỏ mọn nhất, tôi chỉ tìm lời khuyên của cha giải tội. Tôi phải luôn luôn có một tâm hồn rộng mở để đón nhận những đau khổ của tha nhân, và dìm những đau khổ của riêng tôi hết sức có thể nơi Thánh Tâm Chúa để không bị người ngoài nhận thấy.

Tôi phải luôn cố gắng trầm tĩnh, cho dù trong những hoàn cảnh giông tố đến mấy. Tôi không được để cho điều gì khuấy động sự thanh thần và tĩnh lặng nội tâm. Không gì có thể sánh được với sự bình an của linh hồn. Khi bị vu không, tôi sẽ không chữa mình; nếu bề trên muốn biết sự thật, dù đúng hay sai, tôi để ngài tìm kiếm nơi người khác hơn là nơi tôi. Bận tâm của tôi là chấp nhận mọi sự với một tâm hồn khiêm tốn (NK, 792)

- Tôi đã hiểu rằng vào một lúc nào đó trong những thời điểm khó khăn nhất, tôi sẽ cô độc, bị mọi người xa lánh, phải đối mặt với tất cả giông tố và chiến đấu bằng tất cả sức mạnh của linh hồn, thậm chí cả với những người mà tôi từng trông mong được họ giúp đỡ.

Nhưng tôi sẽ không bơ vơ vì Chúa Giêsu ở với tôi, và có Người, tôi không sợ hãi gì cả. Tôi ý thức về mọi sự, và biết những gì Thiên Chúa đang đòi hỏi tôi. Đau khổ, khinh khi, cười nhạo, bách hại, và xỉ nhục sẽ là số phận triền miên của tôi. Tôi không biết một con đường nào khác. Đáp lại tình yêu chân thành – chỉ là sự vô ơn; đây là con đường của tôi được ghi dấu bằng những dấu chân của Chúa Giêsu.

Lạy Chúa Giêsu của con, dũng lực và hy vọng độc nhất của con, tất cả hy vọng của con là ở mình Chúa. Niềm tin thác của con sẽ không bị thất bại (NK, 746)

- Đang lúc tôi có phần lo âu vì phải sống một thân một mình ngoài cộng đoàn trong một thời gian khá lâu, Chúa Giêsu nói với tôi:

"Con sẽ không lẻ loi, bởi vì Cha ở bên con mọi nơi mọi lúc. Gần bên Trái Tim Cha, con đừng sợ hãi gì. Chính Cha là

nguyên nhân chuyển đi của con. Con hãy biết rằng ánh mắt Cha vẫn hằng lưu tâm đến từng cái động của trái tim con.

Cha đưa con vào nơi ẩn khuất để chính Cha có thể biến đổi trái tim con theo những chương trình tương lai của Cha. Con sợ hãi gì nào? Nếu con ở với Cha, ai dám động đến con?

Tuy nhiên, Cha rất vui lòng khi con tỏ ra những nỗi ưu tư của con. Con hãy kể lể tất cả cho Cha thật đơn sơ, theo cách của loài người; như vậy con sẽ đem lại cho Cha niềm vui lớn lao. Cha thông cảm với con vì Cha là Đấng Nhân - Thần.

Ngôn ngữ đơn giản của trái tim con làm Cha vui thỏa hơn những bản thánh ca được viết ra để tôn vinh Cha.

Con hãy biết rằng lời con càng đơn sơ, con càng thu hút Cha hơn. Và giờ đây, con hãy an tâm cạnh bên Trái Tim Cha. Con hãy đặt bút xuống và chuẩn bị lên đường."

(NK, 797)

- Hỡi con nhỏ của Cha, con hãy an lòng. Con hãy xem, con đâu có ở một mình, Trái Tim Cha vẫn dõi theo con (NK, 799)

(hết Phần I)